Michael Scott

ALCHEMIKAS

Nemirtingojo Nikolo Flamelio paslaptys

SHOUT
SHARE
IT

Annotation

Šioje knygoje senovinė magijos knyga, dar vadinama Kodeksu, buvo pagrobta. Vienintelis Nikolas Flamelis, visiems Hario Poterio draugams ir Hogvarsto mokyklos auklėtiniams gerai pažįstamas alchemikas, gali išgelbėti mūsų pasaulį. Žinoma, padedamas dvynių Džošo ir Sofi, šiuolaikinių San Francisko jaunuolių...

Michael Scott

ALCHEMIKAS

Iš anglų kalbos vertė
RASA KRULIKAUSKIENĖ

Turinys

Gegužės 31 diena, ketvirtadienis
1 skyrius
2 skyrius
3 skyrius
4 skyrius
5 skyrius
6 skyrius
7 skyrius
8 skyrius
9 skyrius
10 skyrius
11 skyrius
12 skyrius
13 skyrius
14 skyrius
15 skyrius
16 skyrius
17 skyrius
18 skyrius
19 skyrius
20 skyrius
21 skyrius

22 skyrius
23 skyrius
Birželio 1 diena, penktadienis
24 skyrius
25 skyrius
26 skyrius
27 skyrius
28 skyrius
29 skyrius
30 skyrius
31 skyrius
32 skyrius
33 skyrius
34 skyrius
35 skyrius
36 skyrius
37 skyrius
38 skyrius
39 skyrius
40 skyrius
Išnašos

„Aš esu legenda.

Mirtis į mane tikrai negalanda nagų, man negresia jokios ligos. Pažvelkite — kažin ar sugebėsite nuspėti mano amžių, Gimiau 1330 metais po Kristaus, vadinasi, daugiau nei prieš šešis šimtus ir septyniasdešimt metų.

Per gyvenimą teko daug kuo būti: gydytoju, virėju, kareiviu, knygų pardavėju, kalbų ir chemijos mokytoju, o, be to, dar teismo vykdytoju ir net vagimi.

Bet daug anksčiau, pradžių pradžioje, buvau alchemikas. Taip, alchemikas.

Buvau pripažintas pačiu didžiausiu iš visų alchemikų, mano paslaugų pageidavo visi karaliai ir princai, imperatoriai ir netgi pats popiežius. Galėjau paversti paprasčiausią metalą auksu, akmenis — puikiausiais brangakmeniais. Dar daugiau, supratau amžinojo gyvenimo paslaptį, slypinčią senovinėje burtų knygoje.

O dabar... mano žmoną Perenelę pagrobė. Pavogė ir burtų knygą. Be šios knygos mes abu senstame. Praėjus mėnulio ciklui1 susensime ir mirsime. Mums mirus piktosios jėgos, su kuriomis taip ilgai kovojome, džiūgaus ir švęs pergalę. *Vyresniųjų rasė* vėl užvaldys žemę, nušluos žmoniją nuo jos paviršiaus.

Aš taip lengvai nepasiduosiu.

Esu nemirtingasis Nikolas Flamelis.“

Iš Nikolo Flamelio, Alchemiko, dienoraščio.

Įrašas darytas birželio 7 dieną, ketvirtadienį, San Fransiske, mieste, kuriame laikinai apsistojau.

GEGUŽĖS 31 DIENA, KETVIRTADIENIS

PIRMAS SKYRIUS

— Na, gerai, pasakyk, kuriam galui vidurvasarį San Fransiske kažkam reikėtų vilkėti apsiaustą? — kalbėdama Sofi Niumen spaudė prie ausies *Bluetooth* ausinę.

Kitoje žemyno pusėje jos draugė Elė, sekanti naujausias madas, paklausė:

— O koks tas apsiaustas?

Šluostydamasi rankas į pašluostę, kurią laikė užsikišusi už prijuostės, Sofi išėjo iš už tuščios parduotuvėlės prekystalio ir nenuleisdama akių nuo vyrų, lipančių iš mašinos kitoje gatvės pusėje, žengė prie lango.

— Stori juodos vilnos apsiaustai. Vyrai netgi su pirštinėmis ir skrybėlėmis. Ir dar su akiniais nuo saulės.

Sofi žiūrėjo prisikišusi prie pat lango stiklo.

— Net ir šiame mieste tai atrodo per daug neįprastai.

— Gal jie laidojimo biuro agentai? — bandė spėti Elė. Balsas telefone traškėjo ir spragsėjo. Sofi girdėjo fone garsiai skambant kažkokią niūrią melodiją, panašią į *Lacrimosa*2 ar *Amorphis*3. Elė taip niekada ir neišaugo iš gotų amžiaus.

— Gal, — visiškai neužtikrintai nutęsė Sofi. Kai pastebėjo labai neįprastai atrodančią mašiną, ji plepėjo telefonu su savo drauge.

Mašina buvo tokia ilga ir glotni, lyg iš kokio seno nespalvoto filmo. Važiuojant pro parduotuvę, jos užtamsintuose languose atsispindėjusi saulė blykstelėjo tiesiai Sofi į akis ir trumpam nušvietė parduotuvėlės vidų. Mirksėdama, kad greičiau išsisklaidytų prieš akis pradėjusios šokinėti juodos dėmelės, Sofi stebėjo, kaip mašina apsisuka pakalnėje, lėtai grįžta atgal ir tyliai sustoja priešais mažą knygynėlį kitoje gatvės pusėje.

— O gal tai mafija, — dramatišku balsu tarė Elė. — Mano tėtis pažįsta vieną tokį iš mafijos. Bet jis vairuoja *Toyota Prius.*

— Na, ne, čia tikrai ne *Priusas,* — net neabejojo Sofi, vis dar spoksodama į mašiną ir du milžiniško ūgio vyrus, apsimuturiavusius storais apsiaustais, pirštinėtus, skrybėlėtus ir slepiančius akis po didžiuliais akiniais nuo saulės.

— O gal jiems tiesiog šalta, — svarstė Elė. — Kaip orai San Fransiske, neatvėsę?

Sofi Niumen atsisukusi žvilgtelėjo į laikrodį su termometru, kabantį ant sienos virš prekystalio, kaip tik už nugaros.

— Po dviejų penkiolika... aštuoniasdešimt vienas laipsnis4. Patikėk, nešalta. Gal jie miršta? Palauk, — skubiai nutraukė kalbą Sofi, — kažkas vyksta.

Galinės durelės atsidarė, ir iš mašinos nevikriai išlipo dar vienas vyras, dar aukštesnis net už tuodu. Uždarant duris saulė blykstelėjo vyriškiui į veidą, ir Sofi spėjo pamatyti, kokios nesveikos spalvos išblyškusi ir papilkėjusi vyro oda. Sofi sureguliavo ausinės garsą.

— O, kad būtum mačiusi, kas ką tik išlipo iš mašinos! Milžiniškas vyras pilka oda. Pilka. Kodėl pilka? Gal tiesiog tokia odos spalva?

— Mačiau Nacionalinės geografijos dokumentinį filmą apie žmones, kurie negali rodytis saulėje... — pradėjo pasakoti Elė, tačiau Sofi nesiklausė.

Iš mašinos išlipo ketvirtas vyras.

Nedidukas, gana dabitiškai atrodantis, vilkėjo dailiai prigulusį anglies pilkumo trijų dalių kostiumą. Sofi galėjo galvą guldyti, kad gal šiek tiek senamadiškas kostiumas buvo gero meistro pasiūtas pagal užsakymą. Pražilę vyro plaukai, sušukuoti atgal ir suimti į uodegą, atidengė prakaulų veidą. Jau pradėjusi žilti, bet dar tamsi trikampė barzdelė slėpė tik burną ir smakrą. Vyras pasitraukė nuo mašinos ir sustojo po dryžuotu pavėsinės stogeliu, dengiančiu šalia knygyno išrikiuotus knygų prekystalius. Vyras išsirinko kažkokią ryškiaspalvę knygą minkštais viršeliais ir vartė ją rankose. Sofi pastebėjo, kad šis taip pat su pirštinėmis. Pilkomis. Saulėje blykstelėjo pilka perlinė saga, prisiūta prie pirštinės riešo.

— Vyrai eina į knygyną, — toliau raportavo draugei Sofi.

— Ar Džošas vis dar dirba tenai? — staiga paklausė Elė.

Sofi nekreipė dėmesio į susidomėjimą draugės balse. Tai, kad geriausiai draugei patinka jos dvynys brolis, merginai atrodė mažų mažiausiai keista.

— Taip, dirba. Paskambinsiu jam, pažiūrėsim, kas ten vyksta. Tuojau perskambinsiu.

Sofi baigė pokalbį, išsiėmė ausinę ir išsiblaškiusi pasitrynė įkaitusią ausį, vis dar nustebusi spoksodama į tą nediduką vyrą. Kažkas neleido atitraukti akių... kažkas keista.

„Gal jis koks madų dizaineris ar kino filmų prodiuseris, — pagalvojo Sofi. — O gal rašytojas...“ Mergina buvo pastebėjusi, kad kartais rašytojai mėgsta rengtis labai neįprastai. Ji nutarė luktelėti keletą minučių, kol vyrai įeis į knygyną, o tada paskambinti broliui, kad tas nupasakotų, kas ten vyksta.

Sofi jau ketino nusisukti, bet pilkasis vyras staiga atsigręžė ir,

rodos, įsispoksojo tiesiai į ją. Vyras stovėjo po stogine, ir veidas buvo šešėlyje, visgi trumpą akimirksnį pasirodė, kad jo akys švyti.

Sofi žinojo, tiesiog žinojo, ir tiek, kad kitapus gatvės, už stiklo, kuris atspindėjo popietinės saulės spindulius, pilkasis vyras jokiu būdu negali jos matyti. Prieblandoje už stiklo negalėjo būti matoma.

Ir vis dėlto...

Ir vis dėlto tada, kai jų akys susitiko, mergina pajuto, kaip pasišiaušia rankų plaukeliai, pradeda dilgčioti odą ties dilbiais ir už nugaros šaltukas dvelkteli į kaklą. Sofi pečiai sudrebėjo, ji lėtai pajudino galvą į vieną šoną, paskui — į kitą. Ilgų šviesių plaukų garbanos subangavo aplink skruostus. Akys susitiko tik sekundėlę, vyras tuojau nusisuko, bet Sofi neapleido nuojauta, kad žiūri tiesiai į ją.

Kai pilkasis vyras ir apsiaustuotųjų kompanija sugužėjo į knygyną, Sofi jau žinojo, kad tas vyrukas jai labai nepatinka.

Šaltmėtės.

Ir supuvę kiaušiniai.

„Bet tai tiesiog šlykštu“, — pagalvojo Džošas Niumenas stovėdamas knygyno rūsio viduryje. Jis dar kartą giliai įkvėpė ir pamėgino suprasti, iš kur sklinda tie kvapai. Džošas apžvelgė iki pat lubų prikrautas knygų lentynas ir nusistebėjo. Atrodė, kad kažkas slapta įsėlino už lentynų ir numirė. Kas dar galėtų skleisti šitokį bjaurų kvapą? Nedidukas prigrūstas rūsys visada atsiduodavo sausais pelėsiais, dar šiek tiek perdžiūvusiu ir besiraitančiu popieriumi, senais odiniais knygų viršeliais ir dulkėtais voratinkliais. Džošui patiko tas kvapas — toks netgi mielas ir jaudinantis, kaip prieskonių ar cinamono kvapas per Kalėdas.

Šaltmėtės.

Aštrus ir grynas šaltmėčių aromatas užpildė rūsį. Panašu į ką tik atidarytą dantų pastą ar į žolelių arbatas, kuriomis prekiavo jo sesuo kitoje gatvės pusėje. Šaltmėtės, užgoždamos stiprų odos ir popieriaus kvapą, aršiai skverbėsi ir dilgčiojo nosyje. Džošui atrodė, kad tuoj čiaudės. Jis greitai išsitraukė iš ausų baltas iPod grotuvo ausines. Čiaudėti su ausinėmis — prastas sumanymas, ausyse tartum sprogdavo.

Kiaušiniai.

Šlykštus dvokas. Atpažino aštrią supuvusių kiaušinių smarvę, besimaišančią su šaltmėčių kvapu, ir... tai buvo pasibjaurėtina. Džošas jautė, kaip kvapas tartum aplimpa liežuvį ir lūpas ir pradeda niežėti pakaušį, lyg kas juo ropotų. Vaikinas pirštais persibraukė tankius šviesius plaukus ir gūžtelėjo pečiais. „Tikriausiai užsikimšo kanalizacija“, — pagalvojo.

Taip ir palikęs ausines kaboti ant pečių, peržvelgė rankoje laikomą knygų sąrašą ir pakėlė akis į lentynas. „Čarlzas Dikensas.

Rinktiniai raštai, trys dalys, raudonos odos viršeliai. Kur juos rasti?“

Džošas dirbo knygyne jau pora mėnesių ir vis dar negalėjo suprasti, kas ir kur laikoma. Nebuvo jokios sistemos arba, veikiau, sistema vis dėlto egzistavo, tačiau ją suvokė tik Nikas ir Perė Flemingai, šio mažo knygyno savininkai: galėjo per keletą minučių nežiūrėdami rasti bet kurią knygą tiek viršuje, knygyne, tiek rūsyje.

Ir vėl šaltmėčių kvapo gūsis, kurį tuojau pat papildė supuvusių kiaušinių dvokas. Džošas užsikosėjo ir pajuto, kad ašaroja akys. Neįmanoma! Kišdamasis sąrašą į vieną kišenę, o ausines — į kitą, brovėsi pro knygų stirtas ir dėžių eiles laiptų link. Nebegalėjo ilgiau tverti to kvapo, nė minutės! Delnais trynė nenusakomai perštinčias akis. Įsitvėręs laiptų turėklų, ropštėsi viršun. Tenorėjo įkvėpti gryno oro, nes, rodės, tuojau apsivems, bet, keista, kuo aukščiau kilo laiptais, tuo labiau stiprėjo dvokas.

Iškišo galvą pro rūsio duris ir apsidairė.

Tą pačią akimirką Džošas Niumenas suvokė, kad pasaulis jau niekada nebebus toks pat.

ANTRAS SKYRIUS

Nuo šaltmėčių ir sieros kvapo ašarojančiomis akimis Džošas žvilgčiojo iš rūsio. Iš pirmo žvilgsnio pasirodė, kad knygynas pilnas žmonių. Keturi vyrai supo Niką Flemingą, savininką. Trys tų vyrų buvo milžiniški ir drambloti, o vienas — mažesnis, kažkoks nuožmus. Džošas pamanė, kad tai apiplėšimas.

Bosas, Nikas Flemingas, stovėjo knygyno viduryje atsisukęs veidu į vyrus. Jis buvo niekuo neišsiskiriantis vyriškis. Vidutinio ūgio ir sudėjimo, be išskirtinių bruožų, nebent akys — tokios blyškios, kad kartais atrodydavo visiškai bespalvės. Juodus plaukus visada kirposi trumpai, o smakras žėlė kelių dienų barzdele. Vilkėjo, kaip ir įprastai, juodais džinsais, laisvais juodais marškinėliais, vis dar reklamuojančiais koncertą, įvykusį prieš dvidešimt penkerius metus, avėjo nunešiotus kaubojiškus batus. Ant kairiojo riešo — pigus elektroninis laikrodis, o dešinįjį puošė sunki sidabrinė grandinė ir kelios nutriušusios draugystės apyrankės iš spalvotų siūlų.

Mažas pilkas žmogelis prašmatniu kostiumu stovėjo atsisukęs į Niką.

Staiga Džošas suvokė, kad jie nesikalba... ir vis dėlto kažkas vyksta. Vyrai stovėjo labai ramiai, rankas priglaudę prie šonų, sulenkę alkūnes ir atsukę delnus viršun. Nikas stovėjo pačiame knygyno viduryje, o pilkasis vyras — arčiau durų. Trys vyrai juodais apsiaustais supo jį iš abiejų pusių. Labai keista, abiejų vyrų pirštai judėjo, trūkčiojo, šokinėjo, lyg jie būtų ką piktai spausdinę, nykštys trynėsi į smilių, paskui mažasis pirštelis paliesdavo nykštį, mažasis pirštas ir

smilius išsitiesdavo. Žalia migla sruogomis driekėsi iš Flemingo delnų, įmantriais raštais pindamasi krito žemyn ant grindų, kur rangėsi kaip žalios gyvatės. Iš pilkojo vyro pirštinėtų delnų vyniojosi ir kilo aukštyn geltoni dvokiantys dūmai, kurie tuoj pat virto nešvariu skysčiu ir taip pat varvėjo ant grindų.

Nuo dūmų besikaupiantis šaltmėtės ir sieros dvokas užpildė visas kambario kertes. Džošas jautė, kaip susitraukia skrandis, ir sunkiai rijo seiles. Nuo supuvusių kiaušinių smarvės jau gniaužė gerklę.

Tarp dviejų vyrų tvyrantis oras mirgėjo žaliais ir geltonais dūmais. Vos tik ką nors paliesdavo, pasklisdavo šnypščiančios ir spragsinčios žiežirbos. Flemingo pirštai judėjo, iš jo delno vėl iškilo riešo storumo žalių dūmų gija. Pūstelėjus į dūmus, tie šnypšdami pakilo aukštyn, pakibo rangydamiesi tarp dviejų vyrų maždaug galvos aukštyje. Pilkasis vyras pradėjo judinti trumpus storus pirštus tuo pačiu ritmu, nuo jo delnų atsiplėšęs geltonas energijos kamuolys šoktelėjo šalin. Prisilietęs žaliųjų dūmų, kamuolys paskendo juose. Sukibirkščiavo, pokštelėjo ir nematoma sprogimo banga nubloškė vyrus atgal, tiesiog ant knygų prekystalių. Elektros lemputės suspragsėjo, dienos šviesos lempos subyrėjo smulkiais gabalėliais, nusėdamos stiklo duženomis visas grindis. Du dideli langai nuo sprogimo išlėkė laukan, o mažesni suskilinėjo ir liko kaboti rėmuose kaip voratinkliai.

Nikas Flemingas tėškėsi ant grindų labai netoli įėjimo į rūsį vos neužgriūdamas ant Džošo, kuris išplėtęs iš siaubo akis stovėjo ant laiptelių kaip sustingęs. Vėl pašokęs ant kojų stumtelėjo vaikiną laiptais žemyn ir keistu, beveik nenusakomu akcentu, tačiau vis dėlto angliškai, sušnypštė jam:

— Lik apačioje. Kad ir kas nutiktų, lik apačioje.

Nikas nusisuko, atsitiesė, ir Džošas pamatė, kaip jis vėl atsuka delnus viršun, kelia prie veido ir pūsteli. Paskui užsimoja ir lyg kažką meta tiesiai į vidurį kambario.

Norėdamas pamatyti, ką gi metė, Džošas ištempė kaklą, bet nieko nepamatė. Ir staiga... lyg kas būtų išsiurbęs visą orą iš kambario. Knygos išlėkė iš artimiausių lentynų, įrėminti spaudiniai triukšmingai nudrisko nuo sienų, net sunkus vilnonis kilimas susivyniojo, ir visa tai kažkokia jėga susiurbė ir sunešė į vieną netvarkingą krūvą kambario viduryje.

Paskui tą krūvą siūbtelėjo laukan.

Du didieji vyrai juodais apsiaustais pajuto smūgio jėgą. Džošas stebėjo, kaip knygos — kai kurios buvo tikrai sunkios ir kietais viršeliais, o ir tų, minkštais viršeliais, lapai gana aštrūs — sukasi apie vyrus kaip pikti paukščiai. Kai vienam į veidą visa jėga atsitrenkė žodynas, nunešdamas skrybėlę ir akinius nuo saulės, Džošas užjausdamas net susiraukė... Vyro oda buvo kaip negyvėlio, murzinai

pilka, akys blizgėjo, kaip gerai nupoliruoti pilki brangakmeniai. Dičkio draugą atakavo visa serija meilės romanų. Jo akiniai skilo perpus, ir Džošas pamatė, kad šio akys taip pat lyg akmeninės.

Paskui suprato, kad tikrai akmeninės.

Ketindamas kažko klausti, Džošas žiojosi, bet Nikas Flemingas greitai žvilgtelėjęs į jį paliepė:

— Lipk žemyn. Jis atsivedė golemus5.

Pilkasis žmogelis į Flemingą per kambarį pasiuntė tris geltonas energijos strėles, tačiau šis vikriai išsisuko. Strėlės perskrodė knygų lentynas ir susmigo į medines grindis. Viskas, ko tik prisilietė, ėmė pūti ir trūnyti. Odiniai viršeliai suaižėjo, sutrūkinėjo, popierius pajuodo, grindų lentos sudūlėjo.

Flemingas metė dar vieną nematomą kamuolį, dabar jau į kambario kampą. Džošas sekė jo rankų judesius. Saulė trumpam nušvietė skriejančią energijos sankaupą, ir vaikinas išvydo briaunuotą, švytintį žaliai lyg smaragdas gaublį. Spindulys nuslinko, ir gaublys vėl tapo nematomas. Palietus grindis, pasekmės buvo dar kraupesnės. Jokio garso nebuvo girdėti, tačiau sudrebėjo visas pastatas. Pigių minkštais viršeliais knygų prekystaliai pavirto malkų krūva, ant kurios kaip koks beprotiškas fejerverkas mirguliuodamos leidosi popieriaus skiautelės. Du vyrai juodais drabužiais — golemai — trenkėsi į lentynas, ant jų pažiro galybė knygų, o trečiasis, stambiausias, bloškėsi į duris ir lydimas siaubingo trenksmo išlėkė į gatvę.

Įsivyravo spengianti tyla, staiga pasigirdo pirštinėtų rankų plojimas.

— Matau, puikiai įvaldei techniką, Nikolai, — neįprastai kirčiuodamas sušneko pilkasis.

— Aš treniravausi, Džošai, — pasakė Nikas Flemingas ir žengtelėjęs arčiau atvirų rūsio durų ženklais rodė Džošui Niumenui leistis rūsio laiptais dar žemiau. — Žinojau, kad anksčiau ar vėliau tu mane susirasi.

— Labai ilgai ieškojome tavęs, Nikolai. Tu turi kai ką, kas priklauso mums. Norėtume tai atsiimti.

Geltonų dūmų gija švystelėjo į lubas, tiesiai Nikui ir Džošui virš galvos. Lubų tinkas sušnypštė, suburbuliavo ir pajuodusiais gabalais aštriai kirsdamas krito žemyn.

— Aš ją sudeginau, — pasakė Flemingas, — seniai sudeginau.

Nikolas pastūmė Džošą žemyn į rūsį ir žengdamas iš paskos uždarė duris.

— Nieko neklausinėk, — įspėjo Džošą. Šviesios Niko akys, rodos, švytėjo prieblandoje. — Ne dabar.

Pačiupęs vaikiną už rankos nusitempė į patį tamsiausią rūsio kampelį, čiupo vieną lentyną ir stumtelėjo pirmyn. Kažkas trakštelėjo, atverdama slaptus laiptelius lentyna pasisuko. Drąsindamas žengti į

tamsą, Flemingas timptelėjo Džošą.

— Greitai, greitai, tik tyliai, — sumurmėjo vaikinui.

Užtraukęs lentyną Nikas pasekė paskui Džošą. Kaip tik tuo metu rūsio durys virto juodu dvokiančiu skysčiu ir nutekėjo laiptais žemyn skleisdamos tą pasibjaurėtiną sieros smarvę.

— Aukštyn, — Niko Flemingo balsas nuskambėjo prie pat ausies, ir Džošas pajuto šiltą kvėptelėjimą. — Laiptai veda į tuščią parduotuvę šalia mūsų knygyno. Paskubėkim, nes Džonas Di6 greitai susivoks, kas atsitiko.

Džošas Niumenas linktelėjo — žinojo tą parduotuvę. Ten įsikūrusi drabužių valykla vasarą nedirbdavo. Galvoje sukosi šimtai klausimų, bet nė vienas atsakymas netiko, nes visuose pynėsi vienas siaubingas žodis — magija. Džošas ką tik stebėjo, kaip vyrai svaidosi energijos kamuoliais ir žaibais, matė, į ką ta energija paversdavo daiktus.

Vaikinas suprato, kad ką tik stebėjo pačią tikriausią magiją.

Bet, žinoma, visiems visiškai aišku, kad magija paprasčiausiai neegzistuoja. Jos nėra.

TREČIAS SKYRIUS

„Kas čia taip bjauriai dvokia?“

Sofi Niumen norėjo įsikišti ausinę, bet stabtelėjo ir giliai įkvėpė. Nosis ką tik tikrai pajuto kažkokį šlykštų kvapą. Išjungdama telefoną ir kišdama ausines į kišenę, pasilenkė virš stiklinio indo su arbatžolėmis ir įkvėpė.

Sofi dirbo *Kavos puodelyje* nuo vasaros atostogų pradžios. Darbas kaip darbas — nieko ypatinga. Dauguma parduotuvėlės lankytojų buvo malonūs, pasitaikydavo keletas nemandagių ir tik vienas ar du — grubūs, bet darbo valandos patogios, atlyginimas geras, arbatpinigiai dar geresni ir papildomas privalumas — kitoje gatvės pusėje knygyne dirbo brolis. Nesvarbu, kad jiems ką tik suėjo penkiolika, brolis ir sesuo pradėjo taupyti mašinai. Dvyniai suskaičiavo, kad prireiks dvejų metų, jei, žinoma, nepirks kompaktinių plokštelių, DVD žaidimų ir jokių drabužių ar batų, nors pastarieji buvo didžiulė Sofi silpnybė.

Paprastai kartu su Sofi budėdavo dar keletas darbuotojų, bet šiandien viena pasijutusi blogai išėjo namo anksčiau, o Bernisė, parduotuvės savininkė, tuojau po pietų išskubėjo į didmeninės prekybos sandėlius papildyti arbatos ir kavos atsargų. Žadėjo grįžti po valandžiukės, bet Sofi buvo įsitikinusi, kad užtruks mažiausiai dvigubai ilgiau.

Per vasarą Sofi išmoko atskirti įvairias egzotiškos arbatos ir kavos rūšis, kuriomis prekiavo parduotuvė. Nesunkiai atskirdavo *Earl Grey* arbatą nuo *Darjeeling ir* puikiai žinojo, kuo skiriasi Javos ir Kenijos

kava. Merginai labai patiko kavos kvapas, bet tik jau ne tas kartokas skonis. Mėgo arbatą. Pastarąsias keletą savaičių Sofi kaip tik po truputį ragavo visas arbatų rūšis, ypač neįprastų žolelių, vaisių skonio ir keisto aromato.

Tačiau dabar kažkas neapsakomai šlykščiai dvokė.

Kaip supuvę kiaušiniai.

Sofi pakėlė indą su arbatžolėmis ir pauostė. Gaivus *Asam* arbatos kvapas paglostė šnerves — dvokas sklido tikrai ne iš čia.

— Ją reikia gerti, o ne uostyti.

Sofi atsigręžusi pamatė į parduotuvėlę įeinančią Perę Fleming — aukštą, elegantišką nenuspėjamo amžiaus moterį — galėjo būti keturiasdešimties, o gal net šešiasdešimties metų. Nekilo abejonių, kad kažkada ji buvo nuostabi, ir net dabar vis dar atrodė prabloškiamai. Perės akys spindėjo tokia skaisčia žaluma, kad Sofi jau kuris laikas įtarinėjo ją nešiojant spalvotus kontaktinius lęšius. Moters plaukai anksčiau buvo juodi kaip degutas, tačiau dabar kur ne kur buvo matyti nusidabrintų plaukų sruogos. Perė nešiojo vieną įmantriai supintą kasą, dengiančią vos ne visą nugarą. Dantukai buvo dailūs ir mažučiai, o prie akių ryškėjo smulkios juoko raukšlelės. Visada rengėsi daug elegantiškiau už savo vyrą, ir šiandien ne išimtis. Mėtos žalumo berankovė suknelė puikiai tiko prie akių spalvos. Sofi pagalvojo, kad suknelė tikriausiai gryno šilko.

— Pamaniau, kad arbata kažkaip keistai kvepia, — pasiteisino Sofi. Dar sykį pauostė. — Dabar viskas gerai, bet prieš minutėlę pasirodė, kad jos kvapas kaip... kaip... kaip supuvusių kiaušinių.

Kalbėdama mergina žiūrėjo į Perę. Pamačiusi išplėstas moters akis, Sofi nustebo. Perė staiga nusisuko... Kitapus gatvės du didžiuliai knygyno langai virto dulkėmis, o mažieji suskilinėjo į smulkias šukeles. Žali ir geltoni dūmai sruogomis driekėsi į gatvę. Supuvusių kiaušinių dvokas dabar įkyriai skverbėsi į nosį. Sofi atpažino dar vieną kvapą — aštrias ir grynas šaltmėtes.

Perė išgąstingai sušnibždėjo:

— O, ne... tik ne dabar... ne čia.

— Ponia Fleming... Pere?

Moteris atsisuko į Sofi. Merginos akys buvo didžiulės ir pilnos siaubo. Perė puikiai kalbėjo angliškai, tačiau dabar prašneko su keistu akcentu:

— Lik čia, kad ir kas atsitiktų, lik čia ir pasislėpk.

Sofi jau prasižiojo kažką sakyti, bet pajuto pokštelėjimą ausyse. Sunkiai nurijo seiles... Išlėkė knygyno durys, paskui jas į gatvę išskrido vienas anksčiau matytų didžiųjų vyrų. Dabar jis buvo be skrybėlės ir akinių, todėl Sofi pamatė, kokios nesveikos spalvos jo veido oda ir marmuro pilkumo akys. Vyras pagulėjo susirietęs viduryje gatvės, paskui nuo saulės ranka prisidengė veidą.

Sofi pajuto, kaip skrandyje kaupiasi kažkas šaltas ir kietas.

Vienos vyro rankos oda judėjo, lėtai slinkdama varvėjo į rankovę, atrodė, kad pirštai tirpsta. Pilko purvo lašai tiško ant gatvės grindinio.

— Golemai, — aiktelėjo Perė. — O Dieve, jis sukūrė golemus...

— Golumus? — išdžiūvusia burna vos pratarė Sofi. Atrodė, kad liežuvis staiga pasidarė per didelis, kad tilptų burnoje. — Golumas iš *Žiedų valdovo?*

Perė jau skubėjo prie durų.

— Ne, golemus, — išsiblaškiusi atsakė. — Molinius žmones.

Sofi tas pavadinimas ničnieko nereiškė, bet sumišusi ir išsigandusi stebėjo, kaip keista būtybė, golemas, slėpdamasis nuo saulės po stogine prie knygyno, lyg didžiulis šliužas gūžiasi paskui save palikdamas drėgną purviną pėdsaką, tuojau pat džiūstantį kepinančios saulės atokaitoje. Prieš vyrui įšlitiniuojant į knygyną, Sofi spėjo dar kartą pažvelgti jam į veidą. Oda atrodė lyg suaižėjusi ir visi bruožai išskydę tarsi aptirpęs vaškas. Veidas priminė išdžiūvusią dykumą.

Perė nėrė į gatvę. Sofi matė, kaip ji išsipynę kasą, pasileido plaukus, kurie, toli gražu, nekrito ant nugaros, o ne... Plaukai sklaidėsi apie ją tartum pūstų vėjelis. O vėjas nepūtė.

Sofi kiek padvejojo ir pagriebusi šluotą pasileido per gatvę paskui Perę. Juk ten buvo Džošas!

Knygyne viešpatavo netvarka.

Kažkada tvarkingai išrikiuoti prekystaliai ir lentynos buvo sudaužyti į šipulius ir suversti krūvomis. Knygų spintos sudaužytos, lentynos sulaužytos, senoviniai spaudiniai ir žemėlapiai voliojosi ant grindų. Tvyrojo puvėsių ir dūlėsių kvapas: popierius ir medis puvo, džiūvo, aižėjo, net lubos — ir tos buvo suskilusios, tinkas nubyrėjęs, po juo buvo matyti medinės balanos ir elektros laidai.

Viduryje knygyno stovėjo nedidelis pilkas žmogelis ir skrupulingai valėsi dulkes nuo savo apsiausto rankovės, o du golemai šniukštinėjo rūsyje. Trečiasis golemas, nukentėjęs nuo saulės spindulių, keistai palinkęs prie knygų lentynų stovėjo nejudėdamas. Pilko purvo oda gabalais luposi ir dribo nuo to, kas dar liko iš jo rankų.

Pilkasis vyras atsisuko į Perę, paskui kurią atskubėjo Sofi, ir taip pat įsiveržė į knygyną. Žmogelis nusilenkė ir prabilo:

— O, madam Perenelė. Aš jau galvojau, kurgi esate dingusi?

— Kur Nikolas? — griežtai paklausė Perė, labai keistai ištardama vyro vardą — *Nikola.* Sofi žiūrėjo, kaip įsielektrinę Perės plaukai spragsėdami skleidžia baltas ir mėlynas kibirkštis.

— Manau, kad ten, žemai. Mano pagalbininkai jau ieško.

Abiem rankomis tvirtai sugniaužusi šluotą, Sofi praslinko pro Perę į kitą knygyno galą. „Džošas? Kurgi Džošas?“ Net nenutuokė, kas čia dedasi, ir šiuo metu nelabai norėjo suprasti. Terūpėjo surasti brolį.

— Tu kaip visada atrodai puikiai, — nenuleisdamas akių nuo

Perės pratarė pilkasis vyras. — Nė kiek nepasenusi. Ak, taip malonu tave matyti.

Vyras dar kartą manieringai nusilenkė, ir tai jam pavyko labai natūraliai.

— Labai norėčiau pasakyti tą patį, Di. — Perė, po visą knygyną kažko ieškodama akimis, paėjo kiek toliau. — Pažinau tavo pagedusį kvapą.

Di užsimerkė ir giliai įkvėpė:

— Man visai patinka sieros kvapas. Jis toks... — Di kiek padelsė, — toks dramatiškas.

Jo pilkos akys žybtelėjo ir šypsenėlė staiga pranyko.

— Perenele, mes atvykome knygos. Ir tik nebandyk aiškinti, jog ją sunaikinote. Jūsų puiki sveikata liudija kaip tik priešingai — knyga tebėra.

„Kokia knyga?“ — dairydamasi po knygyną stebėjosi Sofi. Čia buvo pilna knygų.

— Mes esame knygos saugotojai, — prabilo Perė. Jos balse skambėjo kažkas, kas privertė Sofi atsisukti. Mergina sustingo ir net išsižiojo iš siaubo: Perę Fleming supo sidabrinė migla, plonytėmis gijomis kylanti nuo jos odos. Blyški ir kai kur net permatoma, tirštai besikaupianti ties rankomis. Atrodė, kad Perė su metalinėmis pirštinėmis.

— Niekada jos negausite, — atšiauriai kalbėjo moteris.

— Gausime, — atšovė Di. — Per daugelį metų susirinkome visus turtus. Liko tik *knyga.* Taigi gali be reikalo nesivarginti ir pasakyti, kur ji yra...

— Niekada!

— Žinojau, kad taip pasakysi, — patenkintas sumurmėjo Di, ir didžiulis golemas puolė ant Perės. — Žmonės tokie nuspėjami...

Bandydami atidaryti drabužių valyklos duris, Nikas Flemingas ir Džošas išvydo Perę, bėgančią per gatvę į knygyną. Paskui lėkė Sofi.

— Greičiau atidaryk tas duris, — susinervinęs šūktelėjo Nikas, o paskui pakišo ranką po marškinėliais ir išsitraukė paprasčiausią keturkampį medžiaginį krepšelį, kabojusį ant kaklo. Iš krepšelio išėmė kažką panašaus į mažą knygelę su vario spalvos metalu kaustytu viršeliu.

Džošas išmušė varžtus ir stipriai pastūmęs atidarė duris. Nikas, greitai versdamas šiurkščius knygutės lapus ir kažko ieškodamas, išbėgo laukan. Džošas, dar spėjęs pastebėti įmantrų knygos šriftą ir geometriniais raštais puoštus storų pageltonavusių puslapių kraštus, pasileido paskui Niką į knygyną.

Nikas ir Džošas pasiekė knygyną kaip tik tada, kai golemas palietė Perę.

Ir sprogo.

Smulkūs kaip smėlis milteliai pasipylė į orą, ant grindų dribtelėjo juodas apsiaustas. Dar akimirką toje vietoje keldamas dulkes sukosi mažytis vėjo sūkuriukas, bet tuojau ir tas išnyko.

Niko ir Džošo pasirodymas trumpam atitraukė Perės dėmesį, ir ji pasisuko... Tos akimirkos užteko: Di perbraukė kaire ranka prieš akis ir sviedė ant grindų mažutį kristalinį kamuoliuką.

Atrodė, lyg į kambarį būtų staiga įsiveržusi saulė.

Tvieskė neįtikėtina šviesa. Aštri ir akinanti, ji užliejo visą kambarį šiurpiu švytėjimu, ir ne tik — dar ir kvapu. Šlykščių dvoku, kuriame liejosi aitrūs degančių plaukų, svilėsių, rusenančių lapų, besilydančio metalo ir išmetamųjų dujų kvapai.

Kai tik Di metė kristalą, Džošas spėjo žvilgtelėti į seserį. Jį iš dalies užstojo Nikas su Pere. Abu šviesa parbloškė ant grindų. Džošo akys nuo šviesos apspango, tematė keistus nejudančius ir nespalvotus vaizdus. Matė, kaip Nikas meta metalu kaustytą knygutę ant grindų... kaip du juodi šešėliai supa Perę, lyg iš tolybės ataidi jos riksmas... kaip Di pergalingai šaukdamas griebia knygą, o Nikas aklai grabalioja po grindis.

— Pralaimėjai, Nikolai, — sušnypštė Di. — Kaip ir visada. O aš pasiimu tau pačius brangiausius dalykus — tavo mylimąją Perenelę ir tavo knygą.

Pats dorai nesuprasdamas, ką daro, Džošas pajudėjo. Jis metėsi ant Di — šiam tai buvo gana netikėta. Tiesa, dar tik penkiolikos metų, tačiau vaikinas jau buvo gana aukštas ir sunkus. Pakankamai, kad žaisdamas amerikietišką futbolą prasiveržtų pro priešininko komandą. Jis parmetė Di ant žemės, knyga išlėkė iš pagrobėjo rankų. Džošas pirštais pajuto sunkų metalu kaustytą knygos viršelį, griebė ją ir suvokė kyląs ir skriejąs į kampą. Žnektelėjo ant knygų krūvos, tai šiek tiek sušvelnino smūgį. Mirksint prieš akis šoko juodi taškai ir mirguliavo vaivorykštės.

Virš vaikino pasilenkė pilkas Di šešėlis, pirštinėta ranka jau tiesėsi prie knygos.

— Manau, knyga mano.

Džošas stipriau suspaudė knygutę kumštyje, tačiau Di jėga išlupo.

— Ei, tu, palik ramybėje mano brolį, — sulig kiekvienu žodžiu šluota tvodama pilkajam vyrui per nugarą užsipuolė Sofi.

Di ramiai pažvelgė į merginą, paskui, viena ranka gniauždamas knygą, kita sugavo šluotą ir kažką sumurmėjo. Šluota Sofi rankose akimirksniu suskilo į šipulius.

— Tau pasisekė, kad šiandien esu geros nuotaikos, — sušnibždėjo vyras. — Nes taip, kaip šluotai, galėjo nutikti ir tau.

Di ir du golemai, tempdamiesi Perę Fleming, išsinešdino iš nusiaubto knygyno. Stipriai pokštelėjo užtrenkiamos durys. Ilgai tvyrojo tyla, o paskui vienintelė dar stovinti knygų lentyna

triukšmingai trenkėsi žemėn.

KETVIRTAS SKYRIUS

— Manau, apie policijos kvietimą nėra ko net svarstyti, — Sofi Niumen atsirėmė į labai nepatikimai atrodančią knygų lentyną ir apsikabino save mėgindama sustabdyti nenurimstantį drebulį. Nustebo: kaip ramiai ir protingai skamba jos balsas.

— Reikėtų pranešti, kad Perė pagrobta...

— Perei net ir dabar negresia joks pavojus, — pertraukė merginą Nikas Flemingas, sėdėdamas ant vienos apatinių žemų kopėčių pakopų. Kartkartėmis vis sukosėdamas, lyg norėtų išsivalyti dulkes iš plaučių, giliai alsavo ir abiem rankomis laikė parėmęs galvą. — Tačiau esi teisi, policijos tikrai nekviesime.

Nikas net išspaudė šypsenėlę.

— Neįsivaizduoju, ką mes galėtume policijai papasakoti, kad jie patikėtų...

— Nemanau, kad ir mes ką nors suprantame, — pratarė Džošas. Vaikinas buvo įsitaisęs ant vienintelės knygyne likusios sveikos kėdės. Kaulai, rodos, nelūžo, tačiau jautėsi visas sudaužytas ir jau numanė, kad artimiausiomis dienomis galės didžiuotis gražiausiais violetiniais atspalviais. Paskutinį kartą jautėsi panašiai, kai jį aikštelėje sumindė priešingos komandos žaidėjas. Tiesą sakant, šį kartą jautėsi blogiau. Galų gale, kai jį partrenkė futbolo aikštėje, bent jau suprato, kas vyksta.

— Manau, į knygyną pateko kažkur nutekėjusios dujos, — atsargiai pradėjo Nikas, — taigi viskas, ką mes čia patyrėme, yra daugybė haliucinacijų, — pažvelgęs į Džošą, paskui į Sofi, jis nutilo.

Dvyniai išties patyrė nemenką sukrėtimą, todėl dabar abu ištempę kaklus išplėstomis akimis spoksojo į Niką visiškai nepasitikėdami.

— Nevykusiai, — pagaliau pratarė Džošas.

— Labai nevykusiai, — pritarė sesuo.

Nikas gūžtelėjo pečiais.

— Na, o aš manau, kad visai neblogas variantas, paaiškinantis ir kvapą, ir sprogimus knygyne, ir visus... kitus keistus dalykus, kuriuos galvojate, kad matėte, — skubiai paaiškino Nikas.

Sofi seniai suprato, kad suaugusiems sunkiai sekasi meluoti.

— Neįsivaizdavome jokių dalykų, — paprastai pasakė Sofi. — Neįsivaizdavome golemų.

— Go... ko tokių? — paklausė Džošas.

— Tie dideli vyrukai — golemai, padaryti iš purvo, — paaiškino sesuo. — Perė pasakojo.

— O, tai, vadinasi, pasakojo, mat kaip, — žvalgydamasis po nuniokotą knygyną ir linguodamas galvą sumurmėjo Flemingas.

Neprireikė nė keturių minučių, kad viskas būtų sugadinta.

— Nustebau, kad Di atsitempė golemus. Šiltuose kraštuose jie tokie nepatikimi. Bet šį sykį pravertė. Di gavo tai, ko siekė.

— Knygą? — paklausė Sofi. Ji pastebėjo kažkokią knygelę Džošo rankoje, o tada mažasis žmogelis ją atėmė. Mergina stovėjo knygomis užverstame knygyne. Jos tėvas buvo didelės antikvarinės parduotuvės savininkas, tačiau toji knygelė nepanėšėjo nė į vieną anksčiau matytą leidinį. Viršelis atrodė, tarsi būtų apkaustytas patamsėjusiu metalu.

Flemingas linktelėjo galvą.

— Di ieškojo tos knygos jau seniai, — tyliai pasakė. Pasimetęs blyškių akių žvilgsnis klaidžiojo kažkur toli. — Labai seniai...

Lėtai stodamasis Džošas jautė, kad skauda nugarą ir pečius. Vaikinas ištiesė Nikui du suglamžytus lapelius.

— Na, Di ne viską pasiėmė. Kai plėšė knygą man iš rankos, tikriausiai laikiausi už šitų lapų.

Išleidęs nenusakomą garsą, Flemingas griebė lapus Džošui iš rankos. Parkritęs ant grindų nubraukė iššvaistytas knygas, lentynų nuolaužas ir sudėjo tuos du lapelius šalia. Lyginant suglamžytus knygos lapus, Niko ilgi rankų pirštai šiek tiek drebėjo. Dvyniai priklaupė šalia ant grindų iš abiejų jo šonų ir, mėgindami suprasti, kas vyksta, įsistebeilijo į tai, kas liko iš knygos.

— Na, šito tai jau tikrai neįsivaizduojame, — smiliumi tapšnodama vieną lapuką sušnibždėjo Sofi.

Storo popieriaus lapai buvo kokių šešių colių pločio ir devynių colių ilgio7. Atrodė, kad tai ne popierius, o stipriai suspausta žievė. Popieriaus paviršiuje aiškiai buvo matyti plaušų ir medžio lapų žymės, visa tai buvo išvedžiota dantytais, kampuotais rašmenimis. Kiekvieno puslapio kairiajame kampe pirmoji raidė spindėjo išpuošta auksu ir raudonu rašalu, o likusios raidės buvo raudonai juodos.

Žodžiai judėjo.

Sofi ir Džošas stebėjo, kaip raidės, keisdamos formą, lyg kokie maži vabaliukai ropinėja po knygos lapus. Kartais tapdavo beveik atpažįstamos, panašios į lotynų ar senosios anglų kalbos raides, o paskui staiga ištirpdavo ir vėl atsirasdavo, įgavusios senovinių rašmenų pavidalą — gal egiptiečių hieroglifų, o gal keltų.

Flemingas atsiduso.

— Ne, šito neįsivaizduojate, — pagaliau pratarė.

Užkišęs ranką už marškinėlių apykaklės išsitraukė pensnė ant juodos virvelės. Pensnė — senoviniai akiniai be kojelių — buvo taip sumeistrauti, kad laikėsi tik ant nosies. Nikas akinius naudojo kaip didinamąjį stiklą. Vedžiojo virš bėgiojančių ir keičiančių pavidalus žodžių, kol galop sušuko:

— Aha!

— Geros naujienos? — paklausė Džošas.

— Puikios. Jam trūksta *paskutiniojo pašaukimo*. — Nikas suspaudė Džošui sumuštą petį taip, kad tas net susiraukė.

— Jei būtum norėjęs išplėšti iš knygos du lapus taip, kad taptų bevertė, tai geresnio pasirinkimo ir negalėjo būti, — šypsodamasis paaiškino Nikas. Bet šypsena nuo veido greitai dingo. — Kai Di supras tai, būtinai grįš ir, esu tuo tikras, kitą kartą atsitemps ne tik golemus.

— Kas toks tas pilkasis žmogelis? — pasiteiravo Sofi. — Perė jį taip pat vadino Di.

Pasiėmęs knygos lapus Nikas atsistojo. Sofi atsigrįžusi pažvelgė ir suprato, kad jis staiga suseno — atrodė toks sunykęs ir pavargęs, neįtikėtinai pavargęs.

— Pilkasis vyras — tai daktaras Džonas Di, vienas galingiausių ir pavojingiausių žmonių pasaulyje.

— Niekada apie jį negirdėjau.

— Šiuolaikiniame pasaulyje sugebėti išlikti nežinomam — tai tikroji jėga. Di yra alchemikas, magas, burtininkas ir raganius — visi šie dalykai toli gražu ne tas pats.

— Magija? — vėl paklausė Sofi.

— Visada maniau, kad nėra tokio dalyko kaip magija, — sarkastiškai pratarė Džošas ir staiga pasijuto kvailai tai sakydamas po viso to, ką matė ir patyrė...

— Ir vis dėlto ką tik kovojai su magijos sukurtomis būtybėmis. Golemai — tai žmonės, sukurti iš purvo, iš drėgnos žemės, ir prikelti gyvenimui ištarus vienintelį burtažodį. Lažinuosi, mūsų laikais vargu ar rastume nors pustuzinį žmonių, kada nors mačiusių golemą, nekalbant apie tai, kad nors vienas jų išgyveno po tokio pasimatymo.

— Ar Di juos sukūrė? — vis klausinėjo Sofi. — Kaip?

— Sukurti golemą nesunku, užkeikimas yra senas kaip pasaulis. Išmokyti juos judėti — šiek tiek sunkiau, o kontroliuoti — praktiškai neįmanoma, — atsiduso Nikas. — Bet tik ne Džonui Di.

— Kas jis toks? — nusistebėjo garsiai Sofi.

— Daktaras Džonas Di buvo karališkasis magas, kai Angliją valdė karalienė Elžbieta I.

Sofi virpančiu balsu nusijuokė nesuprasdama, ar tikėti tuo, ką pasakoja Nikas Flemingas, ar ne.

— Bet juk visa tai buvo prieš keletą šimtmečių, o pilkasis vyras neatrodo vyresnis nei penkiasdešimties.

Nikas ropojo po grindis kažko ieškodamas, rausdamasis po knygas, kol pagaliau rado tą, kurios ieškojo — „Anglija karalienės Elžbietos I valdymo metais“. Atvertė knygą toje vietoje, kur puikavosi karalienės atvaizdas, o priešais buvo kitas — aštrių bruožų vyro su trikampe barzda — piešinys. Paveikslėlyje vyras buvo su kitais drabužiais, tačiau nekilo jokių abejonių, kad tai tas pats vyras, su kuriuo jie ką tik susidūrė.

Sofi paėmė iš Niko knygą.

— Čia rašoma, kad Di gimė 1527 metais, — tyliu balsu pratarė ji. — Tai jam jau beveik penki šimtai metų.

Džošas priėjo prie sesers, pažiūrėjo į paveikslėlį, paskui apsidairė aplinkui. Giliai įkvėpęs vis dar būtų galėjęs užuosti keistą... magijos kvapą. Tai štai kokie tai buvo kvapai — visai ne šaltmėtės ir ne supuvusių kiaušinių, o magijos.

— Di tave pažino, — staiga pasakė Nikui. — Ir, be to, tave gerai pažinojo.

Griebdamas ir vėl mesdamas knygas, Flemingas blaškėsi po parduotuvę — vis ne ta.

— O taip, jis mane gerai pažįsta, — net nesigynė Nikas. — Perę taip pat pažįsta. Mes pažįstami labai seniai... tikrai labai seniai... — Vyras pažvelgė į dvynius. Šiaip jau bespalvės jo akys dabar buvo patamsėjusios ir sunerimusios.

— Jūs jau taip pat įtraukti, kad ir kaip būtų gaila... Taigi nėra kada slapukauti ir gudrauti. Jei norite išgyventi, turite žinoti tiesą...

Džošas ir Sofi pasižiūrėjo vienas į kitą. Abiem užkliuvo žodžiai: „Jei norite išgyventi.“

— Mano tikrasis vardas — Nikolas Flamelis. Gimiau Prancūzijoje 1330 metais. Tikrasis Perės vardas — Perenelė. Ji dešimčia metų vyresnė už mane. Tik neužsiminkite, kad taip sakiau, — skubiai pridūrė vyras.

Džošas jautė, kaip suka pilvą ir gurgia skrandis. Norėjo sušukti, kad tai neįmanoma, nusijuokti ir įsižeisti, kad turi klausytis tokių kvailų pasakų. Bet juk tikrai skrido kambariu ir sumuštas vietas tikrai skaudėjo. Skrido... kodėl? Dar prisiminė ir golemą, kuris siekė Perės — Perenelės — ir nuo vieno prisilietimo pavirto dulkių krūva.

— Kas... kas tu esi? — Sofi pasiryžo užduoti seniai kirbėjusį klausimą. — Kas esate judu su Perenele?

Nikas nusijuokė, bet juokas buvo kažkoks šaltas, ir vieną akimirką vyras kažkuo netgi priminė Di.

— Mes — legenda, — pasakė jis. — Kažkada seniai seniai buvome paprasčiausi žmonės, bet paskui nusipirkau knygą, *Mago Abraomo* knygą, dažniausiai vadinamą *Kodeksu.* Nuo to laiko viskas pasikeitė. Pasikeitė Perenelė. Pasikeičiau ir aš. Tapau alchemiku. Didžiausiu visų laikų alchemiku. Manęs pageidavo karaliai, princai, imperatoriai ir net pats popiežius. Aš atradau *Filosofijos akmens* formulę, slypinčią toje senovinėje knygoje. Išmokau paversti paprastą metalą auksu, akmenis padaryti rečiausiais brangakmeniais. Ir dar daugiau, daug daugiau — išradau jaunystės eliksyrą, žolelių mišinio receptą, ir užkeikimus, kurie apsaugo nuo ligų ir netgi nuo mirties. Mudu — aš ir Perenelė — tapome, galima sakyti, nemirtingi.

Nikas laikė rankoje išplėštus knygos puslapius.

— O štai čia viskas, kas liko iš tos knygos. Di ir jo pakalikai šimtmečiais ieškojo magijos knygos. Dabar jau turi. Ir mano Perenelę... — liūdnai pridūrė alchemikas.

— Bet juk sakei, kad knyga be tų lapų nieko neverta, — skubiai priminė Džošas.

— Taip, tai tiesa. Knygoje sukauptų žinių Di užtektų amžiams, bet tie puslapiai patys svarbiausi, — sutiko Nikas. — Di sugrįš jų atsiimti.

— Bet dar ne viską pasakei, ar ne? — greitakalbe išbėrė Sofi. — Kažkas dar yra?

Sofi gerai žinojo, kad Nikas papasakojo ne viską, kai ką nuslėpė — suaugusieji visada taip daro. Pavyzdžiui, jų tėvai keletą mėnesių slėpė, kol galų gale papasakojo, kad teks vasarą praleisti San Fransiske.

Nikas aštriai pažvelgė į Sofi, ir ji dar kartą prisiminė, kaip žiūrėjo Di. Žvilgsniai tokie panašūs, akys žvelgė šaltai ir... nežmoniškai.

— Taip, yra dar šis tas, — neryžtingai prabilo Nikas. — Be tos knygos Perenelė ir aš senstame. Nemirtingumo užkeikimas turi būti atnaujintas kiekvieną mėnesį. Praėjus pilnam mėnulio ciklui sunyksime, susensime ir mirsime. Mums mirus piktosios jėgos, su kuriomis taip ilgai kovojome, džiūgaus ir švęs pergalę. *Vyresniųjų rasės* vėl užvaldys žemę.

— *Vyresniųjų rasės?* — kylančiu ir užlūžtančiu balsu paklausė Džošas sunkiai rydamas seiles, labai aiškiai jausdamas, kaip krūtinėje daužosi širdis. Diena, prasidėjusi kaip kiekvienas, pats paprasčiausias ketvirtadienis, pavirto keistu košmaru. Vaikinui teko žaisti daug kompiuterinių žaidimų, skaityti nemažai fantastinių romanų. Juose žodis „vyresnysis“ beveik visada reiškė kažkokį blogį iš praeities.

— Tie *vyresnieji* seni?

— Labai seni, — pritarė Flamelis.

— Nori pasakyti, kad yra daugiau tokių, kaip tu ir Di? — paklausė Džošas ir susiraukė, nes Sofi spyrė jam į blauzdą.

Flamelis atsisukęs pažvelgė į vaikiną. Bespalvės akys buvo apsiniaukusios iš pykčio.

— Taip, yra daugiau tokių kaip Di ir tokių kaip aš, bet mūsų lyginti jokiu būdu negalima. Mes niekada nebuvome panašūs.

Nikolas patylėjo ir piktai tęsė:

— Pasirinkome skirtingus kelius. Di kelias labai tamsus ir klaidus. Jis taip pat nemirtingas, net nežinau, kokiu būdu to pasiekė. Bet abu esame žmonės.

Nikas nusisuko, pažvelgė į sudaužytą ant grindų besivoliojantį kasos aparatą ir toliau pasakodamas ėmė rinkti išbirusius pinigus. Kai vyras vėl atsisuko, veide dvyniai išvydo negailestingą grimasą.

— Tie, kuriems tarnauja Di, nėra ir niekada nebuvo žmonės.

Kimšdamas pinigus į kišenes Nikas dar pasigriebė ant žemės

besivoliojantį odinį švarką.

— Reikia nešdintis iš čia.

— Kur jūs eisite? Ką ketinate daryti? — paklausė Sofi.

— O kaip mes? — pabaigė mintį Džošas, kaip Sofi dažnai darydavo broliui pradėjus kalbėti.

— Pirmiausiai reikia jus saugiai paslėpti, kol Di dar nesuprato, kad knygoje trūksta puslapių. O paskui leisiuosi ieškoti Perenelės.

Dvyniai sužiuro vienas į kitą.

— O... kodėl mus reikia saugiai paslėpti?.. — pradėjo klausimą Sofi, o Džošas baigė: — Mes juk nieko nežinome.

— Kai tik Di supras, kad knygoje ne visi lapai, grįš ieškoti trūkstamų. Galiu garantuoti, pasistengs, kad neliktų gyvų liudininkų.

Džošas pradėjo juoktis, bet kai pamatė net nesišypsančią seserį, juokas taip ir užstrigo gerklėje.

— Tu nori... — apsilaižė staiga išdžiūvusias lūpas, — nori pasakyti, kad mus nužudys?

Nikas Flemingas lyg svarstydamas palenkė galvą į šoną, paskui pasakė:

— Ne, nenužudys.

Džošas lengviau atsiduso.

— Patikėkite, — tęsė Flemingas, — Di gali su jumis pasielgti žymiai blogiau. Daug blogiau.

PENKTAS SKYRIUS

Dvyniai stovėjo ant šaligatvio šalia knygyno. Po kojomis traškėjo išdaužytų langų stiklai, jiedu stebėjo, kaip Nikas ieško rakto.

— Bet negalime lyg niekur nieko imti ir išeiti, — ryžtingai pasakė Sofi.

— Niekur ir neisime, — pritarė jai Džošas ir linktelėjo galvą.

Nikas Flemingas, arba Flamelis, kaip jau pradėjo jį vadinti, pasuko raktą knygyno spynoje ir patraukė duris. Jie išgirdo, kaip viduje ant grindų byra knygos.

— Man labai patiko šis knygynas, — sumurmėjo Flamelis. — Primindavo mano pirmąjį darbą.

Vyras žvilgtelėjo į Sofi ir Džošą.

— Neturite pasirinkimo. Jei norite išgyventi šią dieną, teks dabar pat eiti iš čia. — Tai pasakęs nusisuko, apsirengė suglamžytą odinę striukę ir patraukė per gatvę, link *Kavos puodelio*. Dvyniai pažiūrėjo vienas į kitą ir nuskubėjo paskui.

— Ar turi parduotuvės raktus?

Rodydama du raktus su Aukso Vartų tilto pakabuku, Sofi linktelėjo.

— Bet, klausyk, jei Bernisė grįš ir ras parduotuvę užrakintą,

tikriausiai puls skambinti policijai ar dar kam nors...

— Gerai sakai, — sutiko Flamelis ir patarė Sofi palikti raštelį. — Parašyk ką nors trumpai, kad reikėjo staiga išeiti — kažkas nenumatyta ir labai skubu. Gali pasakyti, jog aš kartu su tavimi. Parašyk taip, kad atrodytų, jog rašei labai paskubomis. Ar jūsų tėvai vis dar kasinėja Jutoje?

Dvynių tėvai buvo archeologai, šiuo metu bendradarbiavo su San Fransisko universitetu.

— Taip, dar dirbs mažiausiai šešias savaites, — linktelėjo Sofi.

— Gyvename su teta Agnese Pasifik Haitse, — pridūrė Džošas. — Teta Agonija...

— Mes juk negalime tiesiog imti ir dingti. Teta laukia mūsų grįžtant pietų. Jei pavėluojame nors penkias minutes, ji baisiausiai susijaudina. Praeitą savaitę, kai sugedo tramvajus ir vėlavome visą valandą, ji spėjo paskambinti tėvams...

Tetai Agnesei aštuoniasdešimt ketveri. Nors ji erzino dvynius nuolatiniu nervinimusi dėl menkniekių, šie ją be galo mylėjo.

— Tai praneškit ir jai, — stačiokiškai burbtelėjo Flamelis kavos parduotuvėlės tarpduryje. Sofi nuėjo paskui.

Džošas delsė žengti į vėsią, saldžiai kvepiančią *Kavos puodelio* prieblandą. Persimetęs kuprinę per petį, vaikinas stovėjo ant šaligatvio ir žvalgėsi aplinkui. Jei ne priešais knygyną ant žemės blizgančios stiklo šukės, viskas atrodytų kuo puikiausiai, paprasčiausia darbo dienos popietė. Gatvėje buvo tylu ir ramu, nuo birželio karščių tvyrojo tvankuma, tolumoje ošė vandenynas. Už paplūdimio, tolėliau prie žvejų prieplaukos, buvo girdėti sodrus ir vienišas laivo sirenos garsas, nuaidintis tolyn. Viskas atrodė beveik taip pat, kaip prieš pusvalandį.

Ir vis dėlto...

Ir vis dėlto ne taip pat. Niekada nebebus taip pat. Per paskutiniąsias trisdešimt minučių Džošui atrodęs rūpestingai sutvarkytas pasaulis persimainė ir negrąžinamai pasikeitė. Vaikinas buvo normaliausias aukštosios mokyklos studentas, ne per daug išmintingas, bet ir ne kvailas. Žaidė futbolą, dainavo — blogai — draugo grupėje, domėjosi keliomis mergaitėmis, bet vienintelės dar neturėjo. Kartkartėmis žaisdavo kompiuterinius žaidimus, labiau mėgo tokius, kur žaidėjas šaudo ir kovoja, tokius kaip *Quake, Doom* ir *Unreal Tournament,* negalėjo pakęsti lenktyninių žaidimų ir klaidžių *Myst* vingių. Dievino Simpsonus ir galėjo mintinai pakartoti ištisus serialo epizodus, patiko Šrekas, nors nemanė, kad toks kada nors egzistavo, be to, galvojo, kad naujasis *Betmenas* visai neblogas, o *X-Menai* tiesiog puikūs. Jam netgi patiko *Supermenas,* nesvarbu, ką kiti apie tai galvojo. Džošas buvo paprasčiausias vaikinas.

Tačiau paprasčiausi paaugliai neatsiranda magijos mūšio tarp dviejų neįtikėtinai senų burtininkų įkarštyje.

Pasaulyje nėra magijos. Magija — tai tik specialieji efektai kino filmuose. Magija — tai tik triukai scenoje — su triušiais, balandžiais ir dar kartais tigrais bei Deividu Koperfildu, pjaustančiu žmones pusiau ir skraidančiu virš žiūrovų. Tikri burtai neegzistuoja.

Bet kaip tada paaiškinti tai, kas ką tik atsitiko knygyne? Juk matė, kaip lentynos virsta trūnėsiais, matė knygas, sudylančias tiesiog akyse, užuodė supuvusių kiaušinių dvoką, sklindantį nuo Di užkeikimų, ir aštrų kaip valiklio mėtinį Flemingo — Flamelio — magijos kvapą.

Džošas Niumenas dar pastovėjo skaisčioje popietės saulėkaitoje, paskui sudrebėjęs žengė į *Kavos puodelį,* traukdamas iš kuprinės, kurią nusiėmė nuo peties, savo nenaują nešiojamąjį kompiuterį. Norėjo pasinaudoti parduotuvėlės kavinėje esančiu bevieliu interneto ryšiu ir susirasti keletą pavardžių: daktaro Džono Di, Perenelės ir ypač Nikolo Flamelio.

Sofi skubiai pakeverzojo ant servetėlės raštelį ir dabar skaitydama kramtė pieštuko galą.

Poniai Fleming blogai. Knygyne nutekėjo dujos. Mes ligoninėje, ponas Flemingas su mumis. Šiaip viskas gerai. Paskambinsiu vėliau.

Kai Bernisė grįš ir ras parduotuvę uždarytą prieš patį pirkėjų antplūdį, tikrai neapsidžiaugs. Sofi spėliojo: atleis ją ar ne. Atsidususi pasirašė raštelį taip stipriai spausdama pieštuką, kad perplėšė popierių ir brūkštelėjo kasos aparatą.

Žiūrėdamas jai per petį, Nikolas Flamelis perskaitė raštelį.

— Gerai, labai gerai. Paaiškina, kodėl uždarytas knygynas.

Vyras pažiūrėjo į Džošą, įnirtingai užsiėmusį kompiuterio klaviatūra, ir šūktelėjo:

— Eime!

— Aš tik pasitikrinau paštą, — išjungdamas ir uždarydamas kompiuterį sumurmėjo Džošas.

— Tokiu metu? — negalėdama patikėti paklausė Sofi.

— Gyvenimas vis dar tęsiasi. Laiškai vis dar ateina, — Džošas net pamėgino nusišypsoti, bet nepasakytum, kad pavyko.

Sofi pasičiupo kuprinę, sendinto džinsinio audinio švarkelį ir paskutinį kartą apžvelgė kavos parduotuvėlę. Pagalvojo, kad galbūt ilgai jos nepamatys, bet tai pasirodė kvaila. Išjungusi šviesas paragino brolį ir Niką eiti į lauką ir įjungė signalizaciją. Paskui užtrenkė duris, pasuko spynoje raktą ir per laiškų dėžutės skylę įmetė vidun grandinėlę.

— O toliau kas? — paklausė Niko.

— Dabar ieškosime pagalbos ir slėpsimės, kol sugalvosiu, ką daryti su judviem, — nusišypsojo Flamelis. — O... slėptis aš moku. Mes su Pere tą ir darėme daugiau nei pusę tūkstantmečio.

— O kaip Perė? — paklausė susirūpinusi Sofi. — Ar Di... jai nieko

bloga nepadarys?

Sofi per tas kelias savaites, kol dirbo kavos parduotuvėlėje, spėjo pažinti ir pamėgti aukštą elegantišką moterį. Labai nenorėjo, kad jai nutiktų kas bloga.

Flamelis papurtė galvą.

— Negali. Ji per daug galinga. Aš niekada nesimokiau raganavimo meno, o Perė tai išmano puikiai. Dabar viskas, ką gali padaryti Di, tai laikyti ją uždaręs ir neleisti pasinaudoti savo galiomis. Tačiau per keletą dienų Perė pradės silpnėti ir senti. Gal per savaitę, o per dvi tai jau tikrai, tiek nusilps, kad Di galės prieš ją panaudoti jėgą. Tačiau bus atsargus. Laikys uždarytą ir akylai saugomą užkeikimais ir *sigilijomis*8... — pamatęs sumišusį Sofi veidą, Flamelis nutilo. Paskui paaiškino:

— Tai magiškos apsauginės užkardos. Di puls tiktai tada, kai bus įsitikinęs, jog laimės. Bet pirmiausia pamėgins atskleisti, kiek Perė iš tiesų pavojinga ir galinga. Di žinių siekimas visada buvo viena didžiausių jo stiprybių... ir silpnybių, — kalbėdamas Flamelis išsiblaškęs tapšnojo per kišenes — kažko ieškojo. — Mano Perė gali pasirūpinti savimi. Primink kada, kad papasakočiau istoriją, kaip jai teko susidurti su keliomis graikų lamijomis.9

Nors neturėjo nė menkiausio supratimo, kas tos lamijos, Sofi linktelėjo galvą.

Eidamas gatve Nikas pagaliau surado tai, ko taip naršė po kišenes — mažus apvalius akinukus nuo saulės. Pasibalnojęs nosį, susikišo rankas į odinio švarko kišenes ir pradėjo švilpauti kažkokią nerišlią melodiją, lyg šiame gyvenime niekas neberūpėtų. Atsisukęs žvilgtelėjo į jaunuolius ir paragino:

— Greičiau eime.

Šiedu nieko nesuprasdami pasižiūrėjo vienas į kitą ir nuskubėjo iš paskos.

— Patikrinau informaciją internete, — metęs skubų žvilgsnį į seserį sumurmėjo Džošas.

— Tai štai, ką tu darei. Aš ir nemaniau, kad elektroninis paštas toks svarbus.

— Viskas, ką jis pasakojo, pasitvirtino. Radau jį *Vikipedijoje*10 ir *Google* surado apie du šimtus tūkstančių puslapių su Flamelio vardu.

O apie Džoną Di yra gal dešimt milijonų puslapių. Net Perenelę radau... Be to, tenai minima knyga ir visa kita. Netgi sakoma, kad po Nikolo mirties, ieškodami brangenybių, žmonės iškasė jo kapą ir rado tuščią — nei kūno, nei brangenybių. Ir, žinoma, Nikolo namas vis dar tebestovi Paryžiuje.

— Bet jis tikrai neatrodo kaip nemirtingas burtininkas, — burbtelėjo Sofi.

— Na, žinai, nemanau, kad žinau, kaip turėtų atrodyti tikras

burtininkas, — tyliai atsakė jai brolis. — Vieninteliai burtininkai, kuriuos pažįstu, tai Penas ir Teleris11.

— Aš ne burtininkas, — nežiūrėdamas į juos atsiliepė Flamelis. — Aš alchemikas, mokslininkas, tik galbūt tai ne toks mokslas, su kuriuo jūs susiduriate.

Sofi pagreitino žingsnį ir pasivijo Flamelį. Mergina, prašydama, kad taip neskubėtų, ištiesė ranką ir norėjo pagriebti jį už rankos, tačiau elektros iškrova trenkė per pirštus.

— Aaaaaaaaai, — kratydama atitraukė ranką Sofi — labai dilgčiojo pirštus. — Kas čia dabar?

— Atsiprašau, — paaiškino Flamelis. — Tai, kaip čia tiksliau pasakius, pašalinis poveikis... Tai, ką jūs vadinate magija. Mano aura — elektrinis laukas, supantis kūną, — vis dar įsitempusi. Ji reagavo susidūrusi su tavo aura, — Nikolas nusišypsojo parodydamas nepriekaištingai lygius dantis. — Tai reiškia, kad ir tavo aura stipri.

— Kas ta aura?

Flamelis tylėdamas žengė keletą žingsnių šaligatviu, paskui pasisuko ir bedė pirštu į vitriną, kurioje puikavosi švytinčiais dažais užrašytas žodis „TATUIRUOTĖS“.

— Matai spalvotą šviesą aplink žodį?

— Matau, — atsakė Sofi šiek tiek prisimerkusi. Kiekvieną raidę, vos girdimai dūgzdama, gaubė geltona švieselė.

— Kiekvieno žmogaus kūną taip pat gaubia tokia šviesa. Gilioje praeityje žmonės ją matydavo ir pavadino aura. Šis pavadinimas kilęs iš graikiško žodžio, reiškiančio kvėpavimą. Žmonijai vystantis, dauguma neteko gebėjimo matyti aurą. Kai kurie, žinoma, vis dar gali.

Džošas pašaipiai prunkštelėjo.

Nikas pasižiūrėjo į jį per petį.

— Tai tiesa. Kiriliano metodu aurą galima nufotografuoti. Elektrinis laukas supa kiekvieną gyvą organizmą.

— O kaip ji atrodo? — pasidomėjo Sofi.

Flamelis vėl parodė pirštu į parduotuvės vitriną.

— Visai kaip šitai — švytėjimas aplinkui kūną. Kiekvieno aura vis kitokia, skiriasi spalvos, skiriasi galia. Vienos auros švyti tolygiai, kitos pulsuoja, vienos išryškėja tiktai kūno pakraščiuose, o kitos apgaubia visą kūną. Pagal aurą galima daug ką pasakyti apie žmogų: gal serga, gal nelaimingas, piktas, o gal išgąsdintas.

— O jūs galite auras matyti? — vis klausinėjo Sofi.

Jų nuostabai Flamelis papurtė galvą.

— Ne, negaliu. Perė kartais galėdavo, o aš ne. Bet žinau, kaip sukoncentruoti ir nukreipti energiją. Tai, ką šiandien ir stebėjote, — gryną auros energiją.

— Norėčiau išmokti tai daryti, — pasakė Sofi.

Flamelis dirstelėjo į merginą.

— Būk atsargi su savo norais. Už viską tenka mokėti.

Sustojęs ramioje šoninėje gatvelėje, Nikas ištiesė ranką ir Sofi su Džošu susispietė prie jo. Flamelio ranka aiškiai drebėjo. Pažvelgusi į jo akis, Sofi pamatė, jog akys pilnos kraujosrūvų.

— Naudodami auros energiją sudeginame tiek kalorijų, lyg būtume nubėgę maratoną. Kažkas panašaus į išsekusią bateriją. Abejoju, ar būčiau sugebėjęs ilgiau atsilaikyti prieš Di.

— Argi Di už tave galingesnis?

Flamelis liūdnai nusišypsojo.

— Daug kartų...

Susikišęs rankas į kelnių kišenes Flamelis vėl leidosi gatve. Dvyniai dabar ėjo iš šonų. Tolumoje, virš namų stogų, buvo matyti Aukso vartų tiltas.

— Ištisus penkis šimtus metų Di praleido kaupdamas ir lavindamas galias, o tuo metu aš slėpiau savąsias ir tobulinau tik tas kelias galias, kurių reikėjo, kad mudu su Perenele išliktume gyvi. Di visada buvo labai galingas, o dabar... baisu net pagalvoti, ką gali dabar.

Kalno papėdėje Nikas sustojo, apsidairė į abi puses, paskui staiga pasuko kairėn ir patraukė Kalifornijos gatvės link.

— Pasikalbėsime paskui, dabar reikia paskubėti.

— Ar seniai pažįsti Di? — aiškiai negalėdamas nurimti neišgirdęs jam rūpimų atsakymų vis dar smalsavo Džošas.

Niko veide vėl pasirodė liūdna šypsenėlė.

— Džonas Di buvo pagyvenęs vyras, kai priėmiau savo pameistriu, mokiniu. Tuo metu vis dar mokiau ir didžiavausi turėdamas daug mokinių. Netgi įsivaizdavau kuriąs naująją alchemikų, mokslininkų, astronomų, astrologų ir matematikų kartą. Šie vyrai ir moterys būtų sukūrę naują pasaulį. Di buvo vienas geriausių kada nors turėtų mokinių. Taigi, galima sakyti, kad pažįstami jau beveik penkis šimtus metų, nors pastaruoju metu, turiu galvoje kelis dešimtmečius, mes matėmės tikrai retokai.

— Kodėl jūs tapote priešai? — nedavė ramybės Sofi.

— Godumas, pavydas ir... knyga. *Mago Abraomo knyga,* — paaiškino Flamelis. — Šios knygos taip ilgai troško ir dabar pagaliau gavo.

— Ne visą, — priminė Džošas.

— Ne, ne visą, — nusišypsojo Flamelis. Jie vis dar skubiai žingsniavo: Flamelis — viduryje, dvyniai — prie abiejų jo šonų. — Kai Di dar buvo mano mokinys, sužinojo apie knygą. Sugavau bandantį ją pavogti ir sužinojau, kad jis susidėjo su *tamsos vyresniaisiais.* Neketinau su juo dalytis savo paslaptimis ir smarkiai susiginčijome. Tą naktį Di pasiuntė pirmuosius samdytus žudikus, kad nužudytų Perenelę ir mane. Tai buvo žmonės, tad mes nesunkiai susidorojome. Kitą naktį

pasiųsti užpuolikai nebeatrodė tokie žmoniški, todėl nieko nelaukę mes su Pere pasiėmėme knygą, dar keletą daiktų ir išskridome į Paryžių. Nuo to laiko Di ir persekioja.

Prie šviesoforo visi sustojo. Trys britų turistai taip pat laukė, kol užsidegs žalia šviesa. Žvilgsniu įspėjęs Sofi ir Džošą nieko neklausinėti, Flamelis nutilo. Užsidegė žalia, ir jie pajudėjo per gatvę, turistai pasuko į dešinę, o Nikolas Flamelis su dvyniais nuėjo kairėn.

— Kur vykote iš Paryžiaus? — paklausė Džošas.

— Į Londoną, — trumpai atsakė Flamelis. — Di vos mūsų nesugavo tenai 1666 metais. Tada jis paleido *gaivališkąją ugnį,* laukinį, beprotišką padarą, vos nesurijusį viso miesto. Istorijoje tai vadinama *didžiuoju Londono gaisru.*

Sofi pažvelgė į Džošą. Jie buvo girdėję apie *didįjį Londono gaisrą,* mokėsi apie tai per pasaulio istorijos pamokas. Mergina stebėjosi esanti tokia rami. Juk klausosi vyro, tikinančio, kad jam jau penki šimtai metų, vardijančio istorinius įvykius taip, lyg pats būtų juose dalyvavęs. Ir Sofi tiki!

— Di labai nedaug trūko, kad mus pagautų Paryžiuje 1763 metais, — tęsė pasakojimą Flamelis, — o paskui ir 1835-aisiais, kai mes kaip paprastai dirbome knygų pardavėjais Romoje. Tai visada buvo mano mėgstamas užsiėmimas.

Prisiartino grupė japonų turistų, ir Nikas nutilo. Turistai įdėmiai klausėsi gido, besislepiančio po skaisčiai geltonu skėčiu. Kai turistai nutolo tiek, kad jau būtų vargiai ką girdėję, Flamelis pasakojo toliau apie daugiau nei pusantro šimto metų senumo įvykius, kurie akivaizdžiai įsirėžė jo atmintin ir dabar atgijo.

— Pabėgome į Airiją manydami, kad toje šalyje, saloje, Europos pakraštyje, Di mūsų nesuras. Tačiau jis vis persekiojo. Negana to, atrado, kaip kontroliuoti gaiviališkas būtybes, ir kartu atsibogino *ligų gaivalą* ir *bado gaivalą,* be abejonės, norėdamas užsiundyti ant mūsų. Kažkuriuo metu jų nebesuvaldė, badas ir ligos įsisiautėjo ir šiaip jau neturtingame krašte. 1840 metais Airijoje *didžiojo bado* metu mirė milijonai žmonių, — Nikolo veidas surimtėjo. — Abejoju, ar Di nors minutėlę susimąstė, ką daro. Žmones jis visada niekino.

Sofi vėl žvilgtelėjo į brolį. Iš veido išraiškos buvo visiškai aišku, kad Džošas labai susikaupęs ir mėgina susidoroti su užgriuvusiu dideliu informacijos kiekiu. Nekilo jokių abejonių, kad Džošas dabar mielai prisijungtų prie interneto ir pultų tikrinti faktus.

— Bet Di niekada jūsų nesugavo, — Sofi kreipėsi į Flamelį.

— Iki šiandien — ne, — vyras gūžtelėjo pečiais ir liūdnai nusišypsojo. — Tai tikriausiai buvo neišvengiama. Visą dvidešimtą amžių Di vis artinosi. Darėsi vis galingesnis, jo pakalikai sugebėjo sujungti senąją magiją ir šiuolaikines technologijas. Mes su Pere ilgai slapstėmės Niūfaundlende, o 1901 metais Di užsiundė ant mūsų

diro12 vilkus, ir mums teko bastytis iš miesto į miestą, pradedant rytine pakrante, keliaujant į Niujorką, ir vis tolyn į vakarus. Manau, susitikimas buvo tik laiko klausimas. Šiais laikais fotoaparatai, vaizdo kameros ir internetas labai apsunkina slapstymąsi — beveik neįmanoma likti nepastebėtam.

— Ta knyga... tas *Kodeksas,* kurio jie ieškojo... — pradėjo Džošas.

— *Abraomo knyga?* — patikslino Flamelis.

— Kuo ji tokia ypatinga?

Nikolas Flamelis sustojo vidury šaligatvio taip staiga, kad dvyniai iš inercijos pralėkė pro jį. Atsisukę pažvelgė atgal. Gana įprastai atrodantis Nikas stovėjo plačiai išskėtęs rankas taip, lyg būtų scenoje ir ruoštųsi nusilenkti.

— Pasižiūrėkite! Pasižiūrėkite į mane! Esu senesnis už Ameriką. Štai kuo toji knyga ypatinga. — Flamelis pritilo ir skubiai tęsė toliau: — Bet, žinote, amžinojo gyvenimo paslaptis — tai vienas mažiausių šioje knygoje saugomų stebuklų.

Sofi nejučia sugriebė brolio ranką, šis lengvai spustelėjo, ir Sofi be žodžių tapo aišku, kad Džošas įsibaiminęs ne mažiau nei ji.

— Su šia knyga Di gali sugalvoti pakeisti pasaulį.

— Pakeisti pasaulį? — sukuždėjo Sofi. Staiga karštas birželio popietės oras atvėso.

— Pakeisti? Kaip? — reikalavo paaiškinimo Džošas.

— Perdarydamas, — tyliai pasakė Flamelis. — Di ir *vyresniųjų rasė,* kuriai jis tarnauja, gali pakeisti pasaulį, vėl padaryti tokį, koks buvo neįsivaizduojamai seniai. Tame pasaulyje žmonių vieta labai aiški — jie gali būti tiktai vergai. Arba maistas.

ŠEŠTAS SKYRIUS

Buvo daug būdų palaikyti ryšį, tačiau daktaras Džonas Di mieliausiai naudodavosi šiuolaikine ryšio priemone — mobiliuoju telefonu. Patogiai įsitaisęs vėsiame odiniame limuzino salone, atsidarė telefoną, nukreipė jį į Perenelę, be sąmonės susmukusią tarp dviejų golemų, ir greitai nufotografavo.

Madam Perenelė Flamel. Jo kalinė. Na, šitas kadras puikiai tiks nuotraukų albumui.

Di surinko numerį ir paspaudė „siųsti“, tada pakreipė galvą žiūrėdamas į elegantišką moterį, gulinčią už jo. Neįtikėtina sėkmė pagrobti Perenelę... Tačiau Di suprato, kad pasisekė tik todėl, kad ji išnaudojo pernelyg daug energijos golemui sunaikinti. Di pasiglostė nedidelę trikampę barzdelę. Nieko tokio, jis greitai turės daug golemų. Džonas pažvelgė į tuodu mašinoje: per trumpą laiką, praleistą ankstyvos popietės saulėkaitoje, golemai suskilinėjo ir aptirpo. Didysis, sėdintis Perenelei iš kairės, buvo visai ištižęs — juodas upės

dumblas varvėjo ant odinės sėdynės.

Galbūt kitą kartą reikėtų pasirinkti kažką kitą, ne golemus. Šie buki padarai gerai dirbdavo drėgname klimate, bet nelabai tiko Vakarų pakrantės vasaromis. Di susimąstė, ar turi vampyro kūrimo receptą.

Tačiau rimčiausia problema, su kuria dabar susidūrė — tai Perenelė. Di galėjo tiktai spėlioti, kiek ji dar turi galios.

Ši aukšta elegantiška prancūzė jam visada kėlė pagarbią baimę. Pirmą kartą, kai tapo Nikolo Flamelio, alchemiko, mokiniu, nuvertindamas šios moters galias padarė klaidą. Labai greitai suprato, kad Perenelė mažų mažiausiai tokia pat galinga, kaip ir jos vyras, o kai kuriose srityse — net stipresnė. Dėl savybių, padėjusių Flameliui tapti tokiu puikiu alchemiku — pastabumo detalėms, senųjų kalbų mokėjimo, begalinės kantrybės — jis tapo prastu kerėtoju ir visiškai netikusiu burtininku. Paprasčiausiai trūko vaizduotės kibirkštėlės, sugebėjimo vizualizuoti, kurio reikėjo tokiam darbui. O Perenelė buvo viena galingiausių kada nors sutiktų kerėtojų.

Di nusitraukė vieną pilką pirštinę ir numetė ant gretimos sėdynės. Pasilenkęs per sėdynę prie Perenelės, pamirkė pirštą purvo balutėje, prilašėjusioje iš vieno golemo, ir ant moters kairiosios rankos išpiešė suraitytą simbolį. Paskui tokį patį, tartum atspindėtą veidrodžio, — ant dešiniosios rankos. Vėl pamirkė ranką lipniame pilkame purve ir, piešiant tris vingiuotas linijas ant kaktos, į jį pažvelgė skaisčiai žalios Perenelės akys. Di atšoko atgal į savo sėdynę.

— Madam Perenele, negaliu apsakyti, koks malonumas vėl jus matyti.

Perė prasižiojo kažką sakyti, bet burna neišleido nė garso. Pabandė judėti, bet nieko neišėjo. Golemai tvirtai suspaudę laikė jos rankas, tačiau ne tai svarbiausia... Neklausė nė vienas raumenėlis.

— Ak, atleiskite, bet leidau sau panaudoti prieš jus užkeikimą. Paprastą užkeikimą, bet užteks, kol sugalvosiu ką nors patvaresnio. — Di nusišypsojo, nors nieko juokinga iš tiesų nevyko. Suvibravo telefonas, suskambėjo melodija “ *X failų.* Vyras jį atidarė.

— Atsiprašau, — linktelėjo Perenelei.

Telefono ragelyje pro traškėjimą suskambo plonas balselis.

— Ar jau gavote fotografiją? — paklausė Di. — Aš pagalvojau, kad pralinksminsiu — legendinė Perenelė Flamel mūsų rankose. Esu tikras, kad Nikolas atlėks iš paskos. O mes jau būsime pasiruošę. Šį kartą jis nepaspruks.

Perenelė aiškiai girdėjo iš telefono sklindantį traškantį juoką.

— Taip, žinoma, — Di įkišo ranką į kišenę ir išsitraukė variu kaustytą knygą. — Turime ir knygą. Pagaliau.

Kalbėdamas jis pradėjo vieną po kito versti šiurkščius knygos lapus. Balsas nutilo ir pasidarė neaišku, ar kalba telefonu, ar su

savimi:

— Dešimties tūkstančių metų paslaptingos žinios vienoje vietoje...

Di nutilo, telefonas iškrito iš rankų ir pasišokinėdamas nusirito ant grindų.

Knygos gale trūko grubiai išplėštų dviejų lapų.

Di užsimerkė, greitai kaip gyvatė kyštelėjo liežuvį, apsilaižė lūpas.

— Tas berniūkštis, — gergždžiančiu balsu sušvokštė. — Berniūkštis juos išplėšė, kai griebė knygą man iš rankų.

Di atsimerkė ir ėmė rūpestingai apžiūrinėti visus knygos lapus.

— Gal jie nesvarbūs, — sumurmėjo. Lūpos tyliai tarė prieš akis judančius ir mirgančius žodžius. Ypatingą dėmesį skyrė ryškiai švytintiems žodžiams puslapių viršuje, kurie leido suprasti, apie ką bus kalbama tame puslapyje. Paskui staiga nustojo skaitęs ir drebančiais pirštais sugniaužė knygą. Kai pakėlė galvą, akys net liepsnojo.

— Trūksta knygos pabaigos. *Paskutiniojo pašaukimo!* — sustaugė Di. Aplink galvą pažiro geltonos kibirkštys, galinis mašinos langas suskilo, baltos gijos nusidriekė per visą stiklą lyg voratinkliai. Supykusio burtininko galia gelsvai baltomis sruogomis kaip seilės driekėsi nuo dantų.

— Grįžk atgal, — suriaumojo vairuotojui. — Greičiau atgal! Ne, palauk, nevažiuok. Flamelis — ne kvailys. Jie jau seniai pabėgo.

Di pagriebė ant žemės gulėjusį telefoną ir vengdamas Perenelės žvilgsnio pamėgino susitvardyti. Drebėdamas giliai įkvėpė ir, bent jau iš pirmo žvilgsnio, atrodė ramus. Paskui kažkam paskambino.

— Turime mažytę problemėlę, — ramiu, bejausmiu balsu pasakė Di. — Panašu, kad trūksta kelių lapų pačiame knygos gale. Esu įsitikinęs, kad nieko svarbaus. Galbūt padarytumėte paslaugą, — kuo ramiau paprašė jis, — gal praneštumėte Morganai13, kad prireiks jos paslaugų.

Di pastebėjo, kaip paminėjus Morganos vardą išsiplėtė Perenelės akys. Patenkintas nusiviepė.

— Pasakykite, kad labai pravers jos nepaprasti sugebėjimai ir talentas.

Taukštelėjo užvedamas telefonas, Di pažvelgė į Perenelę Flamel.

— Viskas būtų žymiai paprasčiau, jei būtumėte atidavę knygą geruoju. Dabar atvyksta Morgana. Tikiuosi, jūs žinote, ką tai reiškia.

SEPTINTAS SKYRIUS

Sofi pirmoji pastebėjo žiurkę.

Dvyniai užaugo Niujorke, daugumą vasarų praleisdavo Kalifornijoje, taigi po kojomis pasipainiojusi žiurkė nelabai nustebino. Gyvendamas San Fransiske, uostamiestyje, greitai įpranti prie šių padarų, dažniausiai pasirodančių anksti rytą ir vėlai vakare

išlendančių iš slėptuvių ir kanalizacijos vamzdžių. Sofi nelabai jų bijojo, bet kaip ir dauguma buvo girdėjusi siaubingų pasakojimų ir mieste sklandančių legendų — „viena boba sakė“ — apie šiukšlynų maitėdas. Sofi manė, kad žiurkės dažniausiai nepavojingos, nebent būtų užspeistos į kampą ir, rodos, buvo kažkur skaičiusi, kad jos gali labai aukštai pašokti. Taip pat prisiminė skaičiusi straipsnį Niujorko *Times* sekmadienio priede, kuriame buvo pasakojama, kad Jungtinėse Valstijose yra tiek pat žiurkių, kiek ir žmonių.

Tačiau šita žiurkė buvo kitokia.

Glotni ir žvilganti, juoda, visai nepanaši į murzinai rudas gentaines, ji net nekrustelėdama tupėjo posūkyje į skersgatvį. Sofi būtų galėjusi prisiekti, kad žiurkės akys skaisčiai raudonos. Dvi raudonos sagutės akylai juos stebėjo.

Gal tai pabėgusi naminė žiurkė?

— Aha, pastebėjai, — sugriebęs merginą už rankos ir timptelėjęs, kad paskubėtų, sumurmėjo Flamelis, — mus seka.

— Kas? — paklausė Džošas, dairydamasis aplinkui ir nematydamas, kas galėtų sekti. Tikėjosi išvysti slenkantį gatve paskui juos Di limuziną, bet jokios mašinos nebuvo matyti, niekas nekreipė į juos dėmesio.

— Kur?

— Žiurkė. Skersgatvyje, — skubiai paaiškino Flamelis. — Nežiūrėk.

Tačiau jau buvo vėlu. Džošas atsisukęs spoksojo į žiurkę.

— Ką, žiurkė mus seka? Juokauji? — Džošas įbedė žvilgsnį į padarą tikėdamasis, kad žiurkė nusigręš ir ners šalin, bet gyvūnas tik pakėlė galvą, pažiūrėjo į Džošą ir prasižiojęs parodė aštrius dantis. Vaikinas sudrebėjo. Negalėjo pakęsti gyvačių ir žiurkių... nors ne taip baisiai kaip vorų. Nekalbant apie skorpionus.

— Žiurkių akys nebūna raudonos, ar ne? — paklausė sesers, kuri, kiek prisiminė, nieko nebijojo.

— Dažniausiai nebūna, — atsakė Sofi.

Kai vaikinas vėl atsisuko, skersgatvyje pamatė jau dvi anglies juodumo žiurkes. Jos tupėjo nejudėdamos. Iš šešėlio išniro trečioji ir atsitūpė šalia anų dviejų.

— Na, gerai, — pagaliau nusileido Džošas, — kadangi jau mačiau žmones, padarytus iš purvo, tai, manau, galiu patikėti ir šnipinėjančiomis žiurkėmis. Gal jos dar ir kalba?

— Nebūk juokingas, — atšovė Flamelis. — Čia tik žiurkės.

Po viso to, ką matė, Džošui neatrodė, kad klausimas labai kvailas.

— Ar tai Di pasiuntė žiurkes? — paklausė Sofi.

— Jis bando mus susekti. Žiurkės seka mūsų pėdsakais pagal kvapą jau nuo knygyno. Yra užkeikimas, leidžiantis matyti tą patį, ką mato jos. Tai nelabai sudėtinga, bet gana efektyvi sekimo priemonė.

Sykį pradėjusios sekti mūsų pėdomis, žiurkės tą ir darys, nebent bristume per vandenį. Bet mane labiau neramina tai, — jis pakėlė galvą.

Sofi ir Džošas taip pat pasižiūrėjo į viršų. Ant aplinkinių namų stogų jau tupėjo ir vis dar rinkosi neįsivaizduojamai daug paukščių juodomis plunksnomis.

— Varnos, — tepasakė Flamelis.

— Nieko gero, — spėjo Sofi. Nuo tada, kai Di įžengė į knygyną, nieko gero nebevyko.

— Gali būti labai blogai. Bet, manau, mums nieko neatsitiks. Jau beveik atėjome. — Nikolas pasuko į kairę, ir jie atsidūrė San Fransisko miesto centre įsikūrusiame kinų rajone. Praėję Sem Vongo viešbutį, pasuko dešinėn, į siaurą gatvelę, paskui staiga kairėn, į dar siauresnį skersgatvį. Pagrindinės gatvės buvo gana švarios, ne taip kaip skersgatviai, užgrūsti dėžėmis ir atviromis šiukšliadėžėmis, iš kurių sklido rūgščiai salsvas gendančio maisto kvapas. Skersgatvis, į kurį jie pasuko, labai šlykščiai dvokė, tirštais būriais zirzė musės, pastatai iš abiejų pusių kilo taip aukštai, kad kelias tarp jų skendo niūriame šešėlyje.

— Man jau bloga, — skundėsi Sofi. Dar vakar pasakojo broliui, kad dirbant kavos parduotuvėje ypač išlavėjo uoslė. Net gyrėsi, kad gali atskirti kvapus, kurių niekada anksčiau neteko pajausti. Dabar mergina gailėjosi turinti tokių gebėjimų — ore tvyrojo pūvančių vaisių ir sugedusios žuvies kvapai.

Džošas tik linktelėjo galvą. Labai susikaupęs jis kvėpavo per burną, bet atrodė, kad tie bjaurūs kvapai kiekvieną kartą įkvepiant apvelia liežuvį.

— Mes jau beveik atėjome, — nuramino Flamelis. Rodėsi, kad jo visai neveikia bjaurūs kvapai, tvyrantys aplinkui.

Dvyniai išgirdo kažką sudžeržgiant, liuoksint ir kartu atsisukę pastebėjo per atviras šiukšliadėžes atskubančias penkias juodutėles žiurkes. Ant vieno skersgatvį kertančių laidų nutūpė varna.

Nikolas Flamelis staiga sustojo prie paprasčiausių, niekuo neišsiskiriančių medinių durų, padengtų storu purvo sluoksniu. Durys beveik nesiskyrė nuo tokių pat murzinų sienų. Nebuvo matyti nei rankenos, nei skylutės raktui. Ištiesęs dešinę ranką, vyras pirštais kažką užčiuopė duryse ir spustelėjo. Trakštelėjusios durys atsivėrė.

Sučiupęs Sofi ir Džošą pastūmė į viduje slūgsančią prieblandą ir paleido duris, kurios tuoj pat užsitrenkė.

Po siaubingų kvapų, kuriuos teko iškentėti gatvėje, čia kvepėjo nuostabiai: saldus jazminų kvapas ir dar kažkokie subtilūs egzotiški prieskoniai. Jaunuoliai giliai atsikvėpė.

— Bergamotė, — pareiškė Sofi, tuojau pat atpažinusi ir apelsinų kvapą. — Ir dar *Ylang Ylang* ir pačiulės.

— Aš sužavėtas, — pasakė Flamelis.

— Išmokau skirti žoleles kavos ir arbatos parduotuvėje. Labai patikdavo egzotinių arbatų kvapai. — Staiga supratusi, kad kalba taip, lyg jau niekada nebegrįš į parduotuvę ir nebeužuos tų kvapnių žolelių, Sofi nutilo. Kaip tik tokiu metu užplūstų pirmoji popietinių pirkėjų banga ir pultų užsisakinėti kapučino, kavą su pienu, šaltą arbatą ir žolelių užpilus. Netikėtai merginos akyse pasirodė ašaros. Sumirksėjo. Visai nenorėjo apsiverkti. Jai taip trūko to, kas įprasta, normalu ir tikra.

— Kur mes esame? — kai akys apsiprato su blausia šviesa, dairydamasis aplinkui paklausė Džošas. Jie stovėjo ilgame, siaurame ir nepriekaištingai švariame prieškambaryje. Sienas dengė lygios šviesaus medžio lentelės, o ant žemės driekėsi įmantriais raštais austi baltai raudoni kilimėliai. Įėjimas, pridengtas kažkuo panašiu į popierių, buvo kitame koridoriaus gale. Džošas jau žengė žingsnį durų link, tačiau Flamelio geležiniai gniaužtai suspaudė jam petį.

— Nejudėk, — sušnypštė Nikolas. — Palauk. Apsidairyk. Stebėk. Jei nepamesi iš galvos šių trijų žodžių, gal pasiseks išgyventi dar keletą dienų.

Įkišęs ranką į kišenę, vyras išsitraukė monetą ir pasidėjęs ant nykščio nuspriegė aukštyn. Toji sukdamasi kilo, kilo, kol pagaliau ėmė kristi maždaug prieškambario viduryje... Pasigirdo tylutėlis šnypštimas, smaili kaip adata strėliukė pasigavo monetą dar ore ir prismeigė prie sienos.

— Jūs palikote saugų, kasdienišką ir pažįstamą pasaulį, — labai rimtai pasakė Nikolas žiūrėdamas tai į vieną, tai į kitą iš dvynių. — Čia viskas yra kitaip nei atrodo. Teks išmokti abejoti viskuo. Prieš judant — palaukti, prieš dedant kojį — pasižiūrėti ir visą laiką viską stebėti. Išmokau to per savo ilgą gyvenimą, kol tapau alchemiku. Tos žinios neįkainojamos ir šiame pasaulyje, į kurį ką tik neplanuotai įžengėte.

Nikas ranka mostelėjo į koridorių.

— Nagi, apsižvalgykite ir pasakykite, ką matote?

Džošas pastebėjo mažą skylutę sienoje, natūralią, lyg toje vietoje medyje būtų augusi šaka. Pastebėjęs pirmąją, staiga pamatė daugybę skylučių visose sienose. Vaikinas nustebo — nejaugi kiekvienoje skylutėje slypi tos aštrios strėlės, mažos, bet turinčios tiek jėgos, kad perskrostų metalą?

Sofi pastebėjo, kad grindys ne visai sutampa su sienomis. Trijose skirtingose vietose, ir kairėje, ir dešinėje pusėje, visai prie grindjuostės žiojėjo plyšiai.

Flamelis kiekvienam pritariamai linksėjo.

— Gerai. Dabar žiūrėkit. Jau matėme, ką gali strėliukės, bet yra dar viena gynyba... — Išsitraukęs iš kišenės nosinę patiesė ant grindų,

netoli nuo vieno iš plyšių. Tik vieną kartą skambtelėjo metalas, ir iš plyšio pasirodė pusmėnulio formos ašmenys, supjaustė nosinę į smulkiausius gabalėlius ir vėl pasislėpė.

— Tai, vadinasi, jeigu strėliukės tavęs nesustabdys... — pradėjo Džošas.

— Tai ašmenys tikrai pribaigs, — pabaigė Sofi. — Na, tai kaip mes nusigausime prie durų?

— Mes neisime, — pasakė Flamelis ir pasisukęs pastūmė sieną kairėje pusėje. Sienos dalis atsidarydama subraškėjo, ir atsivėrė pakankamai didelė ertmė, leidžianti trijulei įeiti į erdvų kambarį.

Dvyniai tą pačią akimirką suprato, koks tai kambarys. Tai buvo *dodžio,* kovos menų mokykla. Būdami maži, jiedu mokėsi *taikvondo* mokyklose, panašiose kaip šis kambarys. Mokyklų buvo visoje šalyje, daugelyje teko pabūti, nes tėvai, dirbdami tai viename, tai kitame universitete, keliavo. Dauguma universitetų turėjo savo kovos menų klubus universiteto miestelyje, ir tėvai dvynius įrašydavo į patį geriausią *dodžio,* kokį tik rasdavo. Sofi ir Džošas turėjo raudonus diržus, vienu lygiu žemiau juodojo.

Tačiau ne taip, kaip kiti dodžio, šis atrodė labai paprastas, neišpuoštas, vyravo balti ir kreminiai atspalviai. Sienos buvo baltos, o ant grindų juodavo kilimėliai. Jaunuolių dėmesį tuoj pat patraukė vienintelis žmogus, sėdintis kambario viduryje, nugara į juos, vilkintis baltus marškinėlius ir baltus džinsus. Skaisčiai raudoni plaukai buvo vienintelė spalvota dėmė kambaryje.

— Mes turime problemą, — kreipdamasis į sėdintįjį pratarė Nikolas.

— Jūs turite problemų, manęs tai nejaudina, — atsiliepė neįtikėtinai moteriškas ir jaunas balsas su keistoku keltišku akcentu — gal airišku ar škotišku, bent jau taip pasirodė Sofi. Žmogysta sėdėjo neatsisukdama.

— Mane šiandien susirado Di.

— Tai buvo tik laiko klausimas.

— Jis atsitempė golemus.

Tyla. Tačiau žmogysta vis tiek neatsisuko.

— Di visada buvo kvailys. Kas gi naudoja golemus ten, kur sausa. Tai vis tas noras pasipuikuoti.

— Jis pasigrobė Perenelę.

— Oho. Tai jau prastai. Bet juk jis Perenelei vis tiek nepakenks.

— Di atėmė knygą.

Žmogysta pajudėjo, lėtai atsistojo ant kojų ir atsigręžė veidu į trijulę. Dvyniai smarkiai nustebo išvydę priešais save mergaitę, gal tik šiek tiek vyresnę nei jie — išblyškusią, strazdanotą. Apskritame veide žėrėjo žalios akys. Trumpai kirpti plaukai styrojo ir taip ryškiai plieskė raudoniu, kad Sofi net nusistebėjo: gal jie dažyti?

— Knygą? Kodeksą? — išgirdusi merginą kalbant, Sofi nusprendė, kad jos akcentas tikrai airiškas. — *Mago Abraomo knygą?*

Nikolas Flamelis linktelėjo galvą.

— Tada tu teisus. Turime bėdą.

Flamelis iš kišenės išsitraukė du lapus, kuriuos Džošui pavyko išplėšti.

— Na, Di pagrobė ne visą, o beveik visą knygą. Ten trūksta *Paskutiniojo pašaukimo.*

Mergina sušnypštė lyg verdantis vanduo ir veide nušvito šypsena.

— O Di, žinoma, jo reikės.

— Žinoma.

Džošas įdėmiai žiūrėjo į raudonplaukę. Pastebėjo, kaip nepriekaištingai tiesiai ji stovi, kaip ir dauguma pažinotų kovos menų mokytojų. Pašnairavęs į seserį, nebyliai pakėlęs antakius, smakru parodė į merginą, tarsi klausdamas. Sofi papurtė galvą. Buvo labai smalsu — kodėl Nikolas rodo jai tokią akivaizdžią pagarbą. Sofi dar pasirodė, kad merginos veide yra kažkas keista, bet kol kas negalėjo suprasti, kas tai. Paprasčiausias veidas, gal tiktai skruostikauliai neįprastai iškilūs, smakras kiek smailokas. Dėmesį patraukė smaragdo žalumo akys — negalėjai nežiūrėti į jas... Sofi suvokė, kad mergina nemirksi.

Raudonplaukė staigiu judesiu atmetė galvą ir giliai įkvėpė, net suvirpėjo šnervės.

— Ar tai todėl užuodžiu *akis?*

Flamelis linktelėjo.

— Taip, žiurkės ir varnos visur.

— Ir jas atsivedei čia? — jos balse buvo girdėti kaltinimas. — Aš tiek metų kūriau šitą kampelį.

— Žinai, ką gali padaryti Di turėdamas tą knygą.

Mergina palingavo galvą, žvilgsnis nukrypo į dvynius.

— O šiedu? — paklausė pagaliau pastebėjusi, kad Flamelis pasirodė ne vienas.

— Jie buvo tenai, kai Di užpuolė. Gynė mane, o šitas jaunas vyrukas sugebėjo išplėšti tuos du knygos lapus. Čia Sofi, o čia jos dvynys Džošas.

— Dvyniai? — mergina žengė į priekį ir įdėmiai pažvelgė į kiekvieną. — Neidentiški, bet įžvelgiu panašumą. — Vėl atsigręžė į Flamelį.

— Supranti, kas vyksta?

— Manau, įvykiai klostosi gana įdomiai, — paslaptingai atsakė Flamelis ir pažiūrėjo į dvynius.

— Norėčiau jums pristatyti Skatach14. Ji turbūt nebus linkusi daug apie save kalbėti, todėl pasakysiu, kad ji yra viena *vyresniųjų rasės* atstovių. Visi pastarųjų dviejų tūkstančių metų legendose minimi

didvyriai kovos menų mokėsi būtent pas ją. Mitologijoje vadinama labai įvairiai — *Karių deive, Šešėlių deive. Demoniškąja žudike. Karalių kūrėja...*

— Ak, vadinkite mane Skati, — pasakė mergina. Jos skruostai tapo vos ne tokie pat raudoni kaip ir plaukai.

AŠTUNTAS SKYRIUS

Daktaras Džonas Di įsitaisė mašinos galinėje sėdynėje ir pabandė (nepasakytum, kad sekėsi) suvaldyti emocijas. Ore tvyrojo sunkus sieros kvapas, o nuo spragsinčių jo pirštų galiukų vis dar kilo gelsvai baltos dūmų sruogelės ir kondensavęsi lašėjo į balą ant grindų. Jam nepasisekė ir, nors jo šeimininkai buvo tikrai kantrūs, kartais jų planams įgyvendinti prireikdavo ištisų šimtmečių. Šįkart jų kantrybė seko, o užuojauta jie niekada nepasižymėjo.

Vis dar veikiant užkeikimui Perenelė stebėjo Di negalėdama nė krustelėti. Jos akys blizgėjo pasibjaurėjimu ir baime. Nerimavo, kas dar galėtų atsitikti.

— Viskas tampa labai sudėtinga, — sumurmėjo Di. — Labai nemėgstu komplikacijų.

Ant kelių jis laikė negilią sidabrinę lėkštę. Pripylė į ją sodos vandens — vienintelio skysčio, kurį turėjo. Jam labiau patiko dirbti su paprastu vandeniu, bet instrukcijos nedraudė naudoti bet kokį skystį. Pasilenkęs virš lėkštės, Di spoksojo į skystį. Šiek tiek auros energijos vyras nukreipė į skystį, murmant pirmuosius apsaugos užkeikimo žodžius, ji nulašėjo ant paviršiaus.

Kurį laiką tamsiame skysčio paviršiuje atsispindėjo tik jo atvaizdas, bet paskui sodos vanduo suburbuliavo ir vos neužvirė. Skysčiui nurimus, jame jau nebesimatė Di atvaizdo. Paviršius atspindėjo keistai plokščią, pilkai purpurinės ir žalsvai juodos spalvos vaizdą, lyg kas filmuotų pažemėje. Vaizdai taip greitai mainėsi, kad žiūrint svaigo galva.

— Žiurkės, — su nepasitenkinimu perkreipęs lūpas iškošė Di. Sekti žiurkių akimis jam visai nepatiko.

— Negaliu patikėti, kad jas čia atsivedei, — kimšdama į kuprinę visą glėbį drabužių pasakė Skati.

Nikolas Flamelis sukryžiavęs rankas stovėjo mažyčio Skati miegamojo tarpduryje.

— Viskas vyko labai greitai. Reikalai buvo pakankamai prasti jau tada, kai Di nusičiupo *Kodeksą,* bet pamatęs išplėštus lapus supratau, kad dvyniai pateko į rimtą bėdą.

Paminėjus dvynius, Skati pakėlė akis nuo savo kuprinės.

— Jie ir yra tikroji priežastis, kodėl esi čia, ar ne?

Flamelį staiga sudomino kažkas ant sienos — spoksojo neatitraukdamas akių.

Skati greitai perlėkė per kambarį, įsitikino, kad Sofi ir Džošas vis dar virtuvėje, dar apsižvalgė prieškambaryje, o tada įsitraukė Flamelį į miegamąjį ir stumtelėjusi užtrenkė duris.

— Yra dar kažkas, ar ne? — reikalavo pasakyti Skati. — Tai

daugiau nei *Kodekso* praradimas. Juk galėjai vienas prigriebti Di ir jo pakalikus.

— Nebūk tokia įsitikinusi. Praėjo daug laiko nuo tada, kai koviausi, Skati, — švelniai prabilo Flamelis. — Viskas, ką darydavau pastaruoju metu, tai paruošdavau šiek tiek *Filosofijos akmens* stebuklingojo gėrimo, kad su Perenele liktume jauni. Retkarčiais, kai pritrūkdavo pinigų, pasidarydavau truputėlį aukso ar netikrą brangakmenį.

Skati visai nelinksmai nusijuokė ir vėl ėmėsi krautis daiktus. Jau buvo persirengusi juodomis kovinėmis kelnėmis, metalu kaustytais batais ir juodais marškinėliais, ant kurių dar užsimetė juodą liemenę su daugybe užtrauktukų ir kišenių. Sugrūdusi į kuprinę dar vienerias kelnes, rado vieną kojinę ir palindo po lova ieškoti antrosios.

— Nikolai Flameli, — iš po lovos sklido duslus balsas, — tu esi galingiausias visame pasaulyje alchemikas. Prisimeni, kai mudu kovojome su demonu Fomoru, juk tik tu išgelbėjai mane iš *An Chaor-Thanach* požemių.

Skati išlindo iš po lovos su kojine rankoje ir tęsė toliau:

— Kai undinės terorizavo Sankt Peterburgą, vienas jas išvaikei. Kai juodoji Anisė įsisiautėjo Manitoboje, pati mačiau, kaip ją nugalėjai. Tu vienas stojai ir prieš *Juodąją raganą* bei jos nemirtingąją armiją. Praleidai daugiau nei penkis šimtus metų skaitydamas ir studijuodamas *Kodeksą,* niekas kitas geriau už tave nežino visų jame slypinčių legendų ir pasakojimų... — Staiga Skati nutilo, žalios akys išsiplėtė. — Tai štai kas, — aiktelėjo ji, — tai legenda...

Flamelis ištiesė ranką ir, neleisdamas jai daugiau pasakyti nė žodžio, pirštu užspaudė Skati lūpas. Labai mįslingai nusišypsojo ir paklausė:

— Ar manimi pasitiki?

— Be abejonės, — tuoj pat atsakė mergina.

— Tada daryk, kaip sakau, ir neklausinėk. Noriu, kad apsaugotum dvynius ir juos treniruotum.

— Treniruoti! Ar bent supranti, ko prašai?

Flamelis linktelėjo.

— Noriu, kad paruoštum tam, kas jų laukia.

— Ir kas tai yra? — paklausė Skati.

— Neturiu supratimo, — nusišypsojo Flamelis. — Išskyrus tai, kad nieko gero jų nelaukia.

— Mums viskas gerai, mama, tikrai, kuo puikiausiai, — Sofi Niumen truputį pakreipė telefono ragelį taip, kad ir brolis galėtų klausytis. — Taip, Perei Fleming pasidarė bloga. Turbūt kažką suvalgė. Dabar jau geriau.

Sofi jautė, kaip prakaito lašeliai kaupiasi ant sprando ten, kur augo trumpučiai plaukeliai. Meluodama mamai jautėsi labai nekaip,

nesvarbu, kad mama nuolat buvo taip užsivertusi darbais, jog vaikų nepersekiodavo ir netikrindavo.

Džošo ir Sofi tėvai buvo archeologai. Atradimai, padėję naujai pažvelgti į moderniąją archeologiją, atnešė jiems pasaulinį pripažinimą. Buvo vieni tų pirmųjų archeologų, atradusių įrodymų, kad egzistuoja mažųjų hominidų rūšis — hobitai, gyvenantys Indonezijoje. Džošas visada sakydavo, kad tėvai gyveno prieš penkis milijonus metų, ir jiems vienas malonumas iki kulkšnių murkdytis po purvą. Dvyniai jautė, kad yra besąlygiškai mylimi, tačiau taip pat buvo visiškai aišku, kad tėvai jų paprasčiausiai nesupranta... kaip nesupranta ir šiuolaikinio pasaulio.

— Ponas Flemingas nutarė išsivežti Perę kuriam laikui toliau nuo namų, į dykumą, ir paklausė, gal norėtume paatostogauti kartu su jais. Mes sakėme, kad, be abejo, labai norime, tik turėtume pirmiausia atsiklausti jūsų. Taip, kalbėjomės su teta Agnese, ir ji neprieštaravo, jeigu jūs leidžiate. Mama, prašau, sakyk, kad leidi.

Sofi atsisuko į brolį ir sukryžiavo pirštus. Jis taip pat. Prieš skambindami jie ilgai tarėsi, ką pasakyti tetai ir tėvams, bet dar gerai nežinojo, ką reikėtų daryti, jei mama neleistų niekur vykti.

Mergina atkryžiavo pirštus ir parodė broliui aukštyn atkištą nykštį.

— Taip, mane išleido iš darbo. Ne, nesukelsime jokių problemų. Taip, mama, taip. Mylime tave. Perduok linkėjimus tėčiui, jį taip pat mylime.

Sofi kurį laiką klausėsi, paskui, atitraukusi ragelį nuo burnos, atraportavo Džošui:

— Tėtis rado beveik puikiai išsilaikiusį *pseudoarctolepis sharpi*.

Pamačiusi buką Džošo žvilgsnį, greitai paaiškino:

— Labai retas Kambro periodo vėžiagyvis.

Brolis linktelėjo galvą.

— Perduok tėčiui, kad tai nuostabu. Susiskambinsime paskui.

— Mylime jus, iki, — pasakė Sofi ir padėjo ragelį.

— Fui, kaip nekenčiu meluoti, — prisipažino mergina.

— Žinau, betgi negalėjai papasakoti teisybės, ar ne?

— Spėju, kad nelabai, — gūžtelėjusi pečiais pritarė Sofi.

Džošas nusisuko į kriauklę. Nešiojamasis kompiuteris labai nepatikimai karojo ant džiovinimo lentynos, šalia mobiliojo telefono. Pasinaudojo telefonu, kad galėtų naršyti internete, nes, kad ir kaip atrodytų keista, šiuose namuose nebuvo nei telefono, nei interneto ryšio linijos.

Skati viena gyveno čia, dviejų kambarių bute su virtuve viename, o miegamuoju ir vonia — kitame koridoriaus gale. Nedidelis balkonas su vaizdu į apačioje esantį *dodžio* jungė abu kambarius. Dvyniai kaip tik buvo virtuvėje, kai Flamelis kitame gale koridoriaus esančiame

miegamajame pasakojo Skati apie paskutiniuosius įvykius.

— Ką manai apie ją? — paklausė Džošas sesers, susikaupęs spoksodamas į kompiuterį. Jam pavyko prisijungti prie interneto, bet greitis buvo neįmanomai mažas. Jis įėjo į *AltaVista* paiešką ir jau buvo spėjęs prirašyti įvairiausių vardo *Scathach* rašybos variantų, kol galop atrado teisingą.

— Štai jinai, dvidešimt septyni tūkstančiai rezultatų su tokiu pavadinimu. *Šešėliuotoji, Šešėlių deivė,* — pasakojo Džošas. O paskui visai ne į temą pridūrė: — manau, ji šauni.

Sofi tuojau perprato tą per daug kasdienišką toną. Plačiai nusišypsojusi pakėlė antakius.

— Kas tokia? Ar turi galvoje tą dviejų tūkstantmečių senumo mergelę kovotoją? Nemanai, kad ji tau truputėlį per sena?

Džošo kaklas, tada skruostai tirštai nuraudo.

— Pabandysiu *Google,* — sumurmėjo jis, pirštais tarškindamas klaviatūrą. — Keturiasdešimt šeši tūkstančiai rezultatų. Panašu, kad ji tikra. Pažiūrėkim, ką apie ją rašo *Vikipedijoje,* — sau po nosimi murmėjo Džošas, o paskui suprato, kad Sofi į jį net nežiūri. Atsisukęs pamatė, kad sesuo įbedusi akis kažką stebi pro langą.

Kitoje pusėje gatvės ant namo stogo tupėjo žiurkė ir spoksojo į juos. Bežiūrint šalia atsirado dar viena, paskui ir trečia.

— Žiurkės jau čia, — sušnabždėjo Sofi.

Di susikaupęs bandė išlaikyti priešpiečius skrandyje.

Žiūrėti žiurkės akimis — išbandymas nelengvas. Jį jau pykino. Žiurkių smegenys mažos, todėl reikėjo didelių valios pastangų, kad galėtų išlaikyti žiurkes tiek laiko susikaupusias... O turint galvoje skersgatvyje tvyrojusius kvapus, tai nebuvo paprasta. Di net apsidžiaugė, kad nepasinaudojo visa užkeikimo galia. Tai būtų suteikę galimybę girdėti, jausti skonį ir — baisu net pagalvoti! — užuosti viską, ką užuodė žiurkės.

Tai buvo panašu į prastai sureguliuoto nespalvoto televizoriaus žiūrėjimą. Sulig kiekvienu žiurkės judesiu vaizdai keitėsi ir mirguliavo. Žiurkės bėgo žeme tiesiai, paskui vertikaliai aukštyn sienomis, paskui aukštyn kojomis virve, ir visa tai keitėsi kas sekundę.

Netikėtai vaizdas sustojo.

Tiesiai priešais Di, apvedžioti pilkai raudonu apvadu ir švytintys pilkšvai juoda spalva, ryškėjo du žmonės, tie patys, kuriuos matė knygyne. Berniukas ir mergaitė, gal kokių penkiolikos ar šešiolikos metų amžiaus, labai panašios išvaizdos, gali būti, kad giminaičiai. Staiga šovusi mintis išblaškė Di susikaupimą. Visai įmanoma, kad tai brolis ir sesuo... arba dar kas nors... Negali būti!

Di vėl pažvelgė į užkerėtą indą ir sukaupė visas valios jėgas, įsakydamas žiurkei tupėti visiškai ramiai. Bandydamas suvokti, ar kuris nors jų yra vyresnis, Di susikoncentravo į jaunuolius, tačiau

žiurkės regėjimas buvo per daug blankus ir iškreiptas, kad būtų galėjęs tvirtai teigti vienaip ar kitaip.

Bet jei vaikinas ir mergina vis dėlto to paties amžiaus... tai reiškia tik viena — jie dvyniai. Tai žadino smalsumą. Di dar kartą pažvelgė į juos ir papurtė galvą: jie tik žmonės. Vydamas iš galvos šią mintį, Di pasiuntė žiurkėms dar vieną įsakymą, kuris nuskriejo tiesiai į smegenis kiekvienam pusės mylios spinduliu nuo dvynių esančiam graužikui: „Sunaikinti juos. Sunaikinti visiškai!“

Triukšmingai karkdamos, tarsi besidžiaugdamos nuo aplinkinių stogų pakilo varnos.

Džošas išsižiojęs stebėjo, kaip nuo priešais stovinčio namo stogo stryktelėjo didžiulė žiurkė ir be jokių pastangų įveikė beveik dviejų metrų atstumą tarp namų. Plačiai pražiojusi nasrus ir niršiai atkišusi dantis, ji lėkė tiesiai į langą. Džošas dar spėjo riktelėti „Ei!“ ir atšokti šalin, kai toji kaip šlapias skuduras tėškėsi į stiklą, paskui nuslydo vienu aukštu žemiau ir svirduliuodama dairėsi aplinkui lyg nustebusi.

Džošas sugriebė Sofi už rankos ir išsitempė iš virtuvės tiesiai į balkoną.

— Mes papuolėm į bėdą! — sušuko jis. Ir sustingo.

Žemiau, palikdami paskui save byrantį išdžiūvusį purvą, pro atviras duris jau brovėsi trys dideli golemai. Už jų, išsirikiavusios kaip ilga vinguriuojanti gyvatė, ropojo žiurkės.

DEVINTAS SKYRIUS

Trys golemai nerangiai įsibrovė į koridorių ir, pastebėję jo gale duris, pajudėjo prie jų. Piršto ilgio metalinės strėliukės švilpdamos išskrido iš sienų ir smigo į šių padarų sukietėjusio molio kiautu padengtus kūnus, tačiau nė kiek nepristabdė.

Bet pusmėnulio formos ašmenys netoli durų buvo visai kas kita. Ašmenys išlindo iš slaptų priedangų sienose ir kibo į molinių būtybių kulkšnis. Pirmasis padaras šleptelėjo žemėn. Lyg kas būtų drėbtelėjęs drėgno molio krūvą... Kitas svyravo ant vienos kojos, paskui palinko į priekį, atsimušė į sieną ir nuslydo žemyn palikdamas ant sienos terliną dėmę. Ašmenys toliau dirbo savo darbą: suraikė golemus pusiau, greitai teliko tik purvo krūva, virto tuo, kuo ir buvę. Visur pūpsojo purvo gumulai.

Trečiasis golemas, pats didžiausias, sustojo. Juodos akmeninės akys bukai nužvelgė iš bendrų likusius purvo gabalus, paskui staiga pasisukęs didžiuliu kumščiu trenkė į sieną. Pirmiausia — į dešinę, tada — į kairę. Dešinėje, atskleisdama už jos slypėjusį kambarį, viena sienos dalis atsivėrė. Golemas įžengė į *dodžio* ir ramiomis, nejudriomis akimis apsižvalgė aplinkui.

O žiurkės tuo metu lėkė durų link, į koridoriaus galą. Daugeliui

pavyko išvengti į gabalus kapojančių ašmenų.

Visu greičiu lekiančiame limuzine daktaras Džonas Di nustojo kontroliuoti žiurkes ir visą dėmesį sutelkė į likusį gyvą golemą.

Valdyti šį dirbtinį padarą buvo žymiai lengviau. Golemai — besmegeniai padarai, sukurti iš purvo arba molio, dėl tvirtumo primaišant akmenų ar žvirgždo. Jie prikeliami gyvenimui paprasčiausiu užkeikimu, užrašius jį ant pergamento gabalėlio ir įdėjus į padaro burną. Kerėtojai jau tūkstančius metų kuria įvairiausių pavidalų golemus. Jie pasitarnavo visokiausioms istorijoms apie zombius ir kitokius vaikščiojančius mirusiuosius. Di pats sukūrė vieną tokį pasakojimą apie patį didingiausią iš visų golemų — Raudonąjį Prahos golemą ir papasakojo Merei Šeli, kai vieną šaltą 1816 metų žiemos vakarą ji kartu su lordu Baironu, Mari broliu poetu Šeliu ir paslaptinguoju daktaru Polidoriu viešėjo Di pilyje Šveicarijoje. Nespėjo praeiti nei šeši mėnesiai, ir Merė Šeli parašė pasakojimą apie šių laikų Prometėją. Knyga žinomesnė kaip *Frankenšteinas.* Pabaisa knygoje buvo visai kaip golemas — sukurtas iš atskirų dalių ir magijos mokslo prikeltas gyvenimui. Golemams buvo nebaisūs beveik jokie ginklai, tik staigus smūgis arba sprogimas galėjo suskaldyti jų purvo kiautą, ypač jei būdavo perdžiūvęs ir sukietėjęs. Drėgname klimate jų oda retai išdžiūdavo ir galėjo atlaikyti neįtikėtinus smūgius, tačiau karštame ore padarai pasidarydavo trapūs. Tai štai kodėl jie taip lengvai sutrupėjo nuo ašmenų kirčių. Kai kurie kerėtojai vietoje akių įspausdavo stiklus arba veidrodžių šukes, bet Di labiau patiko gerai nublizginti juodi akmenys. Jie leisdavo matyti viską ypač ryškiai ir aiškiai, nors ir be jokių spalvų.

Di liepė golemui pakelti galvą. Tiesiai virš jo, siaurame balkone su vaizdu į *dodžio,* buvo matyti išblyškę ir persigandę dvynių veidai. Di nusišypsojo, ir golemo lūpos pakartojo tą patį. Pirmiausia golemas susidoros su Flameliu, o tada pašalins liudytojus.

Staiga pasirodė Nikolo Flamelio galva, o po minutėlės kyštelėjo ir tikrai išskirtinai pasišiaušę mergelės karžygės Skatach plaukai.

Di šypseną ir viltis lyg kas būtų nupūtęs. Na, kodėl čia turėjo pasimaišyti ji? Di nė neįtarė, kad raudonplaukė kovotoja apsistojusi šiame žemyne ir juo labiau šiame mieste. Paskutinį kartą matė ją dainuojančių merginų grupėje Berlyne.

Golemo akimis Di žvelgė į Flamelį ir Skatach. Peršokę turėklus jie skriete nuskriejo priešais golemą. Raudonplaukė kreipėsi kažką sakydama Di, tačiau šis purvažmogis neturėjo ausų, todėl Di negalėjo net nuspėti, ką mergina bandė pasakyti. Galbūt grasino, bet greičiausiai kažką žadėjo.

Flamelis nubėgo toliau. Palikęs Skati vieną aiškintis su golemu, judėjo durų link. Durys, apspistos žiurkių, jau juodavo ir knibždėjo.

Di beviltiškai tikėjosi, kad raudonplaukė kovotoja nebe tokia

stipri kaip anksčiau. Gal laikas išsekino jėgas?

— Turėtume padėti, — pratarė Džošas.

— Ir ką darysime? — visai be jokio sarkazmo paklausė Sofi. Jiedu vis dar stovėjo laiptų aikštelėje ir žiūrėjo žemyn, į *dodžio*. Net išsižiojo iš nuostabos pamatę, kaip Flamelis su Skati šoka per turėklus ir labai lėtai sklendžia žemyn. Raudonplaukė stojo priešais didžiulį golemą, o Nikolas tuo metu nuskubėjo prie durų, kur jau rinkosi žiurkės. Parazitai, rodės, kažkodėl delsia pulti į kambarį.

Neįspėjęs golemas smogė didžiuliu kumščiu, o paskui smūgį sekė ir galingas spyris koja. Džošas jau žiojosi įspėti, bet nespėjo išleisti nė garso, o Skati jau puolė. Ką tik stovėjusi tiesiai priešais golemą, staiga, išvengdama smūgių ir priartėdama prie pat padaro, metėsi pirmyn. Greita kaip žaibas merginos ranka smogė tiesiai golemui į žandikaulį. Nuaidėjo tekštelėjimas ir atsikabinęs žandikaulis nulėkė, o burna taip ir liko žiojėti atvira. Dvyniai labai aiškiai matė padaro ryklėje geltonuojantį popierėlį.

Golemas vėl niršiai puolė, bet Skati dailiai atšokusi atgal išvengė jo įtūžio. Padaras spyrė, bet nepataikė, ir koja, atsitrenkusi į grindlentes, suskaldė jas į šipulius.

— Mes turime padėti! — šaukė Sofi.

— Kaip? — atsiliepė Džošas, bet sesuo jau nulėkė į virtuvę ir dairėsi kokio nors ginklo. Po minutėlės pasirodė nešina mikrobangų krosnele.

— Sofi, — nieko nesuprasdamas sumurmėjo Džošas, — ką ketini daryti su?..

Mergina metė krosnelę per turėklus ir toji, taškydama aplinkui purvo gumulus, susmigo golemui tiesiai į krūtinę. Taip ir liko ten. Purvažmogis prarado orientaciją ir sumišęs sustojo. Tuo pasinaudojusi Skati vėl puolė. Rankomis ir kojomis daužė golemą iš visų pusių, šis visai nebežinojo, ko griebtis. Vienas purvažmogio smūgis prašvilpė visai virš Skati galvos vos nekliudydamas plaukų, bet ji sugavo ranką ir, pasinaudojusi jo smūgio jėga, partrenkė padarą ant žemės. Golemas trenkėsi taip, kad net grindys sutraškėjo ir suskilinėjo. Skati vėl smogė ranka ir... beveik švelniai ištraukė popieriaus skiautę golemui iš burnos.

Tą pačią akimirką jis virto tuo, kuo buvo anksčiau. Pasklido dvokas, ant švarutėlių *dodžio* grindų pasiliejo murzino vandens ir purvo balos. Į grindis atsitrenkusi subarškėjo mikrobangų krosnelė.

— Manau, joje jau niekas nebegamins, — po nosimi sumurmėjo Džošas.

Skati pamojavo dvyniams popieriaus skiaute.

— Kiekvienas magija sukurtas padaras atgaivinamas užkeikimu, kuris įdedamas į kūną ar užrašomas ant jo. Viskas, ko reikia, — pašalinti jį, ir užkeikimo veikimas pasibaigs. Prisiminkite tai.

Džošas dirstelėjo į seserį. Nujautė, kad Sofi galvoja apie tą patį, kaip ir jis: jei kada nors susidurtų su golemu, jokiu būdu neprisiartintų tiek, kad galėtų kišti jam į burną rankas.

Nikolas Flamelis atsargiai artinosi prie žiurkių. Neapskaičiavus jėgų viskas galėjo baigtis mirtimi, bet jam kovojant su magiškais padarais, kurie niekada iš tiesų ir negyveno, sunkumų paprastai nekildavo. Flamelis abejodavo tiktai naikindamas gyvus padarus.

Net jei tai žiurkės. Perės tikrai nebūtų graužusi sąžinė, jis tai žinojo. Flamelis taip ilgai buvo alchemikas, o tai reiškė, kad pasirengęs gyvybę saugoti, o ne naikinti. Žiurkes dabar kontroliavo Di. Nelaimingi graužikai tikriausiai išsigandę, bet tai turbūt nesustabdytų, jos sugraužtų jį gyvą...

Flamelis susirietė ant grindų, atvertė dešinės rankos delną į viršų ir šiek tiek sulenkė pirštus. Jis švelniai papūtė į ranką, ir tuojau pasirodė nedidelis žalios miglos kamuolėlis. Paskui staiga pasukęs ranką trenkė kamuoliuką į poliruotas grindis taip, kad pirštai vos nesulindo į lentas, o kamuoliukas ištiško ant grindų kaip žalių dažų dėmė. Paskui alchemikas užsimerkė, aplink jo kūną sušvytėjo aura. Susikaupęs pirštais siuntė auros energiją į grindis.

Medinės grindys taip pat sušvytėjo.

Dvyniai stovėjo ant laiptų aikštelės, todėl ne visai aiškiai matė, ką daro Nikolas. Jie regėjo tik silpnai žalsvą švytėjimą apie jo kūną, kylantį nuo odos kaip migla, bet buvo nelabai aišku, kodėl gausybė įniršusių žiurkių tupi tarpduryje nesiveržd amos į kambarį.

— Gal sulaiko koks nors užkeikimas? — pabandė spėti Sofi žinodama, kad brolis galvoja tą patį.

Skati nugirdo Sofi žodžius. Nemąstydama plėšė iš golemo burnos ištrauktą popieriaus skiautę į smulkius gabalėlius.

— Tai tik paprasčiausias apsauginis užkeikimas, — atsiliepė raudonplaukė. — Tas užkeikimas naudojamas apsisaugoti nuo visokių vabalų ir kitų parazitų, lendančių per grindų plyšius. Anksčiau kiekvieną rytą rasdavau visokių vabzdžių, prikritusių aplinkui, valydama gaišdavau laiką. Užkeikimas laiko atstumu ir žiurkes, bet užtenka vienai peržengti ribą, ir jis bus sulaužytas. Tada jos visos puls.

Nikolui Flameliui buvo visiškai aišku, kad Di mato žiurkių akimis. Išsirinko didžiausią, beveik katės dydžio graužiką. Nors kitos knibždėjo ir stumdėsi aplinkui, toji stovėjo nė nekrustelėdama.

Flamelis nukreipė kairę ranką tiesiai į žiurkę. Ji sutrūkčiojo ir tuoj pat akyse sužibo bjauriai geltona liepsnelė.

— Daktare Džonai Di, padarei vieną didžiausių savo ilgo gyvenimo klaidų. Aš tave pasieksiu, — garsiai prižadėjo Nikolas.

Di trumpam atitraukė akis nuo magiško indo ir pamatė, kad Perenelė visiškai atsibudusi ir įdėmiai stebi jį.

— O, madam, jūs labai laiku. Pamatysite, kaip mano padarėliai

nugalės jūsų vyrą. Be to, pagaliau turėsiu progą susitvarkyti su ta veltėde Skatach ir, žinoma, atgausiu knygos lapus.

Įsiplepėjęs Di nepastebėjo, kaip, paminėjus raudonplaukės kovotojos vardą, plačiai išsiplėtė Perenelės akys.

— Galų gale, manyčiau, šiandien puikiai padirbėta.

Di sukaupė visą dėmesį į pačią didžiausią žiurkę ir pasiuntė du paprastus įsakymus:

— Pulk. Nužudyk.

Kai žiurkė atsitiesė ir puolė į kambarį, Di užsimerkė.

Auksinė šviesa sklido iš Flamelio pirštų ir plėtėsi tolyn grindimis, geltonai nušviesdama grindų lentas. Staiga medinės grindys pradėjo leisti daigus, šie šakojosi, ant šakų skleidėsi lapai, kamienas storėjo, tada išaugo dar vienas... trečias. Bežiūrint iš grindų išaugo didžiausias medžių tankumynas, kuris vis dar stiebėsi iki pat lubų. Kai kurie kamienai buvo ne ką storesni už pirštą, kai kurie — riešo storumo, o vienas prie pat durų — vos apkabinamas, toks storas, kad beveik uždengė įėjimą.

Beviltiškai bandydamos prasmukti pro besidarbuojančius ašmenis, žiurkės apsisuko ir cypdamos nėrė koridoriumi tolyn.

Flamelis išsitiesė, trindamasis rankas pašoko ant kojų.

— Viena seniausių alchemijos paslapčių, — pareiškė pamatęs plačias jaunuolių ir Skati akis, — yra ta, kad kiekviena gyva būtybė nuo pačių sudėtingiausių iki paprasčiausių jos formų, tokių kaip, pavyzdžiui, lapas, saugo savyje tos gyvybės sukūrimo paslaptį.

— DNR, — sumurmėjo Džošas neatitraukdamas akių nuo miško, vis dar želiančio ir besistiebiančio aukštyn už Flamelio nugaros.

Sofi apsižvalgė po kažkada buvusį nepriekaištingai švarų ir tvarkingą *dodžio*. Dabar čia buvo nešvaru, pritaškyta murzino vandens, pridrabstyta purvo, visur mėtėsi dailiai nupoliruotų grindų lentų atplaišos, o ir likusios sveikos lentos buvo suskilinėjusios nuo augančių medžių. Koridoriuje taip pat buvo pilna bjauriai dvokiančio purvo.

— Ar nori pasakyti, kad alchemikai jau seniai žino apie DNR? — paklausė Sofi.

Nikolas patenkintas linktelėjo galvą.

— Būtent. Kai Vatsonas ir Krikas 1953 metais paskelbė, kad atrado vadinamąją gyvybės paslaptį, jie tik pakartojo beveik visus alchemikams jau seniai žinomus atradimus.

— Tai nori pasakyti, kad kažkokiu būdu sužadinai tose grindų lentose slypinčias DNR ir paskatinai vystytis bei augti? — paklausė Džošas atsargiai rinkdamasis žodžius. — Kaip?

Flamelis atsisukęs pažvelgė į mišką, jau baigiantį užgožti visą *dodžio*.

— Tai ir vadinama magija, — džiugiai pasakė Flamelis. Paskui

dar pridūrė: — Abejojau, ar dar galiu tai daryti... bet Skati priminė.

DEŠIMTAS SKYRIUS

— Dabar prašau paaiškinti, — bandydamas kalbėti ramiai paprašė Džošas, — jūs tikrai nemokate vairuoti? Nė vienas?

Brolis ir sesuo sėdėjo automobilio priekyje. Skati pasiskolino jį iš vieno studento, besimokančio pas ją kovos menų. Džošas vairavo, o sesuo laikė ant kelių žemėlapį. Nikolas su Skati sėdėjo gale.

— Niekada nesimokiau, — labai išraiškingai gūžtelėjęs pečiais atsakė Nikolas Flamelis.

— Niekada neturėjau laiko, — trumpai pridūrė Skati.

— Bet Nikolas sakė, kad tau daugiau nei du tūkstančiai metų, — pratarė Sofi žiūrėdama į merginą.

— Du tūkstančiai penki šimtai septyniolika, matuojant laiką jūsų dabartiniu kalendoriumi, — suburbėjo Skati ir pažvelgusi Flameliui į akis paklausė: — O kiek metų man duotumėte?

— Ne daugiau nei septyniolika, — skubiai atsakė tas.

— Ir negalėjai rasti laiko išmokti vairuoti? — nustebusi neatstojo Sofi, nes ji nuo dešimties norėjo išmokti vairuoti mašiną. Viena priežasčių, kodėl dvyniai šią vasarą ėmėsi darbo, užuot važiavę su tėvais į archeologinius kasinėjimus, ir buvo noras nusipirkti savo automobilį.

Raudonplaukė įsižeidusi gūžtelėjo pečiais.

— Jau ketinau, bet vis būdavau užsiėmusi.

— Turbūt žinote, kad man negalima vairuoti, jei šalia nesėdi suaugęs žmogus, turintis vairuotojo teises, — pareiškė Džošas. Jo žodžiai nebuvo skirti kuriam nors konkrečiai.

— Mums ką tik sukako penkiolika, bet jau mokame vairuoti, — pasigyrė Sofi. Paskui pridūrė: — Na, beveik mokame...

— O ar kuris jūsų moka joti arkliu? — paklausė Flamelis. — O gal vadelioti vežimą arba karietą. O gal...

— Ne, ne, — prisipažino Sofi.

— O tai gal mokate valdyti kovos vežimą ir šaudyti iš lanko ar mėtyti strėles? — nenusileido Skati. — Arba skristi sparnuota gyvate ir šaudyti laidyne?

— Neturiu supratimo, kas ta sparnuota gyvatė... ir, manau, net nenoriu sužinoti.

— Taigi, matote, jūs turite vienokių gebėjimų, o mes — visai kitokių, — pamokomai prabilo Flamelis. — Mūsiškiai gal ir senesni, tačiau nė kiek ne menkesni.

Paskui įdėmiai pasižiūrėjęs į Skati suabejojo.

— Nemanau, kad sparnuotos gyvatės vis dar skraido.

Stabtelėjęs prie „Stop“ ženklo Džošas pajudėjo, pasuko dešinėn,

tiesiai prie Aukso Vartų tilto.

— Tiesiog keista, kaip jūs, nemokėdami vairuoti, sugebėjote išgyventi XX amžiuje. Įdomu, kaip nusigaudavote iš vienos vietos į kitą?

— Viešuoju transportu, — keistai šypsodamasis atsakė Flamelis. — Dažniausiai traukiniais ir autobusais. Tai labai puikus anoniminis keliavimo būdas, ne taip, kaip lėktuvais ir laivais. Kad įsigytumei mašiną, reikia sutvarkyti daug popierių: mašinos nuosavybės dokumentus ir panašiai. Bet koks dokumentas gali užvesti ant mūsų pėdsakų ar net nuvesti tiesiai pas mus, kad ir kokiais vardais pasivadintume.

Po menkos pauzės Nikolas pridūrė:

— O be to, yra ir kitų, daug senesnių, keliavimo metodų.

Džošas būtų uždavęs dar šimtus klausimų, bet norėdamas suvaldyti galingą mašiną turėjo būti susikaupęs. Tiesa, žinojo, kaip vairuoti, tačiau vienintelė mašina, už kurios vairo iš tiesų teko sėdėti, buvo aplamdytas džipas, kuriuo kartu su tėvais vykdavo į archeologinius kasinėjimus. Vaikinas niekada nevažiavo judria gatve ir dabar buvo šiek tiek pasimetęs. Sofi pasiūlė įsivaizduoti, kad čia kompiuterinis žaidimas. Tai šiek tiek padėjo, bet tik truputį. Žaidime padaręs avariją tiesiog pradedi iš naujo. Avarija, padaryta kelyje, juos sustabdytų.

Per žymųjį tiltą automobiliai judėjo negreitai. Pirmoje juostoje stovėjo sugedęs ilgas praplatintas limuzinas, dėl kurio jau formavosi mašinų kamštis. Priartėjus prie jo, Sofi pastebėjo, kad du vyrai tamsiais kostiumais guli susirietę keleivių pusėje. Net sulaikiusi kvėpavimą pagalvojo, kad tai gali būti golemai. Mergina atsiduso, kai jie išsitiesė ir pasirodė esą tik kažkokie susirūpinę buhalteriai. Džošas pažvelgė į seserį ir prisivertė šyptelėti. Sofi suprato, kad brolis pagalvojo lygiai tą patį.

Sofi atsisuko atgal pažiūrėti į Flamelį ir Skati. Moderniame automobilio salone su oro kondicionieriumi ir tamsintais langais jiedu atrodė kaip paprasti žmonės: Flamelis panėšėjo į senstantį hipį, o Skati, nepaisant jos gana militaristinio apsirengimo stiliaus, būtų visai neblogai atrodžiusi už *Kavos puodelio* prekystalio. Raudonplaukė mergina sėdėjo ranka parėmusi smakrą ir pro tamsintą automobilio langą žiūrėjo kažkur į Alkatraso15 salą įlankoje.

Norėdamas išsiaiškinti, kur įbestas jos žvilgsnis, Nikolas pakreipė galvą.

— Ar tik neteko ten praleisti kiek laiko? — pusbalsiu sumurmėjo.

— Kartą buvome su ekskursija, — pasakė Sofi.

— Man patiko, — pridūrė Džošas. — Sofi — ne.

— Ten šiurpu.

— Taip ir turėtų būti, — tyliai prakalbo Flamelis. — Tenai

apsistoję tiek visokio plauko šmėklų ir neramių dvasių. Paskutinį kartą lankiausi ten, kai reikėjo suvaldyti labai bjaurų gyvatžmogį.

— Turbūt nelabai norėčiau išgirsti, kas tas gyvatžmogis, — sumurmėjo Sofi. Paskui patylėjusi pridūrė:

— Žinot, dar prieš porą valandų negalėjau net įsivaizduoti, kad pasakysiu kažką panašaus.

Nikolas Flamelis atsirėmė į automobilio sėdynės atlošą ir sukryžiavo ant krūtinės rankas.

— Supranti, kad tavo ir brolio gyvenimai dabar pasikeitė visiems laikams. Supranti tai, ar ne?

Sofi linktelėjo galvą.

— Tai jau pradeda kaip reikiant aiškėti. Tiktai viskas vyksta taip greitai, kad labai sunku „suvirškinti“. Purvažmogiai, magija, užkeikimų knygos, žiurkės... — Sofi pasižiūrėjo į raudonplaukę, — kelių tūkstančių metų kovotoja...

Skati pritariamai palingavo galvą.

— Ir, žinoma, alchemikas, kuriam jau beveik šeši šimtai metų, — staiga Sofi nutilo. Jai šovė galvon viena mintis. Žvilgsnis bėgiojo nuo Flamelio prie Skati. Reikėjo laiko suformuluoti sukirbėjusį klausimą. Nenuleisdama įdėmaus žvilgsnio nuo vyro, paklausė:

— Jūs žmonės, ar ne?

Nikolas kreivai šyptelėjo.

— Žinoma, taip. Galbūt mes šiek tiek daugiau nei paprasti žmonės, tačiau aš gimiau žmogumi ir visada būsiu šios rūšies atstovas.

Sofi pažvelgė į Skati.

— Bet tu...

Skati plačiai atmerkė žalias akis ir tą akimirką tikrai pasirodė, kad jos veido formoje, išlinkimuose yra kažkas senovinio.

— Ne, — labai tyliai pasakė ji. — Aš nesu žmogus. Mano gentainiai priklausė visai kitai rūšiai — *vyresniųjų.* Valdėme žemę iki tol, kol dabartiniai žmonės išlipo iš medžių. Dabar esame minimi vos ne kiekvienos tautos mituose ir legendose. Vampyrai, milžinai, drakonai, visokios pabaisos. Pasakojimuose minimos seniai, neatmenamais laikais, gyvenusios būtybės — *vyresniųjų rasė.* Mus dažnai vadina dievais.

— Ar tu kada nors irgi buvai deivė? — sušnibždėjo Sofi.

Skati sukikeno.

— Ne, deivė niekad nebuvau. Bet kai kurie pažįstami leido save garbinti, lyg jie būtų dievai. Kai kurie paprasčiausiai buvo pradėti vadinti dievais dėl žygdarbių, apie kuriuos žmonės kūrė legendas, — Skati gūžtelėjo pečiais. — Tiesiog buvome kitokia padermė, atsiradusi žymiai seniau už žmones, pasižyminti visai kitais gebėjimais, sakykime, kitaip apdovanoti likimo.

— O kas jums atsitiko? — domėjosi Sofi.

— Potvynis, — labai švelniu balsu atsakė raudonplaukė. — Ir tai tik vienas iš daugelio dalykų.

— Žemė gerokai senesnė nei daugelis žmonių įsivaizduoja, — ramiai įsiterpė Flamelis. — Visi padarai ir būtybės, kurie dabar yra ne daugiau nei legendų veikėjai, kažkada vaikščiojo šia žeme.

Sofi lėtai palingavo galvą.

— Mūsų tėvai archeologai. Jie pasakojo apie tai, kad kartais archeologai atskleidžia nepaaiškinamų paslapčių.

— Prisimeni tą vietą Teksase, kažkokią Teilor... — pradėjo pasakoti Džošas palengva rikiuodamasis į viduriniąją eismo juostą. Tokios didelės mašinos nevairavęs anksčiau, jis baiminosi, kad gali ką nors užkliudyti. Porą kartų tikrai buvo netoli to ir net būtų galėjęs ginčytis, kad numušė kažkieno šoninį veidrodėlį, tačiau nieko nesakydamas vairavo toliau.

— Teilor Treil, — prisiminė Sofi, — Paluksio upėje, Teksase16. Tenai, tame pačiame akmens luite, yra suakmenėję žmogaus ir dinozauro pėdsakai. O akmeniui jau daugiau nei 100 milijonų metų.

— Mačiau juos, — atsakė Flamelis. — Pasaulyje yra ir daugiau tokių vietų. Pavyzdžiui, Jutoje mačiau sandalo atspaudą uolienoje, kuriai... apie penki šimtai milijonų metų.

— Tėtis sako, kad tokius dalykus labai lengva paneigti, nes tai tik klastotės arba neteisingai interpretuoti faktai, — greitai pasakė Džošas. Paskui pats susimąstė, ką tėtis pasakytų, jei būtų matęs tai, kas vyko šiandien.

Flamelis tiktai gūžtelėjo pečiais.

— Taip, tai tiesa. Ko mokslas negali paaiškinti, tą paneigia. Bet negalima į viską taip lengvai numoti ranka. Ar gali paneigti viską, ką matei ir patyrei šiandien, sakydamas, kad tai tik iškraipyti faktai?

Sofi papurtė galvą.

Džošas, pasijutęs nepatogiai, gūžtelėjo pečiais. Vaikinui visai nepatiko, kad pokalbis pasisuko šitaip. Dinozaurai ir žmonės, gyvenantys tuo pačiu metu, — paprasčiausiai neįmanoma. Tai prieštaravo tam, ko mokė tėvai, kuo tikėjo patys vaikai. Tačiau giliai sąmonėje silpnas balselis šnibždėjo: jų tėvai ir kiti archeologai kasmet atskleidžia vis naujų neįprasčiausių atradimų. Prieš keletą metų toks atradimas buvo *Homo floresiensis,* mažučiai žmonės Indonezijoje, vadinami *hobitais,* vėliau Vokietijoje rasti nykštukiniai dinozaurai, šimto šešiasdešimt penkių milijonų metų senumo dinozaurų liekanos Vajominge, ir visai neseniai vienoje Izraelyje esančioje uoloje, urve, rastos aštuonios iki šiol nežinomos priešistorinių gyvūnų rūšys. Tačiau vis tiek tai, ką pasakojo Flamelis, griovė jo įsitikinimus.

— Sakai, žmonės ir dinozaurai gyveno žemėje tuo pačiu metu! — vaikino balsas atrodė nustebęs, netgi piktas.

— Aš sakau, kad žmonės gyveno žemėje dar tuomet, kai joje

gyvavo padarai, žymiai senesni ir keistesni nei dinozaurai, — labai rimtai atsakė Flamelis.

— Iš kur žinai? — neatstojo Sofi. Jis juk sakėsi gimęs 1330 metais, taigi negalėjo matyti dinozaurų... o gal?

— Visa tai parašyta Kodekse, toje knygoje, ir... žinoma, tiek ilgai gyvendamas susidūriau su būtybėmis, kurios laikomos išgalvotomis, koviausi su legendiniais padarais. Mačiau tokias pabaisas... lyg iš baisiausio košmaro.

— Praėjusį semestrą mokykloje mokėmės Šekspyrą... yra tokia eilutė *Hamlete,* — bandydama prisiminti, Sofi susiraukė. — „Danguje ir žemėje daugiau yra dalykų...“

— „Nei kada nors žmogus sapnavo“, — linksmai linktelėjęs pabaigė deklamuoti Flamelis. — *Hamletas,* pirmasis veiksmas, penkta scena. Žinoma, prisimenu Viljamą Šekspyrą. O... Vilis galėjo tapti nepaprastu alchemiku... bet jis pateko į Di pinkles. Vargšas Vilis... Žinote, kas yra *Vasarvidžio nakties sapno* herojaus Prospero prototipas? Džonas Di...

— Niekada nemėgau Šekspyro, — sumurmėjo Skati. — Jis dvokė.

— Tu... pažinojai Šekspyrą? — Džošas negalėjo nuslėpti nuostabos. Sunku buvo patikėti.

— Kurį laiką jis pas mane mokėsi, tačiau trumpai, labai trumpai... — paaiškino Nikolas. — Per ilgą gyvenimą turėjau nemažai mokinių. Kai kurie tapo žinomi, tačiau dauguma nuėjo užmarštin. Esu sutikęs tikrai daug žmonių ir ne visai žmonių, mirtingų ir nemirtingų. Ir tokių kaip Skati.

— Yra daugiau tokių kaip tu... daugiau *vyresniųjų rasės* atstovų? — žiūrėdama į raudonplaukę merginą paklausė Sofi.

— Daugiau nei gali įsivaizduoti. Bet aš nelabai linkusi bendrauti su jais, — įsitempusi atsakė jai Skati. — Tarp *vyresniųjų* yra nemažai tokių, kurie niekaip negali susitaikyti, kad mūsų laikai praėjo ir šis amžius priklauso žmonijai. Jie nori sugrąžinti praeitį ir tiki, kad marionetė Džonas Di ir kiti, tokie kaip jis, padės. Jie — vadinamoji *tamsos vyresniųjų rasė.*

— Nežinau, gal ir jūs pastebėjote, — staiga pasakė Džošas, — bet, atrodo, renkasi daugybė paukščių.

Sofi apsidairė aplinkui per priekinį langą, o Nikolas su Skati ėmė dairytis per galinį.

Aukso Vartų tilto sijos, stulpai, atramos, sutvirtinimai, apsauginiai tinklai — viskas juodavo nuo paukščių. Tūkstančiai paukščių, daugiausia juodųjų strazdų ir varnų, tupėjo, kur tik įmanoma. Ir kiekvieną minutę vis daugėjo.

— Jie skrenda iš Alkatraso, — pažvelgęs į salą, plytinčią už banguojančių vandenų, pasakė Džošas.

Virš Alkatraso juodavo tamsus debesis. Iš apleisto kalėjimo

rangydamiesi kilo tamsūs dūmai, bet tai nebuvo tikri dūmai: jie nesisklaidė, o kabojo ore, vis tankėjo ir judėjo kaip koks kietas kūnas.

— Paukščiai, — Džošui užgniaužė gerklę. — Ten jų turbūt tūkstančiai.

— Dešimtys tūkstančių, — pataisė Sofi. Atsisukusi pasižiūrėjo į Flamelį. — Kas tie paukščiai?

— Morganos vaikai, — mįslingai atsakė Nikolas.

— Nelaimė, — pridūrė Skati. — Didžiulė bėda.

Paskui, lyg paklusę įsakymui, paukščiai didžiuliu būriu patraukė nuo salos ir pasuko tiesiai per įlanką tilto link.

Džošas paspaudė lango valdymo mygtuką, ir stiklas pasislinko žemyn. Dabar jie gerai girdėjo paukščių keliamą triukšmą — gergždžiantį karksėjimą, panašų į bepročių juoką. Eismas sulėtėjo, žmonės net sustodavo ir, čiupę mobiliuosius telefonus arba fotoaparatus, fotografavo paukščius.

Nikolas Flamelis pasilenkė pirmyn ir uždėjęs ranką Džošui ant peties rimtai pasakė:

— Turi važiuoti. Nesustok... Kad ir kas atsitiktų, nesustok. Net jei ką nors partrenksi. Mink, kiek tik gali. Kuo greičiau nuo šito tilto.

Toks nenatūraliai ramus vyro balsas Sofi išgąsdino labiau nei būtų išgąsdinęs šauksmas. Kažkas keista skambėjo tame balse. Mergina paskersavo į Skati, tačiau toji rausėsi savo kuprinėje. Senoji kovotoja išsitraukė nedidelį lanką, saują strėlių ir pasidėjo šalia, ant sėdynės.

— Uždaryk langą, Džošai, — patarė raudonplaukė, — jei nenori, kad kas nors įskristų.

— Patekom į bėdą, ar ne? — žiūrėdama į alchemiką sušnibždėjo Sofi.

— Jeigu varnos mus prigriebs — taip, — vos šypsodamasis pasakė Flamelis. — Ar galiu pasiskolinti tavo telefoną?

Sofi išsitraukė iš kišenės telefoną ir atidarė.

— Ar griebsiesi magijos? — aiškiai to tikėdamasi paklausė Sofi.

— Ne, aš tik paskambinsiu. Ir, tikėkimės, neatsilieps autoatsakiklis.

VIENUOLIKTAS SKYRIUS

Apsauginiai vartai atsidarydami suzvimbė, ir per atsiradusį plyšį įsmuko Di limuzinas. Prie vairo sėdintis golemas puikiai nuvairavo jį pro grotuotus vartus tiesiai į požeminį garažą. Mašinai sukantis Perenelė Flamel pasviro į šoną ir vos neužkrito ant suzmekusio golemo, kiurksančio iš dešinės. Jo kūnas net žliugsėjo ir taškė po visą mašiną bjauriai dvokiantį purvą.

Tiesiai prieš golemą sėdintis daktaras Džonas Di bjaurėdamasis raukėsi ir šliejosi kuo toliau nuo molinio padaro. Džonas mobiliuoju

telefonu nesuprantama kalba aptarinėjo kažkokį skubų reikalą. Jau daugiau nei tris tūkstančius metų beveik niekas žemėje nekalbėjo ta kalba.

Nuo permirkusio golemo šiek tiek purvo užkrito ant Perenelės dešiniosios rankos. Murzinas, lipnus skystis nuvarvėjo žemyn ir... nuplovė apsauginį ženklą, kurį Di buvo nupiešęs jai ant rankos odos.

Magiškasis užkeikimas neteko dalies galių. Perenelė Flamel atsargiai palenkė galvą. Geresnės progos nebus. Norint tinkamai pasinaudoti auros jėgomis, reikėjo abiejų rankų, be to, moteris negalėjo kalbėti — jai ant kaktos vis dar buvo Di nupieštas apsauginis ženklas.

Ir vis dėlto...

Perenelė Flamel seniai domėjosi magija, netgi prieš susipažindama su neturtingu knygų pardavėju, už kurio vėliau ištekėjo.

Buvo kilusi iš nediduko Kvimperio kaimelio Prancūzijos šiaurės vakaruose. Kadangi Perenelė buvo septintosios dukters septintoji dukra, todėl nuo pat gimimo žmonės laikė ją ypatinga. Mergaitei augant iš tiesų atsiskleidė nepaprasti gebėjimai: gydyti žmones (ir ne tik — gyvūnus taip pat) rankų prisilietimu, kalbėti su mirusiųjų sielomis ir kartais netgi nuspėti ateitį. Tačiau Perenelė augo tokiu metu, kai panašūs dalykai buvo vertinami labai įtariai. Pamažu ji suprato, kad geriau tai laikyti paslaptyje. 1334 metais atvykusi į Paryžių, Perenelė jau žinojo, kad už Paryžiaus Dievo Motinos katedros esančiame turgelyje būrėjos labai nesunkiai užsidirba gyvenimui. Juodaplaukė mergina pasirinko slapyvardį Juodoji Katė17 ir įsitaisė nedidelėje palapinėje, tiesiog priešais katedrą. Per kelias savaites Perenelė išgarsėjo kaip labai talentinga būrėja. Keitėsi ir jos klientai. Iš pradžių pas ją lankėsi prekeiviai ir smulkūs krautuvininkai, o vėliau vis dažniau užeidavo pirkliai ir net kilmingieji.

Visai šalia jos palapinės įsitaisė perrašinėtojai ir kopijuotojai, žmonės, kurie užsidirbdavo gyvenimui rašydami ir perrašydami laiškus nemokantiems nei skaityti, nei rašyti. Kai kurie, pavyzdžiui, nuostabiai blyškių akių tamsiaplaukis vyras, vertėsi ir knygų prekyba. Tą pačią akimirką, kai tik jį išvydo, Perenelė suprato, kad ištekės už šio vyro ir jiedu gyvens ilgai ir laimingai. Tik tada net neįsivaizdavo, kad taip ilgai...

Nuo pirmojo susitikimo iki vestuvių praėjo šeši mėnesiai. O dabar jie kartu jau daugiau kaip šeši šimtai metų.

Kaip dauguma to meto išsilavinusių žmonių, Nikolas Flamelis domėjosi alchemija — keistu mokslo ir magijos deriniu. Šis susidomėjimas buvo neatsitiktinis. Vyrui retkarčiais tekdavo perparduoti alchemijos knygas ar lenteles arba perrašyti keletą labai retų rankraščių. Kitaip nei dauguma to meto moterų, Perenelė mokėjo

skaityti, o graikiškai skaitė net geriau už Nikolą, todėl vyras dažnai prašydavo jos paskaityti tą ar kitą raštą. Moteris gana greitai susižavėjo senovine magija ir pradėjo po truputėlį lavintis, mokydamasi, kaip susikaupti ir valdyti auros energiją.

Tuo metu, kai į jų rankas pateko *Kodeksas,* Perenelė buvo jau nebloga kerėtoja, bet visiškai neturėjo kantrybės matematiniams skaičiavimams, būtinai reikalingiems alchemijoje. Tačiau būtent Perenelė pastebėjo, kad ta knyga, parašyta keistų, nuolat besikeičiančių simbolių kalba, yra ne tik pasaulio istorija, bet įvairiausių užkeikimų, užkalbėjimų, mokslinių ir magijos žinių lobynas. Vieną šaltą žiemos naktį Perenelė sklaidė knygos puslapius, stebėjo, kaip žodžiai vis mainosi, keičia vienas kitą ir staiga suvokė, kad mato prieš akis *Filosofijos akmens* formulę. Tada ir suprato, kad knygoje slypi amžinojo gyvenimo paslaptis.

Jiedu su Nikolu gal dvidešimt metų praleido keliaudami po įvairias Europos šalis, blaškėsi po senąją Rusiją, šiaurės Afriką ir net Arabiją mėgindami iššifruoti ir išversti smalsumą sužadinusį senovinį rankraštį. Bendravo su daugelio šalių magais ir burtininkais, susipažino su įvairiausių rūšių magija. Nikolo per daug nedomino burtai, jis labiau domėjosi alchemijos mokslu. *Kodekse* ir kitose panašiose knygose jis rado užuominų, kad, norint paversti akmenis auksu, o paprastą anglies gabalą — deimantu, reikia naudotis labai tiksliomis formulėmis. Perenelė tuo metu mokėsi kerėti ir tikrai nemažai pasiekė šioje srityje. Tačiau nuo tada, kai rimtai užsiėmė šiuo amatu, praėjo labai daug laiko. Dabar, įkalinta limuzine, ji prisiminė seną triuką, kurio buvo išmokusi iš raganos Strigos Sicilijos kalnuose. Triukas buvo skirtas kovai su šarvuotais riteriais, bet truputėlį jį pakeitus ir pritaikius...

Perenelė užsimerkė ir pabandė susikaupti. Įrėmusi mažąjį pirštelį į priešais esančią sėdynę, braukė nedidelį ratuką. Visiškai įsitraukęs į pokalbį telefonu, Di nepastebėjo, kaip iš Perenelės piršto galiuko į odinę sėdynę smigo sniego baltumo kibirkštis, perskrodžianti odą ir besiranganti aplink sėdynės spyruokles. Paskui kibirkštis šnypšdama ir raitydamasi kibo į mašinos kėbulą. Neaplenkė nieko, kur buvo nors šiek tiek metalo. Rangėsi variklyje, cilindruose, spragsėdama raitėsi aplink ratlankius. Ratų gaubtai pokštelėjo ir pasišokinėdami nulėkė šalin... mašinos elektrinis valdymas ėmė krėsti išdaigas: langai atsidarinėjo ir vėl užsidarinėjo, lygiai tą patį net gausdamas darė ir stoglangis, braižydami sausą priekinį langą dirbo valytuvai. Šie taip įsijautė ir pasiekė tokį greitį, kad net atsikabino ir nuskrido. Akompanuodamas vis mirksinčioms vidaus apšvietimo lemputėms, garso signalas grojo jam vienam težinomą melodiją. O įtaisytas kairėje pusėje mažas televizoriukas įsijungė ir ėmė garsiai šnypšdamas iš eilės junginėti visus kanalus.

Ore pakvipo metalu. Elektros krūvio kibirkštėlės šokinėjo po mašinos saloną. Kratydamas nutirpusius pirštus, Di trenkė šalin telefoną. Jis atsitrenkė į kilimais klotas limuzino grindis ir sprogo pažirdamas karšto plastiko ir aptirpusio metalo dalelėmis.

— Tu... — atsisukdamas į Perenelę pradėjo Di, tačiau mašina stipriai trūktelėjusi sustojo visiems laikams. Variklį jau laižė liepsnos, mašinos salone kaupėsi nuodingi dūmai. Di stumtelėjo duris, tačiau šios buvo užsikirtusios. Sustaugęs kaip laukinis, jis sugniaužė kumštį ir nukreipė visą pyktį į ranką. Bjaurus sieros dvokas pasirodė stipresnis už dūmų, besilydančio plastiko ir gumos kvapus. Džono ranka atrodė lyg būtų su auksine pirštine. Smogus į duris, tos išlėkė su visais vyriais, o pats Di iškrito ant asfalto.

Di stovėjo viename San Fransisko požeminių garažų, priklausančių Enochui, didžiulės verslo įmonių grupės savininkui. Ropodamas keturiomis Di atsitraukė atgal. Šimto penkiasdešimt tūkstančių dolerių vertės pagal užsakymą gamintas limuzinas paskendo liepsnose. Automobilio priekis nuo karščio išsilydė, o priekinis stiklas varvėjo tartum suskystėjęs vaškas. Prie vairo sėdėjęs golemas tartum niekur nieko vis dar laikė vairą — karštis jam visai nepakenkė, išskyrus tai, kad molis sukietėjo tartum degimo krosnyje, ir dabar golemas buvo lyg geležinis.

Suveikė garažo priešgaisrinė apsauga, ant degančio automobilio čiurkšlėmis pasipylė ledinis vanduo.

Perenelė!

Kiaurai permirkęs, sulinkęs nuo kosulio Di abiem rankomis nubraukė ištryškusias ašaras, išsitiesė ir pabandė vienu judesiu užgesinti įsiplieskusią ugnį. Paskui pašaukė nedidelį vėjelį, kad prasklaidytų dūmus, ir įkišo galvą į mašinos saloną, beveik bijodamas to, ką ten galėjo išvysti.

Du golemai, sėdėję šalia Perenelės, buvo virtę pelenų krūvelėmis. Moters neliko nė ženklo. Tik didelė, tartum kirviu iškapota skylė šoninėse durelėse.

Nevilties pagautas Di susmuko ant žemės ir ėmė abiem rankomis daužyti ant purvinos ir tepaluotos žemės besivoliojančius aptirpusio plastiko ir apdegusios gumos gabalus. Jis neišsaugojo *Kodekso,* Perenelė pabėgo. Ar gali būti blogesnė diena?

Artinosi žingsniai.

Akies kampeliu Di stebėjo, kaip prie jo asfaltu žengia juodi smailianosiai, aukštakulniai, ilgaauliai batai. Atsakymas aiškus. Diena bus dar blogesnė, daug blogesnė. Bandydamas šypsotis Di atsistojo. Kojos stingo iš baimės. Atsisuko pasitikti taip išgąsdinusios vienos *iš* tamsos vyresniųjų rasės.

— Morgana.

Senovės Airijoje ją vadino *Varnų deive.* Keltai dievino ir garbino

kaip mirties ir naikinimo deivę. Kažkada ji turėjo dar dvi seseris, tačiau Badba ir Macha gyveno trumpiau. Di turėjo šiokių tokių įtarimų, kas joms galėjo nutikti. Dabar Morgana buvo vyriausioji deivė.

Aukštesnė už Di (nors čia nieko stebėtina — dauguma žmonių lenkė jį ūgiu) nuo galvos iki kojų vilkėjo juodais odiniais drabužiais. Švarkas net blizgėjo nuo puošiančių sidabrinių spaudžiu ir šiek tiek panėšėjo į viduramžių šarvus. Tokios pačios sidabrinės spaudės, tik keturkampės, puošė ir deivės odines pirštines. Pirštai atrodė tartum šarvuoti, o ilgi ir smailūs kaip ietigaliai juodi nagai kyšojo pro neužsiūtus pirštinių galus. Sunkus odinis diržas ant liemens blykčiojo apskritais sidabriniais skydeliais. Varnos plunksnų apsiausto gobtuvas beveik dengė Morganos veidą. Apsiaustas rangėsi ant pečių ir driekėsi už nugaros iki pat žemės.

Morganos veidas, ir šiaip jau išblyškęs, gobtuvo priedangoje atrodė dar baltesnis. Veide žioravo anglies juodumo akys be baltymų, juodavo net lūpos ir virš apatinės lūpos kyšantys ilgų iltinių dantų krašteliai.

— Manau, kad tai priklauso tau, — pasigirdo gergždžiantis Morganos šnabždėjimas, panašus į varnos krankimą.

Perenelė labai lėtai ir atsargiai žengtelėjo pirmyn. Du milžiniški krankliai, patupdyti jai ant pečių, savo aštriais snapais kėsinosi į akis. Beveik visas jėgas išnaudojusi kerams, moteris vos spėjo išsiropšti iš liepsnų apimto automobilio, ją iš karto užpuolė šie paukščiai.

— Parodyk ją, — nekantriai paliepė Morgana.

Di įkišo ranką į kišenę ir ištraukė metalu apkaustytą knygą — *Kodeksą.* Keista, tačiau *Varnų deivė* nesiteikė ištiesti rankos ir paimti.

— Atversk, — paliepė vyrui.

Nustebęs Di, demonstruodamas aiškią pagarbą senoviniam rankraščiui, vertė vieną po kito lapus Morganai prieš akis.

— Senoji *Mago Abraomo knyga,* — pagaliau sušnibždėjo Morgana, šiek tiek pasilenkusi, bet vis dar neliesdama knygos. — Parodyk man knygos pabaigą.

Kiek padelsęs Džonas vertė puslapius toliau, ir Morgana pastebėjo, kad keleto trūksta. Ji net sušnypštė perpykusi.

— Šventvagystė! Knyga išgyveno tiek tūkstantmečių nė kiek nepažeista!

— Berniūkštis ištraukė ją man iš rankų, — atsargiai užversdamas knygą pralemeno Di.

— Prisiekiu, tas vaikis atsiims už tai, — pareiškė Morgana. Užsimerkė ir lyg bandydama kažką išgirsti, pasukiojo galvą. Sužaibavo juodos akys, lūpas iškreipė retai tepasirodanti šypsena. Sujuodavo smailūs dantys. — Tuojau jiems bus riesta, mano pasiuntiniai juos beveik prigriebė. O, kaip jie kentės...

DVYLIKTAS SKYRIUS

Džošas pastebėjo tarp dviejų mašinų — *Folksvageno* „vabalo“ ir *Leksuso* — atsiradusį tarpelį. Numynė akceleratoriaus pedalą iki galo, ir sunki mašina šovė pirmyn. Tačiau tarpas pasirodė nepakankamas. Bėglių automobilis nunešė abiejų šonuose buvusių mašinų veidrodėlius.

— Ai, — Džošas tuojau sumažino greitį.

— Važiuok, važiuok, — ragino jį Flamelis. Laikydamas rankoje Sofi telefoną, kalbėjo su kažkuo keista gomurine gergždžiančia kalba. Nieko panašaus dvyniams nebuvo tekę girdėti.

Bandydamas nežiūrėti į atgalinio vaizdo veidrodėlį ir nekreipdamas dėmesio į jiems iš paskos netylančius mašinų signalus, Džošas spaudė, kiek tik gali, lėkė per tiltą. Nardė iš vienos eismo juostos į kitą.

Prisispaudusi prie prietaisų skydelio, Sofi pusiau primerktomis akimis stebėjo, kas vyksta. Džošas numušė dar vieną šoninį veidrodėlį, tas lėtai sukdamasis nukrito ant bagažinės dangčio, paliko ilgą įbrėžimą ir pasišokinėdamas nulėkė šalin.

— Nė negalvok apie tai, — sumurmėjo Sofi, pamačiusi, kaip mažutė sportinė atviru stogu mašina lekia tiesiai į tą patį tarpą, kaip ir jie. Vairuotojas, pagyvenęs vyras su daugybe auksinių grandinių ant kaklo, mynė, kiek tik gali, tačiau nespėjo.

Sunkus automobilis brūkštelėjo dešinį sportinės mašinos sparną, ir toji, apsisukusi lygiai 360-ies laipsnių kampu, nuskrido tolyn.

Pakeliui dar apdaužė kokias keturias ant tilto įstrigusias mašinas. Džošas smuko pro tarpą.

Flamelis atsigręžė pasižiūrėti pro galinį langą, kokią netvarką palieka ant tilto.

— Rodos, tu sakei, kad moki vairuoti, — sumurmėjo.

— Taip, moku, — atrėžė Džošas ir pats nustebo, kaip ramiai ir ryžtingai skamba balsas. — Tik nesigydau, kad vairuoju gerai. — Paskui dar pridūrė: — Nemanau, kad kas nors spėjo įsidėmėti mūsų mašinos numerius.

Tai nė kiek nepanašu į kompiuterinių žaidimų lenktynes! Sušlapę delnai slidinėjo ant vairo, veidu ritosi prakaito lašeliai. Dešinės kojos raumenis jau skaudėjo, akceleratorių laikė tvirtai įmynęs iki galo.

— Manau, jiems dabar tikrai ne tai galvoje, — sušnibždėjo Sofi. Ant Aukso Vartų tilto tūpė varnos. Tūkstančiai varnų. Atūžė lyg juoda banga, šlamėdama sparnais, kranksėdama ir kaukšėdama snapais. Paukščiai suko ratus virš mašinų, kapojo stogus, langus. Galybė automobilių ant tilto daužėsi vienas į kitą ir braukė šonus.

— Varnos pasimetusios, — nenuleisdama akių nuo paukščių,

pareiškė Sofi. — Jos ieško mūsų, bet turbūt pamiršo, ko tiksliai ieško. Jų tokios mažytės smegenys, — atlaidžiai pridūrė.

— Kažkas atitraukė jų juodosios šeimininkės dėmesį, — paaiškino Nikolas Flamelis. — Perenelė, — sužavėtas kalbėjo toliau alchemikas. — Įdomu, ką šį kartą sugalvojo. Neabejoju, kad kažką įspūdinga. Jai visada buvo būdingas teatrališkumas.

Tačiau dar nebaigus kalbėti būrys paukščių pakilo į orą, ir tūkstančiai juodų akių žvilgsnių smigo tiesiai į jų automobilį. Varnos sukrankė, bet dabar balsai skambėjo pergalingai.

— Varnos lekia mūsų link, — beveik be žado greitai sukuždėjo Sofi. Nutilusi stebėjosi, kaip pašėlusiai krūtinėje daužosi širdis.

Mergina viltingai pažvelgė į Flamelį ir raudonplaukę kovotoją, tačiau veidai nieko gero nežadėjo.

Skati metė žvilgsnį į Sofi ir pratarė:

— Papuolėme į bėdą.

Didžiulis juodas plunksnuotas debesis jau lėkė paskui juos.

Eismas ant tilto buvo beveik sustojęs. Daugybė žmonių net sustingę iš siaubo žiūrėjo, kaip virš mašinų stogų skrieja purvinų, dvokiančių varnų būrys. Lėkė vienintelis automobilis. Džošas vis dar laikė koją ant akceleratoriaus pedalo, greičio padala jau siekė aštuoniasdešimt. Vaikinas apsiprato su mašinos valdymu — tai iš tiesų buvo šiek tiek panašu į kompiuterinį žaidimą — ir kurį laiką važiavo nieko nekliudydamas. Kitas tilto galas jau buvo matyti, ir Džošas išsišiepė pasiryžęs jį pasiekti.

Kaip tik tuomet ant automobilio stogo nutūpė didžiulė varna.

Sofi šaižiai suspiegė, ir Džošas, staiga pasukdamas vairą, pabandė numesti bjaurų paukštį nuo mašinos, tačiau tas, stipriai įsikirtęs nagais į iškilusius stogo kraštus, nė nemanė niekur kristi. Varna pakreipė galvą į vieną pusę, pasižiūrėjo į Džošą, į Sofi, paskui keliais greitais šuoliukais pasiekė priekinį langą ir įžūliai pažvelgė mašinos vidun. Juodos akys net blizgėjo.

Kaptelėjo snapu stiklą... Liko mažutė balta įskilusi dėmelė.

— Taip negali būti, juk negalėjo... — pratarė Džošas.

Varna kaptelėjo dar kartą — stikle liko skylutė. Pasigirdo duslūs smūgiai į stogą: ant jo tūpė antra, trečia... dar trys varnos. Stogas, kapojamas varnų, net skambėjo.

— Nekenčiu varnų, — atsiduso Skati. Pasiraususi kuprinėje mergina išsitraukė nančiakus, du įmantriai drožinėtus dvylikos colių pagaliukus, sutvirtintus keturių su puse colio grandine. Tvirtai suspaudė pagaliukus rankoje.

— Gaila, kad mašina be stoglangio. Galėčiau išlindusi truputėlį pavaišinti šituo, — apgailestavo Skati.

Flamelis parodė į šviesos pluoštą, sklindantį per varnų prakapotą stogą:

— Tuojau turėsime ir stoglangį. Be to, — pridūrė jis, — čia ne visai paprastos varnos. Tos trys ant stogo ir šitoji ant bagažinės dangčio — tai Morganos numylėtinės, nelaimę nešančios varnos.

Didžiulis paukštis vėl trenkė snapu į stiklą, ir snapas pralindo kiaurai.

— Nebežinau, ką galėčiau padaryti... — pradėjo Skati, o Sofi pasilenkusi staiga įjungė stiklo valytuvus. Šie pajudėjo, sušiureno plunksnos... varna aršiai karktelėjusi nudribo nuo dangčio nespėjusi susivokti, kas atsitiko. Raudonplaukė kovotoja nusišypsojo.

— O ką, visai neblogai.

Mašiną jau pasiekė ir kitos varnos. Jos tūpė ant automobilio, užklodamos lyg juoda paklodė. Iš pradžių dešimtys, paskui šimtai paukščių rinkosi ant stogo, variklio antvožo, durelių — visur, kur buvo nors menkiausia galimybė įsikibti. Bet kuriai praradus pusiausvyrą ir nukritus, dešimtys paukščių puldavo peštis norėdami užimti atsiradusią laisvą vietą. Tūkstančiai varnų darbavosi snapais — stogas, durelės, stiklai net tratėjo, mašinoje kilo neįmanomas triukšmas. Paukščiai kibo į gumas apie langus ir atsarginę padangą, greitai iš jų teliko draiskanos. Priekinis stiklas taip aplipo varnomis, kad Džošas važiavo nebematydamas kelio. Teko sumažinti greitį.

— Spausk, — šaukė Flamelis, — jei sustosi, mes žuvę!

— Bet aš nieko nematau!

Flamelis pasilenkė per sėdynes ir ištiesė ranką. Ant vidinės riešo pusės Sofi pastebėjo mažą apvalią tatuiruotę. Apskritime buvo įbrėžtas kryžius, kurio skersiniai kyšojo už apskritimo ribų. Akimirką kryžius suspindėjo ir... alchemikas spragtelėjo pirštais. Nedidelis spragsintis ir šnypščiantis ugnies kamuoliukas pasirodė ant pirštų galų.

— Užsimerkit, — paliepė Flamelis ir nesivargindamas pažiūrėti, ar jie pakluso, pamėtėjo ugninį kamuolį į stiklą.

Net ir stipriai užmerkę akis dvyniai matė staiga automobilį užliejusią akinamą šviesą.

— Dabar važiuok, — išgirdo Flamelio balsą.

Atsimerkę išvydo, kad beveik visos varnos nuo mašinos dingo, o ir tos, likusios, atrodė apakintos ir apkvaitusios.

— Tai neilgam sulaikys jas, — pasakė Skati, pažvelgusi į aštrų snapą, išlindusį per mašinos stogą. Išsitraukė nančiakus. Vieną pagaliuką spaudė rankoje, o kitu neįtikėtina jėga trenkė į kyšantį snapą. Pasigirdo nustebusio paukščio klyksmas, ir snapas, šiek tiek sulinkęs, dingo.

Sofi pasilenkė ir pažiūrėjo per šoninį veidrodėlį. Tai nebuvo labai paprasta, nes jis vos laikėsi ant kažkokios vielos ir metalo likučių. Mergina pamatė atlekiant dar tūkstančius paukščių, besiveržiančių užimti nukritusiųjų vietą. Neįmanoma — jie tuščiai gaišta laiką. Paprasčiausiai ant mašinos nėra vietos tokiai galybei varnų.

— Paklausykit, — staiga pratarė Nikolas.

— Nieko negirdžiu, — niūriu balsu atšovė Džošas.

Sofi jau žiojosi pritarti broliui, bet vis dėlto išgirdo. Nuo to garso piestu stojosi ir šiaušėsi plaukai ir šiurpo oda. Žemas, vos girdimas ūžimas gaudė kartais suskambėdamas lyg švelnus vėjo šuoras, o kartais — lyg stiprus ir piktas gausmas. Mašinoje pasklido keistas kvapas.

— Koks čia kvapas? — nustebo Džošas.

— Panašu į apelsinus su prieskoniais, — giliai įkvėpusi spėliojo Sofi.

— Granatai, — pasakė Flamelis.

Papūtė stiprus vėjas.

Jis atūžė nuo įlankos, toks šiltas vėjas, pakvipęs egzotiškais kardamono, rožių vandens, citrinų ir peletrūno aromatais, pralėkė išilgai tilto, pakeliui nusvaidydamas tupinčius ant mašinų paukščius, sukdamas juos ore. Pagaliau granatų vaisiais dvelkiantis vėjas pasiekė bėglių automobilį. Rodos, tik ką mašina buvo aplipusi paukščiais, o, žiūrėk, neliko nė vieno. Mašinoje pakvipo dykuma, sausu oru ir įkaitusiu smėliu.

Sofi paspaudė mygtuką, ir subraižytas, apdaužytas langas atsidarė. Godžiai traukdama kvapnų orą, mergina iškišo galvą į lauką. Vėjo pagautas paukščių būrys blaškėsi aukštai danguje. Vienai Morganos numylėtinių (bent jau taip pagalvojo Sofi) pavyko atitrūkti, tačiau vėjas ją greitai pasičiupo ir bloškė atgal į būrį. Iš apačios varnų būrys buvo panašus į murziną debesį. Debesis netikėtai išsisklaidė, paukščiai dingo, vėl sumėlynavo dangus.

Sofi atsigręžė. Aukso Vartų tiltas buvo sausakimšas, visiškai nepravažiuojamas, mašinos be jokios tvarkos susigrūdusios — daugybė smulkių avarijų užkirto bet kokią galimybę juos pasivyti... Žinoma, tai tikrai gera apsauga. Sofi jautėsi visai patenkinta. Be to, visos mašinos buvo gausiai paukščių apdirbtos, baltavo dėmės. Sofi nusigręžė. Žvilgtelėjusi į brolį išsigando — jam ant lūpos raudonavo kraujo dėmelė. Nuvijusi šalin baimes, išsitraukė iš kišenės nosinę ir seilėmis sudrėkinusi jos kraštą puolė valyti kraują.

— Susipjaustei!

— Nustok, bjauru, — Džošas nustūmė jos ranką. Mažuoju piršteliu palietęs lūpą pareiškė: — Turbūt pats įsikandau. Nieko net nejaučiau.

Paėmęs iš sesers nosinę pasitrynė smakrą.

— Nieko tokio, — nusišypsojo. — Matei, kiek paukščiai pridirbo ant mašinų?

Sofi linktelėjo. Džošas išsiviepė.

— Fuuu, koks bus kvapas!

Nusiraminusi, kad broliui nieko bloga nenutiko, Sofi lengvai

atsilošė. Pamačiusi kraują tikrai išsigando. Staigi mintis privertė pašokti. Atsisukusi į Flamelį paklausė:

— Ar tu pašaukei vėją?

Nusišypsojęs Nikolas papurtė galvą.

— Ne, aš nemoku valdyti gamtos gaivalų. Tokias galias turi tik *vyresniųjų rasė* ir gal dar keletas žmonių.

Sofi pažvelgė į Skati, tačiau toji taip pat purtė galvą.

— Tai viršija mano menkus sugebėjimus.

— Bet vėją jūs pašaukėte? — neatstojo Sofi.

Flamelis atidavė merginai telefoną ir šypsodamasis paaiškino:

— Aš tik paskambinau ir paprašiau pagalbos.

TRYLIKTAS SKYRIUS

— Suk čia, — paliepė Nikolas Flamelis.

Džošas sumažino greitį ir pasuko apdaužytą ir apibraižytą automobilį į siaurą ilgą keliuką, kuris atrodė nepakankamai platus mašinai pravažiuoti. Jau gal pusvalandį tyliai klausydamiesi vis isteriškesnių radijo pranešimų ir ekspertų samprotavimų apie netikėtą paukščių užpuolimą ant Aukso Vartų tilto, bėgliai lėkė į šiaurę nuo San Fransisko. Visuotinis atšilimas buvo viena dažniausiai minimų teorijų. Ekspertai tikino, kad padidėjusi saulės radiacija sutrikdė natūralią paukščių navigacinę sistemą.

Flamelis, liepęs važiuoti link Milo slėnio miestelio ir Tamalpaiso kalno, ekipažą nukreipė į šiaurę. Greitai jie išsuko iš pagrindinio kelio ir važiavo dviejų eismo juostų skalda dengtais keliukais. Eismas darėsi mažiau intensyvus, kol galų gale didžiules kelio atkarpas pralėkdavo nesutikdami nė vienos mašinos. Paskui kelias taip susiaurėjo ir pasidarė toks vingiuotas, kad Džošas sumažinęs greitį vos vilkosi. Atsidaręs langą įsispoksojo į tankų mišką, augantį prie pat kelio. Vos nepražiopsojo siauro įvažiavimo į mišką, tačiau Flamelis spėjo sustabdyti.

— Stok. Pavažiuok truputį atgal. Suk čia.

Sukdamas į nelygų, provėžiuotą miško keliuką, Džošas pažvelgė į seserį. Ši laikė rankas ant kelių, bet Džošas pastebėjo, kokie išbalę suspausti kumščiai. Nagai, dar prieš keletą valandų dailūs ir išpuoselėti, dabar buvo apkramtyti, nelygiais kraštais. Sofi aiškiai nervinosi.

Džošas suspaudė jos ranką, Sofi taip pat atsakė tvirtu spustelėjimu. Labai dažnai bendraudami jiedu apsieidavo be žodžių. Dvynių tėvų dažniausiai nebūdavo namuose, todėl nuo mažens jiedu suprato, kad iš tiesų gali pasitikėti tiktai vienas kitu, ir niekuo daugiau. Jie keliavo iš vieno miesto į kitą, keitė mokyklas ir kaimynus. Tokiomis sąlygomis buvo tikrai sunku susirasti draugų ir išsaugoti

juos, tačiau jaunuoliai žinojo, kad ir kas nutiktų, jie turi vienas kitą.

Abipus keliuko iki pat dangaus stiebėsi aukšti medžiai, o po jais pynėsi tanki įvairiausių krūmokšnių raizgalynė. Laukinės gervuogės ir erškėčiai braižė mašinos šonus, o pasižiūrėjus į dygiakrūmius apsivijusias nuodingąsias gebenes ir kandančias dilgėles nekilo noras brautis per džiungles primenančią tankynę.

— Niekada nemačiau nieko panašaus, — murmėjo Sofi, — gamtoje taip net nebūna.

Supratusi, ką pasakė, Sofi vėl atsisuko norėdama užduoti klausimą Flameliui:

— Čia netikras miškas, ar ne?

Nikolas papurtė galvą. Jis staiga suseno ir pavargo. Paakiai juodavo, o raukšlės ant kaktos ir aplink burną dar labiau įsirėžė.

— Sveiki atvykę į mūsų pasaulį, — sušnibždėjo vyras.

— Ten, krūmuose, kažkas juda, — garsiai sušuko Džošas. — Kažkas didelis... Labai didelis.

Po viso to, ką pastaruoju metu teko patirti ir pamatyti, vaizduotė buvo taip įsiaudrinusi, kad piešė pačius nerealiausius vaizdus.

— Jis bėga paskui mašiną.

— Kol mes ant kelio, esame saugūs, — ramiu balsu pasakė Flamelis.

Sofi žvelgė į tamsius krūmynus. Kurį laiką nieko nematė, o paskui suprato, kad tai, ką laikė šešėliu, yra ne kas kita, kaip gyvūnas. Jam judant, kur ne kur blykstelinti saulė lopais išmargino kailį. Spėjo įžvelgti ir buką gyvūno nosį bei užsirietusias iltis.

— Čia kiaulė... šernas, — pratarė ji. Pastebėjo dar tris, skuodžiančius mašinos dešinėje.

— Mano pusėje taip pat yra, — tarstelėjo Džošas. Dar keturi gremėzdiški laukiniai padarai brovėsi per krūmus. Vaikinas pasižiūrėjo į galinio vaizdo veidrodėlį, — ir už mūsų.

Sofi, Skati ir Nikolas sutartinai atsisuko ir per galinį langą pamatė du didžiulius šernus, prasibrovusius per krūmus ir risnojančius taku. Sofi apstulbo pamačiusi, kokio dydžio laukiniai žvėrys — beveik kaip poniai. Galingos keteros, raumeningos krūtinės ir milžiniškos iltys, styrančios iš apatinių žandikaulių, iš pradžių beveik riešo storumo, o gale nusmailėjančios iki adatos aštrumo smaigalių.

— Net nepagalvojau, kad Amerikoje laksto laukiniai šernai, — stebėjosi Džošas. — Ir dar kur — Kalifornijoje.

— Yra ir laukinių šernų, ir kiaulių — visoje Amerikoje, — išsiblaškiusiu balsu aiškino Flamelis. — Dar XVI amžiuje juos čia atsigabeno ispanai.

Džošas perjungė pavarą ir sumažino greitį leisdamas mašinai laisvai riedėti, kol galų gale ši vos judėjo. Miško keliukas baigėsi aklagatviu. Kelią užtvėrė medžių išvartos, apaugusios dygiakrūmiais ir

vijokliais.

— Kelias baigėsi, — pareiškė Džošas. Vaikinas sustabdęs mašiną užtraukė rankinį stabdį. Apsidairė į kairę ir į dešinę. Šernai taip pat sustojo, dabar buvo galima juos apžiūrėti. Keturi gyvūnai stovėjo šalia mašinos ir nė nekrustelėdami spoksojo. Galinio vaizdo veidrodėlyje Džošas matė, kad paskui bėgę didieji šernai taip pat stovi. Džošas susijaudinęs laukė, kas bus toliau? Juk šernai juos apsupo. Pažvelgęs į seserį suprato, kad ji galvoja lygiai tą patį.

Nikolas Flamelis pasilenkęs pirmyn apžiūrėjo ant kelio riogsančias išvartas.

— Manau, išvartos čia tam, kad atbaidytų bepročius, keliaujančius šiuo taku. Koks nors kvailys, žinoma, susigundytų išlipti iš mašinos.

— Nei mes bepročiai, nei kvailiai, — nepatenkinta purkštelėjo Skati. — Ir ką siūlai daryti? — Galva rodydama į šernus, mergina tęsė: — Jau labai seniai nemačiau šios veislės. Jie atrodo kaip galų karo šernai. Jei taip, tai šie gyvūnai visiškai ne žudikai. Be tų, kuriuos matome, krūmuose slepiasi dar antra tiek, neskaičiuojant šeimininkų.

— Ne, čia ne galų šernai. Šiai rūšiai visai nereikia šeimininkų, — vos jaučiamu prancūzišku akcentu tyliai pasakė Flamelis. — Pasižiūrėk į jų iltis.

Sofi, Džošas ir Skati kartu atsisuko pasižiūrėti, kokios didžiulių gyvūnų, stūksančių ant tako, iltys.

— Kažkokios drožinėtos, — prisimerkusi nuo akinamos popietės saulės pastebėjo Sofi. — Vingiais.

— Spiralės, — šiek tiek nustebusiu balsu pataisė Skati ir pasižiūrėjo į Flamelį. — Jie iš Torko Akos?

— Taip, tikrai taip, — patikino Flamelis. — Šernolakiai.

— Kas? Šernolakiai? — nesuprato Džošas. — Gal tu norėjai pasakyti vilkolakiai?

— Ne, tai ne vilkolakiai, — papurtė galvą Skati.

— Ačiū Dievui, — atsiduso Džošas, — nes galvojau, kad kalbate apie žmones, pasivertusius vilkais...

— Vilkolakiai priklauso Torko Madrai, — lyg neišgirdusi pasakojo toliau Skati. — Tai visai skirtingos gentys.

Sofi negalėjo atitraukti akių nuo greta mašinos stovinčio šerno. Po kiaulišku pavidalu ji įsivaizdavo matanti neryškius žmogaus veido bruožus. Netgi akys — šaltos ir ryškiai mėlynos, — rodos, žvelgė į ją labai protingai.

Džošas nusisuko ir stipriai įsikibo vairo.

— Šernolakiai... — murmėjo po nosimi. — Žinoma, jie skiriasi nuo vilkolakių... Visiškai kita gentis... Koks aš kvailas.

— Ką darysime? — paklausė Sofi.

— Važiuosime, — net neabejojo Nikolas.

— o kaip šitai? — rodydamas į išvartas ant kelio paklausė Džošas.

— Tiesiog važiuok, — paliepė alchemikas.

— Bet... — numykė nesiryžtdamas važiuoti vaikinas.

— Pasitikite manimi? — jau antrą kartą tą popietę paklausė Flamelis. Dvyniai susižvalgė, paskui sutartinai linktelėjo galvomis.

— Tada pirmyn, — ramiu balsu pasakė Nikolas.

Džošas įjungė pavarą ir atleido rankinį stabdį. Mašina truktelėjo iš vietos. Priekinis taukšas palietė, rodėsi, neperbrendamų medžių ir krūmų tankynę ir... išnyko. Atrodė, kad mašinos priekis nyra į nebūtį.

Staiga aplinkui tapo tamsu ir šalta. Ore pakvipo kažkuo karčiai saldžiu, lyg degintu cukrumi ir... vėl pasirodė takas, besukantis dešinėn.

— Kaip... — net išsižiojo Džošas.

— Tai buvo tik iliuzija, — paaiškino Flamelis. — Tik iliuzija, ir daugiau nieko, atsirandanti vandens lašelių užuolaidoje lūžtant šviesos spinduliams. Kiekvienas lašas lyg mažytis veidrodis atspindi medžius ir krūmus. Na, žinoma, yra šiek tiek magijos, — pripažino jis. Grakščiu judesiu parodęs kažką priekyje, tęsė toliau: — Mes vis dar Amerikoje, tačiau ką tik įvažiavome į seniausios ir didingiausios *vyresniųjų rasės* atstovės valdas. Kurį laiką esame saugūs.

Skati paniekinamai prunkštelėjo.

— Tai jau... didingiausios... Seniausios — taip, bet kažin ar didingiausios.

— Skati, prašau elgtis gražiai, — įspėjo Flamelis, atsigręždamas į šalia sėdinčią, jaunai atrodančią, tačiau tikrai seną kovotoją.

— Man ji nepatinka. Nepasitikiu ja.

— Gal galėtumei kuriam laikui pamiršti senas nesantaikas?

— Nikolai, ji bandė mane nužudyti, — prieštaravo Skati. — Paliko vieną požeminiame pasaulyje. Pralėkė ne vienas šimtmetis, kol radau, kaip išsikrapštyti iš tenai.

— Na, bet tai nutiko prieš penkiolika šimtmečių, jei gerai prisimenu mitologiją, — priminė Flamelis.

— Nesiskundžiu atmintimi, — sumurmėjo Skati, atrodanti kaip įžeistas vaikas.

— Apie ką jūs? — susidomėjo Sofi, tačiau atsakymo nesulaukė. Džošas staiga sustabdė mašiną.

— Ar tai ta aukšta juodaodė moteris? — paklausė jis.

Norėdama įžiūrėti ją pro suskilinėjusį langą, Sofi sukiojosi, Flamelis su Skati pasilenkė pirmyn.

— Tai ji, — paniurusiu balsu patvirtino Skati.

Moteris stovėjo ant tako, tiesiai priešais mašiną. Didžiulė ir aukšta, ji atrodė tartum išdrožta iš vientiso juodo akmens luito. Švelnus buvo tik baltų plaukų debesėlis, lyg balta kepurė ant galvos, visi kiti bruožai — aštrūs ir kampuoti. Aukšti skruostikauliai, ilga

smaili nosis, aštrus smakras ir lūpos, tokios plonos, lyg jų nė nebūtų. Akių lėliukės — gelsvos. Moteris vilkėjo ilgą paprasto kirpimo apsiaustą, siūtą iš kažkokios tviskančios medžiagos. Nors aplinkui niekas nejudėjo, drabužis plaikstėsi tartum pučiamas vėjo ir mainėsi vaivorykštės spalvomis, panašiai kaip tepalai, nuvarvėję į balą. Sofi pastebėjo, kad moteris neturi papuošalų, rankų nagai trumpai kirpti ir nudažyti skirtingomis spalvomis.

— Nė kiek nepasenusi, neduotum daugiau kaip dešimt tūkstančių metų, — sumurmėjo Skati.

— Baik, būk gera, — priminė Flamelis.

— Kas ji? — nenuleisdama nuo moters žvilgsnio, nerimo Sofi. Senoji atrodė kaip žmogus, tačiau kažkas vis dėlto buvo matyti, ir galėjai įtarti, kad tai ne šio pasaulio būtybė. Stovėjo kitaip — labai ramiai ir didingai, išdidžiai pakreipusi galvą.

Pasilenkęs tarp priekinių sėdynių, Nikolas nuoširdžiai sužavėtu balsu pareiškė:

— Tai *vyresniųjų rasės* atstovė Hekatė.

Lėtai išskiemenavo: He-ka-tė...

— *Triveidė deivė,* — karčiai pridūrė Skati.

KETURIOLIKTAS SKYRIUS

— Likite mašinoje, — atsidaręs dureles ir žengdamas ant neaukštos žolės, paliepė Flamelis.

Skati sukryžiavo ant krūtinės rankas ir, spoksodama per suskilinėjusį langą, pareiškė:

— Na ir gerai.

Flameliui visiškai nerūpėjo Skati kaprizai: net nespėjus nieko daugiau pasakyti užtrenkė duris. Giliai atsikvėpęs pabandė nusiraminti ir žengė link aukštos, elegantiškos moters. Ji nė nekrustelėdama tyliai stovėjo tarp dangų remiančių sekvojų kamienų.

Sušlamėjo krūmokšniai, vienas Torko Akos šernas išniro tiesiai alchemikui prieš nosį. Galingas gyvūno snukis siekė Flamelio krūtinę. Flamelis sustojo ir nežinoma, žmogaus liežuviui beveik neįveikiama kalba tardamas sveikinimo žodžius nusilenkė šernui. Staiga paaiškėjo, kad ten toli gražu ne vienas šernas — gera dešimtis stovėjo priešais Flamelį. Žvelgė aiškiu, protingu žvilgsniu, popietės saulės šviesoje žvilgėjo šiurkštus raudonas keteros ir nugaros kailis, o nuo keistu ornamentu puoštų ilčių iki pat žemės tįso tąsios, lipnios seilės.

Flamelis pagarbiai nusilenkė kiekvienam atskirai, o tada kažkodėl vėl angliškai prabilo:

— Nemaniau, kad Amerikoje dar liko Torko Akos klano palikuonių.

Vos sujudinusi lūpas, Hekatė šyptelėjo.

— Oi, Nikolai, geriau nei kuris kitas žmogus turėtum žinoti, kad, pasitraukus *vyresniųjų rasei* ir išnykus žmonėms. Akos klanas paskelbs, jog žemė priklauso jiems. Prisimink, juk kažkada taip ir buvo. Jie — pirmieji žemės šeimininkai, — žemu, beveik vyrišku balsu kalbėjo Hekatė. Kalbėjo su akcentu, kuriame buvo ir graikiškų šnypščiamųjų, ir minkštų persiškų priebalsių.

Nikolas dar kartą palenkė galvą.

— Suprantu, šie klanai labai stiprūs Europoje, ypač Torko Madra. Teko girdėti, kad Indijoje vėl atsigavo Torko Tijogara ir dar du nauji Torko Leono klanai Afrikoje. Ir visa tai tavo dėka.

Hekatės veidą vėl nušvietė šypsena, pasirodė mažučiai balti dantys.

— Klanai vis dar garbina mane kaip deivę. Padedu jiems kiek galėdama. — Nematomas vėjas pagavo jos apsiausto kraštus ir lyg žaisdamas ėmė sukti aplinkui. Nuvilnijo žaliai geltonos bangelės. — Tačiau kažin ar tokį kelią sukorėte vien dėl to, kad pasiklausytumėte apie mano vaikus.

— Ne, tikrai ne, — Flamelis atsigręžęs pažiūrėjo į aplamdytą ir apdaužytą automobilį. Džošas ir Sofi iš nuostabos išplėtę akis įdėmiai žiūrėjo, kas vyksta, o Skati veidą vargiai buvo galima įžvelgti. Sėdėjo atsilošusi galinėje sėdynėje ir užsimerkusi apsimetė, kad miega. Flamelis gerai žinojo, kad kovotoja niekada nenorėjo miego.

— Norėčiau padėkoti už vaiduoklišką vėją, kurį atsiuntei.

Dabar nusilenkė Hekatė. Atgniaužusi ranką parodė, ką turinti delne — mažytį mobilųjį telefoną.

— Labai naudingi prietaisai. Dar prisimenu tuos laikus, kai svarbias žinias patikėdavome prijaukintiems paukščiams ir vėjui. Atrodo, kad tai buvo tik vakar. — Šyptelėjusi prisiminimams, tęsė toliau: — Malonu girdėti, kad gudrybė pavyko. Tačiau, man atrodo, kad jūs, savo nelaimei, išdavėte Morganai ir Di, kur vykstate. Jie žino, kas gali pasiųsti vaiduoklišką vėją, ir esu įsitikinusi, kad jiems ne paslaptis, kur aš apsistojusi.

— Žinau tai, ir todėl noriu labai atsiprašyti, kad atsivedžiau juos pas tave.

Hekatė vos gūžtelėjo pečiais, ir per visą apsiaustą nuraibuliavo vaivorykštė.

— Di manęs bijo. Galbūt siaustų, šūkautų ir grasintų, gal net pabandytų keletą užkeikimų ar burtažodžių, bet rankos nepakeltų. Nei vienas... nei Morganos padedamas. Norint atsilaikyti prieš mane, Di reikėtų mažiausiai dviejų *tamsos vyresniųjų rasės* pagalbininkų... Netgi tokiu atveju sėkmė jiems negarantuota.

— Bet išdidumo jam netrūksta. Be to, dabar turi *Kodeksą.*

— Telefonu sakei, kad ne visą.

— Ne visą, — Nikolas ištraukė iš po marškinių du lapelius ir,

norėdamas paduoti Hekatei, žengė artyn. Keista, tačiau moteris staiga atšlijo, ranka prisidengė akis ir, tartum veržiantis garui, iš lūpų išslydo šnypščiantis garsas. Nieko nelaukę šernai apsupo Flamelį. Stovėjo apspitę, pražioję nasrus, grėsmingai priglaudę didžiules iltis jam prie kūno.

Sofi norėjo šaukti, tačiau netekusi žado girdėjo tiktai Džošo klyksmą ir matė, kaip Skati akimirksniu iššoko iš mašinos. Įstačiusi į lanką strėlę, nusitaikė į Hekatę.

— Liepk jiems pasitraukti, — sušuko Skati.

Torko Altos šernams tai buvo nė motais.

Hekatė demonstratyviai atsuko Flameliui nugarą, sukryžiavo rankas ant krūtinės ir atsisukusi per petį pasižiūrėjo į Skati. Toji tuoj pat įtempė lanko templę, deja, deivei sukeldama tik juoką.

— Ir galvoji, kad mane pagąsdinsi?

— Strėlė pamirkyta Titano kraujyje, — tyliai pasakė Skati, bet tyloje balsas net nuaidėjo. — Jei gerai prisimenu, tai vienas tavo tėvų, ar ne? Tai vienas nedaugelio būdų nužudyti tave, bent jau tikiuosi.

Dvyniai matė, kokios šaltos tapo senosios deivė akys — lyg du auksiniai veidrodžiai.

— Patrauk lapus šalin, — paliepė Flameliui, ir tas tuojau pat įsikišo juos atgal po marškiniais. Hekatė kažką sumurmėjo. Šernolakiai, pasitraukę nuo Flamelio, nurisnojo į tankumyną ir dingo, tačiau visi suprato, kad niekur toli nepasitraukė. Deivė vėl atsisuko į Flamelį.

— Be mano leidimo jie nebūtų drįsę paliesti tave.

— Tai jau tikiu, — drebėdamas atsakė Flamelis. Vyras nudelbė žvilgsnį į džinsus ir batus, aptaškytus iš šernų nasrų dribusiomis seilėmis. Nikolas net neabejojo, kad seilės neišsiskalbs, liks dėmės.

— Ateityje prašau man ar kuriam kitam *vyresniųjų rasės* atstovui esant nerodyti *Kodekso*... ar jo lapų. Mes... tarkime, mums jis bjaurus, — apgalvodama kiekvieną žodį pareiškė deivė.

— Manęs jis neveikia, — atleidusi lanko templę pasakė Skati.

— O tu ir nepriklausai *vyresniųjų rasės* pirmajai kartai, — priminė Hekatė. — Ir tu, ir Morgana esate antrosios kartos. Mačiau, kaip Abraomas įrašė pirmuosius burtažodžius į šią knygą. Stebėjau, kaip jis pačią seniausią magiją ir užkeikimus tiesiog iš pirmų lūpų guldo į *Kodekso* puslapius.

— Atsiprašau, nežinojau, — greitai išbėrė Flamelis.

— Ir neturėjai žinoti. Kodėl gi turėtum? — Hekatė nusišypsojo, nors nieko juokinga lyg ir nebuvo. — Tačiau magija tokia stipri, kad daugelis *vyresniųjų* nedrįsta net pažvelgti į šios knygos lapus. Antroji karta žiūrėti jau gali, tačiau net ir jie, — deivė mostelėjo Skati link, — mūsų palikuonys, negali paliesti *Kodekso*. O beždžionių palikuonys, žmonės — gali. Tai Abraomo pokštas. Magas Abraomas juk vedė

moterį, vieną pirmųjų žmonių, ir, manau, taip norėjo užsitikrinti, kad tik jo vaikaičiai galės naudotis šia magijos knyga.

— Mes — beždžionių palikuonys... — tyliai sumurmėjo Džošas.

— Žmonių rasė... žmonių rasė, — tyliai šnibždėjo Sofi, bet tuojau nutilo, nes Flamelis kalbėjo toliau:

— Tai todėl man buvo leista saugoti knygą?

— Na, tu nesi pirmasis knygą saugantis žmogus, — atsakė Hekatė. — O svarbiausia, kad ji niekada neturėjo būti parašyta, — deivė krestelėjo pečius, apsiaustu nuvilnijo raudonos ir žalios bangos. — Reikalavau, kad knyga būtų suplėšyta po vieną lapą ir sumesta į artimiausią ugnikalnį, o iš paskos — ir Abraomas.

— Tai kodėl jos nesunaikino? — nesuprato Flamelis.

— Nes magas buvo apdovanotas puikia įžvalga. Jis gebėjo praskleisti laiko uždangą ir išpranašavo, kad ateis ta diena, kai išdėstytos *Kodekse* išminties labai prireiks.

Skati pasitraukė nuo automobilio. Rankoje vis dar laikydama lanką, žengė porą žingsnių arčiau Flamelio. Pastebėjo, kaip akylai ją stebi geltonos Hekatės akys.

— Slaptajai knygai saugoti visada buvo paskiriamas saugotojas, — paaiškino Flameliui Skati. — Kai kurie saugotojai istorijoje pasižymėjo kaip didvyriai. Apie juos pasakojama legendose, kiti — mažiau žinomi, kaip tu. O keleto vardai taip ir nuskendo užmarštyje.

— Aha, vadinasi, jeigu aš, žmogus, buvau pasirinktas ypatingosios knygos. *Kodekso,* saugotoju, nes jūs negalite net pasižiūrėti į jį, tai akivaizdu, kad knygą surasti taip pat reikėjo žmogaus — Di, — suprato Flamelis.

Hekatė linktelėjo.

— Pavojingas priešas daktaras Džonas Di.

Flamelis palingavo galvą. Po marškiniais jautė švelniai besitrinančius į odą vėsius sausus knygos lapus. Daugiau nei penkis šimtus metų jis saugojo *Kodeksą,* tačiau nujautė, kad spėjo atskleisti vos keletą joje slypinčių paslapčių. Ir nė nenumanė, kokia sena ta knyga. Kartais spėliodavo parašymo datą, tačiau kiekvieną kartą knyga atrodydavo vis senesnė. Pirmą kartą patekusi į rankas keturioliktame amžiuje, knyga pasirodė kokių penkių šimtų metų senumo. Vėliau, pradėjus atidžiai studijuoti, nutarė, kad maždaug aštuonių šimtų metų, paskui — jau tūkstančio ir net dviejų tūkstančių metų amžiaus. Prieš gerą šimtmetį, kai pasipylė atradimai Egipte, jis vėl naujai įvertino knygos amžių — tada jau penki tūkstančiai metų. O dabar Hekatė, kuriai dešimt tūkstančių, o gal net daugiau, metų, pasakoja, kad savomis akimis matė, kaip Abraomas rašė *Kodeksą.* Bet jei *vyresniųjų rasė,* legendose ir mituose minimi dievai, negali nei paliesti, nei žvilgtelėti į knygą, tai kas buvo jos autorius Abraomas?

Vyresniųjų rasės atstovas? Žmogus? O gal kokios kitos mituose minimos rasės padaras, vaikščiojęs žeme jos gyvavimo pradžioje?

— Kodėl tu čia? — paklausė Hekatė. — Žinau, *kad Kodeksą* iš tavęs atėmė, tačiau negaliu padėti atgauti jį.

— Ne, aš čia dėl kitos priežasties, — paaiškino Flamelis, traukdamasis dar toliau nuo mašinos ir pritildydamas balsą tiek, kad norėdama girdėti Hekatė beveik turėjo pasilenkti. — Kai Di mane užpuolė, pavogė knygą ir pasigrobė Perenelę, į pagalbą atėjo du žmonės. Tai vaikinas ir jo sesuo, — kiek palaukęs dar pridūrė: — Dvyniai.

— Dvyniai? — bespalviu ir bejausmiu kaip ir jos veidas balsu pasitikslino deivė.

— Dvyniai. Pasižiūrėk į juos. Ką matai?

Hekatės akys žybtelėjo, žvilgsnis nuslydo į mašiną.

— Matau berniuką ir mergaitę, apsirengusius marškinėliais ir džinsais, nuspurusia šiuolaikinio jaunimo uniforma. Daugiau nieko nematau.

— Įsižiūrėk geriau, — pasakė Flamelis. — Nepamiršk pranašystės.

— Prisimenu pranašystę. Kaip drįsti mane mokyti istorijos! — Hekatės akys sužioravo pykčiu ir akimirksniu pakeitė spalvą, pasidarė tamsios, beveik bjaurios. — Žmonės? Neįmanoma. — Praėjusi pro Flamelį, deivė atidžiau įsižiūrėjo į mašinos vidų. Pirmiau nužvelgė Sofi, paskui Džošą.

Dvyniai pastebėjo, kad jos akių lėliukės pailgos kaip katės, už plonų lūpų besislepiantys dantys aštrūs lyg adatos.

— Auksas ir sidabras, — žiūrėdama į Nikolą sušnibždėjo Hekatė. Keistu akcentu tariami žodžiai tapo vargiai suprantami. Deivė plonu liežuviu apsilaižė lūpas ir atsisukusi į mašiną paliepė:

— Išlipkite.

Dvyniai sužiuro, ką pasakys Flamelis. Jam pritariamai linktelėjus, abu išlipo iš automobilio. Kad galėtų atsistoti šalia brolio, Sofi apėjo aplinkui.

Hekatė ištiesė ranką, pirmiau link Sofi. Toji kiek padvejojusi taip pat atkišo ranką deivei. Hekatė paėmė kairę merginos ranką ir apvertė delnu į viršų, tada siektelėjo vaikino rankos. Džošas padavė atkištą delną nė kiek nedvejodamas, bandydamas apsimesti nerūpestingas, tartum sveikintis su dešimties tūkstančių metų senumo dievais būtų kasdienybė. Pajutęs grubią ir šiurkščią Hekatės rankų odą, nustebo.

Deivė ištarė vienintelį žodį, niekam nesuprantamą, tas žodis buvo sugalvotas dar prieš žmonijos atsiradimą.

— Apelsinai, — staiga užuodęs ir net pajautęs skonį burnoje sušnabždėjo Džošas.

— Ne, ledai, — nesutiko Sofi, — šviežiai plakti ledai.

Mergina atsisuko į brolį ir nustebo pamačiusi spoksantį į ją su

neslepiama nuostaba.

Aplink Sofi švytėjo sidabrinė aureolė. Kai kur suraibuliuodama ir pranykdama visą kūną gaubė lyg antra sidabrinė oda. Sofi mirksint akys blyksėjo lyg du sidabriniai veidrodžiai.

Džošą gaubė auksinis švytėjimas, labiausiai susikaupęs virš galvos ir rankų. Pulsavo sulig kiekvienu širdies dūžiu. Vaikino akių lėliukės blizgėjo lyg dvi auksinės monetos.

Dvyniai matė, kokios skirtingos virš jų švytinčios auros, tačiau nesijautė skirtingi. Ore vis dar tvyrojo apelsinų ir ledų kvapas.

Hekatė tylėdama paleido dvynius, švytėjimas tą pačią akimirką išblanko. Priėjusi prie Flamelio, deivė čiupo jam už rankos ir nusitempė tolyn takeliu, kad dvyniai negirdėtų, ką jiedu kalbasi.

— Kas čia vyko, kas galėtų paaiškinti? — kreipdamasi į Skati paklausė Sofi. Balsas drebėjo, burnoje vis dar jautė ledų skonį ir ore taip pat kvepėjo ledais.

— Deivė tikrino jūsų auras, — paaiškino Skati.

— Tai tas auksinis švytėjimas aplinkui Džošą? — žiūrėdama į brolį stebėjosi Sofi.

— Tavo aura buvo sidabrinė, — tuoj pat pratarė jis.

Skati pakėlė nuo tako plokščią akmenėlį ir nusviedė jį į krūmus. Akmuo atsitrenkė į kažką kietą, tas kažkas nušlamėjo per krūmus tolyn.

— Daugelis aurų yra spalvotos. Labai labai retai pasitaiko vienspalvių.

— Tokių kaip mūsų? — patikslino Sofi.

— Tokių kaip jūsų, — visai nelinksmai atsakė Skati. — Paskutinį kartą mačiau sidabrinę aurą... seniai. Jūs pažįstate tą moterį — tai buvo Žana d'Ark.

— O auksinę? — susidomėjo ir Džošas.

— Auksinės pasitaiko dar rečiau, — atsakė Skati. — Rodos, prisimenu kai ką su auksine aura... — susiraukė bandydama atsiminti. — Taip, tai buvo Tutanchamonas, tapęs valdovu dar visai vaikas.

— Tai todėl jo kape tiek daug aukso?

— Taip, tai viena priežasčių, — pritarė Skati.

— Tik jau nesakyk, kad ir jį pažinojai.

— Ne, niekada nebuvome susitikę. O štai Žaną d'Ark mokiau kovoti. Ir kovėmės prie Orleano petys į petį. Sakiau jai nejoti į Paryžių, — pridūrė Skati sudrėkusiomis akimis.

— Mano aura retesnė, va, — mėgindamas išsklaidyti niūrią nuotaiką kaip vaikėzas pasierzino Džošas. Paskui, pažvelgęs į raudonplaukę kovotoją, susidomėjo: — O ką reiškia turėti tokią vienspalvę aurą?

Skati atsisuko ir bejausmiu veidu paaiškino:

— Tai reiškia, kad toks žmogus turi neįtikėtinų galių. Visų laikų didieji burtininkai, kerėtojai ir didvyriai, taip pat ir menininkai turėjo vienos ryškios spalvos auras.

Dvyniai netikėdami susižvalgė. Netgi po viso to, ką buvo matę ir patyrę, tai atrodė per daug keista, kad būtų galima imti ir patikėti. Be to, bejausmis Skati veidas ir jos žvilgsnis pasakojant apie auras kažkodėl baugino. Staiga Sofi iš siaubo išplėtė akis.

— Bet Žana ir Tutanchamonas... juk mirė labai jauni?

— Taip, labai jauni, — surimtėjo Džošas prisiminęs istoriją. Abu mirė devyniolikos metų.

— Taip, argi netiesa? — atsisukusi į Flamelį ir *triveidę deivę* paklausė Skati.

— Žmonės, — šnypštė supykusi ir nustebusi Hekatė. — Žmonės su sidabrine ir auksine aura.

— Taip jau yra nutikę ir anksčiau, — ramiai pasakė Flamelis.

— Manai, nežinau?

Jiedu stovėjo prie gurguliuojančio, išbėgančio kažkur iš miško tankynės upelio. Upeliukas nešė vandenis į aštuoniakampį tvenkinuką, pražydusį vandens lelijomis. Didžiuliai raudoni ir balti dekoratyviniai karosai nardė po krištolinį vandenį.

— Neteko matyti tokių aurų šalia. Net tame pačiame amžiuje ir juo labiau pas dvynius. Jie turi didžiulių dar nepanaudotų galių. Ar galiu priminti *Kodeksą?* Pačioje pirmoje pranašystėje Abraomas kalba apie „du, kurie yra kaip vienas, ir tas vienas yra viskas“.

— Žinau tą pranašystę, — atšovė Hekatė. Jos apsiausto spalvos suraibuliavo juoda ir raudona vilnimis. — Buvau šalia, kai tas kvailys ją rašė.

Flamelis labai norėjo dar kai ko paklausti, bet pamanė, kad verčiau užčiaupti burną.

— Beje, tas kvailys niekada neklydo, — susierzinusi murmėjo Hekatė. — Jis nuspėjo, kad Danu Talį užlies bangos ir mūsų pasauliui ateis galas.

— Išpranašavo ir to pasaulio atgimimą, — ryžosi priminti Flamelis. — Kai ateis „du, kurie yra kaip vienas, o tas vienas yra viskas, ir kai saulė ir mėnulis susilies“.

Hekatė pasuko galvą ir žybčiodama katės akimis į dvynius vėl sumurmėjo:

— Auksas ir sidabras, saulė ir mėnulis.

Deivė atsisuko į Flamelį.

— Ar tiki, kad jie gali būti tie, apie kuriuos kalbama pranašystėje?

— Taip, — ramiai atsakė Flamelis. — Turiu tikėti.

— Kodėl?

— Todėl, kad *Kodeksas* pagrobtas, Di gali pasikviesti *tamsos vyresniuosius.* Jei dvyniai ir yra tie, kuriuos mini pranašystė, tai juos

kai ko išmokę galbūt apsiginsime nuo piktųjų jėgų... jie gali padėti išgelbėti Perenelę.

— O jei klysti? — nusistebėjo Hekatė.

— Tada neteksiu tos, kurią myliu. Tada žus visas pasaulis ir visa žmonija. Bet turime šansų, kad pasiseks, todėl atvykau prašyti tavo pagalbos.

Hekatė atsiduso.

— Seniai... labai seniai jau neturėjau mokinio, — pasakė reikšmingu veidu atsisukdama į Skati. — Nepasakyčiau, kad tas sumanymas baigėsi labai gerai.

— Bet dabar viskas kitaip. Šį kartą tektų dirbti su visiškai nepasiruošusiais, dar net nežinančiais savo galimybių. Be to, turime nedaug laiko, — Flamelis giliai atsikvėpė. Ne taip jau lengva buvo kalbėti nuskendusios Danu Talio salos senovine kalba. — O didžioji Perso ir Asterijos dukra, burtų ir užkeikimų valdove, prašau tavęs, pažadink juose slypinčias magiškas galias.

— Na, tarkime, pažadinsiu, ir kas tada? — paklausė Hekatė.

— Tada išmokysiu juos *Magijos penketo.* Atgausime *Kodeksą* ir išgelbėsime Perenelę.

Triveidė deivė karčiai ir piktai nusijuokė.

— Atsargiai, alchemike Nikolai Flameli, kad tik nesukurtum to, kas visus sunaikins.

— Ar padarysi, ko prašiau?

— Reikia pagalvoti. Atsakysiu tau vėliau.

Sėdėdami mašinoje Sofi ir Džošas staiga suvokė, kad Flamelis ir Hekatė atsisukę žiūri tiesiai į juos. Dvynius nupurtė šiurpas.

PENKIOLIKTAS SKYRIUS

— Kažkas ne taip šiame name, — laikydama prie ausies brangų mobilųjį telefoną susirūpinusi Sofi blaškėsi po Džošo kambarį. — Niekur nėra ryšio.

Laikydama telefoną rankoje ir nenuleisdama akių nuo ekrano dar kartą apėjo kambarį. Ženkliuko, atsirandančio esant ryšiui, nebuvo.

Džošas nesuprasdamas spoksojo į seserį ir kartojo jos žodžius:

— Ne taip... šitame name?

Paskui lyg atsitokėjęs neskubėdamas ėmė seseriai dėstyti:

— Klausyk, Sofi, esame medyje! Tai gal čia ir yra visas blogumas, nemanai?

Baigusi kalbėtis su Flameliu, Hekatė nusisuko ir netarusi nė žodžio dingo miške. Flamelis turėjo nugabenti juos į deivės namus. Liepęs išlipti iš mašinos, nusivedė dvynius siauru keliuku, vingiuojančiu per tankų mišką. Dvyniai susidomėję stebėjo keisčiausius augalus: didžiules tiesiog ant tako išsikerojusias mėlynas

gėles, per kurias vos galėjo praeiti, kaip gyvates besiraitančius vynuogienojus, žoles, kurios žemėje nebeaugo nuo oligoceno eros. Per tuos augalus net nepastebėjo, kaip takas baigėsi, ir prieš akis išdygo Hekatės namai. Reikėjo keleto minučių suvokti, ką gi iš tiesų mato.

Tiesiai priešais juos, truputį nuolaidžioje lygumėlėje, gausiai apibertas įvairiaspalvėmis gėlėmis augo medis. Maždaug tokio pat aukščio ir pločio kaip dangoraižis. Viršutines šakas ir lapus supo baltų debesėlių sruogos, į žemę įsikibusios storos šaknys buvo gero autobusiuko aukščio. Gumbuoto ir išlinkusio medžio žievė — suraižyta, giliai išvagota trūkių ir įskilimų. Stori lyg gyvatės vynuogienojai vyniojosi aplinkui kamieną ir karojo nuo šakų.

— Hekatės namai, — paaiškino Flamelis. — Esate vieninteliai gyvi žmonės per šiuos du tūkstančius metų, kuriems buvo leista tai pamatyti. Net aš esu tik skaitęs apie šį deivės būstą.

Pažvelgusi į dvynių veidus, Skati negalėjo sulaikyti šypsenos ir bakstelėjo alkūne Džošui.

— Kurgi tikėjotės apsigyventi? Priekaboje?

— Ne... nežinau... negalvojau... — kažką nerišlaus mekeno Džošas. Vaizdas, atsivėręs prieš akis, pribloškė. Kiek prisiminė iš biologijos pamokų, joks augalas negali užaugti toks didelis. Joks natūralus augalas — priminė pats sau.

Sofi pagalvojo, kad medis panašus į neįtikėtinai seną moterį, sulinkusią po metų našta. Kai Flamelis kalbėjo apie gilią senovę, dviejų tūkstančių metų amžiaus kovotoją ar dešimtimis tūkstančių metus skaičiuojančią deivę, skaičiai kažkodėl nelabai stebino. Medis — kas kita. Tiek jai, tiek broliui buvo tekę matyti senovinių medžių. Kartą tėvai nusivežė į trijų tūkstančių metų senumo milžinišką Redvudo girią, teko stovyklauti Baltuosiuose kalnuose Kalifornijos šiaurėje ir aplankyti Matūzalio pušį — penkių tūkstantmečių amžiaus senolę, laikomą seniausiu gyvu organizmu žemėje. Stovint šalia gumbuoto ir sulinkusio kamieno, nesunku buvo nuspėti, kad pušis tokia sena. Bet dabar, pamačiusi medyje įrengtą Hekatės būstą, Sofi net neabejojo, kad šis galiūnas tikrai neįtikėtinai senas — daugeliu tūkstančių metų senesnis už Matūzalio pušį.

Priėję arčiau suprato, kad pirmiausia šovęs į galvą palyginimas su dangoraižiu buvo gana tikslus — medžio žievėje išpjauti šimtai langų iš viduje esančių kambarių skleidė švelnią šviesą. Tačiau tikrąją medžio didybę atvykėliai suvokė tiktai pasiekę pagrindinį įėjimą į būstą. Glotniai nupoliruotos dvigubos durys buvo mažiausiai dvidešimties pėdų aukščio18, bet atsivėrė vos Flameliui palietus pirštais. Dvyniai įžengė į milžinišką apvalų prieškambarį.

Apstulbę sustojo.

Medžio viduje buvo tuščia. Dvyniai stovėjo beveik prie pat durų, tačiau net ir iš tenai pakėlę galvas galėjo stebėti aukštai medžio

viršūnėje susikaupusius debesų kuokštus. Lenkti laiptai sukdamiesi aplinkui kamieną kilo aukštyn, pro atviras duris, kas keletą laiptelių iškirstas medžio kamiene, sklido šviesa. Iš sienų tryško daugybė vandens versmių, kurios kriokliais tekėjo žemyn, ir didžiulis apvalus beveik visas grindis užimantis tvenkinys tiško vandens gausa. Medžio vidinės sienos lygios, be jokių pagražinimų, tiktai susirangę ir susiviję vynuogienojai raizgėsi sienomis tartum gyvo padaro kraujagyslės.

Ir nė gyvos dvasios.

Niekas medyje nejudėjo: nei žmogus, nei koks kitas padaras nelaipiojo tais nesuskaičiuojamais laiptais, joks sparnuotas gyvis neskraidė vandens purslais žiburiuojančiame ore.

— Sveiki atvykę į Igdrasilą19, — praleisdamas dvynius pasveikino Flamelis. — Sveiki atvykę į *Pasaulio medį.*

Džošas laikė rankoje telefoną. Ekranas buvo tuščias.

— Ar pastebėjai, — paklausė sesers, — kad medyje nėra elektros lizdų?

— Bet turi būti, — ryžtingai nusprendė Sofi. Priėjusi prie lovos mergina atsiklaupė. — Prie lovos visada būna elektros lizdas.

Žinoma, nebuvo.

Stovėdami Džošo kambario viduryje, dvyniai dairėsi aplinkui. Džošo kambarys atrodė kaip veidrodinis Sofi kambario atspindys.

Viskas, ką tik aprėpė akis, nuo blizgiai nupoliruotų grindų iki lygių sienų buvo drožta iš medaus spalvos šviesios medienos. Langai ne stiklinti, o tiesiog sienose iškirstos ertmės. Stačiakampės durys — plonytės, čiupinėjant labai panašu, kad gamintos iš medžio žievės. Vienintelis baldas kambaryje — lova. Žemas medinis čiužinys dengtas sunkiais kailiniais užtiesalais. Šalia lovos ant grindų tysojo storas kailinis kilimėlis, išmargintas įmantriais raštais ir dėmėmis, primenančiais kažkokius nė vienam neregėtus gyvūnus.

Kambario viduryje augo medis.

Aukštas, liaunas, plonu stiebu ir raudona žieve, jis stiebėsi aukštyn tiesiog iš medinių grindų. Kamienas buvo lygutėlis, tik pačiame viršuje gausiai šakojosi į tankų kupolą, lyg baldakimu dengiantį lovą. Viena medžio lapų pusė buvo sodriai žalios, o kita — sidabrinės spalvos. Kartkartėmis lapai sūkuriuodami krito žemyn, grindys buvo tirštai nuklotos žaliai sidabrinių lapų kilimu.

— Kur mes? — nesuprasdama, kad pasakė savo mintį garsiai, pagaliau paklausė Sofi.

— Kalifornijoje, — tyliai atsakė Džošas, bet balse nebuvo nė lašelio tikrumo.

— Po viso to, ką šiandien matėme? — niekuo nebetikėjo Sofi. — Nemanau. Esame medžio viduje. Medžio, pakankamai didelio, galinčio sutalpinti visą San Fransisko universiteto miestelį, medžio, kuris toks senas, kad Matūzalio pušis prieš jį atrodo kaip ką tik pasodintas

daigelis. Tik jau nepulk aiškinti, kad jis pastatytas, kad čia pastatas, suprojektuotas kaip medis. Viskas čia natūralu, — giliai atsikvėpusi Sofi apsidairė. — Ar nemanai, kad medis vis dar gyvas?

Džošas nemanė, papurtė galvą.

— Negali būti. Visas vidus išskaptuotas. Gal ir buvo gyvas kažkada seniai seniai, bet dabar likęs tik kiautas.

Sofi nebuvo tokia užtikrinta, vis dairėsi.

— Džošai, pažiūrėk, kambaryje nėra nieko dirbtinio, šiuolaikinio: jokio plastiko, metalo, popieriaus. Viskas atrodo drožta rankomis. Čia net nėra žvakių ar aliejinių lempų.

— O tie indai su aliejumi? Ne iš karto ir aš supratau, kam jie skirti, — Džošas nesakė seseriai, kad, pagalvojęs, jog tai saldžios vaisių sultys, vos neatsigėrė to kvapnaus skysčio. Gerai, kad laiku pamatė dagtį.

— Mano kambarys niekuo nesiskiria nuo tavojo, — pasakė Sofi ir pasiėmė telefoną. — Pasižiūrėk — nėra jokio signalo. Ir baterija išsikrauna tiesiog akyse.

Džošas prikišo galvą prie pat Sofi — nebegalėjai atskirti, kur kurio plaukai. Abu spoksojo į telefono ekraną. O baterijos padalos dešinėje ekrano pusėje nyko viena po kitos.

— Tai gal užtat ir mano *iPod* ausinukas nerodo jokių gyvybės ženklų, — svarstė Džošas, traukdamas jį iš užpakalinės kelnių kišenės. — Juk šį rytą buvo įkrautas. Ir kompiuteris neįsijungia. — Staiga, pakėlęs prie akių laikrodį, atkišo pažiūrėti seseriai. Didelio kariško stiliaus laikrodžio ciferblatas ničnieko nerodė.

Sofi pasižiūrėjo į savo laikrodį.

— Mano dar veikia, — pasakė nustebusi. Paskui suprato ir garsiai paaiškino: — Taigi manasis prisukamas.

— Taigi kažkas siurbia energiją, — murmėjo Džošas. — Kažkas ore? — Dar neteko girdėti, kad būtų galima ištraukti energiją iš elektros elementų.

— Čia tokia vieta, — pasirodžiusi tarpduryje paaiškino Skati. Kovinius juodus drabužius buvo pakeitusi žaliai ruda kareiviška apranga: kelnėmis, aukštais auliniais batais ir trumparankoviais marškinėliais, puikiai demonstruojančiais raumeningas rankas. Prie kojos glaudėsi trumpas kardas, ant kairiojo peties — lankas ir strėlinė, iš kurios kyšojo strėlės. Sofi pastebėjo ant kovotojos pečių ištatuiruotus keltų ornamentus — spirales. Sofi jau senokai svajojo apie tatuiruotę, tačiau mama nebūtų leidusi.

— Esate jau už įprasto pasaulio ribų, *šešėlių karalystėje,* — vis dar stovėdama prie durų pasakojo toliau kovotoja: — Ši karalystė egzistuoja iš dalies jūsų pasaulyje, bet ir kitoje erdvėje, ir kitame laike.

— Gal užeisi? — neiškentusi paklausė Sofi.

— Pakvieskite, tada užeisiu, — keistai kukliai šypsodamasi atsakė

Skati.

— Pakviesti? — iš nuostabos išplėtusi akis mergina atsisuko į brolį.

— Taip, pakviesti. Kitaip negaliu peržengti slenksčio.

— Na, žinai, visai kaip vampyrai, — keistai sumedėjusiu liežuviu pareiškė Džošas. Po to, ką regėjo, būtų lengvai patikėjęs net vampyrų egzistavimu, nors visai nepageidavo susitikti tokio padaro. Atsisuko į seserį. — Vampyrai gali įeiti į namus tik tada, kai pakviečiami. Tada gali gerti kraują... — Vėl atsigręžęs į Skati ir išpūtęs akis paklausė: — O tu ne...

— Man visai nepatinka tas pavadinimas, — atšovė Skati.

— Skati, prašom užeiti, — kol brolis vėl neleptelėjo ko nors grubaus, pakvietė Sofi.

Kovotoja lengvai stryktelėjo per slenkstį ir atsidūrė kambaryje.

— Beje, tikrai esu ta, ką pavadintumėte vampyre.

— Oho, — sušnabždėjo Sofi. Džošas atsistojo prieš seserį, tartum ketindamas ginti, tačiau Sofi stumtelėjo jį šalin. Tiesa, brolį mylėjo, tačiau kartais saugodamas ją vaikinas tikrai persistengdavo.

— Nereikia tikėti viskuo, ką skaitėte apie mus, — vaikštinėdama po kambarį pasakė Skati. Iškišo galvą apsidairyti po sodą. Didžiuliai baltai geltoni drugiai šmėsčiojo aplinkui langą. Nuo juros periodo žemėje niekas neregėjo tokių lėkštės dydžio peteliškių.

— Šią vietą sukūrė ir prižiūri Hekatė. Žinoma, ne be kerų, — pasakojo toliau Skati. — Tačiau net ir kerai paklūsta gamtos dėsniams. Magiškiems užkeikimams reikia daug energijos. Tinka bet kokia net ir mažyčiai jūsų elektrinių žaisliukų elementai. Jeigu šalia nėra jokio elektros šaltinio, burtai atima kerėtojo gyvybines jėgas. Štai kodėl po kiekvieno kerėjimo burtininkas tampa silpnesnis.

— Nori pasakyti, kad *šešėlių karalystėje* neveikia joks elektrinis prietaisas? — nusistebėjo Sofi ir tuojau pat papurtė galvą. — Negali būti, juk Hekatė naudojosi mobiliuoju telefonu. Mačiau, kaip rodė Flameliui. Kodėl jo baterijos neišsenka?

— Hekatė nepaprastai galinga ir pakankami atspari savo burtų žalingam poveikiui. Manau, kad nešiojasi telefoną su savimi, todėl energija neišsenka. O gal laiko jį realiame pasaulyje, pas kokį nors tarną. Daugelis *vyresniųjų rasės* palikuonių turi tarnų žmonių.

— Kaip Flamelis ir Di? — pasidomėjo Sofi.

— Nikolas nėra niekieno tarnas, — lėtai tardama žodžius prakalbo Skati. — Jo šeimininkė yra knyga. Kitas reikalas Di... bet neaišku, kam konkrečiai jis tarnauja.

Atsigręžusi per petį raudonplaukė nužvelgė dvynius.

— Jau po kokios valandos galite pasijusti pavargę, gal net skaudės raumenis ir galvą. Tai kerai iš jūsų auros siurbia energiją. Tačiau jaudintis nereikėtų. Jūsų auros ypač stiprios. Tiktai gerkite

daug skysčių.

Skati žingsniavo nuo vieno lango prie kito ir, kiek tik gali iškišusi galvą, vis žvalgėsi.

— Žinau, kad jie tenai, bet kažkodėl nė vieno nematau, — staiga pareiškė.

— Kas?

— Torko Alta.

— Ar jie tikri šernolakiai? Na, noriu pasakyti, žmonės, pavirtę šernais? — paklausė Sofi. Nuo tos minutės, kai Skati peržengė slenkstį, brolis dar netarė nė žodžio. Išplėtęs akis, kietai sučiaupęs lūpas spoksojo. Labai pažįstama išraiška veide bylojo, kad vaikinas išsigandęs. Sofi pagalvojo, kad jis dabar prisimena visus iš eilės kada nors skaitytus pasakojimus ir matytus filmus apie vampyrus.

— Ne, ne visai taip, — atsakė Skati. — Žinau, kad Nikolas pasakojo, jog dar prieš atsirandant žmonėms žemėje viešpatavo kitos rasės. Tačiau net ir *vyresniųjų rasėje* Torko klanas buvo laikomas ypatingu: lengvai pakeisdavo išvaizdą — laukinio žvėries pavidalą keitė žmogaus ir atvirkščiai. — Sofi atsisėdo ant žemos lovos ir visu ilgiu ištiesė kojas. — Kai pasirodė pirmieji žmonės, Torko klanas išmokė juos, kaip reikia apdoroti medį ir akmenį, kaip užsikurti laužą. Žmonės garbino Torko klaną kaip dievus. O kaip jūs manėte, kodėl tiek daug ankstyvųjų dievų vaizduojami laukinių žvėrių pavidalais? Prisiminkite piešinius ant uolų sienų. Tenai juk vaizduojami pusiau žmonės, pusiau žvėrys. Turbūt teko matyti Egipto dievų statulėles — Basta, Sobekas ir Anubis vaizduojami su žmonių kūnais, tačiau gyvūnų galvomis. O dar šokiai, kur žmonės vaidina gyvūnus. Juk tai gyvas atgarsis iš tų laikų, kai Torko klanas gyveno šalia žmonių.

— Teriantropai, — užsigalvojusi tarstelėjo Sofi.

Skati dėbtelėjo į merginą.

— Figūrėlė, panaši ir į žmogų, ir į gyvūną, — paaiškino Džošas. — Jau sakiau, kad mūsų tėvai archeologai.

Paskui, greitai metęs žvilgsnį į jaunai atrodančią tūkstantmetę kovotoją, ryžosi paklausti:

— Ar tu geri kraują?

— Džošai, — priekaištingai sušnibždėjo Sofi.

— Ne, negeriu kraujo, — ramiai atsakė Skati. — Negeriu ir niekada negėriau.

— Bet vampyrai...

Skati pašoko ir dviem žingsniais atsidūrė priešais Džošą. Žemesnė už vaikiną, tačiau tuo metu atrodė didžiulė.

— Yra visokių vampyrų, priklausančių įvairioms gentims. Lygiai kaip ir visokių vilkolakių. Kai kurie vampyrai tikrai geria kraują, tas tiesa.

— Bet tu ne... — nespėjus įsikišti broliui skubiai pradėjo Sofi.

— Ne, mano genties vampyrai negeria kraujo. Mes... mes maitinamės... kitais būdais, — keistai šypsodamasi pareiškė Skati. — Be to, mums retai prireikia maisto.

Sofi nusigręžė.

— Viskas, ko mokėtės, visi pasaulio mitai ir legendos — tai tik mažas grūdelis tiesos. Šiandien matėte ne vieną stebuklą. O kiek dar pamatysite artimiausiu metu...

— Ką turi galvoje sakydama *artimiausiu metu“* nerimaudamas pertraukė Džošas. — Juk vykstame namo, ar ne?

Paklausė, tačiau atsakymas jau buvo aiškus.

— Kada nors grįšite. Bet ne šiandien ir tikrai dar ne rytoj, — pasakė kovotoja.

Džošas jau žiojosi vėl klausti, tačiau Sofi rankos paspaudimu davė broliui ženklą verčiau tylėti.

— Ką pasakojai apie mitus ir legendas? — pabandė vėl nukreipti kalbą.

Kažkur toli, namo viduje, suskambo varpas. Aukštas ir aiškus skambesys nuaidėjo ore.

Skati nekreipė dėmesio.

— Noriu, kad suprastumėte vieną dalyką: viskas, ką žinote, ar bent įsivaizduojate žinantys, visi mitai ir legendos — nebūtinai tai melas, tačiau ir ne absoliuti tiesa. Kiekvienoje legendoje slypi tiesos grūdas. O jūsų žinios daugiausia, bent jau taip spėju, paremtos kino filmais ir televizija. Ksena ir Drakula — toli gražu nėra atsakymai į visus klausimus. Ne visi minotaurai piktavaliai, medūza Gorgonė neversdavo visų iš eilės akmenimis, ne visi vampyrai geria kraują, o vilkolakiai — tai išdidi senovinė rasė.

Vis dar drebėdamas nuo tos minties, kad Skati — vampyre, Džošas pamėgino nusijuokti.

— Dar papasakok, kad ir vaiduokliai egzistuoja.

Skati išraiška išliko tokia pat rimta.

— Džošai, ką tik ir įžengei į *šešėlių karalystę,* vaiduoklių pasaulį. Patarčiau nuo šiol labiau pasikliauti intuicija. Pamirškite, ką žinote ar manote žiną apie visokius padarus ir būtybes, su kuriais teks susidurti. Klausykitės širdies. Nepasitikėkite niekuo — tiktai vienas kitu, — patarė kovotoja.

— O tavimi ir Nikolu galime pasikliauti, ar ne? — paklausė Sofi.

Tolumoje vėl pasigirdo veriamai aštrus varpo skambėjimas.

— Nepasitikėkite niekuo, — pakartojo Skati. Dviniai suprato, kad atsakymo į klausimą nesulauks. Skati pasuko prie durų. — Manau, varpas kviečia pietauti.

— O maistą valgyti galime? — paklausė Džošas.

— Na, nelygu kokį.

— O kokį? Iš kur žinoti? — sunerimo vaikinas.

— Priklausomai nuo to, kas tai yra. Aš, pavyzdžiui, nevalgau mėsos.

— Kodėl? — nustebo Sofi, pagalvojusi, kad galbūt yra koks nors senovinis gyvūnas, kurio mėsos reikėtų vengti.

— Esu vegetarė, — atsakė Skati.

ŠEŠIOLIKTAS SKYRIUS

Pritraukusi kelius prie krūtinės, rankomis apsikabinusi blauzdas, Perenelė Flamel sėdėjo mažo belangio kambariuko kampe. Smakrą įbedusi į kelius klausėsi balsų — piktų, kandžių balsų.

Bandydama geriau išgirsti, kas kalbama, susikaupė. Sumurmėjusi iš eskimų šamano išmoktą nesudėtingą užkeikimą, pabandė truputėlį išplėsti savo aurą. Šamanas juo pasinaudodavo, norėdamas išgirsti, kurioje vietoje po ledynais plaukioja žuvys arba iš tolo girdėti per ledynus atpėdinantį baltąjį lokį. Užkeikimas tartum užblokuodavo visus kitus pojūčius ir leisdavo susikaupti tik į tai, ką girdi. Perė stebėjo, kaip blanksta ją supančių kambario sienų spalvos, o paskui apėmė pojūtis, kad visai netenka regėjimo. Nustojo ką nors užuosti, pradėjo dilgčioti rankų ir kojų pirštų galiukus, paskui jie tartum nutirpę nieko nebejuto. Perė žinojo, kad įsidėjusi ką nors į burną nepajustų jokio skonio. Liko tiktai garsai. Klausa paaštrėjo, jautriai pagaudavo kiekvieną garselį: girdėjo sienomis ropojančius vabaliukus, kažkur viršuje besigraužiančią landą pelytę, girdėjo, kaip po grindų lentomis braunasi pirmyn termitų kolonija. Girdėjo ir du balsus, tokius aukštus ir plonus, lyg garsas sklistų iš blogai nustatytos radijo stoties. Įsiklausydama į garsą, Perė pakreipė galvą. Išgirdo vėjo švilpimą, jame besiplakančius drabužius, paukščių klyksmą. Suprato, kad girdimas triukšmas, kad ir kas tai būtų, sklinda nuo stogo. Garsai sustiprėjo, treliavo ir burbėjo, o paskui staiga išryškėjo du aiškūs balsai: Di ir Morganos. Perė aiškiai išgirdo baimingą pilkojo žmogelio balsą. Morgana įsiutusi klykavo.

— Ji turi atsiimti už tai! Turi!

— Ji priklauso *vyresniųjų rasei.* Neliečiama nei man, nei tau panorėjus, — Di nesėkmingai bandė nuraminti Morganą.

— Nėra neliečiamųjų. Įsikišo, kai niekas neprašė. Mano siųsti paukščiai jau buvo beveik įveikę mašiną, kai tas vaiduokliškas vėjas nušlavė juos šalin.

— Flamelis, kovotoja Skati ir du žmonės dingo, — Džono Di balsas aidėjo. Perė, mėgindama kuo geriau išgirsti kiekvieną žodį, susiraukė. Labai apsidžiaugė išgirdusi, kad Nikolui padeda ta raudonplaukė kovotoja. Ji — grėsminga sąjungininkė. Di tęsė: — Dingo lyg į vandenį. Kaip nušluoti nuo žemės paviršiaus.

— Žinoma, kurgi ne, nušluoti nuo žemės paviršiaus, — atšovė

Morgana. — Flamelis nusitempė juos į Hekatės *šešėlių karalystę*.

Pati to nesuvokdama, Perė linktelėjo. Žinoma! Kurgi daugiau galėjo Nikolas kreiptis? Hekatės *šešėlių karalystė* Milo slėnyje buvo pati artimiausia ir, nors ji ir nesibičiuliavo su Flameliu, tačiau tikrai nebuvo Di bei *tamsos vyresniųjų* sąjungininkė.

— Reikia sekti juos, — griežtai pasakė Morgana.

— Neįmanoma, — bandė atvesti į protą Di. — Neturiu nei tokių sugebėjimų, nei tiek galios, kad patekčiau į tą karalystę. — Kiek luktelėjęs dar pridūrė: — Ir tu taip pat neturi. Hekatė yra pirmosios kartos *vyresnioji, o* tu priklausai antrajai kartai.

— Tačiau ji ne vienintelė *vyresnioji* vakarinėje pakrantėje, — Morganos balse skambėjo ryžtas nepasiduoti.

— Tai ką gi siūlai? — iš baimės Di pradėjo kalbėti su anglišku akcentu.

— Žinau, kur miega Basta.

Atsirėmusi į akmeninę sieną, Perenelė Flamel jautė, kaip pamažu sugrįžta pojūčiai. Lytėjimo pojūtis atsirado pirmiausia — rankų ir kojų pirštų galiukus vėl ėmė švelniai badyti adatėlės. Vėliau sugrįžo uoslė ir pagaliau — regėjimas. Mirksėdama Perė bandė greičiau atsikratyti spalvotų ratilų, pulsuojančių prieš akis, ir tuo pačiu metu analizavo ką tik išgirstas naujienas.

O išvados piršosi baisios: Morgana ketino pažadinti Bastą ir užpulti Hekatės *šešėlių karalystę*. Ir visa tai tik tam, kad atimtų trūkstamus *Kodekso* lapus.

Perė nusipurtė. Niekada nebuvo susitikusi su Basta ir nepažinojo nė vieno, kuris per šiuos tris tūkstantmečius būtų ją regėjęs ir likęs gyvas, tačiau puikiai žinojo, kokią prastą šlovę deivė užsitarnavusi. Viena galingiausių *vyresniųjų deivė* Basta buvo garbinama Egipte nuo pat žmonijos atsiradimo. Basta turėjo nuostabų jaunos moters kūną su katės galva. Perė nė nenumanė, kokiomis magiškomis galiomis pasižymi ši deivė.

Reikalai klostėsi greitai ir nenuspėjamai... Vyko kažkas iš tiesų svarbaus. Prieš daugelį metų, kai Nikolas su Pere buvo jau atradę nemirtingumo paslaptį, jiedu suvokė, kad būdami ilgaamžiai gyvenimą nuo šiol suvoks visiškai kitaip. Nebeplanavo ateities kelias dienas ar savaites į priekį. Perė suprato, kad *vyresnieji,* tie, kurių gyvenimas nenusakomai ilgas, galėjo planuoti po šimtmečių nutiksiančius įvykius. Tai reiškė, kad kartais įvykiai slinkdavo ypač lėtai, tačiau buvo iš anksto apgalvoti.

Tačiau dabar Morgana užsienyje. Paskutinį kartą jį įžengė į žmonių pasaulį tada, kai buvo pastebėta purvinuose apkasuose Somos mūšio metu, anksčiau dar bastėsi vykstant kraują stingdančioms Amerikos pilietinio karo kovoms. *Varnų deivę* nesulaikomai traukė mirtis — lyg blogas kvapas ji visuomet lydėjo Morganą. Deivė buvo

viena tų *vyresniųjų,* tikinčių, jog žmonės žemėje gyvena tik tam, kad tarnautų jiems.

Nikolas ir dvyniai Hekatės šešėlių pasaulyje kurį laiką gali jaustis saugūs. Tačiau ar ilgai? Basta — pirmosios kartos *vyresnioji,* galiomis mažų mažiausiai prilygstanti Hekatei... ir jeigu *Kačių deivė. Varnų deivė* ir Di, išmanantis alchemiją, susivienys ir užpuls Hekatę, kažin ar jos gynyba atsilaikys? Perė tuo abejojo.

Tai kaip vis dėlto laikosi Nikolas, dvyniai ir Skati?

Perenelė pajuto, kaip akyse kaupiasi ašaros, tačiau tankiai sumirksėjusi neleido joms išriedėti. Rugsėjo 28 dieną, už trijų mėnesių, Nikolui sueina šeši šimtai septyniasdešimt septyneri metai. Jis sugebės apsiginti, nors kartais būna labai užmaršus ir nepasakytum, kad labai gerai taiko kerus praktikoje. Praeitą vasarą buvo pamiršęs anglų kalbą ir staiga ėmė kalbėti gimtąją senąja prancūzų kalba. Prireikė beveik mėnesio, kol Perė vėl pripratino prie anglų kalbos. Dar anksčiau jam kažkodėl šovė galvon pasirašinėti čekius graikų ir aramėjų rašmenimis. Perenelė nejučia nusišypsojo. Nikolas puikiai kalbėjo šešiolika kalbų ir dar dešimčia šiek tiek prasčiau. Skaitė ir rašė dvidešimt dviem kalbomis, tačiau šiuolaikiniame pasaulyje tokios kalbos, kaip dantiraštis, hieroglifai ar linijinis raštas, vargu ar labai naudingos.

Perė susimąstė, ko toliau griebsis Nikolas? Žinoma, ieškos jos, tačiau dar turi pasirūpinti dvyniais ir išsaugoti Džošo išplėštus *Kodekso* puslapius. Reikėtų kaip nors pasiųsti žinutę ir nuraminti, kad jai viskas gerai. Ir, be abejo, įspėti, koks pavojus jiems gresia.

Būdama jauna, Perenelė Delamerė suprato turinti ypatingų gebėjimų. Vienas pačių pirmųjų, kuriais pasinaudojo, buvo sugebėjimas kalbėtis su mirusiųjų dvasiomis. Dar neturėdama nė septynerių metų, nustebo, kad tuos juodai baltus šešėlius, vis šmėsčiojančius prieš akis, mato ne visi. Septintojo gimtadienio išvakarėse Perė neteko savo mylimos senelės Mamomos. Mergaitė žiūrėjo, kaip sunykęs mažutis senelės kūnas iškeliamas iš lovos, kur ji praleido paskutiniuosius dešimt gyvenimo metų, kaip tas kūnas guldomas į karstą. Kartu su kitais laidotuvių procesijos dalyviais Perė lydėjo karstą per nediduką Kvimperio miestelį į kapines ant jūros kranto. Žiūrėjo, kaip nedidelė grubiai tašyta dėžė leidžiama į žemę. Grįžo namo.

O tenai, lovoje, išplėtusi dideles nelaimingas akis sėdėjo Mamoma. Vienintelis skirtumas buvo tik tas, kad šį kartą Perenelė matė senelę tartum per rūką. Ji buvo bespalvė — viskas juodai balta, vaizdas mirgėjo.

Štai tada Perė ir suprato, kad mato vaiduoklius. O kai Mamoma atsisuko ir nusišypsojo, tapo aišku, kad ir vaiduokliai mato ją.

Perė sėdėjo mažoje belangėje vienutėje. Ištiesusi kojas prispaudė

abi rankas prie šaltų betoninių grindų. Bėgant laikui išmoko, kaip apsisaugoti nuo nepageidaujamų mirusiųjų sielų įsiveržimų. Turbūt pirmas dalykas, kurį sužinojo apie sielas — ypač senų žmonių — tai, kad jos ypač grubios ir mėgsta apsireikšti pačiu netinkamiausių metu. Mirusiesiems ypač patiko vonios kambariai, gal todėl, kad tenai taip tylu ir ramu, daug šviesą atspindinčių paviršių, tiesiog puiki vieta apsistoti. Perenelė prisiminė, kaip sykį valantis dantis prieš akis vonios veidrodyje šmėkštelėjo Amerikos prezidentas — vos nenurijo dantų šepetėlio.

Perenelė gana anksti sužinojo apie vaiduoklius dar vieną dalyką. Jie nemato kai kurių spalvų: mėlynų, žalių ir kai kurių geltonų atspalvių, todėl pamėgino savo aurą nuspalvinti būtent šiomis spalvomis. Sukūrė lyg ir skydą, padarantį ją nematomą toje *šešėlių karalystės* dalyje, kur apsistojo mirusieji.

Plačiai atsimerkusi Perenelė sukaupė visą dėmesį į aurą. Natūrali jos auros spalva buvo blyškiai balta, tartum ledinė, šviečianti mirusiems iš tolo tartum švyturys ir viliojanti prisiartinti. Tačiau virš tikrosios auros tartum dažų potėpiais sukūrė apsaugines auras: skaisčiai mėlyną, smaragdo žalumo ir šviesiai geltoną. Susikaupusi Perenelė vieną po kitos gesino apsaugines spalvas — pirmiausia geltoną, žalią ir pagaliau mėlyną.

Lyg drugeliai, į liepsną privilioti jos auros švytėjimo, sulėkė sielos. Jos mirgėjo aplinkui: vyrai, moterys, vaikai, vilkintys senamadiškus drabužius. Žalios Perenelės akys lakstė nuo vieno šešėlio prie kito — niekaip negalėjo apsispręsti, kurį pasirinkti. Iš karto atmetė moteris ir merginas, plevėsuojančias aštuoniolikto amžiaus sijonais, devyniolikto amžiaus karine apranga apsirėdžiusius vyrus ir rinkosi iš šiuolaikiškesniais drabužiais vilkinčiųjų. Pagaliau išsirinko pagyvenusį vyrą, vilkintį apsaugininko uniforma. Švelniai stumdama visus kitus šalin, Perenelė ėmė kviesti vyro sielą prieiti arčiau.

Perenelė žinojo, kad žmonės, ypač šiuolaikinėje, protu ir mokslu paremtoje visuomenėje, bijosi vaiduoklių. Tačiau baimė buvo visiškai nepagrįsta. Vaiduoklis tėra žmogaus auros likučiai, kartais prisirišę prie tam tikros vietos.

— Kuo galiu padėti, ponia? — pasigirdo stiprus balsas su rytinės pakrantės, galbūt Bostono, akcentu. Tiesus ir pasitempęs kaip senas gerai išmuštruotas kareivis, šešėlis stovėjo prieš Perę. Atrodė maždaug šešiasdešimties, tačiau galėjo būti ir senesnis.

— Ar galėtumėte pasakyti, kur esu? — paklausė Perė.

— Jūs esate rūsyje, priklausančiame *Enocho įmonių* kompleksui, į vakarus nuo Telegrafo kalvos. Tiesiai virš mūsų yra Koito bokštas, — išdidžiai išpoškino vyras.

— Labai užtikrintai skamba.

— Žinoma, o kaip kitaip. Aš dirbau čia trisdešimt metų. Žinoma,

anksčiau įmonės nepriklausė Enochui, bet šiai vietai visada reikėjo apsaugos. Mano budėjimo metu niekam nepavyko įsilaužti, — pasigyrė.

— Tikrai, yra kuo didžiuotis, pone...

— Žinoma, — vaiduoklis nutilo ir sumirgėjo. — Mileris. Taip mane vadino. Džefersonas Mileris. Jau kuris laikas niekas neklausė mano vardo. Kuo galėčiau padėti?

— O, jūs jau padarėte didžiulę paslaugą. Pagaliau sužinojau, kad vis dar esu San Fransiske.

Vaiduoklis sužiuro į Perę.

— O tikėjotės, kad nesate?

— Manau, kad kurį laiką miegojau, ir mane spėjo išvežti iš miesto, — paaiškino kerėtoja.

— Ar jūs, ponia, čia laikoma prieš jūsų valią?

— Taip.

Džefersonas Mileris pasislinko arčiau.

— Negerai, tai neteisinga, — šešėlis sumirgėjo. Po pauzės vėl prabilo: — Tiktai bijau, kad niekuo negalėsiu padėti, matote, esu tiktai vaiduoklis.

Perenelė linktelėjo galvą ir nusišypsojo.

— Puikiausiai žinau. Tik norėjau įsitikinti, ar pats žinote, — Perenelė manė, jog viena priežasčių, kodėl vaiduokliai prisiriša prie tam tikros vietos, yra ta, kad jie tiesiog nepajėgia pripažinti, jog jau mirė.

Senasis apsauginninkas gergždžiančiu balsu nusikvatojo.

— Bandžiau pasitraukti iš čia... bet kažkokia jėga tartum traukia mane atgal. Gal tiesiog būdamas gyvas praleidau čia per daug laiko.

Perenelė sutikdama linktelėjo.

— Aš galėčiau padėti palikti šią vietą, jei tiktai panorėtumėte. Galėčiau padaryti šią paslaugą.

Džefersonas Mileris nudžiugo.

— O, manau, tai būtų puiku. Mano žmona Etelė mirė dešimčia metų anksčiau nei aš. Kartais atrodo, kad girdžiu jos balsą, šaukiantį mane *šešėlių karalystėn.*

— Taip, žmona bando jus prisišaukti namo. Galiu padėti nutraukti nematomus saitus, laikančius jus čia.

— Kaip galėčiau atsidėkoti?

Perenelė nusišypsojo.

— Na... yra vienas dalykėlis... Galbūt galėtumėte nunešti žinią mano vyrui.

SEPTYNIOLIKTAS SKYRIUS

Sofi ir Džošas sekdami paskui Skati keliavo per Hekatės namus.

Viskas aplinkui priminė, kad jie yra medyje: grindys, lubos, sienos buvo mediniai, o kur ne kur ant sienų sprogstantys pumpurai ir žaliuojantys lapai leido suprasti, kad medis gyvas ir vis dar auga.

Švelniai laikydamasi brolio peties, Sofi dairėsi aplinkui. Namas atrodė sudarytas iš daugybės ratu einančių kambarių, kurie nepastebimai pereidavo vienas į kitą. Eidama pro kambarius Sofi pastebėjo, kad jie beveik visi tušti ir niekuo nepapuošti. Daugumoje kambarių pačiame viduryje tiesiog iš grindų augo medžiai raudona žieve. Viename, šiek tiek nuošaliau esančiame didesniame kambaryje, įrengtas didžiulis ovalinis baseinas. Baseino viduryje žydėjo stulbinamai baltos didelės vandens lelijos. Dėl to jis atrodė truputį panašus į didžiulę nemirksinčią akį. Dar vienas kambarys aidėjo nuo gausybės medinių vėjo varpelių, sukabintų ant raudonojo medžio šakų. Varpeliai buvo skirtingų dydžių ir formų, vieni — drožinėti ir išraižyti simboliais, kiti — lygaus medžio. Kol Sofi nepažvelgė į kambarį, jie kabojo nekrustelėdami, bet užteko dirstelėti, pamažu, vienas po kito varpai pradėjo melodingai skambėti. Atrodė, lyg kas tolumoje šnabžda. Bandydama patraukti Džošo dėmesį, Sofi suspaudė jo petį, bet brolis tik žiūrėjo tiesiai į priekį ir suraukęs kaktą kažką įtemptai mąstė.

— Kur visi kiti? — pagaliau prabilo Džošas.

— Čia gyvena tiktai Hekatė, — paaiškino Skati. — *Vyresniųjų rasė* — atsiskyrėliai.

— Ar daug jų dar gyvų? — susidomėjo Sofi.

Skati stabtelėjo prie atvirų durų ir atsisukusi per petį pasakė:

— Daugiau nei gali įsivaizduoti. Dauguma nenori turėti nieko bendra su žmonėmis, todėl labai retai kada kur nors keliauja iš savo šešėlių karalysčių. Kiti, tokie kaip *tamsos vyresnieji,* siekia sugrąžinti senus laikus ir bendradarbiauja su agentais, išrinktais iš žmonių, tokių kaip Di.

— O tu, — paklausė Džošas, — ar norėtum, kad grįžtų senieji laikai?

— Niekada ir nemaniau, kad buvo labai gerai, — atsakė Skati, o paskui dar pridūrė: — Ypač žmonėms.

Nikolą Flamelį jie pamatė lauke, sėdintį medinėje terasoje, įrengtoje ant medžio šakos. Horizontaliai išaugusi iš medžio šaka buvo mažiausiai dešimties pėdų skersmens. Ji vis linko žemyn ir pagaliau smigo į žemę visai šalia pusmėnulio formos tvenkinio. Eidama šaka, Sofi žvilgtelėjo žemyn ir nustebo po žaliais visame tvenkinyje išsiraizgiusiais ir išsikerojusiais dumbliais pamačiusi mažyčius, labai panašius į žmonių veidelius. Iš nuostabos išplėtę akis ir išsižioję, jie spoksojo viršun. Aplink apvalų stalą stovėjo penkios kėdės aukštais atlošais. Stalas buvo padengtas puikiausiais drožinėtais dubenėliais, grakščiomis medinėmis stiklinėmis ir taurėmis. Ant padėklų puikavosi

dar šilta, storomis riekėmis supjaustyta duona ir sūris, šalia, stalo viduryje, kvepėjo du didžiuliai dubenys vaisių: obuolių, apelsinų ir milžiniško dydžio vyšnių. Alchemikas trikampiu sidabro ir juodojo akmens ieties antgaliu rūpestingai lupo smaragdo žalumo obuolį. Sofi pastebėjo, kad nuluptas žieveles Nikolas išdėliojo taip, kad susidarytų raidės.

Skati klestelėjo ant kėdės šalia alchemiko.

— O Hekatė prisijungs prie mūsų? — paklausė įsimesdama į burną obuolio žievelę.

— O, manau, ji dabar persirenginėja pietums, — atsakė Flamelis. Atpjovęs dar vieną žievelę padėjo vietoje tos, kurią dabar kramtė Skati. Pasižiūrėjęs į Sofi ir Džošą pakvietė: — Sėskitės. Tuojau pasirodys mūsų šeimininkė ir pietausime. Jūs turbūt pavargę?

— Aš tikrai pavargusi, — pripažino Sofi. Jau anksčiau suprato, koks nuovargis slegia, o dabar vos laikėsi neužmigusi. Be to, buvo truputėlį baugu, kad nuovargis atsirado dėl to, jog ši kerais paveikta vieta siurbia jos energiją.

— Kada galėsime grįžti namo? — visai nenorėdamas prisipažinti, koks išsekęs jaučiasi, smalsavo Džošas. Atrodė, kad gelia visus kaulus ir tuojau susirgs gripu.

Nikolas atsipjovė plonytį obuolio griežinėlį ir įsidėjo į burną.

— Bijau, kad dar kurį laiką negalėsite grįžti.

— Ir kodėl gi ne? — užsidegė Džošas.

Flamelis atsiduso. Padėjo į šoną ietigalį, obuolį ir, sudėjęs ant stalo rankas, pasakė:

— Todėl, kad dabar nei Di, nei Morgana nežino, kas esate. Tik todėl jūsų šeima ir jūs kol kas saugūs.

— Mūsų šeima? — sunerimo Sofi. Mintis, kad mamai ir tėčiui gali kažkas grėsti, visai nesmagiai nuteikė. Džošas taip pat nerimavo — taip sučiaupė lūpas, kad tos pabalo.

— Di imsis reikalo iš esmės, — pasakė Flamelis. — Nučiupęs tūkstantmečių senumo paslaptį, tikrai nesustos nužudęs vien tik jus. Visiems, kuriuos pažinojote ar kurie turėjo su jumis kažkokių reikalų, — visiems atsitiks koks nors nelaimingas atsitikimas. Labai didelė tikimybė, kad ir Bernisės *Kavos puodelis* sudegs iki pamatų vien tik todėl, kad tu ten dirbai. Gali būti, kad ugnyje žus ir Bernisė.

— Bet juk ji ničnieko nežino, — išsigandusi prieštaravo Sofi.

— Taip, bet Di niekas to neįrodys. Be to, jam tai nė motais. Jis taip ilgai tarnauja *tamsos vyresniesiems,* kad ir pats pradėjo laikyti žmones vargu ar bent kiek geresniais už laukinius žvėris.

— Bet juk niekam nepasakosime, kas atsitiko, — pradėjo susijaudinęs Džošas, — niekas vis tiek nepatikėtų... — nebaigęs nutilo.

— O jei niekam nepasakosime, tai niekas niekada ir nesužinos, ką matėme, — tęsė mintį Sofi. — Niekada apie tai nekalbėsime, ir Di

mūsų nesuras... — tardama šiuos žodžius Sofi suprato, kaip tai beviltiškai skamba. Sužinoję apie *Kodekso* egzistavimą, jiedu su Džošu tapo tokie pat įkaitai, kaip ir Nikolas su Pere.

— Di vis tiek jus surastų, — neabejodamas pasakė Flamelis ir metė žvilgsnį į Skati. — Kaip manai, kiek laiko Di arba Morganos šnipams prireiks sužinoti dvynių buvimo vietą?

— Nedaug, — vis dar čiaumodama obuolį svarstė Skati. — Gal tiktai keleto valandų. Kai tiktai žiurkės ir paukščiai suseks, Di imsis medžioti.

— Susidūrę su magiškuoju pasauliu, pasikeičiate kartą ir visiems laikams. — Flamelis pamojavo ore ranka palikdamas vos įžiūrimą žalsvų dūmų sruogelę. — Paliekate pėdsakus. — Pūstelėdamas į žalią dūmą Flamelis iškvėpė. Dūmas išsidraikęs dingo.

— Nori pasakyti, kad mes skleidžiame kvapą? — nesuprato Džošas.

Flamelis linktelėjo.

— Taip, kvepiate laukiniais, nesuvaldytais kerais. Suuodėte tai tada, kai Hekatė jus palietė. Ką tada užuodėte?

— Apelsinus, — atsakė Džošas.

— Ledus, — pasigirdo Sofi balsas.

— O anksčiau, kai su Di kovojome, ką užuodėte tada?

— Mėtas ir supuvusius kiaušinius, — staiga prisiminė Džošas.

— Kiekvienas kerėtojas turi savo, tik jam būdingą, kvapą, panašiai kaip magiškus pirštų atspaudus. Turite išmokti labai atidžiai sekti savo pojūčius. Žmonės išnaudoja tik mažą dalį savo galimybių. Jie žiūri lyg prisimerkę, retai kada iš tiesų klausosi, niekada neuosto ir galvoja, kad gali liesti tiktai oda. Bet jie kalba, o, tikrai daug kalba. Tai lyg ir kompensuoja menką kitų pojūčių išnaudojimą. Kai grįšite į savo pasaulį, lengvai atskirsite žmones, susidūrusius su kerais, — jis vėl atsipjovė obuolio ir įsidėjo į burną. — Užuosite keistą kvapą, o gal net pajusite skonį burnoje arba pamatysite mirgėjimą apie kūnus.

— O kiek laiko tai trunka? — pasiėmusi iš dubens vyšnią, didumo sulig pomidoru, smalsavo Sofi. — Ar kvapas ir mirgėjimas išblunka, išnyksta?

Flamelis papurtė galvą.

— Ne, niekada neišblunka. Priešingai, tiktai stiprėja. Įsikalkite į galvą — nuo šios dienos viskas bus kitaip.

Džošas skaniai atsikando obuolio. Sultingas kąsnis sutraškėjo burnoje, ir per smakrą nuvarvėjo obuolio sultys.

— Bet tu pasakoji apie tai lyg apie kokį nemalonų dalyką, — šypsodamasis pasakė Džošas ir nusišluostė burną rankove.

Flamelis jau žiojosi atsakyti, tačiau į kažką pasižiūrėjęs pašoko nuo kėdės. Netarusi nė žodžio, Skati taip pat atsistojo. Stryktelėjo ir Sofi, tačiau Džošas tebesėdėjo. Sesuo, pačiupusi jam už peties,

timptelėjo, kad atsistotų. Paskui atsisuko pasižiūrėti, kaip atrodo persirengusi deivė Hekatė.

Tai buvo ne ji.

Anksčiau matyta moteris buvo aukšta, grakšti, dar visai nesena, balti plaukai trumpai kirpti, tamsi oda lygi, nė kiek nesusiraukšlėjusi. Ši moteris atrodė senesnė, daug senesnė. Vis dėlto Sofi įžvelgė panašius į Hekatės bruožus ir nutarė, kad čia galėtų būti deivės motina, o gal net senelė. Vis dar aukšta, tačiau jau palinkusi į priekį. Eidama prie stalo rėmėsi į keistais ornamentais drožinėtą juodą lazdą, vos ne tokią pat ilgą, kaip ir ji pati. Veidas — vienos raukšlės, giliai įkritusios akys blizgėjo keista geltona spalva. Ant galvos nebuvo nė vieno plaukelio; Sofi aiškiai pamatė ant pakaušio ištatuiruotus įmantrius spirale susisukusius ornamentus. Vilkėjo tokį patį drabužį, kaip ir Hekatė, tačiau dabar metalu blizganti medžiaga sulig kiekvienu žingsniu raibuliavo raudona ir juoda spalvomis.

Sofi pamirksėjo, stipriai užmerkė akis, vėl pamirksėjo. Įžvelgė aplink moterį švytinčią aurą lyg retą baltą miglą. Judant miglos sruogelės driekėsi iš paskos.

Ignoruodama visus kitus, tartum jų nė nebūtų, moteris atsisėdo tiesiai priešais Nikolą Flamelį. Tik jai atsisėdus prisėdo ir Nikolas su Skati. Žvalgydamiesi tai į alchemiką, tai į moterį ir svarstydami, kas ta senolė, atsisėdo ir dvyniai.

Senoji paėmė į rankas taurę, tačiau negėrė. Medžio viduje kažkas sujudo. Staiga iš už moters išniro keturi raumeningi vyrukai, nešantys padėklus su maistu. Kupinus padėklus pastatę stalo viduryje, vyrai tyliai pasitraukė, iš kur atėję. Buvo tokie panašūs, kad dvyniai nusprendė juos esant gimines. Dėmesį traukė vyrų veidai: keisti veido bruožai, kampuotos galvos. Kaktos nuožulnios, tarsi nuskobtos iki pat akių, priplotos nedidelės nosys, atsikišę skruostikauliai ir smailūs smakrai. Už plonų lūpų buvo matyti geltoni dantys. Vyrai buvo basi ir vilkėjo tiktai odinius sijonus — kiltus, išpuoštus stačiakampėmis metalo plokštelėmis. Ant galvų, taip pat ir ant krūtinės bei kojų augo šiurkštūs raudoni plaukai.

Supratusi, kad nemandagiai įsispoksojo, Sofi nusuko žvilgsnį į šalį. Vyrai buvo truputį panašūs į primityvius žmonių protėvius, tačiau mergina puikiai žinojo, kaip atrodo neandertaliečiai, buvo mačiusi tėčio kolekcijoje australopiteko ir kitų pirmykščių žmonių gipsines kaukoles. Šie vyrai neatrodė panašūs nė į vieną jų. Sofi nustebino skaisčiai mėlynos jų akys ir neįtikėtinai protingas žvilgsnis.

— Tai Torko Alta, — pasakė Sofi ir apstulbo pamačiusi, kaip visi atsisukę sužiuro į ją. Sofi net nesuprato, kad prakalbo garsiai.

Džošas, įtartinai įsispoksojęs į žuvies gabalą, kurį šakute sužvejojo iš troškinio dubens, mestelėjo žvilgsnį į jaunuolių nugaras.

— Tai, žinoma, iš karto supratau, — pasakė nė kiek

nesistebėdamas.

Sofi spyrė jam koja po stalu.

— Nieko tu nesupratai, — sumurmėjo. — Matei tik maistą ir daugiau nieko. Visada galvoji tik apie skrandį.

— Aš alkanas, — atšovė Džošas. Pasilenkęs prie sesers pusbalsiu pridūrė: — Juos išdavė raudoni plaukai ir nosys kaip kiaulių. Maniau, kad ir tu supratai.

— Labai negerai, jei jie išgirstų, apie ką kalbatės, — tyliai pertraukė juos Nikolas. — Ir nereikėtų spręsti apie išvaizdą arba komentuoti to, ką matote. Šiame laike ir šioje vietoje egzistuoja kitos taisyklės, visai kiti vertinimo kriterijai. Čia žodis gali nužudyti — tiesiogine prasme.

— Arba pats būsi nužudytas, — prisikrovusi pilną lėkštę įvairiausių daržovių, kurių vos keletas dvyniams buvo matytos, pridėjo Skati. Rodydama į medį, raudonplaukė linktelėjo. — Jūs teisūs — tai tikrai Torko Alta žmogaus pavidale. Tikriausiai patys geriausi kovotojai.

— Jie lydės jus, kai paliksite šį būstą, — nuskambėjo netikėtai garsus, tokiam suvargusiam kūnui, rodės, per garsus, senosios moters balsas.

Flamelis nusilenkė.

— Mums didžiulė garbė turėti tokią palydą.

— Nėra ko didžiuotis. Lydės ne vien tam, kad apgintų, bet dar ir tam, kad įsitikintume, jog tikrai išvykote iš mano karalystės. — Ji padėjo rankas ant stalo, ir Sofi pastebėjo, kad ilgų pirštų nagai nulakuoti skirtingomis spalvomis. Keista, bet lygiai taip pat, kaip ir anksčiau matyti Hekatės nagai.

— Negalite pasilikti čia, — staiga pareiškė moteris. — Turite vykti.

Jaunuoliai susižvalgė — kodėl ji tokia grubi?

Sofi jau žiojosi kažką sakyti, tačiau Flamelis sugriebęs ją už rankos spustelėjo lyg duodamas ženklą tylėti.

— Tik to ir tenorime, — ramiai pasakė. Vakarop besileidžianti saulė, numargindama šešėliais Flamelio veidą, spindėjo pro medžių lapus. Jo blyškios akys atspindėjo šviesą lyg veidrodžiai. Alchemikas tęsė toliau: — Kai Di užpuolė mano knygyną ir pagrobė *Kodeksą,* supratau, kad daugiau neturiu į ką kreiptis.

— Reikėjo vykti į pietus, — pasakė senoji. Jos drabužis dabar buvo beveik visiškai juodas, tik kur ne kur tartum kraujo prisipildžiusios venos išryškėdavo raudonos sruogos. — Ten jus būtų sutikę maloniau. Noriu, kad išvyktumėte.

— Įtaręs, jog pradeda pildytis pranašystė, supratau, kad turiu vykti pas tave, — nekreipdamas dėmesio kalbėjo Flamelis. Dėmesingai klausęsi pokalbio dvyniai pastebėjo į juos atkreiptą žaibuojantį

Flamelio žvilgsnį.

Kad matytų dvynius, senoji pasuko galvą ir įbedė į juos sviesto geltonumo akis. Raukšlėtame veide pasirodė šypsena ir nedideli geltoni dantys.

— Galvojau apie tai. Aš įsitikinusi, kad pranašystė neturi nieko bendra su žmonėmis ir, juo labiau, su žmonių vaikais, — piktai sušnypštė deivė.

Sofi toj au buvo per daug. Deivės balse skambėjo tokia panieka, kad ji nebeiškentė.

— Galėtumėte nekalbėti taip, lyg mūsų čia nebūtų.

— Be to, — pridūrė Džošas, — jūsų dukra ketino mums padėti. Kodėl gi nepalaukus ir neišklausius jos nuomonės?

Moteris dėbtelėjo į vaikiną. Vos įžiūrimi jos antakiai pakilo.

— Mano dukra?

Sofi ir Skati priekaištingai žiūrėjo į išsišokėlį norėdamos įspėti, tačiau Džošas neatlyžo:

— Taip, ją sutikome šią popietę. Ta jauna moteris — jūsų dukra? O gal anūkė? Ji ketino mums padėti.

— Neturiu dukters ir juo labiau anūkės! — senosios moters apsiaustas nusidriekė ilgomis juodai raudonomis juostomis. Paniekinamai iššiepusi lūpas sumurmėjo kažką nesuprantama kalba. Ore pakvipo citrinomis. Daugybė besisukančių žalios šviesos kamuolių šoko deivės rankose, kurios staiga tapo panašios į plėšraus paukščio nagus.

Skati smogė į stalo vidurį dviašmeniu durklu, ir medinis stalas triukšmingai skilo pusiau. Aplinkui pažiro mediniai indai ir maistas. Senoji atsitraukė. Nuo jos pirštų tekėjo žaliu skysčiu virtę šviesos kamuoliai. Šnypšdamas ir spragsėdamas skystis tekėjo per šaką ir sunkėsi į medį.

Torko Altos ketveriukė, tvirtai suspaudę rankose lenktus lyg dalgiai kardus, skubiai atsistojo moteriai už nugaros. Dar trys padarai šernų pavidalais išniro iš krūmų ir, užbėgę šaka viršun, sustojo Flameliui ir Skati už nugarų.

Dvyniai, nebesuprasdami kas vyksta, persigandusi sustingo vietose. Nikolas Flamelis nė nepajudėjo, toliau pjaustė ir valgė obuolį. Skati tylėdama įsidėjo durklą į dėklą ir sukryžiavo ant krūtinės rankas. Žiūrėdama į senąją moterį, raudonplaukė prabilo. Sofi ir Džošas matė, kaip juda jos lūpos, tačiau girdėjo tiktai silpną dūzgimą — lyg skraidytų mažas uodelis.

Senoji moteris neatsakė. Pastovėjo apsiblaususiu veidu ir, apsupta Torko Altos palydos, nuėjo nuo stalo. Šį kartą nei Flamelis, nei Skati neatsistojo.

Gana ilgai buvo tylu. Paskui Skati pasilenkusi paėmė keletą ant žemės nukritusių vaisių ir daržovių, nušluosčiusi dulkes sumetė į

vienintelį likusį sveiką dubenėlį. Pradėjo valgyti.

Džošui labai knietėjo kai ko paklausti, apie tą patį galvojo ir Sofi, tačiau mergina, po stalu sučiupusi brolio ranką, spustelėjo, kad tas tylėtų. Kuo puikiausiai suvokė, kad ką tik atsitiko kažkas labai baisaus ir kad Džošas įsipainiojęs į tai.

— Manau, puikiai susidorojome, ar ne? — pagaliau prabilo Skati.

Flamelis, baigęs valgyti obuolį, lapu nušluostė juodą ieties antgalį.

— Na, sakyčiau, tai priklauso nuo to, kaip supranti frazę „puikiai susidorojome“.

— Mes likome gyvi ir esame *šešėlių karalystėje,* — grauždama morką paaiškino Skati. — Galėjo baigtis ir blogiau. Saulė jau leidžiasi.

Šeimininkė eis miegoti, o iš ryto bus visiškai kitokia. Gali būti, kad net neatsimins, kas nutiko šį vakarą.

— Ką jai pasakei? — paklausė Flamelis. — Nesupratau, nes taip ir neišmokau *vyresniųjų* kalbos.

— Priminiau apie senovinį svetingumo paprotį ir paaiškinau, kad parodyta nepagarba buvo netyčinė, tiktai dėl nemokšiškumo ir nesupratingumo ir todėl pagal *vyresniųjų* įstatymus nebaustina.

— O ji jautri... — žvilgčiodamas į medžio kamieną sumurmėjo Flamelis. Torko Altos sargybiniai šmirinėjo medyje, likęs lauke didžiausias šernolakis stovėjo užtvėręs praėjimą.

— Vakarėjant Hekatė visada tampa tokia. Tuo metu ji pažeidžiamiausia.

— Būtų labai malonu, — pasiryžo prabilti Sofi, — jei kas nors paaiškintų, kas čia iš tiesų įvyko. — Ji negalėjo pakęsti, kai suaugusieji kalbėdavosi tarpusavyje apsimesdami, kad vaikų čia lyg nė nebūtų. Dabar jautėsi panašiai.

Skati nusijuokė. Iltiniai dantys pasirodė neįprastai ilgi.

— Tavo broliukas ką tik pasistengė įžeisti vieną *vyresniųjų rasės* palikuonę. Nedaug trūko, kad jis būtų paverstas žaliu glitėsiu.

Džošas bandė gintis.

— Juk aš nieko nepasakiau... — lyg ieškodamas pritarimo žvilgtelėjo į seserį ir prisiminė paskutiniuosius savo žodžius. — Viskas, ką pasakiau, tai, kad jos dukra ar anūkė žadėjo padėti mums...

Skati švelniai nusijuokė.

— Nėra nei dukters, nei anūkės. Ta vidutinio amžiaus moteris, kurią matėte po pietų, — tai Hekatė. Senoji moteris, pasirodžiusi šį vakarą, — taip pat Hekatė, rytą pamatysite Hekatę mergaitę.

— *Triveidė deivė,* — priminė Flamelis.

— Hekatė prakeikta kiekvieną dieną pasenti. Mergelė — rytą, moteris — dieną, vakare — senė. Ji labai jautriai reaguoja į užuominas apie amžių.

Džošui suspaudė gerklę.

— Aš nežinojau...

— Ir neprivalėjai žinoti... bet dėl neatsargumo vos nepražuvai... arba dar blogiau...

— Ką padarei stalui? — klausinėjo toliau Sofi, žiūrėdama į tai, kas liko iš medinio baldo. Stalas skilo pusiau, nors Skati, rodės, tik palietė jį durklu. Skilimo vietoje mediena buvo sausa, net trupėjo.

— Geležis, — trumpai tarstelėjo Skati.

— Vienas nuostabių dirbtinio metalo pašalinių poveikių, — pridėjo Flamelis, — yra tas, kad jis panaikina net pačius galingiausius kerus. Geležies atsiradimas reiškė *vyresniųjų* viešpatavimo žemėje pabaigą. — Kalbėdamas Nikolas vartė rankose ieties galą, — štai kodėl naudojausi šiuo daiktu. Jis erzina *vyresniuosius.*

— Bet juk tu nešiojiesi geležinį durklą — Sofi kreipėsi į Skati.

— Aš jau antrosios kartos atstovė. Nesu visiškai tikra *vyresnioji,* kaip Hekatė. Geležis manęs neveikia.

Džošas apsilaižė perdžiūvusias lūpas. Prieš akis vis dar stovėjo Hekatė ir žalia šviesa jos delnuose.

— Kai minėjai žalius glitėsius, ką tai reiškė? Tikiuosi, ne dumblius...

— Būtent — žalius gličius dumblius. Pakankamai bjaurius. Ir, kiek man žinoma, aukos kurį laiką dar išlaiko gebėjimą protauti, sąmonė išnyksta pamažu. — Skati pasižiūrėjo į Flamelį, — neatsimenu, ar pavyko kam nors supykdyti *vyresnįjį* ir likti gyvam? Nežinai?

Flamelis atsistojo.

— Tikėkimės, iš ryto ji nieko neprisimins. Pabandykite pailsėti, — pasakė dvyniams. — Rytoj laukia ilga diena.

— Kodėl? — vienbalsiai sušuko brolis ir sesuo.

— Todėl, kad rytoj, tikiuosi, man pavyks įtikinti Hekatę, ir toji padės sužadinti jūsų magiškus gebėjimus. Jei jums pavyktų išgyventi dar keletą dienų, ketinu išmokyti ir padėti tapti kerėtojais.

AŠTUONIOLIKTAS SKYRIUS

Nikolas Flamelis sekė žvilgsniu paskui Skati į būstą medyje nueinančius Sofi ir Džošą. Tiktai tada, kai už jų užsivėrė durys, bespalvės alchemiko akys sublizgo iš susijaudinimo. Tiek nedaug tetrūko: dar akimirka, ir Hekatė būtų pavertusi Džošą burbuliuojančia žalia marmalyne. Kažin ar būtų sugebėjusi atitaisyti, ką pridarė, rytą, vėl tapusi mergele. Reikia juos kuo greičiau išsivežti iš čia, kol per neišmanymą nepateko į bėdą.

Pakilęs nuo suskaldyto stalo, Flamelis vingiuojančiu takeliu patraukė prie tvenkinio. Perėjęs šaką, žengė ant siauro tako, toliau vedančio žeme. Apdžiūvusiame purve buvo matyti įsispaudę įvairiausi pėdsakai: šernolakių kanopos, kažkas panašaus į basų žmogaus kojų

pėdsakus ir visai keisti, nematyti, lyg kanopų, lyg pirštuotų kojų įspaudai. Flamelis žinojo, kad yra sekamas, jo kiekvieną judesį stebėjo nematomų padarų akys. Alchemikas galėjo tik spėlioti, kad Torko Alta — tai tik maža dalis visų Hekatės sargybinių.

Pritūpęs tvenkinio pakrantėje, Nikolas giliai atsikvėpė ir pamėgino nors kiek nusiraminti. Tiesą sakant, tai tikriausiai buvo viena sunkiausių dienų gyvenime, įvykiai taip greitai keitė vienas kitą... Jautėsi tikrai pavargęs.

Nuo pat tos akimirkos, kai Di pagrobė Perenelę ir *Kodeksą* ir įvykių centre atsidūrė dvyniai, Flamelis neabejojo: pradeda pildytis viena pirmųjų pranašysčių, apie kurią perskaitė knygoje prieš penkis šimtus metų.

Du, kurie yra viena, ir vienas, kuriame yra viskas.

Kodekse netrūko tokių paslaptingų frazių ir nesuprantamų posakių. Dauguma buvo susiję su Danu Talio, *vyresniųjų rasės* tėvynės, dingimu, tačiau nemažai frazių skambėjo lyg pranašystės, skelbiančios *tamsos vyresniųjų* sugrįžimą, žmonijos pavergimą ir sunaikinimą.

Ateis laikas, ir Knyga bus paimta...

Šitos frazės aiškinti nereikėjo.

Ir karalienei priklausantis vyras sudarys sąjungą su varnomis...

Čia aiški užuomina į Daktarą Džoną Di, kažkada tarnavusį asmeniniu karalienės Elžbietos būrėju. Varnos... Tikriausiai tai Varnų deivė *Morgana.*

Vyresnieji paliks šešėlių karalystę...

Flamelis žinojo, kad Di jau keletą šimtmečių tarnauja *tamsos vyresniesiems* padėdamas sugrįžti ir atgauti valdžią žemėje. Nepatvirtintais duomenimis, tik iš gandų, tačiau teko girdėti, kad vis daugiau *tamsos vyresniųjų* palieka *šešėlių karalystei* ir pradeda tyrinėti žmonių pasaulį.

Tada nemirtingasis turi išmokyti mirtinguosius, ir du taps vienu, o vienas taps viskuo.

Pranašystėje minimas nemirtingasis — tai jis, Flamelis. Nė neabejojo tuo. Dvyniai — du, kurie taps vienu, — mirtingieji, kuriuos reikia išmokyti. Tačiau kol kas nepavyko išsiaiškinti, ką galėtų reikšti frazės pabaiga — *vienas taps viskuo.*

Aplinkybės nubloškė dvynius į alchemiko rankas. Flamelis buvo pasirengęs padaryti viską, kad tiktai jie nenukentėtų, ypač dabar, kai buvo aišku, kad jiems lemta suvaidinti svarbų vaidmenį kovoje su *tamsos vyresniaisiais.* Nikolas net neabejojo, kad atsivesti pas *triveidę deivę* dvynius Džošą ir Sofi, o dar kartu ir Skati — didžiulė rizika. Raudonplaukės kovotojos ir Hekatės nesantaika buvo senesnė nei daugelis civilizacijų. Be to, Hekatė — vieno pavojingiausių *vyresniųjų* duktė. Nenusakoma galia ir ypatingi gebėjimai suteikė Hekatei galimybę *sužadinti* magiškąsias galias, slypinčias kiekvienoje gyvoje

būtybėje. Kaip ir daugelio *vyresniųjų,* deivės kūnas buvo priklausomas nuo saulės arba mėnulio ciklų. Baigiantis dienai ji pasendavo ir, galima sakyti, mirdavo kartu su paskutiniaisiais saulės spinduliais, tačiau tik išaušus vėl atgimdavo jauna mergina. Tokia keista savybė savaip paveikė jos mąstymą ir kartais net aptemdydavo protą. Atsitikdavo ir taip (ypač anksčiau), kad pasenusi Hekatė pamiršdavo, ką žadėjo jos jaunesnis pavidalas. Flamelis tikėjosi, jog pavyks susitarti su rytą pasirodysiančia jaunąja Hekate ir šioji sutiks sužadinti ypatingas dvynių galias.

Alchemikas žinojo, kad kiekviename žmoguje slypi daugiau ar mažiau magiškų galių. Kartą pažadinus, toliau jos augdavo ir didėdavo kiekvienam skirtingu tempu. Kartais — labai retai — taip nutikdavo net vaikams. Jie netikėtai imdavo demonstruoti nepaprastus gebėjimus: telepatiją, telekinezę ar abu šiuos talentus drauge. Kai kurie vaikai, supratę, kas vyksta, imdavo kontroliuoti ir toliau vystyti galias, o kiti taip niekada ir nesuprasdavo, kokie yra nepaprasti. Neprižiūrima ir nekontroliuojama energija iš tokių vaikų spinduliuodavo bangomis, pradėdavo judinti baldus, stumdyti žmones, palikdavo ženklus ant sienų ir lubų. Tai dažniausiai buvo vadinama poltergeistu. Nikolas žinojo, kad Hekatei sužadinus dvynių galias galėtų jiems perteikti per penkis šimtus metų sukauptas žinias. Tai ne tik padėtų jiems apsisaugoti, bet ir paruoštų ateityje laukiantiems įvykiams — kad ir kokie jie būtų.

Pasilenkęs prie pusmėnulio formos tvenkinio, Flamelis žiūrėjo į žalsvą vandenį. Raudoni ir balti dekoratyviniai karosai šmirinėjo vandens paviršiuje, o iš gilumos spoksojo buki žvilgsniai. Padarų veidai buvo labai panašūs į žmonių, tiktai burnos pilnos dantų lyg adatėlių. Prieš kišant pirštus į vandenį teko gerai pasvarstyti.

Magijos knygose paprastai teigiama, kad yra keturi pagrindiniai magijos elementai: *oras, vanduo, žemė* ir *ugnis.* Tačiau keletą šimtmečių domėjęsis Flamelis suvokė, kad yra dar viena, penktoji, magijos stichija. Penktoji, turbūt pati galingiausia, — *laikas. Vyresnieji* mokėjo valdyti visas stichijas, tačiau penktojo gaivalo paslaptis buvo atverta tiktai *Kodekse...* Tai ir buvo viena iš daugelio priežasčių, kodėl Di ir *tamsos vyresnieji,* su kuriais jis susidėjo, taip siekė pagrobti *Kodeksą.* Turėdami šią knygą, galėtų valdyti laiką.

Nikolas Flamelis su Perenele praleido daugelį metų studijuodami stichijos jėgas. Perė mokėsi įvairiausių kerėjimo būdų, o jis susikaupęs studijavo *Kodekse* perskaitytas teoremas ir formules. Pastarosios ir buvo alchemijos mokslo pagrindas. Pasinaudojęs formulėmis, Nikolas išmoko paversti metalą auksu, anglį — deimantais. Magijos čia iš tiesų labai nedaug. Reikia pripažinti, kad tai tikrai labai sudėtinga formulė. Ją sudarinėjant teko paplušėti ne vieną mėnesį, tačiau pats procesas juokingai paprastas. Vieną dieną jis buvo visiškai neturtingas, o kitą

pasakiški turtai pranoko net drąsiausias svajones. Pasinaudojęs Perės patarimu, Nikolas šelpė gimtojo miesto, Paryžiaus, ligonines, įsteigė našlaičių prieglaudas ir mokyklas. Geri buvo laikai... Ne, ne šiaip geri, tai buvo puikūs laikai. Gyvenimas tuomet klojosi žymiai paprasčiau. Jiedu nieko nežinojo apie *vyresniųjų rasę* ir net neįtarė, kiek daug tamsių paslapčių slepia savyje *Kodeksas.*

Pastaruoju metu nutikdavo taip, kad Nikolas atsibusdavo ir gulėdavo nakties tyloje, o galvoje sukdavosi vienintelė mintis: jei tuomet būtų žinojęs apie *Kodeksą* tiek, kiek dabar, ar būtų ėmęsis ieškoti *filosofijos akmens?* Juk eidamas tyrinėjimų keliu, jis susipažino su *vyresniųjų rase* ir, kas blogiausia, su *tamsos vyresniaisiais.* Taip jo gyvenime atsirado ir Džonas Di. Nikolas su Pere buvo priversti suvaidinti savo mirtį ir, palikę Paryžių, praleisti pusę tūkstantmečio besislapstydami. Tačiau, kita vertus. *Kodeksas* atvėrė nemirtingumo paslaptį. Bemiegėmis naktimis Nikolas atsakydavo sau, kad netgi žinodamas, kiek problemų laukia, vis tiek būtų ėmęsis tyrinėti ir būtų tapęs alchemiku.

Tačiau būdavo ir tokių minučių, kaip dabar, kai sakydavo sau: „Ne... Netekau Perenelės, tikriausiai pražudysiu niekuo dėtus, nekaltus dvynius, ne tokią jau nekaltą Skati (nors ją ne taip lengva įveikti) ir, visai gali būti, kad pasaulis bus pasmerktas pražūčiai“

Nuo tos minties Nikolui pasidarė šalta. *Mago Abraomo knyga* iš pradžių pasirodė esanti pasakojimų, legendų, mitų ir pasakų rinkinys. Šimtmečiais trukę tyrinėjimai atskleidė, kad pasakojimai neišgalvoti, visos pasakos paremtos tikrais faktais, o tai, ką laikė legendomis ir mitais, tėra neišgalvotos istorijos apie kažkada egzistavusias būtybes ir įvykius.

Vyresniųjų rasė iš tiesų egzistavo.

Tai buvo būtybės, dažniausiai atrodančios kaip žmonės, tačiau turinčios dievų galių. *Vyresnieji* valdė žemę dešimtis tūkstančių metų, iki planetoje pasirodė žmonės. Pirmykščiai primityvūs žmonės garbino *vyresniųjų rasę* lyg dievus ir, perduodami tradicijas iš kartos į kartą, sukūrė mitus ir religijas, kuriose vyravo vienas ar keletas *vyresniųjų.* Visi Graikijos, Egipto, šumerų, Indijos, toltekų ir keltų dievai ir deivės — neišgalvoti, jie tikrai gyveno. Jų nebuvo labai daug, tiktai skirtingose pasaulio vietose tie patys *vyresnieji* buvo pavadinti skirtingais vardais.

Vyresniųjų rasė skilo į dvi grupes: vieni bendravo su žmonėmis, padėjo jiems, o kiti žmones laikė maistu arba, geriausiu atveju, vergais. Šių dviejų grupių kova truko šimtmečius. Kartais mūšiuose dalyvaudavo ir žmonės. Jų žygdarbiai apdainuoti legendose apie Gilgamešą, Kuhuliną, Atlantą ir Hipolitę, Beovulfą ir Ilją Muromietį.20

Pagaliau, kai jau tapo aišku, kad tolesnis karas gali visai sunaikinti planetą, paslaptingasis Abraomas, panaudojęs labai galingus

kerus, išvijo *vyresniųjų rasę* iš žemės. Net ir tuos, kurie globojo žmones. Dauguma, kaip Hekatė, visai noriai pasitraukė į *šešėlių karalystes,* kurias susikūrė patys, ir labai retai arba visai nebendraudavo su žmonėmis. Kiti, tokie kaip Morgana, nors ir gerokai susilpnėjusi, vis dar užklysdavo į žmonių pasaulį ir darė viską, kad tik susigrąžintų turėtą valdžią. Buvo ir tokių *vyresniųjų,* kurie, kaip Skati, gyveno tarp žmonių neišsiduodami, kas tokie esą. Laikui bėgant Flamelis suprato, kad *Kodekse* užrašyti užkeikimai išvarė *vyresniuosius,* tačiau yra ir tokių, kurie padės jiems sugrįžti.

Grįžus *tamsos vyresniesiems,* tarp pusdievių padarų vėl įsiplieskęs karas per kelias valandas nušluotų nuo žemės paviršiaus dvidešimt pirmojo amžiaus civilizaciją. Taip jau buvo atsitikę ir anksčiau, mitologijoje ir istorijoje tas įvykis vadinamas *tvanu.*

Di jau turi knygą, tetrūksta tik dviejų puslapių, kuriuos Nikolas Flamelis nešiojasi prie krūtinės. Norėdami atgauti *Kodekso* puslapius, Di ir Morgana pasiryžę padaryti bet ką — jų niekas nesustabdys.

Flamelis visai nukabino nosį — nebežinojo ko griebtis. Kaip būtų puiku, jei šalia stovėtų Perenelė... Ji tikrai ką nors sugalvotų.

Į vandens paviršių išsiveržė burbulas: „Ponia prašo pasakyti...“ Pakilo ir paviršiuje sprogo dar vienas: „...kad jai nieko bloga nenutiko“

Flamelis atšoko nuo vandens. Iš gelmės vis kilo ir sproginėjo oro burbuliukai, paviršius pasidengė migla. Migloje ėmė ryškėti kontūrai, netikėtas pavidalas, pagyvenęs vyras, vilkintis apsauginiko uniformą. Šešėlis sukiojosi virš vandens. Besileidžianti saulė švietė į vandens lašelius, o tie žibėjo visomis vaivorykštės spalvomis.

— Ar tu vaiduoklis? — paklausė Flamelis.

— Taip. Ar bent jau buvau, kol ponia Flamel išlaisvino.

— Pažįsti mane? — Nikolas pagalvojo, kad tai galėtų būti ir Di pasiuntinys, tačiau tą mintį vijo iš galvos. Džonas Di — galingas burtininkas, tačiau Hekatės apsaugos niekaip nebūtų įveikęs.

Migla šastelėjo į šalį ir sutirštėjo.

— Taip, pone, manau, kad pažįstu. Esate Nikolas Flamelis, alchemikas. Ponia Flamel paprašė susirasti jus. Ji pamėtėjo mintį, kad greičiausiai jus surasiu čia, šitoje *šešėlių karalystėje,* nes nugirdo Di kalbantis ir minint šią vietą.

— Ji sveika? — skubiai paklausė Nikolas.

— Taip. Tas neūžauga vyras, vadinamas Džonu Di, jos prisibijo. O štai kita moteris — nė kiek.

— Kokia moteris?

— Aukšta, vilkinti juodų plunksnų apsiaustą.

— Morgana, — susiraukė Flamelis.

— Aha, štai ta žinia, kurią turiu perduoti... — iš tvenkinio iššokusi žuvis sujudino miglą, ir toji kaip dėlionė išsisklaidė

smulkiomis dalelėmis. Vaiduoklį vis dar buvo galima įžvelgti. — Ponia Flamel sakė, kad jums reikia išvykti... ir kuo greičiau, tiesiog dabar. Varnų karalienė kaupia pajėgas ir ketina įsiveržti į *šešėlių karalystę*.

— Nieko neišdegs. Ji juk priklauso antrajai kartai — neturi tiek galios.

Vėl šoktelėjo žuvis, vandens lašeliai migloje visai išsisklaidė. Balsas tolo, kol liko tik šnabždesys. Flamelis dar spėjo išgirsti:

— Ponia Flamel sakė, kad Varnų karalienė ketina pažadinti Bastą.

DEVYNIOLIKTAS SKYRIUS

Skati stovėjo prie Sofi kambario durų ir smaragdinėmis akimis žiūrėjo į dvynius. Pakartojo Flamelio patarimą.

— Pailsėkite. Likite savo kambariuose. Jei išgirstumėte iš lauko sklindančius keistus garsus, nekreipkit dėmesio. Kol neperžengsite šio kambario sienų, būsite visiškai saugūs.

— Kokius garsus? — paklausė Džošas, nes vaizduotė jau piešė siaubingus vaizdus. Pasigailėjo praleidęs tiek daug laiko žaisdamas *Quake* ir *Doom,* šiurpių vaizdelių tenai netrūko.

Skati kurį laiką svarstė.

— Galbūt šauksmus. Gyvūnų staugimą. O, būčiau pamiršusi juoką, — nusišypsojo prašnekusi apie juoką. — Ir, patikėkite, pasigailėtumėte pamatę, kas ten juokiasi. — Paskui jau be jokios ironijos, rimtai palinkėjo: — Geros nakties.

Džošas Niumenas palaukė, kol Skati pasuko už kampo, o paskui pareiškė seseriai:

— Manau, patekome į tikrą pavojų.

Sofi sukandusi apatinę lūpą taip, kad net liko dantų žymės, pritarė:

— Lygiai apie tą patį galvojau.

Sofi tuo neabejojo. Šią popietę įvykiai taip greitai keitė vienas kitą, kad nebuvo laiko net atsikvėpti. Čia, rodos, ką tik dirbo kavos parduotuvėlėje, o čia jau lėkė per San Fransiską kartu su žmogumi, kuris sakėsi esąs penkių šimtų metų amžiaus alchemikas, ir iš pažiūros mergaičiuke, ne vyresne už ją, tačiau iš tiesų — dviejų tūkstantmečių senumo kovotoja. Ir dar vampyre.

— Ieškau paslėptų kamerų, — dairydamasi po kambarį sumurmėjo broliui.

— Kamerų? — Džošas nuoširdžiai nustebo. Paskui suprato, ką sesuo turi galvoje. — Tu manai, čia gali būti slaptų filmavimo kamerų? — Pajuto, kaip raudonuoja skruostai. Jei iš tiesų čia kokios nors laidos su slapta kamera filmavimas, jiedu pateko į šou, ir jis jau apsijuokė prieš visą šalį. Kaip reikės pasirodyti mokykloje? Akimis ieškodamas kamerų, Džošas apžiūrėjo kambario kampus. Jos paprastai būna už veidrodžių, tačiau tai dar nieko nereiškė. Na ir kas, kad šiame kambaryje nėra veidrodžių? Technologijos taip greitai tobulinamos, kad kamera gali būti vos įžiūrima, miniatiūrinė. Staiga šovė į galvą mintis:

— O kaip paukščiai?

Sofi linktelėjo.

— Jie man irgi kelia abejonių. Visa kita gali būti specialieji efektai: Torko Alta — dresuoti gyvūnai ir nugrimuoti vyrai, scena

Skati namuose — kažkokie ypatingi specialieji efektai. Net žiurkes galima išdresuoti. Bet tik jau ne paukščius — jų per daug, ir mašiną tikrai būtų sukapoję į gabalus.

Paukščiai neleido abejoti, kad tai, kas vyko, tikra ir kad jiems gresia rimtas pavojus. Nes jeigu paukščiai tikri, tai ir visa kita tikra.

Susikišęs rankas į užpakalines džinsų kišenes, Džošas stovėjo prie atviro lango. Čia pat, už lango, žaliavo tanki lapija, bet, nors lange nebuvo jokio stiklo, nė vienas iš gausybės knibždančių mažyčių vabalėlių nelindo vidun. Kai didžiulė, riešo storumo mėlyna gyvatė, išnirusi iš lapų tankumyno, kyštelėjo savo ilgą dvišaką liežuvį, vaikinas net atšoko. Šliužas nėrė lyg strėlė šalin nuo staiga pasirodžiusio dūzgiančio šviesos kamuolio. Kamuoliui skriejant pro langą, Džošas apstulbęs pamatė, kad ten spiečius mažulyčių, sulig jo pirštu, sparnuotų, švytinčių moterų. Būtų galėjęs prisiekti, kad nesivaidena. Vaikinas apsilaižė išdžiūvusias lūpas...

— Na, tarkime, visa tai tikra... visi tie burtai, *vyresniųjų rasė,* bet vis tiek nepakeisiu savo nuomonės — reikia nešdintis iš čia.

Sofi priėjo prie lango, sustojo broliui už nugaros ir uždėjo ant peties ranką. Mergina buvo vyresnė už jį dvidešimt aštuoniomis sekundėmis, mažiau nei puse minutės, Džošas nepamiršdavo jai priminti, kad skirtumas labai nedidelis, tačiau kai tėtis ir mama būdavo išvykę, Sofi elgdavosi lyg vyresnioji sesuo. Ir nesvarbu, kad jis jau geru sprindžiu sesę praaugo, vis tiek liks jos mažuoju broliuku.

— Sutinku, — pavargusiu balsu pritarė Sofi. — Reikia pabandyti pabėgti.

Sesers balsas privertė Džošą sunerimti. Nujausdamas atsakymą atsisukęs paklausė:

— Netiki, kad mums pavyks pasprukti?

— Pabandykim, — atsiliepė Sofi. — Bet nė kiek neabejoju, kad mus pagaus.

— Flamelis sakė, kad Di sugebės mus susekti bet kur. Flamelis arba Skati, manau, irgi gali tai padaryti.

— Flameliui nėra reikalo mus sekti, — priminė Sofi.

— Užtat Di tikrai seks, — patikino Džošas. — O kas atsitiks, jei grįšime namo ir Di su savo sėbrais užklups mus tenai? — garsiai svarstė vaikinas.

Sofi susiraukė.

— Galvojau apie tai. Flamelis sakė, kad galėsime matyti žmones supančią magišką aurą.

Džošas linktelėjo.

— Hekatė dar nespėjo sužadinti mūsų magiškų galių, — Sofi vėl susiraukė, bandydama prisiminti, ką tiksliai sakė Nikolas. — O Flamelis sakė, kad mes skleidžiame laukinės magijos kvapą.

Džošas patraukė nosimi.

— Nieko neužuodžiu. Jokių vaisių, apelsinų ar ledų kvapo.

— Gal reikia, kad šalia būtų kitas kerėtojas. Gal tik tada pajustum. Jei pasisektų grįžti namo, tada galėtume išvykti į Jutą, pas mamą ir tėtį. Praleistume ten likusią vasaros dalį, kol čia viskas susitvarkytų.

— Nebloga mintis, — pritarė Džošas. — Dykumoje mūsų niekas nesuras. O po visų šiandieninių nesąmonių dykuma atrodo visai patraukli vietelė.

— Tiktai viena problema, — atsisukusi į duris pasakė Sofi. — Ši vieta — kaip labirintas. Manai, pavyks rasti kelią prie mašinos?

— Manau, taip, — linktelėjo galvą Džošas. — Tiesą sakant, netgi įsitikinęs.

— Eime? — Sofi dar pasitikrino, ar turi kišenėje jau neveikiantį telefoną. — Susirink ir tu savo žaisliukus.

Sustoję prie Sofi kambario durų, dvyniai atsargiai apsidairė. Koridoriuje ničnieko nebuvo. Beveik visiškoje tamsoje kur ne kur baltai ir blausiai švytėjo keisti rankos ilgumo kristalai.

Kažkur tolumoje suskambėjo ir koridoriuje atsiliepė aidu lyg juokas, lyg šauksmas. Tylutėliai žengdami — guminiai sportinių batelių padai nekėlė jokio triukšmo — jiedu prasmuko į Džošo kambarį.

— Ir kaip įsipainiojome į šitą košę? — paklausė Džošas, kimšdamasis į kišenes *iPod* grotuvą ir mobilųjį telefoną.

— Tikriausiai atsiradome netinkamu laiku netinkamoje vietoje, — tebestovėdama prie durų ir stebėdama koridorių atsiliepė Sofi. Tačiau jau tardama šiuos žodžius mergina suprato, kad ne vien tik tai. Jautė, kad kažkas vyksta, galbūt pildosi Flamelio minėta pranašystė. Taigi, jiedu įsipainiojęs visai neatsitiktinai. Ta mintis tikrai baugino.

Džošas įsidėjo į kuprinę nebeveikiantį nešiojamąjį kompiuterį ir dar kartą apsidairė.

— Gerai, viską susirinkau. Aš pasirengęs.

Dvyniai smuko į koridorių. Jie kirto daugybę apvalių kambarių ir prieš įeidami į kiekvieną jų gerai apsidairydavo. Kartais koridoriuje nuaidėdavo pokalbių nuotrupos, kurių nesuprasdavo, nes kalba buvo nepažįstama, kartais suskambėdavo keistais, negirdėtais instrumentais grojama muzika. Kartą pasigirdo maniakiškas kvatojimas. Atrodė, kad jis vis artėja, dvyniai nėrė į artimiausią kambarį, tačiau juokas vėl nutolo. Išlindę iš kambario į koridorių, jiedu nustebo, kad baltai švytėję kristalai dabar skleidžia kraujo raudonumo šviesą.

— Gerai, kad nematėm, kas čia prasiautė, — drebėdamas pasakė Džošas.

Sofi pritariamai sumurmėjo. Slinko broliui iš paskos uždėjusi jam ant peties ranką.

— Iš kur žinai, kur eiti? — tyliai sušnibždėjo jam į ausį. Visi

kambariai jai atrodė vienodi.

— Kai tik įėjome į namą, pastebėjau, kad sienos ir grindys tamsūs, tačiau kuo toliau ėjome, tuo labiau šviesėjo. Tada ir supratau, kad skirtingos spalvos — tai medžio metinės rievės. Kiekvieno medžio kamiene yra tokios rievės. Tereikia laikytis koridoriaus, vedančio tamsiąja medienos dalimi.

— Gudru, — sumurmėjo sužavėta Sofi.

Džošas atsigręžė ir šyptelėjo.

— Sakiau, kad kompiuteriniai žaidimai nėra laiko švaistymas. Vienintelis būdas nepasiklysti labirinte — tai ieškoti slaptų užuominų, tokių kaip sienų ar lubų raštai, arba skaičiuoti žingsnius, kad prireikus grįžti galėtum juos tiksliai pakartoti. — Džošas įžengė į koridorių. — Jei neklystu, pagrindinis įėjimas turėtų būti... čia! — pagaliau pergalingai sušuko.

Perlėkę laukymę, plytinčią priešais Hekatės būstą medyje, jiedu patraukė iš abiejų pusių medžiais apaugusiu taku prie mašinos. Jau buvo naktis, tačiau viską matė puikiai — tiesiog virš galvų, danguje, kabojo ryškus mėnulis, o visas dangus buvo nusėtas galybe žvaigždžių, kurių sidabrinė šviesa liejosi žemėn. Aukštai danguje dar mirgėjo sidabrinių dulkių takas. Šis pilkas švytėjimas nenugalėjo tiktai šešėlių — tankumynuose juodavo tamsa.

Sofi drebėjo, tačiau ne iš šalčio — nerimą kėlė naktis. Džošas nusivilko nertinį su gobtuvu ir užmetė seseriai ant pečių.

— Žvaigždės čia visai kitokios, — murmėjo Sofi. — Tokios ryškios.

Užvertusi galvą mergina bandė pro didžiojo medžio šakas kažką įžvelgti danguje.

— Nėra nei Didžiųjų Grįžulo ratų, nei Šiaurinės žvaigždės.

— Praeitą naktį nebuvo ir mėnulio, — rodydamas pro medžių viršūnes kylantį milžinišką baltai geltoną mėnulį, priminė Džošas. — Mūsų pasaulis — ir be mėnulio, — iškilmingai pridūrė.

Sofi įsistebeilijo į mėnulį. Kažkas ne taip... Net ir dangaus šviesulys atrodė visai kitoks. Pabandė surasti mėnulio kraterius ir pažįstamas dėmes, tačiau kuo ilgiau žiūrėjo, tuo labiau skrandį gniaužė ledinė ranka. Drebančia ranka rodydama aukštyn Sofi prabilo:

— Čia ne mūsų mėnulis!

Prisimerkęs sužiuro ir Džošas.

— Taip, paviršius kitoks... Kažkoks lygesnis. Ir... kur krateriai? Nematau nei Keplerio, nei Koperniko, nei Tycho kraterių.21

— Džošai? — skubiai prabilo Sofi. — Žinai, pagalvojau, kad žiūrime į tūkstančio metų senumo dangų. O gal net prieš šimtą tūkstančių metų buvusį dangų, — ji vėl užvertė galvą ir pasižiūrėjo aukštyn. Džošas apstulbo pamatęs, kaip keistai atrodo sesers veidas, nušviestas pilkos šviesos — lyg numirėlės kaukolė. Skubiai nusigręžė.

Vaizdas jį sunervino. Visada mylėjo Sofi, jiedu buvo artimi, tačiau šią popietę dar kartą suprato, kokia sesuo jam brangi.

— Argi Skati neminėjo, kad Hekatė susikūrė *šešėlių karalystę?* — paklausė Džošas. — Galiu lažintis, tai ir yra jos prisiminimuose egzistavusio senojo pasaulio modelis.

— Čia dangus ir mėnulis tokie, kokie buvo prieš tūkstančius metų, — pagarbiai ir šiek tiek baimindamasi prabilo Sofi. O, kaip ji dabar norėjo turėti fotoaparatą ir įamžinti nors keletą tokio neįprasto lygiaveidžio mėnulio vaizdų.

Dvyniams besižvalgant po dangų, pro pat mėnulio pilnatį praskriejo šešėlis. Galbūt paukščio... tiktai joks paukštis neturi tokių plačių sparnų ir ilgo lyg gyvatė kaklo bei uodegos.

Sugriebęs seserį už rankos, Džošas nusitempė prie mašinos.

— Pradedu nekęsti šitos vietos, — sumurmėjo vaikinas.

Automobilis stovėjo ten pat, kur buvo paliktas — pačiame tako viduryje. Geltonas mėnulio šviesos atspindys, skilusias vietas numargindamas šešėliais, tviskėjo ant suskaldyto priekinio stiklo. Mėnulio šviesoje išryškėjo mašinos šonų randai, įbrėžimai ir įlenkimai. Stogas buvo nusėtas mažytėmis paukščių snapais prakapotomis skylutėmis, galinio lango valytuvas vos karojo ant gumos gabalo, o šoninių veidrodėlių visai nebuvo.

Dvyniai tylėdami apžiūrinėjo mašiną ir tik dabar suvokė, koks iš tiesų grėsmingas buvo paukščių užpuolimas. Sofi perbraukė pirštu keleivio pusės lango stiklo įbrėžimus. Vos kelių milimetrų storio stiklas ją saugojo nuo aštrių paukščių nagų ir snapų.

— Eime, — atidaręs dureles paragino Džošas ir atsisėdo prie vairo. Rakteliai tebebuvo ten, kur ir paliko, — užvedimo spynelėje.

— Kažkaip negerai jaučiuosi... Bėgame nuo Nikolo ir Skati nepasakę nė žodžio, — atidarydama dureles ir lipdama į mašiną prisipažino Sofi. Tačiau vis tiek manė, kad alchemikui ir kovotojai be jų bus tik geriau. Nemirtingieji gali patys apsiginti. Du paaugliai tik pridaro nereikalingo vargo.

— Atsiprašysime, jei dar kada sutiksim juos, — nuramino Džošas, o pats patyliukais galvojo, kad mielai daugiau nė vieno jų nebepamatytų. Žaidimuose viskas paprasta: jei tave nužudo, tiesiog pradedi iš naujo. *Šešėlių karalystėje* pradėti iš naujo nėra jokių šansų. O mirtinų pavojų turbūt žymiai daugiau nei žaidime.

— Ar bent nujauti, kaip iš čia išsikrapštysime? — paklausė Sofi.

— Tai aišku, — nusišypsojo vaikinas, ir dantys sublizgėjo mėnulio šviesoje. — Apsisuksime. Ir jokiu būdu niekur nestosime.

Džošas pasuko raktelį. Užraktas spragtelėjo, suklaksėjo, suūžė variklio starteris, tačiau greitai nutilo. Pasukęs raktelį dar sykį, išgirdo tiktai spragtelėjimą.

— Džošai? — sunerimo Sofi.

Nereikėjo ilgai galvoti, kad suprastų, kas nutiko.

— Nusėdo akumuliatorius. Tas pats, kaip su mūsų mobiliaisiais — išsiurbta energija, — paaiškino vaikinas. Atsisukęs atgal, pasižiūrėjo pro suskaldytą galinį langą. — Klausyk, mes atvažiavome tuo taku. Visą laiką tiesiai, niekur nesukome. Galima juo bėgti. Ką manai? — Pasižiūrėjo į seserį, tačiau ši net nepažvelgė į jį. Akis įbedusi į kažką priešais stiklą, nejudėdama žiūrėjo. — Ei, tu manęs net nesiklausai, — užsipuolė ją vaikinas.

Sofi, suėmusi Džošo veidą, atsuko galvą taip, kad ir jis matytų priekinį stiklą. Pažvelgęs jis nurijo seiles ir skubiai užrakino duris.

— Kas dabar bus?

Tiesiai prieš juos tupėjo nei paukštis, nei gyvatė — kažkoks mišinys. Padaras buvo vaiko dydžio. Mėnulio apšviestas gyvatiškas kūnas blizgėjo tarp išskleistų sparnų, panašių į šikšnosparnio. Per perregimą odą buvo matyti smulkūs kaulai ir juodos venos. Suleidęs aštrius nagus giliai į purią žemę, padaras vizgino ilgą gyvatišką uodegą. Tačiau įspūdingiausia — gyvio galva, tiesiog prikausčiusi dvynių dėmesį. Ilga, siaura kaukolė, didžiulės apvalios akys ir pilna aštrių baltų dantų pražiota burna. Gyvis pakraipė galvą į vieną pusę, į kitą, plačiai atvėręs burną vėl susičiaupė ir tarkštelėjo dantimis. Šoktelėjo žingsnį arčiau mašinos.

Ore kažin kas sušnarėjo. Dar vienas padaras, išniręs iš šešėlio, nutūpė šalia pirmojo. Dar didesnis. Suglaudęs sparnus pasistiebė stačias ir atgręžęs šlykščią galvą sužiuro į mašiną.

— Gal jie vegetarai, — raminosi Džošas. Persisvėręs per sėdynės atlošą, ieškojo mašinos gale ko nors, ką galėtų panaudoti kaip ginklą.

— Tik jau ne su tokiais dantimis, — niūriai atrėmė Sofi. — Panašūs į pterozaurus, — prisiminusi panašius griaučius, matytus Teksaso *gamtos mokslų centre,* pridūrė.

— Kaip pterodaktiliai, — vėl atsigręžęs patikslino Džošas. Rankose laikė nediduką gesintuvą.

— Pterozaurai senesni.

Trečias dinozauras nusklendė iš dangaus, ir visi trys, lyg kokie kuproti seniai, ėmė artintis prie mašinos.

— Geriau būtume likę name, — sumurmėjo Sofi. Juk juos įspėjo, ar ne? „Likite kambariuose, niekur neikite..!“ Juk po viso to, ką matė, turėjo nuspėti, kad Hekatės *šešėlių karalystė* naktį tampa kraupia, mirtinai pavojinga vieta. Štai dabar ir susidūrė su kažkokiais kreidos periodo padarais.

Džošas išsižiojo atsakyti, tačiau apsigalvojo ir nutylėjo. Ištraukęs apsauginį gesintuvo žiedą, pasiruošė. Nesiryžo spėlioti, kaip šiuos gyvius paveiks gesintuvo dujos.

Dinozaurai išsiskirstė. Vienas artinosi iš mašinos priekio, kiti du, kerėplindami prie keleivio ir vairuotojo langų, supo iš šonų.

— Gerai būtų, jei žinotume kokį nors užkeikimą, — karštai sukuždėjo Sofi. Jautė, kaip spurda širdis, liežuvis darosi lyg medinis. Atrodė, kad nustojo kvėpuoti ir galva darosi lengva lengva... Didžiausias pterozauras, tarsi norėdamas geriau apžiūrėti, kas gi sėdi mašinos viduje, pasidėjo sparnus ant subraižyto variklio antvožo ir pasilenkė. Gyvatiška galva atsisuko į Sofi, paskui į Džošą ir vėl įsispoksojo į merginą. Iš arti jo burna atrodė milžiniška, dantys — kraupiai ilgi.

Džošas įstatė gesintuvo čiaupą į vieną iš daugelio stikle prakapotų skylių ir nusitaikė į pterozaurą. Matydamas, kaip artinasi dar du padarai, akimis šaudė ten ir atgal. Rankos taip suprakaitavo, kad vos išlaikė gesintuvą.

— Džošai, — šnibždėjo Sofi, — daryk ką nors. Greičiau daryk ką nors!

— Gal gesintuvo dujos juos nubaidys, — atsakė Džošas. Kažkaip savaime balsas nutilo, vaikinas vos prašnabždėjo. — O gal nunuodys... arba dar kaip nors...

— O kodėl nori tai padaryti? — pakreipęs galvą, kad geriau matytų Džošą, prabilo padaras. Atsiveriant padaro burnai žibėjo dantys. Žodžiai sklido užsikirsdami, nutrūkdami, tačiau kalba buvo aiškiai anglų. — Mes nesame jūsų priešai.

DVIDEŠIMTAS SKYRIUS

Namas atrodė neįprastai net ir tokiam Los Andželo rajonui kaip Bei Eiras, per daug neįprastai. Didžiulis, plačiai išsidriekęs vien tik balto marmuro pastatas, į kurį vedė privatus kelias, puikavosi beveik dvidešimt keturių hektarų teritorijoje, aptvertoje aukšta tvora, viršuje dar apsaugota elektros laidais. Džonas Di gal dešimt minučių laukė prie vartų, kol ginkluotas apsauginis tikrino asmens duomenis. Kitas sargybinis tuo metu kruopščiai apžiūrinėjo automobilį — net su mažu fotoaparačiuku nufilmavo vidų. Di apsidžiaugė, kad pasirinko automobilių nuomos paslaugas ir vairuotoją žmogų. Kažin ką sargybiniai būtų padarę iš purvažmogio golemo.

Di atskrido asmeniniu lėktuvu iš San Fransisko jau vakarop. Limuzinas, užsakytas biure, jau laukė Berbanke, dabar pavadintame Bob Haupu, oro uoste, ir nuvežė jį į Sanset bulvarą. Kamščiai pakeliui pasitaikė siaubingi — tokių nebuvo matęs nuo Viktorijos laikų Londono.

Pirmą kartą per savo ilgą gyvenimą Di pajuto, kad viskas slysta iš rankų. Įvykiai klostėsi per greitai ir, kaip jam atrodė, dėl nelaimingų atsitiktinumų. Tie žmonės (veikiau jau padarai), norėdami kuo greičiau pasiekti trokštamų rezultatų, Di skubino. Tai jie liepė pulti Flamelį šiandien, nors jis ir tikino, kad dar reikėtų keleto dienų

pasiruošti. Jis buvo teisus. Dar dvidešimt keturios valandos kruopštaus pasirengimo, ir Nikolas su Perenele bei *Kodeksas* — visas — būtų buvę jo rankose. Di įspėjo užsakovus, kad Nikolas Flamelis gali būti išties nenuspėjamas, tačiau niekas nesiklausė. Di pažinojo Flamelį geriau nei kas nors kitas. Šimtmečiais Di vis artinosi prie Nikolo, kartais būdavo visai čia pat, tačiau kiekvieną kartą Flamelis ir Perenelė sėkmingai pabėgdavo nuo jo.

Kol sargybiniai tikrino mašiną, sėdėdamas galinėje limuzino sėdynėje Džonas nugrimzdo į prisiminimus. Prieš akis praplaukė pirmojo susitikimo su alchemiku Nikolu Flameliu vaizdai.

Daktaras Džonas Di gimė 1527 metais. Priklausė karalienės Elžbietos I svitai ir tarnavo karalienei atlikdamas daugybę darbų: patarėjo, vertėjo, matematiko ir astronomo, be to, dar ir asmeninio astrologo. Būtent jam buvo liepta parinkti karalienės karūnavimui tinkamą datą. Jo nuomone, tai turėjo būti 1559 m. sausio 15 diena, pats vidurdienis. Džonas pažadėjo jaunajai karalienei, kad jos valdymo metai truks ilgai. Ji valdė keturiasdešimt penkerius metus.

Daktaras Džonas Di, be visa kita, dar buvo ir karalienės šnipas.

Di važinėjo po visą Europą ir rinko Anglijos karalienei reikalingas žinias. Buvo laikomas pačiu įtakingiausiu ir visame žemyne galingiausiu įgaliotiniu. Jam, kaip pagarsėjusiam mokslininkui, kerėtojui ir alchemikui, buvo atviros karališkų rūmų ir kilmingųjų dvarų durys. Di skelbėsi mokąs tik tris kalbas: anglų, lotynų ir graikų, tačiau iš tiesų gerai kalbėjo dešimtimis kalbų, netgi arabų ir šiek tiek kinų. Seniai suprato, kad žmonės labiau atvirauja, kai yra įsitikinę, jog pašaliniai nesupranta jų kalba nė žodelio. Jo darbe tai buvo didelis privalumas. Slaptas ir užkoduotas ataskaitas Di pasirašydavo simboliais 007. Praėjus pusei tūkstantmečio pasirodė gana juokinga, kai Janas Flemingas, sukūręs Džeimsą Bondą, suteikė jam tą patį kodą.

Kažkada Džonas Di buvo vienas galingiausių burtininkų: puikiai išmanė nekromantiją22, raganavimą, astrologiją, matematiką ir pranašavimą. Keliaudamas po Europą susipažino su didžiausiais visų laikų burtininkais ir raganiais... žinoma, ir su legendiniu Nikolu Flameliu, žinomesnių Alchemiko vardu.

Nikolą Flamelį, vis dar gyvą, nors visi laikė mirusiu dar 1418 metais, Di surado visiškai atsitiktinai. Šis susitikimas stipriai pakeitė jo gyvenimą ir netgi turėjo įtakos pasaulio istorijai.

Nikolas ir Perenelė grįžo į Paryžių 1500 metų pabaigoje. Jiedu ėmėsi gydytojų darbo, gelbėdami neturtinguosius ligonius tose pačiose ligoninėse, kurias Flamelis įsteigė prieš gerą šimtmetį. Gyveno ir dirbo visiškai šalia žymiosios Paryžiaus katedros. Di atvyko į Paryžių su slapta karalienės užduotimi. Tą pačią akimirką, kai tik užėjęs į ligoninės palatą išvydo liekną tamsiaplaukį vyrą ir jo žaliaakę žmoną, dirbančius greta, suprato, kas jiedu tokie. Di buvo vienas nedaugelio

laimingųjų, kurie turėjo Flamelio knygą *Filosofijos santrauka* su žymiojo alchemiko atvaizdu prieš titulinį puslapį. Kai Di prisistatė daktarui ir jo žmonai, kreipdamasis jų tikraisiais vardais, nė vienas neėmė neigti. Be abejonės, buvo girdėję apie žymųjį daktarą Di. Garsas apie jį sklido plačiai. Nors Perenelė žiūrėjo šiek tiek įtariai, Nikolas džiaugėsi galimybe Anglijos burtininką priimti pas save mokiniu. Di nedelsdamas išvyko iš Anglijos ir ketverius metus gyveno ir mokėsi pas Perenelę ir Nikolą Paryžiuje.

Apie *vyresniųjų rasę* pirmą kartą ir išgirdo Paryžiuje. Tai nutiko 1575 metais.

Tą naktį Di ilgai užsisėdėjo prie knygų mažučiame kambarėlyje Flamelio namų palėpėje. Kažin koks baisus, tarsi pabėgęs iš košmariško sapno, padaras nusileido žemyn kaminu ir, išbarstydamas malkas bei anglis, iššliaužė ant apsvilusio kilimėlio. Tai buvo chimera, viena senovinių vampyrų rūšių, kurių knibždėte knibždėjo nutekamuosiuose kanaluose ir kapinėse daugelyje Europos miestų. Labai panašus iš akmens iškaltas padaras puošė priešais namus stūksančios katedros sienas ir, nors šis buvo gyvas, jo gyslotas kūnas ir blizgančios juodos akys atrodė lyg marmuriniai. Prabilusi puikiausia senovine graikų kalba, chimera pakvietė Di susitikti ant Paryžiaus katedros stogo. Di suprato, kad čia ne toks pakvietimas, kokio būtų galima atsisakyti, ir nusekė paskui gyvį. Lauke juodu apgaubė nakties tamsa. Tai nerangiai vėžliodama dviem kojomis, tai rėpliodama, chimera vedė Džoną neįtikėtinai siauromis gatvelėmis, paskui nutekamaisiais kanalais, galop kiek paėję slaptu koridoriumi jie atsidūrė tarp kvapą gniaužiančių didingų Paryžiaus katedros sienų. Di lipo paskui padarą aukštyn, sukorė tūkstantį ir vieną vidinėje katedros sienoje iškaltą laiptelį, kol pagaliau pasiekė gotikinės bažnyčios stogą.

— Palauk, — išgirdo paliepiant padarą. Tik tiek. Atlikusi savo užduotį chimera nebekreipė į Di jokio dėmesio. Suglaudusi sparnus už nugaros nutūpė ant apsauginės tvorelės ir pasilenkė žemyn apsižvalgyti. Uodega susiraitė beveik prilipdama prie nugaros, dangaus fone išryškėjo mažiukai iš kaktos kyšantys ragiukai. Chimera žvelgė į žemai plytinčią aikštę, akimis nusekdama visus paklydėlius naktyje, ir tuos, kurie neturėjo kur eiti. Ji ieškojo tinkamo maisto. Jei kas nors ir būtų žvilgtelėjęs aukštyn, nė nebūtų atskyręs chimeros galvos nuo nesuskaičiuojamos daugybės akmeninių skulptūrų, puošiančių pastato sienas.

Priėjęs prie stogo krašto, Di nužvelgė miestą. Po kojomis plytėjo naktinis Paryžius. Mirksėjo tūkstančiai laužų, aliejinių lempų, žvakių šviesėlių, dūmai kilo aukštyn ir raitėsi, juodavo Senos upė. Tokioje aukštybėje Di vos girdėjo miesto ūžimą, kaip žemą gaudesį, panašų į besirengiančio miegoti bičių spiečiaus dūzgimą. Net iki katedros bokšto kilo Paryžiaus gatvių kvapas: kanalizacijos, pūvančių vaisių,

gendančios mėsos, žmonių ir gyvulių prakaito ir upės vandens.

Užsikoręs virš žymiojo katedros Rožės lango, Di laukė. Mokydamasis magijos, išmoko daug naudingų dalykų, ypač vertinga pasirodė kantrybė. Kaip mokslininkas Di džiūgavo stovėdamas ant aukščiausio Paryžiaus pastato stogo ir beveik gailėjosi, kad neturi eskizų sąsiuvinio. Teko pasitenkinti žvalgymusi aplinkui ir patikėti viską savo neįtikėtinai gerai atminčiai. Prisiminė paskutinį apsilankymą Florencijoje. Vyko tenai išstudijuoti Leonardo Da Vinčio dienoraščių, užrašytų keistu šifru — niekam dar nebuvo pavykę perskaityti. Di neprireikė nė valandos, ir šifro kodas tapo aiškus. Iki šiol niekam nešovė į galvą, kad Leonardas savo dienoraščius ne tik užkodavo, bet dar ir užrašė veidrodiniu būdu. Dienoraščiuose buvo apstu nuostabiausių piešinių, siūlomų išradimų: daug kartų iššaunantys ginklai, šarvuota karieta, riedanti be arklių, ir laivas, galintis plaukti po vandeniu. Vienas piešinys ypač sudomino Di: įrenginys, kuris, kaip manė Da Vinčis, turėtų pakelti žmogų į orą ir nuskraidinti tartum paukštis. Di nebuvo įsitikinęs, kad išradimas tikrai suveiktų, tačiau skraidyti buvo jo sena karšta svajonė. Žvelgdamas į Paryžių įsivaizdavo, kaip tai atrodytų: prisisega prie rankų Da Vinčio sukurtus sparnus ir nusklendžia virš stogų.

Jo mintys nutrūko, nes dėmesį patraukė mirgėjimas tolumoje. Atsisukęs į šiaurę Di pamatė nakties danguje sklendžiantį šešėlį. Juodas šešėlis atrodė ne vientisas, o sudarytas iš mažų taškelių. Tie mažesnieji buvo panašūs į paukščius... Tačiau Di žinojo, kad paukščiai naktimis lakioja labai retai. Staiga suprato, nebereikėjo net klausti, kad mato tai, su kuo susitikti čia ir atvyko. Susikaupęs apžiūrinėjo vis artėjantį didesnįjį šešėlį, mėgino suprasti, ką mato, tačiau pavyko tik tada, kai šešėlis nutūpė ant stogo. Paaiškėjo, kad tai — pelenų spalvos veidu ir juodais drabužiais moteris, lyg sparnus dar užsimetusi varnų plunksnų apsiaustą.

Tą naktį Džonas Di pirmą kartą susitiko Morganą. Taip pat pirmą kartą išgirdo apie *vyresniųjų rasę* ir apie tai, kaip juos, pasinaudoję *Abraomo knyga,* kuri dabar pateko į Nikolo Flamelio rankas, išvijo iš žmonių pasaulio. Sužinojo dar ir tai, kad yra *vyresniųjų,* kurie siekia susigrąžinti ankstesniąją valdžią pasaulyje. Ir dar — Varnų karalienė prižadėjo Džonui, kad vieną dieną jis valdys visą pasaulį, šeimininkaus nuo vieno ašigalio iki kito ir saulei patekėjus, ir jai besileidžiant. Viskas, ko reikia, tiktai pavogti knygą iš Flamelio ir perduoti *vyresniesiems.*

Tą naktį daktaras Džonas Di tapo *tamsos vyresniųjų* sąjungininkas.

Jam teko su įvairiausiomis užduotimis apkeliauti visą pasaulį ir galybę šešėlių karalysčių, besiribojančių su juo. Kovojo su vaiduokliais ir vampyrais, padarais, pabėgusiais iš košmarų, ir dar senesniais už juos, užsilikusiais nuo tų laikų, kai dar neegzistavo žmonija. Vedė į

mūšį siaubūnų armiją, o paskui, paklydęs lediniame pasaulyje *anapus,* gerą dešimtmetį blaškėsi. Daug kartų, stengiantis išnešti sveiką kailį, teko drebėti, tačiau šitokios baimės kaip dabar, sėdėdamas prie įėjimo į prašmatnų XXI amžiaus namą, niekada nejuto. Iš pradžių net nesuvokė, kokia galinga yra rasė, kuriai tarnauja, tačiau prabėgus penkiems šimtmečiams jis nemažai suprato... O svarbiausia... mirtis — tai pati mažiausia bausmė, kurios gali tikėtis iš savo šeimininkų rankos.

Ginkluoti sargybiniai atsitraukė atgal. Leisdami Di limuzinui įvažiuoti, spragtelėję atsivėrė aukšti metaliniai vartai. Ilgas baltu marmuru grįstas keliukas vedė link tokio pat balto marmuro rūmų. Pro tankių medžių lapiją vos buvo galima juos įžvelgti. Buvo jau sutemę, tačiau nė viename lange nedegė šviesa. Di net pradėjo manyti, kad namuose nieko nėra. Paskui prisiminė, kad žmogus, o gal veikiau padaras, pas kurį jis vyksta, mėgsta tamsą — šviesa jam visai nereikalinga.

Mašina pasuko į žiedinį apvažiavimą priešais pagrindinį įėjimą. Žibintų šviesa nušvietė trijulę, stovinčią laiptų apačioje. Mašinai pagaliau sustojus, viena žmogystų priėjusi atidarė dureles. Tamsoje sunku buvo ką nors įžiūrėti, tačiau balsas buvo neabejotinai vyriškas ir kalbėjo angliškai, bet su stipriu akcentu:

— Daktaras Di, drįstu spėti, ar ne? Aš esu Senuhetas. Prašom užeiti. Mes jūsų laukiame.

Žmogysta nusisuko ir patraukė aukštyn laiptais.

Di išlipo iš mašinos, pasivalė prabangų kostiumą ir drebančia širdimi nusekė paskui Senuhetą į rūmus. Kiti du pasitinkantys žengė šalia Di iš abiejų šonų. Nereikėjo nieko net sakyti — Di suprato, kad tai sargybiniai. Ir nebuvo tikras, kad tai žmonės.

Tik įžengęs į vidų, Di iš karto atpažino sunkų šleikštu kvapą — tai buvo retos ir ypatingai brangios rūšies sakų smilkalai iš Artimųjų Rytų. Juos naudojo senovės Egipte ir Graikijoje, tolyn į rytus iki pat Kinijos. Di akys pradėjo ašaroti, peršėjo nosį. *Vyresniųjų rasė* dievino šiuos smilkalus, tačiau Džonui nuo jų įsiskaudėdavo galvą.

Kartu su palyda įžengęs į prieblandoje skendintį prieškambarį, Di nužvelgė Senuhetą. Tai buvo neaukštas, lieknas vyras, visiškai nuplikęs ir aliejumi nusiblizginęs odą. Išvaizda bylojo, kad vyras gali būti iš Artimųjų Rytų, gal iš Egipto, o gal iš Jemeno. Senuhetas stumtelėjo uždarydamas duris ir pratarė:

— Likite čia.

Rytietis dingo tamsoje, o Di taip ir liko stovėti, saugomas dviejų nebylių sargybinių.

Apsižvalgė aplinkui. Net ir šešėliuotoje prieblandoje buvo matyti, kad prieškambaris neapstatytas: jokių baldų ant plytelėmis klotų grindų, jokių paveikslų ar veidrodžių ant sienų, nei užuolaidų ant

langų. Di žinojo, kad pasaulyje šen bei ten galima rasti tokių kaip šis namų, kuriuose apsigyvendavo *tamsos vyresnieji,* mėgstantys pasirodyti žmonių pasaulyje dažniausiai krėsdami piktadarystes.

Taip, jie buvo labai pavojingi, turėjo ypatingų sugebėjimų, tačiau bet koks geležinis daiktas (o šiuolaikiniame pasaulyje jų netrūko) labai sumažindavo galias, prislopindavo energiją, todėl *tamsos* tarnų galimybės buvo ribotos. Kaip švinas nuodingas žmonėms, taip geležis, žmonijos išradimas, mirtinai pavojinga *vyresniųjų rasėms.* Nereikėjo labai dairytis — Di žinojo, kad šiame name nerastų nė kruopelytės geležies. Viskas turėtų būti padaryta iš aukso ar sidabro, netgi durų rankenos ar vandens čiaupai vonios kambaryje.

Tamsos vyresniesiems asmeninė erdvė buvo šventas reikalas, taigi apsistodavo ramiose nuošaliose vietose — mažose salelėse, dykumose, Šveicarijos kalnuose, buvusios Sovietų Sąjungos atokiose vietose, Kanados šiaurėje, Himalajų šventyklose ir Brazilijos džiunglėse. Jeigu jie ir pasiryždavo gyventi mieste, kaip, pavyzdžiui, šiuo atveju, tai namus supdavo aukštos sienos, apsauginė signalizacija, o teritorijoje budėdavo ginkluoti sargybiniai ir šunys. O jei kam nors šaudavo į galvą kvailystė ir netyčia pasisekdavo įveikti visas užtvaras, tai pasiekus namą tekdavo susitikti su senesniais, piktesniais ir pavojingesniais sargais.

— Praeikite štai čia.

Di apsidžiaugė, kad pavyko nuslėpti išgąstį, net negirdėjo, kaip grįžo trečiasis vyras. „Išdygo lyg iš po žemių“, — pagalvojo. Kiek teko pažinti *tamsos vyresniuosius,* ši rasė aiškiai skyrėsi į dvi dalis — vieni labai mėgo stogus ir miegodavo ant jų, kitiems mielesni buvo rūsiai. Morgana buvo palėpių ir stogų mėgėja.

Senuhetą trumpam užliejo blausi šviesa, tad Di spėjo apžiūrėti jo veidą. Akys buvo apvedžiotos juodais dažais. Viršutinis vokas visiškai pajuodintas, o dvi horizontalios juodos linijos tęsėsi nuo išorinių akies kraštų iki ausų. Skruostas papuoštas dviem vertikaliomis baltomis linijomis, einančiomis nuo apatinės lūpos žemyn. Vyras nulydėjo Di prie užmaskuoto praėjimo tiesiog po plačiais laiptais ir ta pačia kalba, kuria būtų prakalbęs Tutanchamonas, ištaręs slaptažodį atvėrė duris. Di nusekė paskui ir, kol durys užsidarė, stovėjo tamsiame koridoriuje. Išgirdo, kaip einantis priekyje vyras jau žengia laiptais.

Žemyn... Turėjo atspėti, kad *tamsos vyresnioji* Morgana pasiuntė jį pas požemių ir rūsių padarą.

— Man reikia šviesos, — garsiai pasakė Di. — Visai nenoriu tamsoje nukristi nuo laiptų ir nusisukti sprandą. — Uždaroje erdvėje jo balsas šiek tiek aidėjo.

— Daktare Džonai Di, šiame name nėra elektros. Bet teko girdėti, kad esate garsus burtininkas. Jei norite susikurti šviesos, jums leidžiama tą padaryti.

Netaręs nė žodžio, Di ištiesė ranką. Delne įsižiebė melsva liepsnelė. Šnypštė ir dūzgė sukdamasi aplink savo ašį, paskui įsiplieskė nuo žirnio iki vynuogės dydžio. Švytėjo šalta, melsvai balta šviesa. Laikydamas ranką prieš save, Džonas pamažu patraukė laiptais žemyn.

Leisdamasis skaičiavo laiptelius, tačiau greitai metė tą užsiėmimą, nes dėmesį patraukė sienų puošyba. Piešiniai driekėsi nuo grindų iki pat lubų. Di jautėsi panašiai, lyg leisdamasis į senovės Egipto kapavietę. Buvo leidęsis nesuskaičiuojamą daugybę kartų, tačiau visose iki šiol matytose kapavietėse piešiniai buvo išblukę, suskilinėję ir išdaužyti, be to, nukloti plonyčiu smėlio dulkių sluoksniu, o čia viskas buvo švaru, dailu, net blizgėjo. Spalvos, tiesa, šiek tiek iškreiptos melsvos šviesos, tačiau atrodė šviežutėlės, lyg ką tik užteptos, piktogramos ir hieroglifai — ryškūs, aiškiais kontūrais, dievų vardai paryškinti storu aukso sluoksniu.

Staiga plūstelėjusi oro srovė privertė šviesėlę delne sumirgėti. Ant sienų ėmė šokti šešėliai. Di išplėtė šnerves uosdamas: oro gūsis atnešė dvoką... kažko seno... seniai mirusio.

Laiptai baigėsi staiga, prieš akis atsivėrė erdvus skliautuotas rūsys. Žengęs pirmą žingsnį Di iš karto pajuto po kojomis kažką gurgždant ir traškant. Šiek tiek nuleido ranką žemyn, kad melsvai balta šviesa kristų ant grindų, kurios buvo nuklotos nesuskaičiuojama gausybe nedidelių baltų kaulų, dengiančių grindis lyg dramblio kaulo kilimas. Di kurį laiką spoksojo į kaulus, kol pagaliau suprato, kad tai žiurkių ir pelių griaučiai. Kai kurie tokie seni, kad vos pajudinus sutrupėdavo į miltus, tačiau voliojosi ir visai šviežių. Nieko neklausdamas, nes iš tiesų buvo baugu išgirsti atsakymą, Di sekė paskui nebylų vedlį klausydamasis, kaip sulig kiekvienu žingsniu po kojomis traška kaulai. Ranką laikė aukštai iškėlęs, kad galėtų apžvelgti visą patalpą. Visai ne taip, kaip lipant laiptais, jokios puošybos čia nebuvo nė ženklo, sienos pajuodusios nuo drėgmės, prie grindų kaupėsi pažaliavusios puvenos, o lubas margino pelėsių dėmės.

— Atrodo, turite problemų dėl drėgmės, — tarstelėjo Di norėdamas prablaškyti nemalonią tylą.

— Tai visai nesvarbu, — ramiai atsakė Senuhetas. — Mes čia nebegyvensime.

— Ilgai gyvenote šiame name? — žvalgydamasis aplinkui pasidomėjo Di.

— Šioje vietoje... — susimąstė egiptietis, — mažiau nei šimtmetį. Tikrai visai neilgai.

Šešėlyje kažin kas sujudėjo.

— Ir ilgiau neketiname pasilikti. Štai todėl esi čia, ar ne, daktare Di? — pasigirdęs balsas sunkiai tarė angliškus žodžius. Ir nekeista, nes tai buvo kažkas tarp karšto urzgimo ir murkimo.

Di beveik nevalingai kilstelėjo ranką, liepsnelė apšvietė patamsyje

judantį aukštą, liekną pavidalą. Vis keldamas švieselę aukštyn, Džonas nužvelgė: basos ilgais juodais aštriais nagais kojos, į kiltą panašus baltas storas sijonas, puoštas retais brangakmeniais. Krūtinę dengė sukryžiuotos plačios hieroglifais išrašytos juostos ir pagaliau galva. Di iš anksto žinojo, kokia turėtų būti galva, tačiau vis tiek nesusilaikė ir baimingai šūktelėjo. Deivės Bastos kūnas atrodė visai kaip moters, tačiau galva, siekianti skliautuotas lubas... O, tai buvo tikra katės galva. Grakšti, visa apaugusi kailiu, didžiulėmis geltonomis akimis, atsikišusiu snukiu ir aukštomis trikampėmis ausimis. Iš Di delno sklindanti šviesa apšvietė pražiotoje burnoje geltonai blizgančius dantis. Kartų kartos Egipte garbino šį padarą.

Apsilaižęs džiūstančias lūpas, Di žemai nusilenkė.

— Jūsų dukterėčia Morgana siunčia linkėjimus. Dar prašė perduoti žinią, kad išmušė kerštо valanda. Metas parodyti tai *triveidei.*

Basta palinko pirmyn ir, čiupusi aštriais lyg peiliukai nagais už prašmatnaus Di apsiausto, paliko šilkinėje medžiagoje skyles.

— Tiksliai... pakartok tiksliai taip, kaip dukterėčia sakė, — paliepė deivė.

— Jau sakiau, — užvertęs galvą, kad matytų jos siaubingą veidą, atsiliepė Di. Bastai kvėpuojant dvokė sušvinkusia mėsa. Di mestelėjo žydrą švieselę aukštyn ir, kol toji sukdamasi kybojo ore, atsargiai išpainiojo iš drabužių Bastos nagus. Apsiaustas atrodė nepataisomai sugadintas.

— Morgana nori, kad prisijungtum prie jos ir kartu užpultumėte Hekatės *šešėlių karalystę,* — stengdamasis kalbėti nerūpestingai, pakartojo Di.

— Tada tikrai metas, — pergalingai pareiškė Basta.

Senasis burtininkas linktelėjo galvą, nuo kiekvieno judesio ant sienų šoko ir mirgėjo šešėliai.

— Taip, metas, — pritarė Di. — Metas *vyresniųjų rasei* grįžti valdyti Žemę.

Basta sustaugė aukštu siaubingu balsu, ir tamsoje už jos suknibždėjo tūkstančiai kačių: įvairiausių veislių, dydžių, spalvų katės tiesiog užtvindė rūsį ir vis platesniu ratu supo savo deivę.

— Metas medžioti, — paskelbė Basta. — Metas ieškoti maisto.

Užvertusios galvas katės kniaukė ir staugė. Di pagalvojo, kad nuo tokio garso galima ir išprotėti, atrodė, kad verkia tūkstančiai pamestų kūdikių.

DVIDEŠIMT PIRMAS SKYRIUS

Kai Džošas ir Sofi grįžo į namą, prie didžiulių atvirų durų jau laukė Skati. Už dvynių nugarų šokavo pterozauras. Kiti du dinozaurai suko ratus virš galvų, o plėvėtų sparnų mostais sukelti dulkių sūkuriai

sukosi ir verpetavo aplinkui. Jaunuoliai be žodžių suprato, kad juos rūpestingai, kaip kokius paklydusius veršelius, parginė į Hekatės būstą.

Prieblandoje Skati veidas atrodė nenatūraliai išblyškęs, trumpai kirpti raudoni plaukai šešėlyje juodavo. Nors pakelti lūpų kampučiai lyg ir rodė šypseną, balsas buvo visiškai šaltas.

— Ar judu norite, kad rimtai paaiškinčiau, kaip tai kvaila ir pavojinga?

Džošas žiojosi atsikirsti, tačiau Sofi griebdama už rankos įspėjo.

— Mes tiktai labai norėjome namo, — pavargusiu balsu paaiškino Sofi. Jai jau buvo aišku, ką atsakys kovotoja.

— Jūs negalite, — pareiškė Skati ir nusisuko.

Dvyniai mindžikavo prie durų. Atsisuko į pterozaurą. Šis, pakreipęs gyvatišką galvą, pažvelgė didžiule akimi, ir dvynių galvose kaip aidas suskambo balsas:

— Per daug nesijaudinkite dėl Skati: ji loja daugiau nei kanda, — paguodęs Džošą ir Sofi, padaras išsižiojo parodydamas burnoje augančius šimtus smailų trikampių dantų. Tai galėjo reikšti ir šypseną. — Neabejoju, ji labai jaudinosi dėl jūsų, — pridūrė padaras ir nusisuko. Įsibėgėjęs smulkiais šuoliukais, ūžtelėjo sparnais ir pakilo į orą.

— Patylėk, — įspėjo brolį Sofi, nes jo pastabos ir komentarai nuolat pridarydavo bėdos. Sofi įžvalgumu ir pastabumu nesiskundė, tačiau sugebėdavo nutylėti, o štai Džošas tuojau pat garsiai leptelėdavo apie savo pastebėjimus.

— Nuo kada pradėjai man vadovauti, — ironiškai pastebėjo Džošas, tačiau balsas drebėjo. Vaikinas bijojo gyvačių dar nuo to laiko, kai stovyklaudamas su tėvu įkrito tiesiai į barškuolės lizdą. Laimei, toji buvo ką tik sočiai papietavusi ir nekreipė į jį dėmesio. Kelių sekundžių užteko, kad berniukas nusirepečkotų toliau nuo pavojaus. Kelias savaites po to įvykio jis sapnavo košmarus apie gyvates. Košmarai kartkartėmis sugrįždavo, ypač susijaudinus, pavyzdžiui, per egzaminus. Milžiniški pterozaurai su gyvačių galvomis Džošui pasirodė baisesni nei galima įsivaizduoti. Kai padarai išniro iš nakties tamsos, vaikino širdis ėmė taip plakti, kad net kilnojosi krūtinė. O kai driežinas prikišo artyn snukį su ilgais dantimis, Džošas net neabejojo, kad tuojau nualps. Dar dabar jautė, kaip nugara rieda šalti kaip ledas prakaito lašeliai.

Sofi ir Džošas sekė paskui Skati. Ši neatsigręždama vedė juos per Hekatės būstą. Dvyniai stebėjo, kaip juda šešėliai, po kojomis girgžda grindų lentos, spragsi ir traška sienos, atrodė, kad visas namas juda, kruta, auga. Jiedu pastebėjo dar vieną dalyką: anksčiau girdėti balsai, riksmai ir klyksmai buvo nutilę.

Skati nuvedė į tuščią apvalų kambarį, kur jau laukė Nikolas

Flamelis. Stovėdamas į atėjusius nugara, rankomis įsispendęs į šonus, žvelgė pro langą į nakties šešėlius. Vienintelė šviesa kambaryje sklido nuo didžiulio mėnulio, jau pradėjusio leistis link horizonto. Viena kambario dalis maudėsi baltai sidabrinėje mėnulio šviesoje, kita skendėjo tamsoje. Skati nužingsniavo per kambarį ir atsistojusi prie alchemiko sukryžiavo ant krūtinės rankas. Nieko nesakančiu veidu atsisuko į dvynius.

— Jus galėjo nužudyti, — išgirdo švelnų Flamelio balsą, — arba dar blogiau.

— Juk negalite mūsų čia uždaryti, — greitakalbe išbėrė Džošas. Tyloje jo balsas skambėjo pernelyg garsiai. — Nesame jūsų kaliniai.

Alchemikas dirstelėjo per petį. Nosį buvo pasibalnojęs apvaliais mažučiais akinukais, akys tamsoje tartum slėpėsi už dviejų sidabrinių skritulių.

— Ne, jūs ne mūsų kaliniai, — ramiai patvirtino. Staiga prakalbo prancūzišku akcentu: — Jūs — aplinkybių kaliniai. Sutapimo ir atsitiktinumo... jei tikite tokiais dalykais.

— Aš — ne, — sumurmėjo Skati.

— Ir aš — ne, — atsisukdamas pareiškė Nikolas. Jis nusiėmė akinius ir pasitrynė viršunosę. Po blyškiomis akimis ryškėjo tamsūs ratilai, lūpos buvo suspaustos.

— Tam tikra prasme visi esame kaliniai, įkalinti susiklosčiusių įvykių ir aplinkybių. Beveik prieš septynis šimtus metų nusipirkau neįskaitomą, neaiškia kalba parašytą sudriskusią knygą. Štai tą dieną ir tapau kaliniu, įkalintu nė kiek ne blogiau nei už grotų. Prieš du mėnesius, Džošai, neturėjai pasiprašyti pas mane į darbą, ir tu, Sofi, neturėjai pradėti dirbti *Kavos puodelyje*. Bet jūs priėmėte būtent tokį sprendimą, ir štai dabar visi esame čia, — nutilęs Flamelis pažvelgė į Skati. — O, taip, žinoma, yra tokia filosofinė kryptis, aiškinanti, kad viskas nulemta likimo: jūsų darbas, tai, kad susitikote Perenelę ir mane, ir tai, kad prasidėjo šis nuotykis.

Skati linktelėjo.

— Likimas, — pritarė ji.

— Nori pasakyti, kad mes negalime rinktis laisva valia? — paklausė Sofi. — Ir kad visa, kas vyksta, yra nulemta? — netikėdama papurtė galvą. — Nepatikėsiu tuo nė minutę. — Ta mintis jai buvo visai svetima — negalėjo pritarti, kad ateitis yra nulemta. Tai atrodė paprasčiausiai juokinga.

— Netikiu, — ryžtingai prabilo Džošas.

— Ir vis dėlto, — ramiai kalbėjo Flamelis, — kas, jeigu pasakysiu, jog esate minimi *Kodekse* — knygoje, parašytoje daugiau nei prieš dešimt tūkstančių metų.

— Neįmanoma, — staiga išsigandęs ir supratęs, ką tai reiškia, purkštelėjo Džošas.

— Cha! — išskėtė rankas Flamelis. — O visa šita — irgi neįmanoma? Ką sutikote šiąnakt? Sparnuotus Hekatės būsto sargybinius. Girdėjote jų balsus. Tai neįmanoma? O kaip Torko Alta — jų taip pat nėra? Juk šie padarai egzistuoja tiktai legendose.

— O mes? — paklausė Skati. — Nikolui daugiau kaip septyni šimtai metų, aš irgi ne jaunuolė: mačiau kuriantis ir žlungant septynias civilizacijas. Tai kaipgi mes? Irgi neegzistuojame?

Nei Džošas, nei Sofi negalėjo šito paneigti.

Žengęs arčiau Nikolas uždėjo dvyniams ant pečių rankas. Nebuvo aukštesnis už juos, todėl žvelgė tiesiai į akis.

— Turite pripažinti, kad esate šio neįmanomo pasaulio įkaitai. Jei mėginsite pabėgti, šeimai, draugams atnešite vien nelaimes ir gali būti, kad patys žūsite.

— Be to, — piktai pridūrė Skati, — jei esate paminėti knygoje, tai turite būti ir čia!

Dvyniai žvalgėsi čia į Flamelį, čia vėl į Skati. Nikolas linktelėjo.

— Tai tiesa. Knygoje daug pranašysčių, kai kurios, be abejonės, jau išsipildžiusios, o kitos dar laukia savo valandos. O ypač pabrėžiama ta, kurioje minimi *du, kurie yra viena, sidabras ir auksas.*

— Sidabras ir auksas... — sušnibždėjo Sofi. — Ir jūs tuo tikite?

— Taip, tikiu, kad pranašystėje minimi judu. Tiesą sakant, aš net įsitikinęs.

Skati žengė artyn ir atsistojo šalia Flamelio.

— O tai reiškia, kad judu — taip staiga paaiškėjo — esate daug svarbesni ne tik už mus, bet netgi už Di ir *tamsos vyresniuosius.*

— Kodėl? — Džošui iš susijaudinimo džiūvo lūpos. — Kodėl mes tokie svarbūs?

Alchemikas atsisuko į Skati lyg svarstydamas, ką čia pasakius, ir laukdamas pritarimo iš jos. Ši linktelėjo.

— Pasakyk jiems. Jie privalo žinoti.

Dvyniai sužiuro į Nikolą. Apėmė jausmas, kad dabar iš jo išgirs kai ką iš tiesų labai svarbaus. Sofi įbruko ranką Džošui į delną, jis padrąsindamas seserį švelniai spustelėjo.

— *Kodekse* skelbiama pranašystė sako, kad du, kurie yra kaip viena, ateis, kad išgelbėtų arba sunaikintų pasaulį.

— Ką turi galvoje „išgelbėtų arba sunaikintų?“ — susidomėjo Džošas. — Vadinasi, gali atsitikti ir viena, ir kita? Taip?

— Žodis, vartojamas *Kodekse,* sutampa su senovės Babilono simboliu, reiškiančiu „arba“, — paaiškino Flamelis. — Iš tiesų aš tikėjausi, kad vienas jūsų turi galią išgelbėti pasaulį, o kitas — sunaikinti.

Sofi bakstelėjo broliui į šoną.

— Naikintojas aiškus, ar ne?

Flamelis atsitraukė nuo dvynių.

— Po kelių valandų, kai atsibus Hekatė, aš jos paprašysiu, kad sužadintų jūsų magiškas galias. Tikiuosi, taip ir padarys, meldžiuosi, kad taip atsitiktų, — karštai pridūrė Flamelis. — O tada išvyksime.

— Bet kur mes keliaujame? — paklausė Džošas, tuojau prabilo Sofi: — ar Hekatė neleis mums pasilikti čia?

— Turiu vilties, kad koks kitas *vyresnysis* ar nemirtingasis teiksis padėti išmokyti jus. O čia pasilikti negalime. Di ir Morgana pažadino vieną baisiausių *vyresniųjų* — Bastą.

— Egiptiečių *Kačių deivę?* — paklausė Sofi.

Flamelis net sumirksėjo.

— Aš sužavėtas.

— Nepamirškite, kad mūsų tėvai archeologai. Kai dauguma tėvų skaitė savo vaikams pasakėles, mūsiškiai pasakodavo legendas ir mitus.

— Mes čia kalbamės, o galbūt netgi dabar Basta ir Morgana renka pajėgas ir ruošiasi užpulti Hekatės *šešėlių karalystę.* Tikėjausi, kad jos pabandys pulti, kol tamsu ir Hekatė miega, bet kol kas nėra jokių ženklų, kad jos pasirodytų, o jau greitai išauš. Neabejoju, kad jos nepamiršo turinčios tik vieną šansą ir prieš puldamos nori sukaupti visas galimas jėgas. Šiuo metu jos įsitikinusios, kad nė nenujaučiame apie gresiantį pavojų ir, kas svarbiausia, nežino, kad mes jau informuoti apie Bastos dalyvavimą. Bet juk žinome ir pasiruošime tam.

— Iš kur žinome? — nesuprato Sofi.

— Perenelė man pranešė, — atsakė Flamelis ir paskubėjo atsakyti į kitą, be abejonės, kylantį klausimą. — Ji galinga kerėtoja. Perė paprašė vieną bekūnę dvasią, kad perduotų man žinią.

— Bekūnę dvasią? — garsiai svarstė Sofi. — Tai... kaip vaiduoklis? — Po visų nuotykių pasirodė labai paprasta patikėti vaiduokliais.

— Kaip tik taip, — patvirtino Nikolas.

— O kas atsitiks, jei jos užpuls šią vietą? Na, noriu paklausti, apie kokį puolimą kalbama? — klausinėjo Džošas.

Flamelis vėl pasižiūrėjo į Skati.

— Manęs dar nebuvo, kai *varesniųjų rasės* kovėsi tarpusavyje.

— Aš buvau, — niūriai atsiliepė Skati. — Didžioji dauguma žmonių net nesupras, kas vyksta, — ji gūžtelėjo pečiais. — Iš *šešėlių karalystės* pasklis daug magiškos energijos, ir tai pirmiausia atsilieps klimatui ir geologiniams pokyčiams, gali prasidėti žemės drebėjimai, viesulai, uraganai ir lietūs. Daug lietaus. O aš negaliu pakęsti, kai šlapia, — pridūrė kovotoja. — Tai viena priežasčių, kodėl išvykau iš Hibernijos.

— Turi būti išeitis, — pratarė Sofi. — Reikia įspėti žmones.

— Ir kaipgi žadi tą padaryti? — susidomėjo Flamelis. —

Papasakosi, kad bus magiškas mūšis, sukeliantis žemės drebėjimus ir potvynius? Turbūt nelabai įsivaizduoji, kad su tokiu pranešimu galėtum kreiptis į vietinius laikraščius ar meteorologijos stotį, ar ne?

— Mes turime...

— Ne, neturime, — neleido pasakyti alchemikas. — Reikia tiktai saugiai išsivežti iš čia jus ir knygos puslapius.

— O kaip Hekatė? — paklausė Džošas. — Ar ji sugebės apsiginti?

— Nuo Di ir Morganos apsigins. Bet jiems susijungus su Basta — nežinau, — atsakė Skati. — Nežinau, kiek galios turi deivė.

— Ji galingesnė nei gali įsivaizduoti.

Visi kaip vienas atsisuko į duris ir išvydo mergaitę, ne vyresnę nei vienuolikos metų. Ji stovėjo mieguistai mirksėdama ir žiovavo. Pasitrynusi ranka skaisčiai geltonas akis, įsispoksojo į juos. Paskui nusišypsojo akinamai baltais dantimis, net spindinčiais juodut juodutėlėliame veide. Mergaitė vilkėjo trumpą drabužį, panašų į togą, pasiūtą iš tos pačios spindinčios medžiagos, kaip ir vyresnės Hekatės apsiaustas. Tik šį kartą drabužio klostės mirgėjo auksinės ir žalios spalvos juostomis. Sniego baltumo plaukai garbanojosi ir driko ant pečių.

Alchemikas nusilenkė.

— Labas rytas. Neįtariau, kad keliatės prieš auštant.

— Kaip galėjau miegoti, kai kažkas vyksta? — atšovė Hekatė. — Namas prižadino mane.

— Namas... — vėl išsižiojo Džošas.

— Namas, — paprastai paaiškino deivė. — Jis gyvas.

Džošas būtų turėjęs ką pasakyti šiuo klausimu, tačiau, prisiminęs žalius dumblo glitėsius, protingai nutarė verčiau neaušinti burnos.

— Suprantu, kad Morgana ir mano vyresnioji sesuo Basta planuoja pulti *šešėlių karalystę,* — liūdnai pasakė mergaitė.

Nikolas žvilgtelėjo į Skati, kuri be žodžių vos gūžtelėjo pečiais. Ji tikrai nė nenutuokė, iš kur Hekatė tai žino.

— Manau, suprantate, kad viskas, kas vyksta šiuose namuose, kiekvienas ištartas žodis, kiekvienas šnabždesys, netgi mintis — viskas man žinoma, — mergaitė nusišypsojo ir tuo metu atrodė visai kaip *vyresniosios* Hekatės. Šypsojosi tik lūpos — akys liko visiškai šaltos. Deivei žengiant į kambarį, Sofi pastebėjo, kad namas, atsiliepdamas į jos kiekvieną krustelėjimą, reaguoja. Tarpduryje, kur stovėjo jaunoji Hekatė, medis išleido žalias atžalas, o durys ir stakta pražydo mažomis žaliomis gėlytėmis. *Triveidė deivė* stabtelėjo prie Nikolo Flamelio ir pasižiūrėjo į jo susijaudinusias akis.

— Verčiau nebūtumėte čia atvykę. Nebūtumėte pridarę man rūpesčių. Man tikrai būtų smagiau, jei nebūčiau priversta kautis vienoje ar kitoje pusėje.

Skati sukryžiavo rankas ant krūtinės ir niūriai spoksojo į deivę.

— Tau, Hekate, niekados nepatikdavo turėti nuomonę. Ne šiaip sau turi tris veidus.

Sofi juodvi stebėjo, todėl nesunkiai įžvelgė vos sekundę Hekatės akyse sutviskusią neišmatuojamai gilią juodą bedugnę.

— Išgyvenau taip ilgai tik todėl, kad akylai saugojau savo karalystę, — atšovė Hekatė. — Turiu nuomonę, kieno pusėje kautis, kai kova būna to verta.

— O dabar, — įsiterpė Flamelis, — manau, kaip tik metas rinktis. Beje, tik tu ir gali nuspręsti, ar kova yra verta pastangų.

Hekatė nekreipė dėmesio į kausimą ir nusisuko į Džošą ir Sofi. Vos jai mostelėjus ore ranka, sutvisko auksinė ir sidabrinė dvynių auros šviesa. Deivė pakreipė galvą ir stebėjo, kaip vydamiesi aukso gyslas, keistu ornamentu kylančias nuo Džošo auros, sidabrinės šviesos pliūpsniai veržiasi iš Sofi supančio srauto.

— Gal tu ir teisus, — staiga nusprendė Hekatė. — Jie tikrai gali būti tie, minimi *Kodekse*. Jau daug šimtmečių nesu mačiusi tokio švaraus ir gryno auros švytėjimo. Juose slypi neįtikėtinos nepažadintos galios.

Flamelis linktelėjo.

— Jei tik turėčiau laiko, užsiimčiau jų mokymu ir galias atvertume palaipsniui... Tačiau įvykiai verčia skubėti. Ko tikrai neturime, tai laiko. Tik tu galėtum staiga sužadinti jų galias, akimirksniu padaryti tai, kam prireiktų daug metų.

Hekatė per petį žvilgtelėjo į alchemiką.

— Tikrai ne šiaip sau prireiktų daug metų, — griežtai pareiškė ji. — Žmonės beveik nesinaudoja savo juslėmis. Ir vis dėlto prašai, kad sužadinčiau jų galias. Nedarysiu šito. Pojūčių perteklius gali juos paprasčiausiai sunaikinti — jie išsikraustys iš proto.

— Bet... — pradėjo Flamelis.

— Ne, net neketinu, — tvirtai pareiškusi Hekatė atsisuko į dvynius. — Ko jis prašo manęs? Kad nužudyčiau judu. Ir tai geriausiu atveju.

Hekatė išdidžiai išėjo iš kambario. Kur tik žengė, sužaliavo žolė.

DVIDEŠIMT ANTRAS SKYRIUS

Dvyniai stovėjo netekę žado. Paskui Džošas ryžosi.

— Ką Hekatė turėjo galvoje?

Tačiau Nikolas, vydamasis deivę, kuri jau buvo koridoriuje, pralėkė pro jį.

— Ji perdeda, — mestelėjo per petį išlėkdamas. — Bando išgąsdinti jus.

— Na, jai pavyko, — sumurmėjo Džošas. Vaikinas pažiūrėjo į Skati, tačiau toji atsuko nugarą ir išėjo į sodą.

— Ei, — vydamasis pašaukė Džošas, — nagi, palauk. Leisk užduoti porą klausimų. — Jis gerokai pyktelėjo. Kiek galima su jais elgtis kaip su mažais vaikais. Jiedu nusipelnė išgirsti atsakymus.

— Džošai, — įspėjo Sofi.

Tačiau brolis pasivijo Skati ir jau siekė griebti jai už peties. Pirštai taip ir neprisilietė jos. Nematoma jėga čiupo vaikiną, pakėlė, apsuko ore ir sviedė tolyn. Džošas trenkėsi į žemę taip, kad iš plaučių išlėkė visas oras. Atsimerkęs prieš akis išvydo Skati kardą, įremtą jam į tarpuakį. Ilgą, kietą lyg uola. Nuskambėjo balsas, beveik šnabždesys:

— Praėjusią naktį tu įžeidei vieną *vyresniųjų rasės* deivę, o šiandien, dar nespėjus išaušti, griebeisi antrosios kartos?

Kovotoja įsidėjo durklą į dėklą ir atsisuko į Sofi. Ši buvo priblokšta, net nespėjo pastebėti Skati puolimo.

— Ar jis visada toks? — paklausė Skati.

— Koks? — nesuprato Sofi.

— Kvailas, nerūpestingas, nutrūktgalvis... Tęsti toliau?

— Nebūtina. Džošas dažniausiai toks ir yra. Kartais dar blogiau. — Jiems augant, Sofi dažnai erzindavo brolį, kad jis susirinko visus genus, atsakingus už veiklą, o jai liko mąstymo genai. Jis tikrai buvo impulsyvus ir nutrūktgalvis, tačiau ištikimas ir patikimas.

Skati padėjo Džošui atsistoti.

— Jei šitaip elgsiesi ir toliau, tai šiame pasaulyje ilgai neišgyvensi.

— Norėjau tik užduoti kelis klausimus.

— Tau pasisekė. Dar prieš porą šimtmečių būčiau tave tikriausiai nudėjusi. Buvau šiek tiek karštakošė, — prisipažino Skati. — Bet, manau, išmokau savitvardos.

Džošas pasitrynė juosmenį. Pagalvojo, kad jeigu Skati būtų tėškusi jį ant akmenų, galėjo rimtai susižeisti. Teko pripažinti, kovotoja pasielgė atsargiai — jis krito ant žolės ir samanų.

— Kažkas panašaus į dziudo, — drebančiu balsu mėgindamas lyg niekur nieko pakeisti temą prabilo vaikinas.

— Na, taip, kažkas panašaus...

— Jei ne paslaptis, kur mokeisi dziudo?

— Nesimokiau dziudo. Tai iš manęs mokėsi, aš daviau pradžią daugumai kovos menų, kurių mokomasi šiandien, — šelmiškai blyksėdama žaliomis akimis pasigyrė Skati. — O gal visai ir nepakenktų, jei parodyčiau jums keletą paprasčiausių judesių.

— Manau, kad galėtume pasimokyti ir ko nors sudėtingesnio, — pasakė Džošas. — Kai tėvai dirbo Čikagoje, mes dvejus metus treniravomės *taikvondo.* Ir dar metus — *karatė.* Niujorke... ar Bostone?

— Tai tu įkūrei dziudo mokyklą? — Sofi nutaisė nerūpestingą balsą.

— Ne, šiuolaikinė dziudo mokykla — Džigoro Kano nuopelnas.

Dziudo kovos menas paremtas *džiudžitsu,* kuris kilęs iš *aikido* atsiradusio XIV amžiuje. Manau, tuo metu buvau apsistojusi Japonijoje. Visų kovos menų šaknys bendros. O pradžią daviau aš, — kukliai pridūrė Skati. — Jei teko mokytis *taikvondo* ir *karatė,* tai pagrindai pravers. Eime, kol laukiame Nikolo, parodysiu pagrindinius judesius.

— Kur jis yra? — žiūrėdama į namą paklausė Sofi. — Kas tenai vyksta? Ar Nikolas vis dar prašo Hekatės, kad sužadintų mūsų galias?

— Taip, — pritarė Skati.

— Bet Hekatė sakė, kad tai mums gali baigtis mirtimi, — sunerimęs pasakė Džošas, pradėjęs įtarinėti, kad Flamelio planas neapsiribojo vien jais. Jis siekė kažko daugiau.

— Hekatė tik spėjo, kad taip gali nutikti, — pasakė Skati. — Hekatė visada mėgsta dramatizuoti.

— Ar Nikolas įsitikinęs, kad pavojus mums negresia?

— Ne, jis nėra visai užtikrintas, — nusišypsojo raudonplaukė. — Bet, patikėkite, pavojus jums gresia. O jei Hekatė imsis sužadinti jus — pavojus mirtinas.

Nikolas Flamelis nusekė paskui Hekatę. Deivė ėjo koridoriais pirštais braukdama sienas, kurios pražysdavo gėlėmis ir ant čia pat išsprogusių šakų skleisdavosi švieži lapeliai.

— Man reikalinga tavo pagalba, Hekate. Aš negaliu padaryti to vienas, — eidamas iš paskos kalbėjo Nikolas.

Deivė nekreipė į jį jokio dėmesio. Pasukusi į ilgą, tiesų koridorių, skubėjo pirmyn. Kiekvienas jos pėdsakas žėlė sodria žole, augančia net Flameliui brendant per ją. Priėjus iki pusės koridoriaus, žolė jau buvo iki kelių, paskui — iki juosmens, o dar po kiek laiko visas koridorius žaliavo apaugęs aukštais ir aštriais stiebais. Žolė šnarėjo, rodos, šnabždėjo kažin kokius žodžius.

Nikolas besikaupiantį pyktį nukreipė į aurą. Suspaudęs dešinį kumštį staigiai išskėtė pirštus — ore aštriai pakvipo mėtomis. Žolė priešais Flamelį sugulė tarsi papūtus stipriam vėjui kaip tik laiku, nes jis būtų pražiopsojęs duris, pro kurias įžengė Hekatė. Dar akimirka — ir būtų praėjęs pro nuošaliau įrengtą kambarį.

— Gana žaisti, — žengdamas į kambarį piktai prabilo Flamelis.

Hekatė atsisuko į jį. Kol ėjo koridoriumi, tapo šiek tiek vyresnė — dabar atrodė kokių penkiolikos. Veidas buvo net persisukęs iš piktumo, akys žaibavo geltonai.

— Kaip drįsti su manimi šitaip kalbėti! — grasindama paklausė ir pakėlė rankas. — Žinai, ką galiu tau padaryti!

— Tu neišdrįsi, — ramiai atsakė Nikolas, nors širdis drebėjo.

— O kodėl gi ne? — nustebo Hekatė. Ji nebuvo pratusi, kad kas nors prieštarautų.

— Todėl, kad esu Knygos saugotojas.

— Neišsaugojai Knygos...

— Taip, bet aš — saugotojas, apie kurį išpranašauta toje Knygoje, — atšovė Flamelis. — Tas, kuris pakeičia išėjusįjį, — pridūrė jis. — Dvyniai taip pat minimi knygoje. Sakei, kad pažinojai magą Abraomą, parašiusį *Kodeksą,* taigi gerai žinai, kokios tikslios ir teisingos jo pranašystės.

— Jis dažnai klydo, — sumurmėjo Hekatė.

— Kaip saugotojas, prašau tavęs padaryti tai, kas, manau, yra būtina, kad išliktų ne tik *vyresniųjų rasė,* bet ir visa žmonija. Prašau sužadinti dvynių magiškąsias galias.

— Tai gali būti mirtina, — bejausmiu balsu atsiliepė deivė. Iš tiesų jai nelabai rūpėjo, ar tiedu žmonių jaunikliai gyvens, ar mirs.

— Taip, labai gali būti, kad taip ir atsitiks, — pripažino Flamelis. Jautė, kaip pilvą daigsto šaltos adatėlės. — Tačiau jeigu nepadėsi, tai jų mirtis garantuota.

Hekatė nusisuko ir nuėjo prie lango. Ant pievelės Skati demonstravo dvyniams smūgių serijas. Jiedu sklandžiai kartojo visus jos judesius. Flamelis taip pat priėjo prie lango.

— Kokiame pasaulyje gyvename, — atsiduso jis. — Juk viskas, gal netgi tolimesnis žmonijos gyvavimas, priklauso nuo šių dviejų paauglių.

— Tikriausiai žinai, kodėl žemėje įsigalėjo žmonės, o *vyresniųjų rasę* išvijo? — staiga paklausė Hekatė.

— Dėl geležies, ar ne?

— Taip, būtent dėl geležies. Mes išgyvenome Danu Talio žlugimą, išgyvenome potvynį ir ledynmetį. O tada, prieš du tūkstančius metų, kažin koks amatininkas, iki tolei naudojęs bronzą, ėmė eksperimentuoti ieškodamas naujo metalo. Vienas vienintelis žmogus nušlavė nuo žemės paviršiaus visą rasę ir iki tol vyravusį gyvenimo būdą. Didžiuliai pokyčiai dažnai priklauso nuo vienintelio žmogaus veiksmų.

Hekatė nutilo ir užsižiūrėjo į besiimančius su Skati dvynius.

— Sidabras ir auksas... Rečiausios iš visų aurų, — murmėjo po nosimi Hekatė. Vien nuo jos žvilgsnio aplink dvynius sutvisko auros. — Jei aš padarysiu, ko prašai, o jie mirs, kaip gyvensi toliau? Juk tai gulės tau ant sąžinės...

— Aš senas, tikrai labai senas, — tyliai prabilo Nikolas. — Ar žinai, kiek draugų man teko palaidoti per tuos keletą šimtmečių?

— Ir jauti, kad jų trūksta? — Hekatei staiga pasidarė įdomu.

— Taip. Kiekvieno...

— Ir ilgiesi?

— Taip, kasdien.

Deivė uždėjo jam ant peties ranką.

— Tada, Nikolai Flameli, tu vis dar žmogus. Tą dieną, kai tave tai

nustos jaudinti, tapsi panašus į Di ir jo padermę.

Hekatė vėl nusisuko į sodą ir pažvelgė į dvynius. Jiedu nesėkmingai bandė atremti Skati puolimus, o toji kaip vijurkas sukosi ir nardė puldinėdama iš visų pusių. Iš toliau jie atrodė kaip trys paprasčiausi paaugliai, besimokantys keisto šokio, tačiau Hekatė neabejojo, kad tai — nepaprasti paaugliai.

— Gerai, padarysiu tai, — pagaliau nusprendė deivė. — Sužadinsiu jų galias. Toliau — tavo reikalas. Tu turėsi juos išmokyti.

Flamelis nulenkė galvą, taigi Hekatė nepamatė jo akyse sužibusių ašarų. Jei dvyniai ištvers *sužadinimą,* tai yra šansų, nors ir nelabai daug, vėl pamatyti Perenelę.

— Pasakyk, — kažkodėl staiga užkimęs Nikolas atsikosėjo, — tas vyras, kuris atrado, kaip pagaminti geležį... tas prieš du tūkstančius metų gyvenęs kalvis, kur pasakojai... Kuo jam tai baigėsi?

— Aš jį nužudžiau, — žvelgdama didelėmis, nekaltomis, geltonomis akimis atsakė Hekatė. — Jis mus pasmerkė. O ką dar galėjau daryti? Tačiau vis tiek buvo per vėlu. Pasauliui geležies gaminimo paslaptis jau buvo atskleista.

Flamelis stebėjo, kaip dvyniai imasi: Džošas kabinasi seseriai už kojų, o toji pakiša koją ir verčia ant žemės. Skamba skardus juokas. Jau aušta. Flamelis labai troško, kad šį kartą nebūtų per vėlu.

DVIDEŠIMT TREČIAS SKYRIUS

San Fransisko katės lėkė iš miesto. Tvyrojo gili naktis.

Po vieną ir poromis laukinės išgąsdintos gatvės katės, gerai įmitusios, glotnios naminės numylėtinės, visokių formų, dydžių, veislinės ir beveislės, ilgaplaukės ir trumpaplaukės šmėkščiojo šešėliuotomis gatvėmis be jokio garso, taip, kaip moka tiktai katės. Žingsniavo tiltais, bėgo skersgatviais, lindo tuneliais, karstėsi per stogus.

Visos judėjo į šiaurę.

Apstulbę ir išsigandę atsitiktiniai naktiniai praeiviai stebėjo pro šalį lekiančias kates. Jos skubėjo pamiršusios žiurkes ir peles, nekreipdamos dėmesio net į pakeliui pasitaikančius lizdus — sustoti užkrimsti nebuvo kada. Nors katės beveik nekėlė jokio triukšmo, jas lydėjo neįprasti garsai.

Naktinis San Fransisko miestas aidėjo širdį veriančiu galybės šunų kauksmu.

Daktaras Džonas Di liūdėjo.

Ir dar buvo šiek tiek išsigandęs. Kol jie tiktai planavo pulti Hekatės *šešėlių karalystę,* viskas atrodė gerai, tačiau visai kitas reikalas sėdėti prie įėjimo į nematomą karalystę ir stebėti, kaip pašaukti savo didžiai gerbiamų karalienių Bastos ir Morganos iš visų pusių plūsta

katės ir paukščiai. Ką gali tie smulkūs padarai padaryti prieš *vyresniųjų rasės* deivės senovinius kerus?

Di sėdėjo įsitaisęs didžiuliame juodame *Hameryje,* šalia Senuheto, vyro, tarnaujančio Bastai. Jiedu perskrido iš Los Andželo į San Fransiską asmeniniu Di lėktuvu. Nors Džonui kirbėjo tūkstančiai klausimų, jis nekalbino senojo vyro — skrido tylėdami. Laikui bėgant įsidėmėjo, kad *tamsos vyresniųjų* tarnai, kaip ir jis pats, nemėgsta būti klausinėjami.

Hekatės *šešėlių karalystės* įėjimą jiedu pasiekė apie antrą valandą ryto — kaip tik atskrendant pirmiesiems paukščiams. Didžiuliais, toli į rytus ir į šiaurę nusidriekusiais būriais paukščiai traukė į Milo slėnį. Buvo girdėti tiktai sparnų šniokštimas ir tirštai nutūptų medžių šakų girgždėjimas — tiek daug prilėkė varnų.

Praslinko dar keletas valandų, ėmė rinktis katės.

Bekraštis, įvairiaspalviais kailiais mirguliuojantis kilimas plūstelėjo iš tamsos ir sustojo. Visos kaip viena žvelgė į nematomus Hekatės *šešėlių karalystės* vartus. Di pasižiūrėjo pro mašinos langą — žemės nesimatė. Kur tik galėjo aprėpti akys, visur buvo katės.

Galų gale toli rytuose, prie pat horizonto, pradėjo švisti, vos regimai nuraudo dangus. Iš mažo krepšelio, kurį nešiojosi ant kaklo, Senuhetas išėmė mažutę juodą statulėlę ir pastatė ant mašinos prietaisų skydelio viršaus. Tai buvo meniškai išdrožta egiptietiška katės statulėlė, ne didesnė už mažąjį pirštelį.

— Laikas, — ramiai pasakė jis.

Raudonai sublizgo statulėlės akys.

— Ji jau atvyksta, — dar paaiškino.

— Kodėl nepuolėme anksčiau, kol Hekatė miegojo? — paklausė Di. Nors ir bendravo su *tamsos vyresniaisiais* septynis šimtus metų, suvokė, kad iš tiesų apie juos žino labai nedaug. Tai šiek tiek ir guodė — tikėjosi, kad apie žmones jie žino tiek pat mažai.

Rodydamas į susirinkusius paukščius ir kates, Senuhetas pamojo ranka.

— Reikėjo laukti pagalbos, — trumpai paaiškino.

Di linktelėjo. Spėliojo, kad dabar Basta tikriausiai keliauja su žmonių pasauliu besiribojančiomis *šešėlių karalystėmis. Vyresniųjų rasės* geležies baimė reiškė ir tai, kad jie jokiu būdu negalėjo naudotis daugeliu šiuolaikinių patogumų, tokių kaip mašinos ir lėktuvai. Di piktai nusišiepė: štai kodėl jiems taip reikalingi žmonės, jis, Senuhetas ir kiti tarpininkai.

Veikiau jautė, negu matė, kaip nenuleisdami žvilgsnių nuo vakarų medžiuose suknibždėjo paukščiai — pusė milijono, o gal ir daugiau. Di taip pat susidomėjo, kur jie visi žiūri — danguje juodavo tamsi dėmė. Iš pradžių buvo sunku ką nors įžvelgti, paskui aukštybėse ėmė ryškėti šešėlis, neryškus, pastebimas tik todėl, kad užstodavo žvaigždes.

Artinosi Morgana.

Di puikiai žinojo, kad kiekviena legenda paremta tikrais faktais. Žvelgdamas aukštyn į naktinį dangų ir iš vakarų vis besiartinančią blyškiaveidę būtybę su plunksnuotu apsiaustu, besiplaikstančiu aplinkui lyg milžiniški sparnai, Di pagalvojo, kad legendų apie nosferatu23 vampyrus kilmė visiškai aiški. Per ilgą gyvenimą Džonui teko sutikti nemažai vampyrų, tikrų vampyrų, tačiau nė vienas nebuvo toks kraupus, kaip *Varnų deivė* Morgana.

Morgana nutūpė tiesiai prieš *Hamerį*. Tą pačią sekundę, kai grakščiai suskliaudusi apsiaustą palietė žemę, katės išsilakstė į šonus. Tamsoje bolavo jos veidas ir atrodė, kad vietoje juodų kaip naktis akių matyti tik dvi baltame popieriuje išdegintos skylės.

Orą sudrebino žemas ir kimus kačių kniaukimas, iš tamsos pasirodė Basta. *Kačių deivė* vilkėjo baltais, panašiais į Egipto princesės drabužiais, rankoje laikė beveik sulig savimi lygią ietį. Žengė, o priešais skyrėsi ir tik spėjus praeiti vėl susiglausdavo kniaukiantis kačių kilimas. Sustojo šalia Morganos ir, kadangi buvo aukštesnė už šią, pasilenkusi išmurkė:

— Jau metas?

— Taip, metas, — nusilenkė ir Morgana. Atmetusi atgal apsiaustą parodė per petį permestą, ant nugaros kabalduojantį lanką. Deivė nusiėmė lanką ir iš strėlinės ištraukė strėlę.

Abi kartu pasisukusios, lyg pagal duotą ženklą dvi *tamsos vyresniųjų* deivės pasuko prie, atrodytų, neįveikiamos tvoros ir lengvai ją peršoko.

Paskui plūstelėjo paukščiai ir katės.

— Prasideda, — rinkdamas ginklus piktdžiugiškai tarstelėjo Senuhetas. Pačiupęs du lenktus egiptietiškus bronzinius kardus, iššoko iš mašinos.

„Arba pasibaigia“, — pagalvojo Di, tačiau nutylėjo apėmusias abejones ir baimes.

BIRŽELIO 1 DIENA, PENKTADIENIS

DVIDEŠIMT KETVIRTAS SKYRIUS

Džošas su seserimi stovėjo senovinio miško pakraštyje ir stebėjo, kaip trys stulbinamai panašūs į drakonus mažyčiai sparnuoti padarai sukiojasi ir šoka brėkštančios ryto saulės spinduliuose. Džošas pažvelgė į Sofi, tačiau tuoj pat nusisuko.

— Nenoriu, kad tu taip darytum, — burbtelėjo.

Sofi apsikabino brolį per pečius.

— Kodėl ne? — paklausė. Atsistojo tiesiai prieš brolį, kad jis negalėtų nukreipti žvilgsnio į šalį. Žvelgdama jam per kairį petį įėjimo į Igdrasilą link, matė, kad Flamelis, Skati ir Hekatė stebi juos. Aplinkui, kur tik užmatė akis, tūkstančiai šernolakių, tiek žmonių, tiek šernų pavidalu, zujo aplinkui ruošdamiesi mūšiui. Šernų nugaros ir užpakalinės kojos buvo dengtos odiniais šarvais, šernolakiai žmonių pavidalais rankose turėjo bronzines ietis ir kardus. Iš dangaus leidosi didžiuliai būriai skraidančių gyvačių, krūmuose, aukštoje žolėje taip pat knibždėjo gausybė nematomų šliaužiančių, ropojančių, iš visų urvų lendančių padarų. *Šešėlių karalystės* gynėjai rikiavosi aplinkui Igdrasilo sienas, ropštėsi ant aukštų šakų, kiekviename lange kyšojo paruošti kovai lankai ir ietys.

Sofi pažvelgė į brolio veidą ir jo skaisčiai mėlynose akyse pamatė savo atspindį. Suprato: tai nuo ašarų akys blizga tarsi du didžiuliai veidrodžiai. Tiesė ranką, tačiau pačiupęs ją Džošas švelniai suspaudė pirštus.

— Nenoriu, kad tau kas nors atsitiktų, — net neieškojo įmantrių) žodžių jis.

Sofi tik linktelėjo, kalbėti visai nenorėjo. Jautėsi taip, kaip ir jos brolis.

Trys milžiniškos, panašios į pterozaurus gyvatės, prašvilpė jiems virš galvų, ir sparnų mostais sukelti dulkių sūkuriai pakilo nuo žemės. Nei Džošas, nei Sofi net nežvilgtelėjo.

— Nikolas sakė, kad tai rizikinga, — kalbėjo toliau Džošas, — o Hekatė minėjo, kad tai ne tik pavojinga, bet gali būti net mirtina. Visiškai nenoriu, kad tu patirtum tą *sužadinimą.* Viskas gali baigtis blogai. Nenoriu, kad tau atsitiktų kas nors bloga.

— Mes privalome. Nikolas sakė...

— Net nežinau, ar pasitikiu juo, — pertraukė seserį Džošas. — Jaučiu, kad jis kažką rezga. Labai atkakliai prašė Hekatės, kad sužadintų mūsų galias, nors tai ir pavojinga.

— Jis sakė, kad tai vienintelis šansas, — neatlyžo Sofi.

— Vakar sakė, kad reikia bėgti iš knygyno, nes ten nesaugu... Dabar staiga pradeda aiškinti, kad mokys, kaip apsisaugoti nuo Di ir *tamsos vyresniųjų.* Patikėk, Sofi, Nikolas žaidžia pagal savo, mums nežinomo žaidimo taisykles.

Sofi nužvelgė alchemiką. Pažinojo jį jau keletą mėnesių ir prisiminė, kaip sykį savo *tinklaraštyje* įrašė: „Flamelis — jėga“. Žinoma, dabar suvokė, jog visiškai nepažįsta jo. Pažinojo tą vyrą kaip Nikolą Flemingą, tačiau tai, pasirodo, tik slapyvardis. Melas. Flamelis įdėmiai žiūrėjo į Sofi tokiu žvilgsniu, jog atrodė, kad jis supranta, apie ką juodu kalbasi.

— Mums nereikia abiem rizikuoti su šituo *sužadinimu,* — įtikinėjo Džošas. — Aš vienas galiu tai padaryti.

Sofi pažvelgė jam į akis.

— Ir kaip manai, kaip aš jausiuosi, jei tau kas nors atsitiks?

Dabar jau Džošui užkando žadą. Mintis, kad baigtis gali blogai, jam šovė neseniai. Tai labai gąsdino.

Sofi suėmė brolio rankas.

— Nuo pat gimimo mudu viską darome kartu, — rimtu balsu dėstė ji. — Tėčio ir mamos taip dažnai nebūdavo namuose, kad iš tiesų augome dviese — tik tu ir aš. Tu saugojai mane, aš — tave. Neketinu palikti tavęs vieno šiame keistame žaidime. Mes tai padarysime kaip ir visa kita, kartu.

Džošas ilgai žiūrėjo įbedęs akis į Sofi.

— Tikrai? Tu įsitikinusi? — jam jau vaidenosi pasikeitusi Sofi.

— Kaip niekada.

Jie puikiai suprato vienas kitą be žodžių: jei *sužadinimo* metu atsitiktų kas nors bloga, nė vienas nenorėjo likti.

Džošas pagaliau linktelėjo galvą, padavė ranką seseriai ir jiedu atsisuko į alchemiką, Hekatę ir Skati.

— Mes pasiruošę, — pasakė.

— Morgana jau čia, — pranešė Skati, kai jiedu įėjo į medžio vidų paskui Nikolą ir Hekatę. Kovotoja vėl buvo persirengusi juodais koviniais drabužiais — berankoviais, uždaru kaklu marškinėliais, storapadžiais batais. Už nugaros turėjo prisisegusi du trumpus kardus, kurių rankenos kyšojo virš pečių. Akys ir skruostikauliai, paryškinti juodais dažais, suteikė siaubingo panašumo į kaukolę.

— Ji kartu atsivedė Bastą. Jos jau veržiasi į *šešėlių karalystę*.

— Hekatė gali jas sulaikyti, ar ne? — paklausė Sofi. Ji galėjo tik spėlioti apie deivės galimybes, tačiau įsivaizdavo, kad jos nemenkos, ir mintis, kad yra kažkas, dar stipresnis, tikrai baugino.

Skati gūžtelėjo pečiais.

— Nė neįsivaizduoju. Atvyko nusiteikusios karingai, kartu atsivedė ir armijas.

— Armijas? — sunerimo Džošas. — Kokias armijas? Purvažmogius?

— Ne, šį kartą ne golemus. Visus ore lakiojančius paukščius ir visas žemės kates.

Sofi net nusijuokė.

— Paukščius ir kates... ir ką gi jie gali padaryti?

Skati pažvelgė į ją, akys po juodais dažais blykstelėjo baltai.

— Pati matei, ką padarė paukščiai mašinai atvykstant čia.

Sofi linktelėjo. Nuo prisiminimų darėsi bloga. Murzinų, juodų varnų būriai, kapojantys priekinį stiklą ir automobilio stogą, tikriausiai vaidensis net mirties dieną.

— Tai štai, įsivaizduok, kas atsitiktų susirinkus dešimtims tūkstančių paukščių.

— Dešimt tūkstančių... — šnibždėjo Sofi.

— O, tiesą sakant, tai gal net šimtai tūkstančių, — patikslino Skati sukdama į siaurą koridorių. Budinčios gyvatės suskaičiavo maždaug pusę milijono.

— Rodos, minėjai dar ir kates, — negalėjo nurimti vaikinas.

— Taip, minėjau. Jų nesuskaičiuojama daugybė.

Bandydamas suvokti, į kokį iš tiesų didelį pavojų jiedu pateko, Džošas pažvelgė į seserį. Juk jie gali pražūti šitoje keistoje *šešėlių karalystėje,* ir niekas net nesužinos, kas nutiko. Tėvai praleis visą gyvenimą taip ir nesužinoję, kas atsitiko vaikams. Vaikinas, pajutęs, kaip akyse kaupiasi ašaros, pabandė jas nuvaikyti mirksėdamas.

Koridorius, kuriuo jiedu ėjo, sukosi į kitą, dar siauresnį, praėjimą. Lubos buvo taip žemai, kad dvyniams teko eiti palenkus galvas. Nebuvo nei laiptelių, nei pakopų, koridorius sukosi ir pamažu leidosi žemyn spirale. Dvyniai suprato, kad leidžiasi gilyn į žemę, tiesiai po medžiu. Sienos vis tamsėjo, buvusią lygią medieną dabar margino vis tankiau kyšančios šaknys. Jos raitėsi ir kibiais pirštais įkyriai kibo dvyniams į plaukus. Drėgname ore pakvipo moliu, žeme, pūvančiais lapais ir šviežiais daigais.

— Namas tikrai gyvas, — pasukus į dar vieną lenktą koridorių, visą apraizgytą gumbuotomis, susivijusiomis didžiojo medžio šaknimis, neslėpdama nustebimo pasakė Sofi. — Vaikštinėjame po jį, įrengti kambariai, baseinai, iškirsti langai, o medis vis tiek gyvas! — Sofi tai ir žavėjo, ir baugino.

— Šis medis išaugęs iš *Pasaulio medžio* Igdrasilo sėklos, — delnu braukdama per atsikišusias medžio šaknis tyliai paaiškino Skati. Prikišusi delną prie veido giliai įkvėpė medžio šaknų aromato. — Prieš tūkstantį metų, kai vanduo užliejo Danu Talį, keliems *vyresniesiems* pasisekė išgelbėti kai kuriuos augalus ir gyvūnus ir užveisti juos kitose žemėse. Tačiau tiktai Hekatė ir Odinas sugebėjo išauginti Igdrasilo sėklas. Odinas, kaip ir Hekatė, sugeba valdyti gamtos gaivalus.

Mėgindamas prisiminti Džošas susiraukė — kažką buvo truputį girdėjęs apie Odiną. Ar tik jis nebus tas vienaakis norvegų dievas? Nespėjus paklausti, Hekatė dingo, prasmuko tarp susivijusių šaknų gniužulo. Nikolas Flamelis stabtelėjo, palaukė dvynių ir Skati. Blyškios alchemiko akys buvo patamsėjusios, tarp akių ant kaktos įsirėžė vertikali raukšlė. Kalbėdamas rinkosi žodžius labai atsargiai, apgalvodamas, o prancūziškas akcentas išryškėjo kaip niekada.

— Labai norėčiau, kad jums nereikėtų šito daryti, — pradėjo Flamelis, — tačiau privalote patikėti — kito kelio nėra.

Alchemikas ištiesęs rankas uždėjo ant dešiniojo Sofi peties ir ant kairiojo Džošo peties. Jų auros — sidabrinė ir auksinė — staiga sutvisko, drėgnas sunkus požemio oras pakvipo vaniliniais ledais ir apelsinais.

— Bijau, kad padėję Perenelei ir man patys atsidūrėte mirtiname pavojuje. Jei... kai Hekatė sužadins jūsų magiškas galias, išmokysiu jus keleto apsauginių užkalbėjimų. Paskui keliausime pas penkių senosios magijos formų specialistus. Tikiuosi, jie baigs jūsų mokymus.

— Tai mes... tapsime kerėtojais? Burtininkais? — paklausė Sofi. Tikėjosi, kad bus labiau susijaudinusi, tačiau iš galvos neišėjo Skati žodžiai, kad kai Hekatė pradės galių *sužadinimą,* jiedu tikrai atsidurs mirtiname pavojuje.

— Taip, kerėtojais, burtininkais, raganiais, netgi žyniais, — nusišypsojo Flamelis. Atsisukęs atgal pažvelgė į dvynius. — Dabar eikit vidun. Darykite viską, ką ji lieps. Žinau, kad baisu, bet pamėginkite sukaupti drąsą. Be to, galiu pasakyti, kad bijoti — visai ne gėda. — Nikolas vėl nusišypsojo. Tiesą pasakius, šypsojosi tik lūpos, akyse vis dar švietė rūpestis. — Iš šito kambario išeisite pasikeitę, tapę visai kitais žmonėmis.

— Nenoriu būti kitu žmogumi, — sušnibždėjo Sofi. Labiausiai dabar troško, kad viskas būtų po senovei, kaip buvo dar visai neseniai, nuobodu ir įprasta. Nežinia ką būtų atidavusi už galimybę sugrįžti į tą nuobodų pasaulį.

Leisdamas dvyniams įeiti vidun, Flamelis pasitraukė nuo praėjimo.

— Kai tik pamatėte Di, jau tada pradėjote keistis. Pokyčiams prasidėjus, kelio atgal nėra.

Požeminiame urve buvo visiškai tamsu. Sienas, lubas — viską — dengė išsiraizgiusios medžio šakos. Sofi jautė brolio ranką savojoje ir spustelėjo pirštus. Sulaukė jo atsako.

Keliaujant urvu vis toliau — o jis buvo daug didesnis nei atrodė iš pradžių — dvynių akys priprato prie tamsos. Įžvelgė žalsvą švytėjimą. Šaknų raizgalynę dengė tankios kaip kailis sužėlusios samanos — tai nuo jų ir sklido ta žalsva nefritinė šviesa. Atrodė, lyg viskas būtų giliai po vandeniu. Oras buvo toks drėgnas, kad darėsi sunku kvėpuoti, o mažučiai vandens lašeliai kaip prakaitas kaupėsi jiems ant plaukų ir odos. Drebėjo, nors tikrai ne iš šalčio.

— Turėtumėte jaustis pagerbti, — tiesiai virš galvų suskambo Hekatės balsas. — Praėjo daug kartų nuo to laiko, kai paskutinį kartą atlikau *sužadinimą* žmonėms.

— Kas... — pradėjo Džošas, tačiau balsas užlūžo. Atsikosėjęs pradėjo iš naujo: — Kas buvo tas paskutinysis *sužadintas* žmogus?

Džošas norėjo pasirodyti nebijąs.

— Jūsų, žmonių, laiko matavimu, tai atsitiko seniai, XII amžiuje. Tas vyras buvo kilęs iš Škotijos kalnų. Neatsimenu jo vardo.

Nuojauta dvyniams kuždėjo, kad Hekatė meluoja.

— Kas jam atsitiko? — paklausė Sofi.

— Mirė, — deivė nusikvatojo aukštu balsu. Juokas čia visai

netiko. — Jį užmušė kruša.

— Turėjo būti stipri kruša, — sušnabždėjo Džošas.

— O, taip... Buvo... — sumurmėjo Hekatė. Neliko jokių abejonių, kad deivė kažkaip susijusi su paslaptinga vyro mirtimi. Hekatė Džošui priminė kerštingą vaiką.

— Kas toliau? — pasidomėjo Džošas. — Mums stovėti? Atsisėsti? Atsigulti?

— Nieko nedaryti, — atšovė Hekatė. — Tai ne taip lengva. Šitiek metų jūs, žmonės, stengėtės laikytis atokiai nuo to, ką pusiau juokais vadinate magija. Tačiau visų burtų paslaptis tik ta, kad sužadinami žmogaus pojūčiai. Žmonės kažkodėl sau to neleidžia. Jie mato tik mažą dalelę to, ką iš tiesų galėtų įžvelgti, išgirsta tik tai, kas iš tiesų rėžia ausį, juokingai mažai užuodžia ir skiria tik pačius saldžiausius ir rūgščiausius skonius.

Dvyniai jautė, kaip Hekatė kalbėdama suka apie juos ratu. Žingsnių negirdėjo, tačiau spėjo pagal sklindantį balsą. Kai prakalbo jiems už nugarų, jiedu net pašoko.

— Kažkada pojūčiai buvo reikalingi žmonėms, kitaip jie nebūtų išgyvenę, — Hekatė nutilo. Po ilgos pauzės Sofi pajuto jos kvėpavimą prie pat ausies. Deivė vėl prakalbo: — Paskui pasaulis pasikeitė. Danu Talį užliejo potvynio banga, praėjo dinozaurų amžius, ledynmetis, žmonės pasidarė... protingi. — Paskutinį žodį ji ištarė tartum keiksmažodį. — Žmonės tapo tingūs ir pasipūtę. Pamatę, kad gali išgyventi ir be tokių aštrių pojūčių, palaipsniui juos prarado.

— Nori pasakyti, kad praradome magiškąsias galias per tingėjimą? — nustebo Džošas.

Sofi vos sulaikė dejonę — vieną kartą per brolio liežuvį jiedu rimtai papuls į bėdą.

Tačiau Hekatė atsakė netikėtai švelniu ir maloniu balsu:

— Tai, ką vadinate magija, tėra tiktai vaizduotės padariniai, sukelti pojūčių, o paskui dėl auros įgavę formą. Kuo galingesnė aura, tuo didesni burtai. O jumyse slypi nenusakoma galia. Alchemikas teisus: galėtumėte būti galingiausi burtininkai iš visų, kada nors buvusių žemėje. Tiktai viena problema, — Hekatei kalbant patalpoje darėsi šviesiau, jie jau galėjo matyti viduryje stovinčios moters figūrą. Stovėjo tiesiai po šaknų gniužulu, panašiu į ranką, nukarusią nuo stogo. — Problema ta, kad žmonės išmoko gyventi be pojūčių. Smegenys perfiltruoja tiek daug informacijos, kad iki sąmonės tenueina menka dalis. Jūs gyvenate tartum paskendę migloje. Taip, galiu sužadinti jūsų miegančias galias, tačiau tai tikrai pavojinga. Pavojinga, nes staiga jus užlieję pojūčiai gali būti per stiprūs, net nepakeliami. — Hekatė nutilo, o paskui dar paklausė: — Ar jūs pasiruošę surizikuoti?

— Taip, — nieko nelaukusi atsakė Sofi. Brolis nespėjo

paprieštarauti. Mergina pagalvojo, kad Džošas truputį prisibijo, jog deivė jam padarys ką nors negera, pavers kokiu šlykščių padaru ar nužudys.

Hekatė atsisuko į Džošą.

Vaikinas nusigręžęs patamsyje žvilgsniu ieškojo sesers. Žalios šviesos nušviestas Sofi veidas atrodė prastai. *Sužadinimas* bus pavojingas, gal net mirtinas, tačiau jokiu būdu neleis Sofi patirti jį vienai.

— Aš pasiruošęs, — ryžtingai pratarė ir Džošas.

— Tada pradėsime.

DVIDEŠIMT PENKTAS SKYRIUS

Di laukė, kol į Hekatės *šešėlių karalystę* prasmuks paskutinieji paukščiai ir katės. Tada pats išlipo iš mašinos ir pasuko prie slapto įėjimo. Senuhetas, Bastos palydovas, džiugiai nusekė paskui savo valdovę į *šešėlių karalystę,* tačiau Di neturėjo tiek entuziazmo. Pirmam šokti į mūšį — visai prasta mintis. Paprastai išlieka gyvi užnugaryje besikaunantys kariai. Džonas tikėjosi, kad Hekatės sargai susibūrė tuojau pat už nematomų *šešėlių karalystės* sienų, todėl nė neketino pulti pirmas. Pasvarstęs nutarė, kad tai netgi ne bailumas, o tiesiog atsargumas, padėjęs išlikti gyvam šimtmečius. Tačiau amžinai laukti saugiai atsitraukęs irgi negalėjo, nežmoniški valdovai tikėjosi jį taip pat išvysti mūšio lauke. Vyras apsirengė du tūkstančius dolerių kainavusį odinį apsiaustą, užsisagstė... Palikęs už savęs ankstyvą šaltoką šio pasaulio rytą, žengė tiesiai į...

...mūšio lauką.

Aplinkui knibždėjo gyvi padarai, tik tarp jų nesimatė nė vieno žmogaus.

Patekę *šešėlių karalystėn,* Morganos paukščiai labai pasikeitė, tapo lyg ir žmonės, tačiau vis dėlto žmonėmis nebūtumei pavadinęs. Aukšti ir liesi, kaip ir jų valdovės, kūnai atrodė beveik kaip žmonių, tik aptraukti blyškia, permatoma oda, rankų pirštai baigėsi mirtinai aštriais nagais, o už nugarų karojo į šikšnosparnių panašūs odiniai suglausti sparnai. Galvos taip ir liko paukštiškos.

Plunksnuotame fone buvo matyti ir kačių. Peržengusios *šešėlių karalystės* slenkstį jos taip pat supanašėjo su valdove Basta, kaip ir ji, turėjo kačių galvas. Nei letenos, nei rankos — kažkas tarpinio tarp abiejų buvo ginkluotos aštriais lyg peiliai nagais. Kūnus dengė skystas, peršviečiamas pūkuotas kailis.

Apsidairęs Di nepastebėjo nė vieno Hekatės sargybinio. Kurgi jie kaunasi? Di staiga išsigando: kas tada saugojos būstą? Di išsitraukė po apsiaustu slėptą durklą, pagarsėjusį Ekskaliburo vardu, ir ryto migloje ryškėjančiu taku patraukė tarp aukštų medžių. Rausvuose ryto saulės

spinduliuose kruvinai suspindo senojo ginklo juodi ašmenys.

— Paukštžmogiai, — sumurmėjo Skati ir nepagailėjusi pridėjo kitiems dar negirdėtą savo jaunų dienų keiksmažodį senovine keltų kalba. Negalėjo pakęsti paukštžmogių, nuo jų merginą išberdavo alerginiai spuogai. Stebėdama iš miško plūstančius padarus, Skati stovėjo prie įėjimo į Igdrasilą. Daugelyje tautų buvo galima išgirsti mitologinių pasakojimų apie žmones, virtusius paukščiais, arba paukščius, įgavusius beveik žmogišką pavidalą. Per ilgą gyvenimą Skati teko sutikti nemažai tokių būtybių, o vienas kartas vos nepasibaigė visai liūdnai. Tai nutiko kaunantis su Sirine, apuoku su nuostabaus grožio moters galva. Ir tai tik dėl to, kad Skati alergiška plunksnoms. Ir dabar jai jau pradėjo niežėti visą kūną, vos galėjo sulaikyti čiaudulį. Morganos kariauna nevikriai artinosi — susikūprinę, vilkdami kojas žeme, tartum seniai. Gerais kariais nebūtumei pavadinęs, tačiau turėjo vieną privalumą — jų buvo labai daug.

Paskui paukštžmogius pasirodė ir katės. Kačiažmogiai. Lėtai sėlindamos, dauguma judėdamos keturiomis, tik keletas ėjo dviem kojomis. Afrikoje ir Indijoje buvo sukurta nemažai mitų apie kates, ir štai jos atslenka. Nepalyginsi su paukščiais. Katės kovėsi puikiai: greitos kaip žaibas stipriais naguotų letenų smūgiais galėjo mirtinai sužeisti. Skati nusičiaudėjo. Pasirodo, alergiška ir katėms.

Užpuolikų armija sustojo. Gal juos šiek tiek išgąsdino medžio dydis, o gal netikėta pasirodė tai, kad būsto tarpduryje laukia vienintelė kovotoja. Pasimuistę ir pasistumdę išsirikiavo nelygia greta ir lyg pagal komandą patraukė pirmyn.

Skati pasukiojo galvą, pakrutino pečius, rankose sušvytravo du trumpi kardai. Iškėlusi virš galvos juos sukryžiavo.

Tai buvo ženklas, kurio tik ir laukė Torko Alta ir skraidančios gyvatės. Tartum staiga atsiradę iš niekur, nuo saulės spindulių spindinčiomis nugaromis smigo žemyn šimtai siaubingų roplių ir smogė užpuolikų armijai. Skrajūnai suko vieną ratą po kito, galingais sparnų mostais keldami dulkių sūkurius, apakindami sumišusius paukščius ir kates. Torko Altos šernolakiai, iki tol gulėję aukštoje žolėje ir slapstęsi už galingų Igdrasilo medžio šaknų, pakilo į kovą pačiame atėjūnų armijos viduryje. Skubėdama į būsto gilumą, Skati pagalvojo, kad mūšio garsai labai panašūs į tuos, kurie pasigirsdavo San Fransisko zoologijos sode atėjus maitinimo metui.

— Mums trūksta laiko, nespėsime, — įbėgusi į koridorių pasakė Flameliui Skati.

— Ar labai trūksta? — susirūpino Nikolas.

— Labai, — atsakė kovotoja. — Torko Alta ir drakonai ilgai nesulaikys jų.

— O Morgana ir Basta?

— Nemačiau. Tačiau gali neabejoti, jos artinasi. O kai ateis... — sakinys taip ir liko nebaigtas. Kol Hekatė užsiėmusi su dvyniais, niekas kitas nesugebės atsilaikyti prieš *tamsos vyresniąsias.*

— Jos ateis... — liūdnai pakartojo Skati.

Žengė arčiau prie Flamelio. Jiedu pažinojo vienas kitą jau tris šimtus metų ir, nors Skati pora tūkstantmečių vyresnė už Nikolą, gerbė lyg tėvą, kurio jau visiškai nebeprisiminė.

— Pasiimk dvynius ir bėkite. Sulaikysiu užpuolikus čia — laimėsite šiek tiek laiko, pasistengiu kaip tiktai galėdama.

Nikolas ištiesė ranką. Uždėjo ją Skati ant peties, spustelėjo. Blykstelėjo energijos pliūpsnis. Jiedu trumpam sušvytėjo. Vėl prabilęs Nikolas nesąmoningai pradėjo vartoti jaunystės prancūzų kalbą:

— Ne, mes taip nepasielgsime. Iš čia išvyksime visi kartu. Mums reikia dvynių, Skati. Ne man, ne tau — mums visiems, visam pasauliui. Manau, tiktai jie sugebės pasiekti išpranašautą tikslą ir apginti Žemę nuo *tamsos vyresniųjų.*

Atsisukusi Skati per petį pažvelgė atgal į tamsų kambarį.

— Labai daug iš jų nori. Kada ketini atskleisti jiems visą teisybę? — paklausė Nikolo.

— Kai ateis laikas...

— Būtent laiko ir neturi, — sumurmėjo Skati. — Tu jau pradėjai senti. Tavo veidas... raukšlės aplink akis. Plaukai ėmė žilti.

Flamelis linktelėjo.

— Žinau. Nemirtingumo užkalbėjimas jau sulaužytas. Perenelė ir aš kasdien pasenstame metais, jei tą dieną nesukalbame užkeikimo. Mėnesiui baigiantis mes mirsime. Tačiau tada tai jau bus nebesvarbu. Jei *tamsos vyresniesiems* pasiseks, tai žmonių pasaulis iki to laiko nebeegzistuos.

— Pamėginkime užkirsti tam kelią. — Skati nusisuko nuo Flamelio, prisėdo ant grindų ir užkėlusi kojų pėdas ant šlaunų, o nugarą ištiesusi įsitaisė lotoso poza. Ant kelių pasidėjo kardus, kurių rankenų nepaleido iš rankų. Jei koks paukštis ar katė prasibrautų į namą ir rastų šį koridorių, turėtų praeiti pro ją. Ji tai jau pasistengtų, kad jie brangiai sumokėtų.

Hekatė buvo davusi Flameliui nedidelę lazdą iš Igdrasilo šakos ir dabar, laikydamas ją abiem rankomis, vyras atsistojo tiesiai priešais duris į kambarį, kur deivė kalbėjosi su dvyniais. Jei kas ir prasmuks pro Skati, jiems teks susidurti su Nikolu. Skati kaunasi rankomis, kojomis ir kardais, tačiau Nikolo ginklai gali būti kur kas pavojingesni. Flamelis ištiesė ranką, ir nedidukė koridoriaus erdvė prisipildė šaltmėčių kvapo. Alchemiko aura sušvytėjo ir sumirgėjo žalia šviesa. Jis vis dar buvo galingas, tačiau kiekvieną kartą panaudojus kerus netekdavo daugiau ar mažiau gyvybinių jėgų, taigi susilpnėdavo. Skati buvo teisi: jis pradėjo senti. Jautė skausmus ir

kartais sudiegdavo ten, kur anksčiau niekada neteko pajusti skausmo. Netgi matė nebe taip gerai, kaip vakar. Jei tektų panaudoti savo galias, tai paspartintų senėjimo procesą, tačiau buvo nusiteikęs apsaugoti kambarį ir duoti Hekatei tiek laiko, kiek tiktai reikės. Lyg mėgindamas žvilgsniu perskrosti tamsą, atsisukęs žvelgė per petį į kambarį. Kas tenai vyksta?

— Pradėsime nuo vyresniojo, — pareiškė Hekatė.

Sofi girdėjo, kaip brolis įkvepia oro ir žiojasi prieštarauti, tačiau tvirtai suspaudė jam pirštus, net pajuto, kaip sutraška kaulai. Džošas pasipiktinęs atsakė įspirdamas jai į kulkšnį.

— Tai tradicija, — tęsė deivė. — Sofi... — kiek palaukusi vėl kalbėjo, — kokia tavo pavardė ir tėvų vardai?

— Niumen... mano mama — Sara, o tėvo vardas — Ričardas. — Atrodė labai neįprasta vadinti tėvus kitaip nei mama ir tėčiu.

Žalia šviesa kambaryje sušvito ryškiau, ir švytinčių sienų fone išryškėjo Hekatės siluetas. Nors veidas ir skendėjo tamsoje, jos akys atspindėjo žalią šviesą, lyg tai būtų poliruoto stiklo gabaliukai. Ištiesusi ranką, prispaudė delną prie Sofi kaktos.

— Sofi, Saros ir Ričardo dukra, Niumenų klano žmonių rasės palikuonę, — Hekatė pradėjo angliškai, bet paskui tęsė nuostabaus grožio, tačiau nesuprantama kalba, egzistavusia dar prieš žmonijos atsiradimą.

Jai kalbant sušvito Sofi aura, šalta, sidabrinio spindesio migla apgaubė visą merginos kūną. Šaltas vėjelis paglostė odą, ji staiga suprato, kad nebegirdi, ką sako Hekatė. Matė, kaip juda jos lūpos, tačiau negirdėjo nė vieno sakomo žodžio — viską užgožė kiti garsai: garsiai šniokščiantis įkvepiamas oras, ausyse ūžiantis kraujas ir garsus širdies dundėjimas. Sofi pajuto stiprų spaudimą smilkiniuose, tartum smegenys būtų ėmę plėstis ir nebetilptų kaukolėje. Skausmas plėtėsi tolyn į stuburo smegenis ir nesustodamas sklido kaulais po visą kūną.

Kambarys staiga ėmė švisti. Hekatė, dabar jau gerokai vyresnė, gal net Sofi bendraamžė, stovėjo paskendusi besiplaikstančiose šviesos liepsnose. Sofi suprato, kad mato deivės aurą. Stebėjo, kaip šviesos sukasi ir vyniojasi aplinkui Hekatės ranką, slenka žemyn pirštais. Persigandusi mergina pajuto, kaip šviesa skverbiasi į jos kaukolę. Susisuko galva, Sofi prarado pusiausvyrą ir pro ūžesį ausyse staiga prasimušė suprantami Hekatės žodžiai:

— Sužadinu tavyje šią siaubingą galią, — deivė judino rankas prieš Sofi veidą degindama lyg ugnimi ir stingdydama kaip ledas. — Tai pojūčiai, kurių žmonės atsisakė, — Hekatė švelniai prispaudė prie merginos akių nykščius.

— Matyk taip aštriai...

Sofi praregėjo, kaip net neįsivaizdavo, kad galima: tamsus kambarys nušvito žėrinčia šviesa, kiekvienas šešėlis išryškėjo iki

smulkmenų, net įžvelgė kiekvieną Hekatės drabužio siūlelį, kiekvieną dygsnį, galėjo suskaičiuoti plaukus ant deivės galvos. Deivės veide išryškėjo smulkių raukšlių tinklelis, tankėjantis aplink akis.

— Girdėk taip aiškiai...

Tartum kas būtų ištraukęs iš ausų vatos kamščius. Staiga ji iš tiesų išgirdo. Skirtumas buvo pritrenkiantis — panašiai kaip klausytis muzikos per *iPod* ausinuką ir paskui tą patį muzikos įrašą įsijungti miegamojo stereofonine aparatūra. Kiekvienas garselis kambaryje tapo daug aiškesnis ir garsesnis: brolio kvėpavimas, traškėjimas kažkur aukštai, galingojo medžio šakose, nematomų padarėlių krebždėjimas tarp šaknų. Pakreipusi galvą net girdėjo tolumoje vykstančio mūšio garsus: paukščių klyksmus, kačių stūgavimus ir šernolakių riaumojimą.

— Jausk menkiausius skonio skirtumus...

Hekatė pirštais perbraukė Sofi lūpas. Mergina pajuto, kaip dilgčioja liežuvį. Apsilaižė lūpas ir pajuto anksčiau valgytų vaisių skonį. Nustebo supratusi, kad jaučia netgi oro skonį — nenusakomą, panašų į žemės, jautė vandens garų drėgmę.

— Tebūnie tavo lytėjimo pojūčiai aštrūs...

Sofi oda tartum atgijo. Dėvimi drabužiai, viskas, kas tik lietėsi prie odos: minkšta marškinėlių medvilnė, kietas džinsas, auksinė grandinėlė su zodiako ženklu ant kaklo, šiltos medvilninės kojinės — kėlė keistus, iki šiol nepatirtus pojūčius.

— Užuosk menkiausius kvapus...

Sofi net atsilošė, akys apsiašarojo nuo gausybės užplūdusių aštrių kvapų: nežemiškas Hekatės kvapas, primenantis prieskonius, šleikštus žemės kvapas, brolio dezodorantas, kuris turėtų veikti visą parą, tačiau paprastai neatlikdavo savo pareigos, bekvapė (anksčiau tokia ir būdavo) plaukų želė ir pagaliau jos pačios dantų pastos skonis burnoje.

Sofi aura sušvito, sidabrinė migla kilo nuo jos tarsi ūkas nuo ežero anksti rytą. Blyškiu sidabriniu ovalu migla supo merginą. Ji užsimerkė ir atlošė galvą. Pojūčiai veržėsi nesulaikomai, spalvos, kvapai, garsai. Visai tai buvo ryškiau, garsiau, stipriau nei kada nors teko patirti. Paaštrėję pojūčiai tapo beveik skausmingi... Ne, ne beveik skausmingi... Skaudėjo... Galva plyšo, gėlė kaulus, niežėjo odą — visko buvo per daug. Sofi kiek tik gali atlošė galvą, rankos nevaldomai pakilo, ir mergina, išskėtusi rankas... per gerą sprindį pakilo nuo žemėtų grindų.

— Sofi... — negalėdamas nuslėpti baimės balse sušnibždėjo Džošas. — Sofi... — Jo sesuo, apsupta vilnijančios sidabrinės miglos, plūduriavo ore tiesiai prieš jį. Šviesa, sklindanti nuo jos kūno, buvo tokia ryški, kad visas kambarys nusidažė sidabriniais ir juodais tonais. Vaizdas priminė vieną baisesnių siaubo filmų.

— Neliesk, — griežtai įspėjo Hekatė. — Jos kūnas kaip tik dabar bando priprasti prie pojūčių gausybės. Tai pats pavojingiausias metas.

Džošui perdžiūvo lūpos, atrodė, kad net traška pabandžius apsilaižyti staiga lyg sutinusiu liežuviu.

— Pavojingiausias... tai kodėl pavojingiausias... Ką tai reiškia? — staiga pajuto, kad gali atsitikti tai, ko labiausiai bijojo.

— Dažniausiai smegenys nepajėgia susidoroti su staiga užgriuvusia aštrių pojūčių lavina.

— Dažniausiai... — sušnibždėjo persigandęs vaikinas.

— Taip, beveik visada, — pasakė Hekatė. Jos balse aiškiai buvo girdėti užuojauta ir gailestis. — Štai kodėl nenorėjau šito daryti.

— O kas atsitinka? — paklausė Džošas. Iš tiesų nenorėjo išgirsti atsakymo.

— Smegenys tiesiog išsijungia. Žmogus lieka komoje, iš kurios niekada nepakyla.

— Ir Flamelis žinojo, kad taip gali atsitikti? — jausdamas, kaip nesulaikomai kyla pykčio banga, paklausė Džošas. Jam net pasidarė bloga. Alchemikas žinojo, kad *sužadinimas* gali ir veikiausiai baigsis judviejų koma, ir tai jo nesustabdė. Įtikino Hekatę, kad imtųsi to. Džošas degė pykčiu, buvo pilnas baimės, jausmai tiesiog virė. Ir dar... jautėsi visiškai apleistas. Manė, kad Flamelis draugas. Pasirodo, klydo.

— Žinoma, — pasakė Hekatė. — Juk jis pasakojo, kokiame pavojuje atsidursite, ar ne?

— Pasakojo, bet ne viską, — atšovė Džošas.

— Nikolas Flamelis niekada ir niekam nepasakoja visko.

Pusė Hekatės veido buvo nušviesta sidabrine nuo Sofi sklindančia šviesa, kita pusė skendėjo šešėlyje. Staiga deivės šnervės išsiplėtė, akys tapo didžiulės. Ji žvelgė į medžio šaknis.

— Ne! — sušuko deivė. — Ne!

Sofi atsimerkė ir sušuko:

— Dega!

— Jie padegė pasaulio medį, — sustugo Hekatė. Deivės veidas, persikreipęs iš siaubo ir įniršio, tapo panašus į kraupią kaukę. Pastūmusi Džošą Hekatė išlėkė į koridorių. Vaikinas liko su ta, kuri anksčiau vadinosi sesuo dvynė. Spoksojo į ją, plūduriuojančią ore, nė nenumanydamas, ką daryti. Bijojo net paliesti. Viskas, ką jis suprato, tai, kad pirmą kartą gyvenime jiedu tapo skirtingi. Tiek skirtingi, kad sunku buvo net suvokti.

DVIDEŠIMT ŠEŠTAS SKYRIUS

— Mums reikia eiti, — bandydamas sugrąžinti vaikiną į šį pasaulį, Nikolas purtė Džošą sugriebęs už peties.

Džošas atsisuko ir pažvelgė į alchemiką. Vaikino skruostais

riedėjo ašaros, bet jam tai nerūpėjo.

— Sofi... — tyliai sušnibždėjo vaikinas.

— Jai viskas bus gerai, — tvirtu balsu pareiškė Flamelis. Koridoriuje aidėjo šauksmai, ginklų žvangesys, žmonių ir gyvūnų šūksniai. Garsiausiai iš visų skambėjo patenkintos Skati kvatojimas. Flamelis palietė ore vis dar sklandančią Sofi, jo aura nusidažė baltai žalia šviesa. Paėmęs už rankos švelniai truktelėjo merginą žemyn. Vos kojomis palietė žemę, jėgos apleido jos kūną, Nikolas vos spėjo sugauti Sofi, be sąmonės kniumbančią ant grindų.

Prišoko Džošas. Nustūmęs Flamelį į šalį, apkabino seserį. Energija kibirkščiuodama liejosi iš blėstančios merginos auros. Kibirkštys skaudžiai smigo jam į kūną, tačiau jaunuolis nekreipė dėmesio. Piktai susiraukęs pažvelgė į Flamelį.

— Tu žinojai, — metė kaltinimą, — kaip tai pavojinga. Sesuo galėjo taip ir likti komoje.

— Žinojau, kad taip nenutiks, — ramiai atsakė Nikolas ir pritūpė šalia Džošo. — Jos aura ir tavo, beje, taip pat — labai stiprios. Žinojau, kad judu išgyvensite. Niekada nebūčiau tyčia stūmęs jūsų į pavojų. Galiu prisiekti. — Nikolas siekė Sofi rankos, norėjo patikrinti pulsą, tačiau Džošas nustūmė jo ranką šalin. Jis nė truputėlio netikėjo Nikolu. Labai norėjo tikėti, tačiau kažkodėl Flamelio žodžiai skambėjo neįtikinamai.

Koridoriuje suskambo priešmirtinis katės klyksmas ir tuojau po to — Skati balsas:

— Metas bėgti. Dabar pat, paskui gali būti vėlu!

Degėsių kvapas vis stiprėjo, į kambarį jau ėmė vinguriuoti plonos pilkų dūmų sruogelės.

— Mums reikia eiti. Pakalbėsime apie tai vėliau, — ryžtingai paliepė Nikolas.

— Tikiuosi, taip ir bus, — burbtelėjo Džošas.

— Padėsiu tau nešti ją, — pasisiūlė Alchemikas.

— Galiu ir pats, — atšovė vaikinas ir apkabinęs pakėlė seserį ant rankų. Daugiau niekam neleis net prisiliesti. Net pats nustebo, kokia ji lengvutė. Pagalvojo, kad turėtų būti dėkingas amerikietiško futbolo treniruotėms. Šios būdavo skausmingos, tačiau vaikinas tapo stipresnis nei iš pažiūros atrodė.

Alchemikas pasičiupo atremtą į sieną lazdą. Ištiesė ją pirmyn, lazdos galas sužibo žalia šviesa, oru nusidriekė plonytės dūmų sruogos.

— Pasiruošęs? — paklausė Flamelis.

Tvirtai priglaudęs seserį prie krūtinės, Džošas linktelėjo galva.

— Kad ir kas atsitiktų, kad ir ką matytum, nesustok ir neatsisuk. Už šių durų pilna padarų, kurie nužudys tave nė akimirką nesusvyravę.

Džošas nusekė paskui Flamelį, tačiau, vos spėjęs išeiti pro duris, net sustingo iš siaubo. Siauro koridoriaus viduryje stovėjo Skati. Trumpi kardai jos rankose net mirgėjo. Už jos susigrūdę koridoriuje stumdėsi patys baisiausi, kokius tik Džošas kada buvo regėjęs, padarai. Jis tikėjosi išvysti pabaisas, tačiau šie pranoko vaizduotę. Būtybės, nei žmonės, nei laukiniai padarai, atrodė kaip kraupūs mišrūnai. Žmonės kačių galvomis urzgė ir puldinėjo Skati, o nagams atsitrenkus į kardus žiro kibirkštys. Kiti padarai, paukščiagalviai žmonės aštriais varnų snapais, kėsinosi įkirsti.

— Skati, pasilenk, — sušuko Flamelis. Net nepalaukęs, kad įsitikintų, ar ji girdėjo šūksnį, ištiesė lazdą ir nutaikė į pabaisas. Alchemiko aura suspindo žaliai, ore net apkarto nuo šaltmėčių kvapo. Smaragdinis švytintis kamuolys sukosi ant lazdos galo, paskui garsiai pokštelėjęs nuskrido pirmyn. Skati vos spėjo pasilenkti, kamuolys prašvilpė virš jos ir trenkėsi į lubas beveik tiesiai virš galvos. Lubose liko ryški žymė, iš kurios tuojau ėmė varvėti lipnus žalias švytintis skystis. Pro įėjimą kyštelėjo raina katės galva. Iš pražiotų nasrų kyšojo blizgančios iltys. Pastebėjęs Skati, kačiažmogis metėsi ant jos, tačiau lašas lipnios žalios masės užtiško katei ant galvos. Padaras tarsi sulaukėjo, daužydamas viską pakeliui, šokinėjo po koridorių. Artyn žengė būtybė su varno galva. Jai taip pat teko žalios šviesos lašas. Juodi padaro sparnai kaipmat tapo skylėti, sudrisko ir, aidint siaubingam karksėjimui, visai nukrito. Džošas pastebėjo, kad žalioji šviesa, dabar jau beveik medaus tirštumo, degino padarus, tačiau visiškai nekenkė medžiui. Norėjo atidžiau apsidairyti, kas vyksta, tačiau susikaupęs stebėjo seserį. Jos kvėpavimas buvo labai padažnėjęs, buvo matyti, kaip po užmerktais akių vokais juda akių obuoliai.

Skati pašoko ant kojų ir pribėgusi prie Flamelio su Džošu pareiškė:

— Labai įspūdinga. Net neįtariau, kad taip moki.

Flamelis mojavo lazda lyg dirigento batuta.

— Tai sukaupia mano galias.

Skati apsidairė.

— Atrodo, mes apsupti.

— Hekatė praėjo šituo keliu, — pasisukęs į dešinę ir rodydamas į neperžengiamą šaknų raizgalynę pasakė Nikolas. — Mačiau, kaip ji išbėgo iš kambario ir pasuko tiesiai pro čia. — Nikolas žengė prie šaknų ir kyštelėjo į jas ranką iki pat alkūnės. Ranka dingo.

— Aš eisiu pirma, — pasišovė Skati. Džošas nustebo: nukovusi gausybę į kates ir paukščius panašių būtybių, mergina neatrodė, kad turėtų nors vieną įbrėžimą. Turbūt net nepametė nė vieno plauko. Nepastebėjo net ir to, kad uždususi po kovos sunkiau kvėpuotų. „Na, vampyrai gal visai nekvėpuoja“, — tyliai svarstė vaikinas.

Sukryžiavusi ant krūtinės kardus Skati žengė pirmyn ir tą pačią akimirką, prisilietusi medžio šaknų, išnyko, nunėrė į nežinią.

Flamelis su Džošu susižvalgė, luktelėjo ir žengė arčiau šaknų. Staiga iš paties jų tankumyno kyštelėjo patenkinta Skati galva:

— Viskas gerai. Ramu.

— Aš eisiu paskutinis, — pasakė Flamelis praleisdamas į priekį Džošą. — Susitvarkysiu, jei kas mėgintų sekti.

Džošas linktelėjo. Nenorėjo kalbėtis su Nikolu. Vis dar niršo ant alchemiko, kodėl sukėlė sesers gyvybei tokį pavojų. Tačiau negalėjo nepastebėti, kad dabar Flamelis, atsidurdamas ne ką mažesniame pavojuje, kaunasi dėl jų. Džošas žengė dešinėn, tiesiai į susiraizgiusias šaknis, užsimerkė ir... praėjo kiaurai. Akimirką jautė drėgną šaltuką, o kai atsimerkė, prieš akis išvydo Skati. Vaikinas stovėjo žemoje siauroje patalpoje. Lubas, sienas — viską atstojo susiraizgiusios Igdrasilo šaknys. Žalių samanų kuokštai skleidė žalsvą šviesą. Buvo matyti, kad Skati stovi vedančių aukštyn į tamsą, siaurų, nelygių laiptelių apačioje. Kovotoja pakreipusi galvą klausėsi, tačiau Džošas nespėjo paklausti, ką ji bando išgirsti — per sieną peržengė Flamelis. Jis šypsojosi. Nuo lazdos galo sruogomis kilo žali dūmai.

— Kurį laiką jie nepasirodys.

— Eime, — vos pamačiusi Flamelį pakvietė Skati.

Laiptai buvo tokie siauri, kad Džošui teko ropštis susirietus, žemai palenkus galvą. Be to, dar priglaudęs prie krūtinės saugojo Sofi, kad į kietas medines sienas neužsigautų galvos ar kojų. Prieš statydamas kojį, patikrindavo kiekvieną laiptelį, nenorėjo netyčia nukritęs užgauti seserį. Spėjo, kad laipteliai išskaptuoti tarp didžiojo medžio žievės ir brazdo, ir negalėjo liautis stebėjęsis Igdrasilo dydžiu ir gausybe jame slypinčių slaptų praėjimų, užmaskuotų kambarių, pamirštų patalpų ir nebenaudojamų laiptų. Taip, laiptai netoli žievės, nutarė vaikinas. Susidomėjęs pagalvojo, ar Hekatė šiuo metu nors nutuokia, kur jie yra. Kopdamas toliau vis svarstė, kas galėjo išskaptuoti tuos laiptus. Kažkodėl nelabai galėjo įsivaizduoti Hekatę, savomis rankomis skaptuojančią laiptus medyje.

Kopdami aukštyn, užuodė vis stipresnį degančio medžio kvapą. Mūšio garsai taip pat skambėjo aiškiau. Kačių staugimas dabar jau priminė žmonių šauksmus, siaubingai klykavo paukščiai, vis suriaumodavo šernai, netilo skraidančių gyvačių šnypštimas. Skati ir kiti keliaujantys iš paskos jau nebebuvo po žeme, taigi jautė ir karštį, ir dūmų kvapą. O dar ir keistas garsas nedavė ramybės — žemas dundėjimas, lyg griaustinis.

— Reikia skubėti, — iš tamsos pasigirdo Skati balsas. — Tikrai reikia skubėti, nes...

Staiga nutilęs dirbtinai ramus raudonplaukės balsas išgąsdino Džošą labiau nei kad ji būtų sušukusi.

— Atsargiai, mes jau prie pat angos. Šaknis, kuria keliavome, jau baigiasi. Atsirasime apie trisdešimt metrų nuo medžio, tad galime tikėtis, kad išvengsime kovos, — įspėjo Skati.

Džošas pasuko už kampo ir pamatė užlietą saulės spindulių Skati. Ankstyvo ryto saulė spigino pro vynuogienojų užuolaidą, gausiai sužėlusią virš galvos. Skati atsisuko. Saulės spinduliuose raudoni plaukai spindėjo auksu, blyksėjo trumpų kardų ašmenys. Tuo metu ji atrodė kaip senovinė baisi kovotoja. Tiesą sakant, tokia ir buvo. Aplinkui aidėjo mūšio garsai, tačiau garsiau už viską grumėjo dundėjimas, atrodė, kad net žemė virpa.

— Koks čia garsas? — paklausė Džošas.

— Igdrasilas rauda, — niūriai atsakė Skati. — Hekatės priešai padegė pasaulio medį.

— Bet kodėl? — vien nuo tos minties Džošui buvo baugu. Juk senasis medis, gyvas medis, niekam nieko blogo nepadarė. Galima buvo tik įsivaizduoti, kaip *tamsos vyresnieji* niekino gyvybę.

— Hekatės jėgos neatsiejamai susijusios su medžiu. Kerais ji užaugino milžinišką medį, o jis savo gyvybinėmis jėgomis maitina ir palaiko Hekatės stiprybę. Užpuolikai tikisi, kad, sunaikinę medį, sunaikins ir deivę.

Šnopuodamas laiptais parkopė ir Flamelis. Sustojo už Džošo. Liesas alchemiko veidas buvo išraudęs ir nusėtas prakaito lašeliais.

— Senstu, — su kreiva šypsenėle pratarė ir pasižiūrėjo į Skati. — Kokie planai toliau?

— Paprasti, — atsakė kovotoja. — Kuo greičiau išsikrapštyti iš čia.

Sustojusi kaire ranka pasuko kardą taip, kad ašmenys prigludo prie dilbio. Rankena parodė kažką už tankiai sužėlusių vynuogienojų. Džošas ir Nikolas priėję prie pat Skati sužiuro, ką ji rodo. Kitoje lauko pusėje, atsargiai braudamasis per krūmokšnius, pasirodė daktaras Džonas Di. Abiem rankomis laikė suspaudęs trumpą kardą juodais ašmenimis. Kardas skleidė šaltą mėlyną šviesą.

— Di... — pasakė Flamelis. — Niekad gyvenime nebūčiau pagalvojęs, kad taip apsidžiaugsiu išvydęs šį vyruką. Geros naujienos, tikrai.

Skati ir Džošas nustebę pasižiūrėjo į Nikolą.

— Di juk žmogus... O tai reiškia, kad čia jis atvyko su kokia nors transporto priemone, — paaiškino alchemikas.

— Mašina, — pritardama linktelėjo galva Skati. — Tikriausiai paliko kažkur netoliese prie įėjimo į *šešėlių karalystę.*

Džošas norėjo paklausti, iš kur ji žinanti, kur Di paliko mašiną, tačiau atsakymą suvokė pats: mažasis žmogelis žinojo, kad, atvykus į *šešėlių karalystę,* tuojau pat nusėstų mašinos akumuliatorius.

— Žiūrėk, — sumurmėjo Skati.

Jie stebėjo, kaip Di už nugaros iš aukštos žolės iškyla didžiulis Torko Altos šernas. Nors ir būdamas laukinio žvėries pavidalu, jis pakilo ant užpakalinių kojų, dydžiu pranokdamas vyrą beveik tris kartus.

— Jis nudės Di... — pasakė Džošas.

Di kardas sušvito mėlynai. Vyras metėsi atgal, tiesiai ant Torko Altos šerno. Kardas nubrėžė ore puslankį. Staigus judesys, rodės, nustebino padarą, tačiau šis lengvu judesiu atmušė kardo ašmenis... ir nebejudėjo. Ten, kur prisilietė kardas, pradėjo stingti ledo kiautas: iš pradžių apledėjo priekinė galūnė. Ryto saulėje suspindėjo mažyčiai ledo kristaliukai. Paskui krūtinė. Ledo luobas slinko žemyn per stambias padaro kojas ir kilo aukštyn, apėmė pečius, o paskui ir galvą. Vos per kelias akimirkas Torko Altos šernolakis sustingo įkalintas melsvomis gyslomis išvagotame ledo luite. Di pakilo nuo žemės, nusipurtė nuo apsiausto dulkes ir netikėtai kardo rankena smogė per ledo gabalą. Ledo luitas skilo į tūkstančius kristalų, kurie skimbčiodami pažiro į šonus. Kiekviename buvo po mažulytį gabaliuką Torko Altos šernolakio.

— Vienas gaivališkų kardų, — niūriai pastebėjo Skati. — Ekskaliburas, ledo kardas. Maniau, kad jis seniai pamestas. Turėjo įkristi į ežerą, kai Artūras mirė.

— Panašu, kad daktaras Di jį surado, — po nosimi sumurmėjo Nikolas.

Džošas nė kiek nenustebo, kad karalius Artūras kažkada tikrai gyveno, tik stebėjosi, kas dar pasirodys esąs tikras, o ne legenda.

Visi stebėjo, kaip Di skubiai bėga į krūmus ir suka į kitą medžio pusę. Mūšio garsai iš ten sklido garsiausiai. Dūmų kvapas sustiprėjo. Aštriai kartaus dvoko dūmai vyniojosi ir sukosi aplinkui medį, kuris smilkdamas skleidė senovinių vietų aromatus ir seniai pamirštų prieskonių kvapą. Medis traškėjo, pokšėjo, verdantys medžio syvai burbuliuodami veržėsi pro žievę. Igdrasilas dejavo: dusliai ir gailiai veržėsi žemas dundesys. Nuo dejonės virpėjo visas kamienas.

— Išvalysiu kelią, — pasakė Skati, skindamasi taką per vynuogienojus. Vos ją pastebėję puolė trys paukščiažmogiai, kuriems į pagalbą visomis keturiomis liuoksėjo žmonės — katės.

— Reikia padėti, — nervingai sušuko Džošas, nors nė nenumanė, kuo galėtų padėti kovotojai.

— Čia juk Skati, jai visai nereikia mūsų pagalbos, — nuramino jį Flamelis. — Pirmiausia juos nuvilios kuo toliau nuo mūsų, o paskui...

Skati lengvai, be jokio garso, nors ir apsiavusi sunkiais storapadžiais batais, nubėgo prie krūmų. Užpuolikai nusekė paskui.

— ...Paskui ji susiras kokią nors priedangą, kad tie galėtų pulti tik iš vienos pusės, atsirems nugara ir atsisuks į juos.

Džošas stebėjo, kaip raudonplaukė atsiremia nugara į didžiulį

gumbuotą ąžuolą ir atsisuka veidu į persekiotojus. Blykčiodamos aštriais nagais, katės prilėkė pirmosios, tačiau Skati kardai buvo greitesni, iš nagų pažiro tiktai žiežirbos. Šlepsėdami didžiuliais sparnais ir grasindami nagais, pasirodė ir paukščiai. Skati greitai smeigė durklą į žemę ir kairiąja ranka čiupo į ją ištiestos letenos riešą. Stipriai suktelėjusi išmetė į orą ir paleido tiesiai į urzgiančių kačių būrį. Paukštis instinktyviai paleido į darbą nagus, o katės, žinoma, gynėsi. Dar du paukščiažmogiai, siaubingai klykaudami, puolė kates. Skati išsitraukė kardą iš žemės ir pamojo juo Flameliui ir Džošui.

Nikolas bakstelėjo vaikinui į petį.

— Eik. Bėk pas Skati.

Jaunuolis atsisuko.

— O tu kaip?

— Aš truputį palauksiu, o paskui seksiu iš paskos. Ginsiu iš užnugario.

Net ir žinodamas, į kokį mirtiną pavojų Flamelis juos pastūmėjo, vaikinas neabejojo, kad jis tikrai apsaugos iš užnugario. Džošas linktelėjo galvą ir stipriai spausdamas seserį prie krūtinės pasuko pro vynuogienojų brūzgyną. Išlindus iš saugios medžio priedangos, mūšio garsai tiesiog kurtino, aidėjo siaubingas staugimas, tačiau Džošas susikaupęs žiūrėjo tik priešais save. Stebėjo iš žemės kyšančias šaknis ar kitus nelygumus, galinčius priversti suklupti. Sofi sujudėjo ir mirktelėjo. Su-ju-dė-jo! Džošas stipriau suspaudė seserį glėbyje.

— Nejudėk, — skubiai sušnopavo, nors nebuvo įsitikinęs, kad sesuo jį girdi. Norėdamas išvengti besiniaujančių tarpusavyje padarų, pasuko šiek tiek į dešinę. Negalėjo nepastebėti, kad sunkiai sužeisti jie pasikeičia: praranda panašumą į žmones ir tampa katėmis ir paukščiais. Dvi suglumusios katės ir trys nupešiotos varnos, pakilusios iš purvyno, spoksojo į bėgantį vaikiną. Džošas girdėjo iš paskos bėgančio Flamelio žingsnius. Užuodė tą patį mėtų kvapą, pasklindantį ore kiekvieną kartą, kai Nikolas imdavosi kerų. Dar dešimt ar penkiolika žingsnių, ir jis pasieks Skati. O tada, vaikinas neabejojo, bus saugus. Tačiau pribėgęs tikslą pastebėjo tiktai iš siaubo dideles merginos kovotojos akis. Pamiršęs Flamelio įspėjimą, atsisuko ir išvydo aukštą moterį katės galva ir nagais, grakščią kaip tikra katė. Ji vilkėjo senovės Egipte dėvėtais drabužiais. Pabaisa dryktelėjo ir galingu šuoliu nutūpė tiesiai Flameliui ant nugaros. Alchemikas nusirito ant žemės. Mostelėjusi aštriais kaip pjautuvai nagais moteris — katė perskėlė Nikolo lazdą pusiau. Atlošusi galvą iš pasitenkinimo sušnypštė.

DVIDEŠIMT SEPTINTAS SKYRIUS

Keturi nedidelio ūgio sargybiniai, nuo galvos iki kojų apsitaisę

juodomis plunksnomis, veidus paslėpę po motociklininkų šalmais, vedė Perenelę Flamel iš mažos požemio vienutės. Moteris suabejojo, ar jie iš viso žmonės. Tikrai, nerado jokių požymių, kad jie turėtų aurą, negirdėjo širdies plakimo. Atrodė, kad tie padarai net nekvėpuoja. Susibūrus aplinkui, Perė užuodė keistą lyg kažkieno mirusio ar senų, sugedusių kiaušinių ar supuvusių vaisių kvapą. Pagalvojo, kad tie padarai galėtų būti simulakros — dirbtinės būtybės, užaugintos burbuliuojančiose puvėsių statinėse. Perė žinojo, kad Di kažkada buvo apsėdusi mintis prisigaminti tarnų, tad jis praleido kelis dešimtmečius eksperimentuodamas su golemais, simulakromis ir homunkulais.

Mojuodami trūkčiojančiais gestais ir netardami nė žodžio, keturi sargybiniai išsivedė Perenelę iš vienutės, kur šioji kalėjo, ir nulydėjo ilgu, siauru blausiai apšviestu koridoriumi. Perė tyčia vos judėjo, norėjo sukaupti kuo daugiau jėgų ir geriau apsižvalgyti aplinkui. Džefersonas Mileris, mirusiojo apsaugos darbuotojo vaiduoklis, pasakojo jai, kad tai *yra Enocho įmonių* komplekso rūsiai, į vakarus nuo Telegrafo kalvos, visai šalia Koito bokšto. Moteris suprato, kad ji yra giliai po žeme. Sienomis varvėjo susikaupusi drėgmė, tiesiai į veidą gūsiais vis ūžtelėdavo šalto oro bangos. Išvesta iš įvairiausiais užkeikimais ir apsauginiais ženklais sustiprintos vienutės, Perė pajuto grįžtančias jėgas. Karštligiškai mėgino prisiminti kokį nors užkeikimą, kurį būtų galėjusi panaudoti prieš sargybinius, tačiau Milerio vaiduoklio iškvietimas išeikvojo daug galių: jautėsi pavargusi, galvoje, kažkur už akių, pulsavo neleidžiantis susikaupti skausmas.

Tiesiai prieš akis šmėkštelėjo kažin koks šešėlis. Šaltame ore iš burnos einančiuose garuose išryškėjo šešėlio veido forma.

Perenelė pažvelgė į šalia einančius sargybinius, tačiau neatrodė, kad jie būtų ką pastebėję. Moteris įkvėpė pilnus plaučius oro, sulaikė kvėpavimą norėdama sušilti, o paskui lėtai iškvėpė. Baltoje migloje pasirodė buvusio apsauginino Džefersono Milerio vaiduokliškas veidas.

Perė susiraukė. Vaiduoklis seniai turėjo iš čia išnykti. Nebent... nebent nutarė sugrįžti su kokia nors svarbia žinia.

Nikolas!

Akimirksniu suprato, kad jos vyrui gresia pavojus. Giliai įkvėpusi, Perenelė vėl sulaikė orą. Mintyse atkūrė Nikolo atvaizdą: aiškiai matė jo liesą, liūdną veidą, blyškias akis, trumpai kirptus plaukus. Nusišypsojo prisiminusi, kad jaunystėje jo tamsūs, tankūs plaukai buvo ilgesni nei jos. Nikolas juos visada skaisčiai raudonu aksominiu kaspinu susirišdavo į kasą ant sprando. Vėl iškvėpusi baltame garo debesėlyje pamatė Džefersono Milerio veido bruožus. Perenelė įsižiūrėjo vaiduokliui į akis. Akių lėliukėse buvo matyti jos vyro, patekusio į deivės su katės galva nagus, atvaizdas.

Staiga apėmęs įniršis ir siaubas išsklaidė galvos skausmą ir

nuovargį. Tartum papūtus stipriam vėjui, sidabro sruogomis nubalinti juodi plaukai pasišiaušė, aplink juos žiro baltai mėlynos kibirkštys. Aplink Perenelės kūną lyg antra oda sušvito sniego baltumo aura. Sargybiniai suprato, kad kažkas negerai, tačiau jau buvo per vėlu ko nors griebtis. Siekė sučiupti moterį, tačiau, vos prisilietę prie auros, gavo smūgį ir tartum nukratyti elektros metėsi atgal. Vienas sargybinis bandė užgriūti ant Perenelės visu kūnu, tačiau nespėjo net jos paliesti, kai nematomos jėgos pagautas iškilo aukštyn ir trenkėsi į sieną taip stipriai, kad net motociklininko šalmas nulėkė nuo galvos. Keistai išsikraipęs kūnas nuslydo žemyn. Pažvelgusi į sargybinio veidą, Perenelė net neabejojo, kad ją saugantys padarai — simulakros. O tas, nuslydęs siena, net nebaigtas: galva buvo tiesiog mėsos gabalas, aptrauktas oda, nebuvo nei plaukų, nei akių, nosies, burnos ar ausų.

Moteris pasileido koridoriumi. Stabtelėjo tiktai prie tepaluotos balos ant grindų. Apeidama balą susikaupė ir palietė drumzliną vandenį smiliumi ir mažuoju pirštu. Vos prisilietė prie vandens paviršiaus, balta aura sušnypštė ir vanduo padūmavo, paskui praskaidrėjo. Jame Perenelė stebėjo tą pačią, vaiduoklio akyse regėtą sceną: jos vyras guli Bastos naguose. Už deivės nugaros Skati atmušinėja nepaliaujamai atakuojančius paukščius ir kates. Džošas, nugara atsišliejęs į ąžuolo kamieną, rankose tartum beisbolo lazdą spaudžia šaką ir tranko ja visus, bent kiek labiau priėjusius artyn. Prie jo kojų gulinti Sofi lėtai juda ir sumišusi mirksi akimis.

Perenelė nužvelgė koridorių. Tolumoje buvo girdėti garsai, į kietą grindinį trinksintys žingsniai — artinosi daugiau sargybinių. Ji galėjo bėgti ir pasislėpti arba pasilikti ir kautis su sargybiniais. Jėgos pamažu grįžo, tačiau pasilikusi nepadėtų nei Nikolui, nei vaikams.

Perenelė vėl pažvelgė į vandenį. Tolumoje išvydo, kaip Hekatė kaunasi su Morgana ir jos paukščių būriais bei Bastos katėmis. Pastebėjo ir aplinkui Hekatę besisukiojantį Di. Kardas jo rankoje švytėjo akis rėžiančia mėlyna spalva. Už jų raudonoje ir žalioje ugnyje siautulingai liepsnojo Igdrasilas.

Kai ką Perenelė vis dėlto galėjo padaryti. Vilties maža ir pavojinga, be to, jeigu pasisektų, tai išnaudotų paskutiniąsias jėgas ir liktų visiškai silpna — negalėtų net apsiginti. Di palikti sargybiniai paprasčiausiai pastvertų ją ir nusineštų, kur tik nori.

Perenelė ilgai nesvarstė.

Apėjusi murzino vandens balą, moteris padėjo dešinę plaštaką ant kairiosios, atvertė delnu aukštyn ir susikaupė. Aura ėmė judėti, balta migla sklido per rankas, kaupėsi delne, skystėjo ir varvėjo visu kūnu. Raukšlėse ėmė švytėti sidabrinės žiežirbos. Jos kaupėsi suformuodamos rutulį, ėmė suktis ir vis didėjo lyg siūlų kamuolys vyniodamas baltus siūlus, besidriekiančius iš Perenelės auros. Rutulys akimirksniu užaugo sulig kiaušiniu, tada Perė vienu delno judesiu

pamėtėjo auros energijos kamuolį tiesiai į balą. Ištarė tik du žodžius:

— Sofi, pabusk!

DVIDEŠIMT AŠTUNTAS SKYRIUS

— Sofi, pabusk!

Sofi Niumen atsimerkė. Tačiau kuo greičiau vėl užsimerkė ir užspaudė rankomis ausis. Šviesa buvo tokia ryški, mūšio garsai neįtikėtinai garsūs ir aiškūs.

— Sofi, pabusk!

Vėl nuskambėjęs balsas privertė atsimerkti ir apsižvalgyti. Perenelę Flamel girdėjo taip aiškiai, lyg būtų stovėjusi šalia, tačiau greta merginos nieko nebuvo. Gulėjo atremta į gumbuotą medžio kamieną, netoliese stovėjo Džošas. Vaikinas spaudė rankose storą šaką ir įnirtingai lupo ja puolančius siaubingus padarus.

Sofi sunkiai, laikydamasi medžio kamieno, atsistojo ant kojų. Paskutinis dalykas, kurį ji prisiminė, buvo kartus degančio gyvo medžio kvapas. Prisiminė dar, kaip sušuko: „Dega!“, o paskui liko tik susimaišiusios vaizdų nuotrupos: siauras tunelis, paukščiagalviai padarai, žmonės, panašūs į kates. Gal tai tik sapnai?

Juos supo paukščiai ir katės, visur aplinkui knibždėjo šimtai gyvių. Keletas kačiažmogių slapstėsi aukštoje žolėje, tykodami slinko visomis keturiomis ar net šliaužė pilvais, purškė įniršę ir rodė nagus. Medyje kabarojosi paukščiagalviai — taikėsi nukristi Džošui ant galvos, kiti, mėgindami įkirsti jam kraupiais didžiuliais snapais, šokinėjo aplinkui.

Tolumoje, kitoje lauko pusėje, degė Igdrasilas. Senasis medis traškėjo liepsnose. Užvirę medžio syvai lyg fejerverkai spragsėdami veržėsi per žievę laukan. Bet nudegus senam medžiui po juo pasirodydavo naujas, šviežias, žalias medienos sluoksnis. Sofi susigriebė, kad girdi ne vien tik mūšio garsus — ji klausėsi Igdrasilo. Dabar, paaštrėjus klausai, puikiai girdėjo žodžius ir net frazes, dainų ir eilių nuotrupas ir skausmingas medžio aimanas. Pamatė Hekatę, beviltiškai bandančią užgesinti liepsnas, atmušinėjančią Morganos, paukščių ir kačių puldinėjimus. Sofi pastebėjo, kad danguje nebėra skraidančių gyvačių, ir vos keletas Torko Altos šernų beliko ginti valdovės.

Šiek tiek arčiau Sofi pastebėjo raudonuojant Skati plaukus. Ji taip pat buvo apsupta kelių dešimčių kačių ir paukščių. Kovotoja sukosi lyg šokdama sudėtingą šokį, kardai blykčiojo saulėje, o nuo smūgių padarai staugdami lakstė į visas puses. Skati bandė prasiskinti kelią prie Nikolo Flamelio. Alchemikas gulėjo veidu į žemę, prispaustas baisiausio kada nors Sofi regėto padaro — *Kačių deivės* Bastos — nagų. Regėjimas buvo taip paaštrėjęs, kad mergina galėjo suskaičiuoti, kiek

ant Bastos snukio ūsų, ir aiškiai matė, kaip nuo jos ilgų iltinių dantų žemyn, ant Nikolo, varva seilės.

Flamelis matė, kad Sofi žiūri į jį. Pabandė įkvėpti daugiau oro, tačiau nebuvo taip lengva tą padaryti su Basta ant nugaros.

— Bėk, — sušnibždėjo jis. — Bėk.

— Sofi, aš turiu tik kelias akimirkas, — merginos galvoje aidėjo Perenelės balsas, verčiantis suklusti. — Tu turėtum kai ką padaryti. Leisk man per tave perduoti žinią.

Džošas pastebėjo, kad sesuo svyruodama, rankomis užsidengusi ausis, lyg nenorėtų girdėti, stipriai užsimerkusi stojasi. Matė, kaip juda lūpos, tartum kalbėtųsi su savimi. Vaikinas nudaužė kelis puolusius paukščiagalvius padarus. Vienam šakos smūgis kliuvo tiesiai per snapą, ir tas apsvaigęs ir nustebęs nusvirduliavo atgal. Kitas vis suko ratus apie Džošą, tačiau buvo aišku, kad nori užpulti ne jį, o Sofi. Džošas atsisuko ir užsimojo lazda, bet kaip tik tuo metu prišuoliavo kačiažmogis su raina galva. Vaikinas įsuko šaką ir smogė, tačiau praradęs pusiausvyrą susvyravo, o užpuolikui pavyko išvengti smūgio. Pražiojęs nasrus, išskėtęs siaubingus nagus, kačiažmogis pašoko aukštyn. Džošui staiga tapo aišku, kad jiedu su Sofi — mirtiname pavojuje. Reikia būti šalia Sofi, apsaugoti ją, bet... suvokė, kad to nebepadarys. Džošas užsimerkė. Nenorėjo matyti, kaip sminga jam į krūtinę įkibusio kačiažmogio nagai, nenorėjo girdėti urzgiančio kniaukimo... tačiau viskas, ką išgirdo, tai tik meilų murkimą. Atsimerkė. Rankose, pasirodo, laikė mažą pūkuotą kačiuką.

Sofi! Atsisuko į ją ir apstulbęs nustėro.

Sofi aura aplink visą jos kūną švytėjo sidabru. Vietomis tokia tanki, kad net atspindėjo saulės spindulius. Sofi atrodė tartum su viduramžių šarvais. Plaukai kibirkščiavo sidabru, ir nuo pirštų galiukų lašėjo tauraus metalo lašai.

— Sofi, — sušnibždėjo Džošas. Suprato, kad seseriai niekas nebegresia.

Sofi lėtai pasuko galvą, pasižiūrėjo į brolį, bet... jį apėmė siaubas, net supykino... Sofi žiūrėjo į Džošą kaip į svetimą.

Grėsmingai nusitaikęs merginai tiesiai į tarpuakį, paukščiagalvis puolė prie Sofi. Ji spragtelėjo pirštais, sidabro lašai užtiško ant padaro. Staiga tas ėmė raičiotis, rangytis ir tuojau pavirto bejėgiu, nesuvokiančiu, kas nutiko, strazdeliu.

Sofi praėjo pro brolį ir pasuko prie Bastos.

— Nė žingsnio artyn, mergyt, — keldama naguotą leteną paliepė deivė.

Sofi plačiai atsimerkė ir nusišypsojo. Džošas suvokė, kad pirmą kartą gyvenime bijo savo sesers. Tai jau buvo nebe Sofi... Šis siaubingas padaras negali būti sesuo dvynė.

Sofi prakalbo. Balsas skambėjo kaip kranksėjimas:

— Tu nė neįsivaizduoji, ką galiu tau padaryti.

Basta nustebo — net sumirksėjo.

— Mažyte, ką tu man padarysi.

— Aš ne mažytė. Esi gal ir labai sena, tačiau dar nesusidūrei su tokia, kaip aš. Turiu dar niekada nepanaudotų galių, kurios gali niekais paversti visus tavo burtus. Galiu paversti visą tavo armiją meiliais kačiukais ir paukščiais, — Sofi pakreipė galvą.

Džošas labai gerai žinojo, ką tai reiškia, — sesuo kažko įdėmiai klausosi.

Mergina ištiesė ranką į *tamsos vyresniąją* Bastą.

— Kaip manai, kas atsitiktų, jei pasiekčiau ir paliesčiau tave?

Basta sušnypštė ir trys kačiažmogiai, supratę jos pageidavimą, puolė bėgti link Sofi. Merginai mostelėjus ranka iš jos išsirangiusi ilga sidabrinė gyvatė nuslydo oru prie užpuolikų. Palietė kiekvieno padaro pečius ir pasturgalius, ir tie griuvo ant žemės. Raičiojosi ir tampėsi, kol pavirto paprasčiausiomis kiemo katėmis — dviem trumpaplaukėmis ir viena nudriskusia pūkuota kniaukle. Gailiai kniaukdamos katės nukūrė neatsigręždamos.

Sofi, į visas puses taškydamasi skystu sidabru, apsuko sidabrinį rimbą apie galvą.

— Nagi, pažiūrėk, ką aš galiu, — rimbas pliaukštelėjo ore...

Skati teko nuleisti kardus, nes trys jos priešai pavirto liepsnele, kikiliu ir žvirbliu, o egzotiškas kačiažmogis tiesiog akyse transformavosi į sumišusį persišką katiną.

Vis taškydamasi sidabru, Sofi pliaukšėjo rimbu, o paukščiagalviai ir kačiažmogiai vienas po kito virto tuo, kuo ir buvo — paprastomis katėmis ir paukščiais.

— Pasitrauk nuo Nikolo, — įsakė Sofi, nors jos lūpų judesiai visai neatitiko sakomų žodžių. — Kitaip visi pamatys, kas esi iš tiesų, — Besąs ir Mafdet, Sekhmet ir Mut24.

Basta lėtai pasitraukė nuo Flamelio ir išsitiesė visu ūgiu. Katės akys vertikaliomis lėliukėmis išsiplėtė, nasrai kietai susičiaupė.

— Seniai mane kas nors vadino šiais vardais. Kas tu? Tikriausiai nešiuolaikinė mergaitė?

Sofi lūpos vėl sujudėjo, po kelių akimirkų pasigirdo ir žodžiai:

— Saugokis šios mergaitės, Basta. Tai tavo likimas.

Basta žengė atgal. Kailis pasišiaušė, rankų oda pašiupo. Deivė nusisuko ir ėmė bėgti prie degančio Igdrasilo. Pirmą kartą per milijoną metų ji išsigando.

Nikolas atsistojo ir nusvyravo prie Sofi, Džošo ir Skati. Priėjęs prie Sofi sušnibždėjo:

— Perenele...

Sofi atsisuko ir pažvelgė į jį tuščiomis, nieko nematančiomis akimis. Burna sujudėjo, o paskui lyg blogai įgarsintame filme

nuskambėjo:

— Aš San Fransiske, *Enocho įmonių* komplekso rūsiuose. Aš saugi, man viskas gerai. Bėkite į pietus, Nikolai... — sekė ilga tyla, paskui mergina vėl prakalbo, tačiau šį kartą žodžiai lėkė greičiau nei judėjo lūpos. Merginos auros švytėjimas ėmė silpti, akys merkėsi. — Veskis vaikus pas raganą.

DVIDEŠIMT DEVINTAS SKYRIUS

Daktarą Džoną Di ėmė siutas. Viskas slydo iš rankų. Panašu, kad jam teks rimtai įsitraukti į mūšį.

Flameliui, Skati ir dvyniams pavyko pabėgti iš degančio medžio, dabar jie kovėsi kitoje lauko pusėje. Ne toliau nei už kelių šimtų metrų, tačiau Di negalėjo pasiekti jų — būtų tekę kirsti visą mūšio lauką. Paskutinieji Torko Altos šernolakiai ir šernų, ir žmonių pavidalais kovojo su kačiažmogiais ir paukščiagalviais padarais. Drakonai jau buvo nugalėti. Iš pradžių jie pridarė nemažai sumaišties tarp kačių ir paukščių, tačiau sparnuotosios gyvatės ant žemės judėjo nerangiai ir griozdiškai, todėl sykį nutūpusios jau nebepakildavo. Didžiulė Torko Altos armija taip praretėjo, kad Di spėjo, jog po kokios valandos Šiaurės Amerikoje nebebus likę nė vieno gyvo Torko Altos šernolakio.

Tačiau laukti taip ilgai Džonas Di negalėjo. Teks eiti prie Flamelio neatidėliojant. Reikia kuo greičiau susigrąžinti išplėštus *Kodekso* lapus.

Tūnodamas slėptuvėje už tankiai sužėlusių krūmų, Di stebėjo *vyresniąsias*. Hekatė, apsupta paskutiniųjų Toro Altos sargybinių, stovėjo būsto — medžio prieangyje. Kol šernolakiai atmušinėjo paukščių ir kačių puolimus, ji kovojo su Morgana ir Basta.

Trys *vyresniosios* nekreipė dėmesio į pusiau sužmogėjusių gyvūnų kovas aplinkui. Paprastam žmogui, stebinčiam jas, galėjo atrodyti, kad trijulė tiesiog spokso viena į kitą. Tačiau Di pastebėjo susirinkusius virš Igdrasilo purpurinius papilkėjusius debesis, matė, kaip baltos ir auksaspalvės gėlės, sužydusios aplinkui medį, sunyko, nuvyto ir dar po akimirksnio pavirto juoda pliurze. Pastebėjo ir tai, kad iki blizgėjimo nupoliruoti akmenys pasidengė bjauria grybiena. Nusišypsojo — laukti liko nebeilgai. Ar ilgai viena Hekatė gali atsilaikyti prieš dvi *tamsos vyresniąsias* — tetą ir dukterėčią?

Tačiau nebuvo panašu, kad deivė nors kiek silpnėtų.

Staiga ji smogė atsakomąjį smūgį.

Neįmanomai pradvokęs nuo degančio Igdrasilo dūmų oras, rodos, nė nejudėjo, tačiau Di pamatė, kaip nežinia iš kur atsiradęs vėjas pakėlė ir vos nenuplėšė nuo Morganos pečių apsiausto, o didžiulė Basta vos nepargriuvo ir tik palenkusi galvą ir pasvirusi pirmyn atlaikė smūgį. Blizgantis Hekatės drabužis akinamai spindėjo ir mainė

spalvas.

Jausdamas širdyje augantį nerimą, Di stebėjo, kaip vystančią žolę užtemdo didžiulis tamsus šešėlis, mažyčių juodų musių spiečius tirštai nutupia Bastos kailį, lenda į ausis ir nosies šnerves. Įniršusi Basta sustaugė ir trindamasi veidą, svirduliuodama pasitraukė atgal. Neiškentusi krito ant žemės ir mėgindama išsivaduoti nuo įkyrių vabzdžių ėmė voliotis aukštoje žolėje. O musių skrido vis daugiau, jų gretas papildė dar ir rudosios skruzdėlės bei vorai atsiskyrėliai. Vabzdžiai ropojo iš žolės ir kandžiojo Bastos kūną. Atsistojusi keturiomis ji atvertė galvą ir sustugo, o paskui raičiodamasi, trindama šonus į žolę nulėkė per visą lauką. Galų gale, tikėdamasi kaip nors atsikratyti geliančių ir kandančių mažyčių padarėlių, tekštelėjo į balą. Kai tamsus dūzgiantis spiečius pakilo ir paliko ją ramybėje, buvo nulėkusi gal per pusę lauko. Basta piktai kasėsi snukį, rankas, įrėždama ilgus raudonus dryžius, paskui pašoko ir nubėgo atgal prie Igdrasilo. Vabzdžių spiečius, dar tankesnis, sudūzgė ir atsisuko prieš ją.

Tuo metu Di suabejojo... Gali būti, tiktai gali būti, kad Hekatė ims ir laimės. Išskirti Bastą ir Morganą buvo išmintingas žingsnis, o neleisti Bastai sugrįžti atgal — tiesiog genialu.

Supratusi, kad nebegali grįžti prie Igdrasilo, Kačių deivė įniršusi šnypštė, o paskui apsisukusi nuliuoksėjo ten, kur Flamelis, Skati ir dvyniai bandė apsiginti. Di matė, kaip ji, liuoktelėjusi iš neįtikėtinai toli, parmetė alchemiką ant žemės.

„Pagaliau yra kuo pasidžiaugti“, — mąstė Džonas. Net nusišypsojo patenkintas, tačiau šypsena greitai išblėso... Flamelis vis dar kitoje lauko pusėje. Kaip prasibrauti pro Hekatę?

Nors Igdrasilas liepsnote liepsnojo, kamienas virto degėsiais, lapai raitėsi, šakos nuo karščio rangėsi ir traškėjo, lipnūs užvirę medžio syvai tiško iš lūžtančių šakų, atrodė, kad Hekatės jėgos nė kiek nemažėja. Di iš nevilties net sugriežė dantimis. Kiek teko girdėti, tai Hekatė užaugino medį suteikdama jam šiek tiek savo gyvybinių jėgų. Atsidėkodamas medis atnaujindavo ir papildydavo deivės galias. Sudeginti medį buvo Di mintis. Jis įsivaizdavo, kad medžiui sudegus deivė neteks jėgų. Tačiau, pasirodo, atsitiko priešingai. Liepsnojantis medis taip supykdė deivę, kad ji pasidarė mirtinai pavojinga. Kai Di pamatė, kaip piktai šypsantis persikreipia Hekatės lūpos, kaip Morgana svyruodama traukiasi atgal, tapo aišku, kad čia, pačios sukurtoje *šešėlių karalystėje, triveidė deivė* yra neįveikiama.

Di nusprendė, kad atėjo metas veikti jam.

Slapstydamasis medžių šešėliuose ir aukštoje žolėje, apėjo aplinkui galingą Igdrasilo kamieną. Teko susikūprinti, kad jo nepastebėtų išniręs iš krūmų didžiulis Torko Altos šernas. Ant šerno šonų karojo koks tuzinas nagais įsikabinusių kačiažmogių ir dvigubai

tiek paukščiagalvių padarų.

Priešingoje medžio pusėje, nei kad kovojo Hekatė ir Morgana, Di išlindo iš krūmokšnių. Pažvelgęs į dešinę pamatė, kad aplinkui Flamelį kažkas vyksta: į visas puses laksto katės ir paukščiai... paprasti kiemo katinai, nedideli paukšteliai, visai ne tie, į žmones panašūs padarai. Morganos ir Bastos užkeikimas sklaidėsi. Nejaugi Hekatė tokia galinga? Reikia kuo greičiau visa tai baigti.

Daktaras Džonas Di laikė iškėlęs savo trumpaašmenį kardą. Murzinai mėlyna šviesa žaidė ant kardo ašmenų. Vieną akimirką senoviniai kardo ašmenys — akmeniniai, ne geležiniai — sudūzgė, lyg papūtus vėjui. Aplink rankeną besisukančios gyvatės sušnypštė ir ėmė rangytis.

Tvirtai suspaudęs rankeną, Di įsmeigė kardo galą į gumbuotą Igdrasilo žievę ir... smarkiai paspaudė.

Ekskaliburas smigo į medį kaip į sviestą, be jokio pasipriešinimo sulindo iki pat rankenos. Kurį laiką lyg ir nieko nevyko, o paskui Igdrasilas sudejavo. Sklido toks garsas, tartum aimanuotų sužeistas žvėris: iš pradžių riaumojimas, paskui gailus inkštimas. Toje vietoje, kur kyšojo kardo rankena, išryškėjo mėlyna dėmė. Lyg išsiliejus rašalui, dėmė plėtėsi ir varvėjo per žievę žemyn, gėrėsi į žemę. Ta pati bjauriai mėlyna šviesa liejosi į kiekvieną plyšelį medienoje, maišėsi su medžio syvais ir kilo kamienu aukštyn. Igradrasilo dejonės skambėjo vis graudžiau, kol pagaliau garsas tapo žmogaus ausiai neištveriamas. Dar likę gyvi Torko Altos šernolakiai užsiėmę ausis krito ant žemės raičiodamiesi iš skausmo, paukščiagalviai sumišę blaškėsi, o kačiažmogiai pratisai šnypštė ir kniaukė.

Mėlyna dėmė išplito aplinkui medį, viskas pasidengė žvilgančiu ledo kristalų sluoksniu. Ledas atspindėjo šviesą, viskas aplinkui mirgėjo mėlynai juodomis ir žaliai purpurinės spalvos vaivorykštėmis.

Riebi dėmė vis kilo aukštyn medžio kamienu, pasiekė šakas. Viskas pakeliui apsitraukė ledo kristalais. Net ugnis nepajėgė atsispirti mėlynajam ledui. Išsidraikę liepsnų liežuviai sustingo, paskui suskilinėjo tarsi ledas tvenkinio paviršiuje ir po kelių akimirkų pasklido ore žiburiuojančiomis dulkėmis. Mėliui palietus lapus, šie sukietėję lūžo nuo šakelių ir krito žemyn. Ne taip, kaip švelniai pasisukiodami paprastai krinta medžių lapai, o greitai, vienas po kito, smigo į žemę kaip varvekliai ir žvangėdami dužo. Suledėjusios storos medžio šakos lūžo ir su trenksmu palietusios žemę taip pat virto duženomis. Di atšoko į šoną, kad neprispaustų krintanti didžiulė ledinė šaka. Čiupęs kardo rankeną, ištraukė jį iš senojo medžio kamieno ir nubėgo į saugią vietą.

Igdrasilas buvo vos gyvas. Nuo kamieno, kaip nuo tirpstančio ledkalnio nuolaužos, didžiuliais lopais luposi suledėjusi žievė.

Buvęs nuostabus *šešėlių karalystės* gamtovaizdis virto ledo duženų

šiukšlynu.

Saugodamasis krintančių ledinių šakų, Di apibėgo aplink medį, būtinai norėdamas pamatyti Hekatę.

Triveidė deivė buvo bemirštanti.

Hekatė nė nekrustelėdama stovėjo po ledėjančiu Igdrasilu. Trys jos veidai — mergaitės, moters ir senolės — nenusakomu greičiu keitė vienas kitą. Keitėsi taip greitai, kad negalėjai atskirti, kada kuris veidas pasirodo: jaunos akys sužibėdavo sename veide, mergaitės galva pasirodydavo ant seno kūno, o moters kūnas — su mergaitės rankomis. Jos besimainančių spalvų drabužis neteko spalvingumo ir dabar juodavo, lygiai kaip ir Hekatės oda.

Di ir Morgana stovėjo gretimais ir tylėdami stebėjo. Prie jų pribėgo Basta, ir trijulė mėgavosi paskutiniosiomis Hekatės ir Igdrasilo gyvenimo akimirkomis.

Pasaulio medis jau beveik visas pamėlynavo ir pasidengė ledo kiautu. Suledėjusios šaknys vertėsi laukan iš žemės išrausdamos aplinkui duobes, gadindamos lygų paviršių. Galingame kamiene atsivėrė skylės, pro kurias buvo matyti apvalūs kambariai, dabar jau virtę ledo celėmis.

Hekatės pasikeitimai šiek tiek sulėtėjo, nes mėlynoji dėmė jos kūnu plito lėtai. Oda kietėjo, aižėjo ir traukėsi po ledo kiautu.

Morgana dėbtelėjo į kardą, kurį Di vis dar laikė iškėlęs, ir greitai nusisuko.

— Net po šitiek metų tarnystės mums, pasirodo. Daktare Di, dar turi kuo mus nustebinti, — ramiai pasakė ji. — Nežinojau, kad turi Ledo kardą.

— Labai džiaugiuosi, kad jį atsivežiau, — atsiliepė Di, taip ir nepaaiškindamas Morganai, iš kur gavo kardą. — Atrodo, kad Hekatė turėjo daugiau galių nei galvojome. Bet galų gale bent jau vienas spėjimas pasitvirtino — jos galia susijusi su medžiu.

Iš Igdrasilo teliko didžiulis ledo luitas. Hekatė stovėjo visa pasidengusi kietu ledo luobu, tačiau geltonos akys vis dar švietė ir spindėjo kaip gyvos. Medžio viršūnė ėmė tirpti, murzinas vanduo, lediniame kamiene prasigraužda mas griovelius, tekėjo žemyn.

— Kai išvydau, kad Hekatė gali įveikti jūsų kerus, nutariau tuojau pat kažko griebtis, — pasakojo Di. — Mačiau, kaip katės ir paukščiai atgauna savo pirminį pavidalą...

— Tai visai ne Hekatės darbas, — su baisiu laukiniu akcentu staiga suurzgė Basta.

Morgana ir Di atsisuko į *Kačių deivę*. Toji, pakėlusi pūkuotą leteną, nagais rodė į kažką kitapus lauko.

— Tai mergaitė, kalbanti kažkieno vardu. Tas kažkas, žinantis mano tikruosius vardus, pasinaudojo mergaitės aura ir švaria energija — štai kas panaikino mūsų kerus.

Nusisukęs Di pažvelgė į kitą lauko pusę, kur anksčiau matė po ąžuolu stovinčius Flamelį, Skati ir dvynius. Ketveriukės nebuvo nė ženklo. Jau norėjo užsiundyti likusius kačiažmogius ir paukščiagalvius, kad juos pasivytų, bet dėmesį patraukė Senuhetas. Apsitaškęs purvu ir krauju, nors neatrodė, kad tai būtų jo kraujas, pametęs vieną lenktų bronzinių kardų, vyras svirduliavo. Rankoje likęs kardas buvo skilęs perpus.

— Flamelis pabėgo, visi kiti — taip pat, — užduseęs pratarė Senuhetas. — Sekiau iki *šešėlių karalystės* ribų. Jie bando pavogti mūsų mašiną, — piktai pridūrė.

Staugdamas iš įsiūčio Di apsisuko ir sviedė Ekskaliburo kardą į senąjį Igdrasilą. Akmeniniai ašmenys stuktelėjo į pasaulio medžio liekanas. Suskambo didingas varpo aidas — vienišas, giedras ir aiškus, tartum pakibo ore... Igdrasilas pradėjo skilinėti. Trūkinėjo išilgai, atsivėrusių įskilimų kraštus plovė murzinos ašaros. Plyšiai vis gilėjo ir platėjo, žiojėjo nelygūs kraštai. Greitai visas medžio kamienas pasidengė trūkių raizginiu. Igdrasilas skilo gabalais ir byrėjo ant suledėjusios Hekatės sutrindamas ją į dulkes.

TRISDEŠIMTAS SKYRIUS

Džošas Niumenas patraukė juodo visureigio dureles ir lengviau atsiduso. Rakteliai kyšojo užvedimo spynelėje. Atidarė galines dureles, palaikė jas, kol Nikolas Flamelis su Sofi ant rankų atbėgo prie mašinos. Alchemikas pasilenkė ir švelniai paguldė seserį ant galinės sėdynės. Iš tankių krūmų sąžalyno išnėrusi plačiai besišypsanti Skati taip pat lėkė taku prie automobilio.

— Na štai, — sėsdamasi ant galinės visureigio sėdynės pareiškė ji, — nutiko smagiausias dalykas per visą milijoną metų.

Džošas sėdo prie vairo, prisitaikė sėdynę ir pasuko užvedimo raktelį. Variklis smagiai suūžė.

Įšokęs į keleivio sėdynę šalia Džošo, Flamelis užtrenkė duris.

— Greičiau lekiam iš čia!

Abiem rankomis stipriai laikydamas vairą, Džošas stumtelėjo bėgių perjungimo svirtį ir iki galo nuspaudė greičio pedalą. Milžiniškas *Hameris* rovėsi pirmyn, iš po ratų pažiro akmenys ir purvas. Nubrėžusi pievoje puslankį, mašina įšoko į siaurą keliuką ir kratydamasi giliomis provėžomis, šokčiodama per medžių šakas ir braižydamasi rūpestingai išdažytus švarutėlius šonus nulėkė pirmyn.

Nors saulė jau buvo patekėjusi ir *šešėlių karalystėje,* ir tikrame pasaulyje, keliukas vis dar skendėjo šešėlyje, o Džošas, kad ir kiek dairėsi, kiek ieškojo, niekaip negalėjo surasti, kaip įjungiamos šviesos. Baimindamasis bet kurią akimirką išvysti Morganą ar *Kačių deivę* Bastą, išlendančias iš tankumyno, nuolat žvilgčiojo į galinio vaizdo ir

šoninius veidrodėlius. Tik pasibaigus takui ir skaisčiai sušvitus saulei, vaikinas pasuko vairą į dešinę, ir visureigis jau riedėjo siauru, vingiuotu, asfaltuotu keliuku. Atleidus greičio pedalą, sunkus automobilis tuojau pat sulėtino greitį.

— Ar sveiki visi? — drebėdamas paklausė Džošas.

Pasuko *Hamerio* šoninį veidrodėlį šiek tiek žemyn, kad matytų, kas vyksta mašinos gale. Sesuo dvynė gulėjo išsitiesusi ant plačios odinės sėdynės, galvą padėjusi Skati ant kelių. Kovotoja, nuplėšusi skiautę audinio nuo savo marškinių, šluostė merginos kaktą. Sofi atrodė mirtinai išbalusi. Nors ir buvo užsimerkusi, tačiau neramiai trūkčiojo, akių obuoliai judėjo, lyg sapnuojant košmarą. Skati pastebėjo, kad vaikinas stebi jas veidrodėlyje, ir padrąsinamai nusišypsojo.

— Sofi tuojau atsigaus.

— Ar gali jai padėti? — žvilgčiodamas į šalia sėdintį Flamelį nerimo Džošas. Nebežinojo, ką jaučia šiam vyrui. Taip, jis juos įstūmė į siaubingą pavojų, tačiau, kita vertus, Džošas pats matė, kaip narsiai alchemikas juos gynė.

— Ne, negaliu, — pavargusiu balsu atsakė Nikolas. — Ji tiktai pervargusi, išsekusi, ir nieko daugiau.

Flamelis taip pat atrodė pavargęs. Drabužiai purvini, sutepti dumblu ir kažkuo panašiu į kraują. Plaukuose styrojo įstrigusios plunksnos, rankos subraižytos kačių.

— Jai tereikia išsimiegoti. Atsibudusi po kelių valandų, turėtų puikiai jaustis. Pažadu.

Džošas linktelėjo. Susikaupęs stebėjo priešais vinguriuojantį kelią, nebenorėjo kalbėtis su alchemiku. Vaikinas labai abejojo, ar sesuo iš viso kada nors jausis puikiai. Matė, kokiu žvilgsniu ji žiūrėjo — tuščios, bukos akys... Ji net nepažino Džošo. Girdėjo, kokiu balsu Sofi prašneko. Tai buvo neatpažįstami garsai. Sesuo, jo dvynė, visiškai pasikeitė.

Jie prilėkė kelio ženklą, rodantį posūkį į Milo slėnį, ir vaikinas pasuko vairą kairėn. Neturėjo supratimo, kur važiuoja — svarbiausia buvo atsirasti kuo toliau nuo *šešėlių karalystės.* Ir ne tik... Džošas labai norėjo namo, norėjo grįžti į normalų gyvenimą, norėjo užmiršti tą akimirką, kai tėčio parnešto laikraščio puslapyje užtiko skelbimą: „Ieškomas konsultantas dirbti knygyne. Mes neieškome skaitytojo, ieškome darbuotojo.“

Džošas nusiuntė savo CV, ir jau po keleto dienų sulaukė kvietimo atvykti pokalbio dėl darbo. Sofi tą dieną nieko rimta neveikė ir nutarė vykti drauge. Belaukdama brolio, mergina užsuko į kavos parduotuvėlę kitapus gatvės. Tenorėjo išgerti kavos su pienu. Kai Džošas švytėdamas iš laimės, kad gavo darbą, išėjo pro mažo knygynėlio duris, Sofi taip pat turėjo kuo pasigirti: jai pasiūlė

įsidarbinti *Kavos puodelyje.* Buvo kuo džiaugtis — tiesiog puiku! Jie dirbs visai šalia, tereikės pereiti per gatvę. Viskas ir klojosi puikiai... iki vakar dienos, kai prasidėjo ši beprotybė. Baisu ir pagalvoti, kad tai prasidėjo tiktai vakar. Džošas vėl pažvelgė veidrodėlyje į Sofi. Dabar ji ramiai miegojo, visiškai nebekrutėjo, tačiau jį labiausiai nuramino pradėję rausvėti sesers skruostai.

Ką padarė Hekatė? Veikiau, ką padarė Flamelis? Ir vėl alchemikas... Vis tiek jis kalčiausias. Deivė net nenorėjo to *sužadinimo,* žinojo, kuo tai gresia. Tačiau Flamelis primygtinai reikalavo, tik dėl jo kaltės buvo užpultas Hekatės sukurtas rojus *šešėlių karalystėje,* tik dėl jo kaltės sesuo dabar visiškai svetima.

Kai Džošas pradėjo dirbti knygyne, apie vyrą, kurį pažinojo kaip Niką Flemingą, galvojo kaip apie keistuolį, ekscentriką, gal net šiek tiek paslaptingą ir nesuprantamą. Tačiau labiau pažinęs iš tiesų pamėgo tą vyrą, net žavėjosi juo. Flemingas beveik atstojo tėvą, davė viską, ko vaikinui trūko. Jis mokėjo pralinksminti, domėjosi vos ne viskuo, kuo Džošas užsiiminėjo, o Niko žinios apie visokiausias smulkmenas buvo neįtikėtinos. Džošas puikiai žinojo, kad tikrasis tėvas Ričardas buvo laimingas ir gerai jautėsi tiktai stovėdamas prieš pilną studentų auditoriją arba iki kelių užsikasęs archeologiniuose kasinėjimuose.

Flemingas pasirodė visiškai kitoks. Kai Džošas citavo Bartą Simpsoną, Flemingas atsakydavo brolių Marksų citatomis. Jiedu abu mėgo klausytis muzikos, nors ir labai skirtingos. Džošas davė Nikui pasiklausyti *Green Day, Larnb* ir *Dido.* Flemingas vaikinui rekomendavo Piterį Gabrielį, *Genesis* ir *PinkFloyd.* Džošas pasiūlė Nikui paskolinti *iPod* ausinuką su instrumentinės muzikos įrašais. Flemingas atnešė jam kompaktinių plokštelių su Maiko Oldfildo ir Brajano Eno įrašais. Džošas paaiškino alchemikui, kas yra *tinklaraščiai,* ir parodė savo bei sesers kuriamą *tinklaraštį.* Jie netgi pradėjo diskutuoti apie knygų prekybą internetu.

Bėgo dienos. Džošas ėmė laikyti Flemingą savo vyresniuoju broliu — visada svajojo tokį turėti. Ir štai šis vyras jį išdavė.

Tiesą sakant, jis juk melavo iš pat pradžių. Jis niekada ir nebuvo Nikas Flemingas. Kažkur pasąmonėje Džošui sukirbėjo klausimas. Bjaurus klausimas... Nenuleisdamas akių nuo kelio, vaikinas paklausė:

— Ar tu iš anksto žinojai, kad šitaip nutiks?

Flamelis atsirėmė į odinės sėdynės atlošą ir atsisukęs įdėmiai pasižiūrėjo į Džošą. Alchemiko veidas slėpėsi šešėlyje. Abiem rankomis laikėsi įsikibęs saugos diržo.

— Žinojau ką? — susimąstęs paklausė.

— Pats žinai. Aš ne mažytis, — Džošas piktai pakėlė balsą. — Nekalbėk su manimi kaip su vaiku. — Ant galinės sėdynės gulinti Sofi pro miegus kažką sumurmėjo, ir Džošas pritilo. — Ar tavo numylėtoje

knygoje visa tai išpranašauta? — Vaikinas pastebėjo, kaip Skati laukdama Flamelio atsakymo palinkusi pirmyn sukluso ir sujudo.

Flamelis prieš atsakydamas ilgai laukė. Pagaliau prabilo:

— Pirmiausia turėčiau paaiškinti keletą dalykų apie *Mago Abraomo knygą.* — Pamatęs, kad Džošas jau žiojasi kažką sakyti, paskubėjo jį užčiaupti, — leisk pabaigti. Visuomet žinojau, kad ta knyga sena, tačiau net neįtariau, kad tokia sena. Vakar Hekatė papasakojo, kad pati matė, kaip Abraomas ją rašė... o tai vyko beveik prieš dešimt tūkstančių metų. Pasaulis tada atrodė visiškai kitaip. Dabar laikomasi nuomonės, kad žmonija tada išgyveno akmens amžių. Tačiau tiesa rodo visai ką kita. Tuo metu žemę valdė *vyresniųjų rasė.* Mitai ir legendos kaip tik ir pasakoja apie tai. Jei patikėtume pasakojimais, — kalbėjo Flamelis, — tai žmonės mokėjo skraidyti, jų laivai skrodė vandenynus. Žemės valdovams paklusdavo orai ir, nepatikėsite, jie netgi darė, ką mes dabar vadiname klonavimu. Kitaip tariant, jų mokslas buvo taip toli pažengęs, kad mes kol kas negalime paaiškinti ir vadiname magija ir burtais.

Džošas purtė galvą. Na, šito jau per daug...

— Neskubėk sakyti, kad čia labai įsivažiavau... Tiesiog pagalvok, kiek daug žmonija pasiekė tik per pastaruosius dešimt metų. Jei, pavyzdžiui, tavo tėvams kas būtų pasakęs, kad galės kišenėje nešiotis visą muzikos įrašų kolekciją, argi jie būtų patikėję? Dabar mes naudojamės telefonais, kurie turi daugiau atminties nei kompiuteriai, išsiuntę į kosmosą pirmąsias raketas. Elektroniniai mikroskopai leidžia pažvelgti į atomo sandarą. Visai paprastai išgydome ligas, kurios tik prieš penkiasdešimt metų buvo mirtinos. Pokyčiai įgauna vis didesnį pagreitį. Šiandien galime tą, ką tėvai būtų atmetę kaip neįmanomus dalykus, o proseneliai paprasčiausiai pavadintų burtais.

— Dar neatsakei į mano klausimą, — priminė Džošas stengdamasis neviršyti greičio. Kelių policija — visai ne tas, ko dabar reikėjo.

— Ką norėjau tuo pasakyti... Aš pats gerai nežinau, ką galėjo *vyresniųjų rasė.* Gal Abraomas, rašydamas *Kodeksą,* pranašavo ateitį, o gal tiesiog užrašė tą, ką kažkokiu būdu pamatė regėjimų metu... Ar tikrai matė ateitį, ar tikrai žinojo, kas atsitiks? — Nikolas pasisuko sėdynėje, kad matytų Skati. — Gal tu žinai?

Gūžtelėjusi pečiais Skati vos šyptelėjo.

— Aš jau antrosios kartos atstovė. Dar prieš man gimstant beveik visas senasis pasaulis buvo sunaikintas ir Danu Talis seniai nuplautas jūros bangų. Nežinau, ką iš tiesų galėjo *vyresniųjų rasė.* Ar jie galėjo praskleisti laiko uždangą? — kažką svarstydama Skati patylėjo. — Pažinojau *vyresniųjų,* kurie galbūt ir turėjo šią dovaną: Sibilė tikrai pranašaudavo ateitį, žinoma, dar Temidė ir Melampus. Tačiau jie dažniau suklysdavo nei pasakydavo tiesą. Jei ką ir išmokau

keliaudama, tai kad patys kuriame savo ateitį. Stebėjau daug niekada neišpranašautų, pasaulį sukrėtusių įvykių, taip pat teko girdėti nemažai pranašysčių, dažniausiai apie pasaulio pabaigą, kurios neišsipildė.

Juos aplenkė. Tai buvo pirmoji siaurame užmiesčio kelyje sutikta mašina.

— Pakartosiu klausimą, — bandydamas kalbėti ramiai pasakė Džošas. — Šį kartą tiesiog atsakyk — taip ar ne. Ar tai, kas ką tik vyko, buvo išpranašauta *Kodekse?*

— Ne, — skubiai atsakė Flamelis.

— Tačiau, manau, reikėtų pridėti „bet“... — pridūrė Skati.

Alchemikas linktelėjo.

— Taip, yra menka abejonė. Knygoje visiškai neminima Hekatė ir jos *šešėlių karalystė.* Nieko neparašyta apie Di, Morganą ir Bastą. Bet... — Flamelis atsiduso, — yra keletas pranašysčių apie dvynius.

— Dvynius? — griežtai perklausė Džošas. — Kokius dvynius? Ar apskritai kokius nors, ar mudu su Sofi?

— *Kodekse* rašoma apie sidabrinį ir auksinį dvynius, „du, kurie yra viena ir vienas, kuris taps viskuo.“ Manau, jūsų auros švyti auksu ir sidabru neatsitiktinai. Taip, esu įsitikinęs, kad *Kodekse* minimi būtent judu, — Flamelis pasilenkė prie Džošo. — O jei paklaustum, ar seniai žinau, kad tai jūs, galiu atsakyti: įtariau tiktai vakar. Tada, kai judu atskubėjote man į pagalbą. Po kelių valandų Hekatė, leidusi pamatyti jūsų auras, patvirtino mano įtarimus. Duodu žodį, kad viskas, ką dariau, — stengiausi apsaugoti jus.

Džošas purtė galvą — niekaip negalėjo patikėti Flamelio žodžiais. Norėjo dar kažko paklausti, tačiau Skati uždėjo ranką jam ant peties.

— Paklausyk, — staiga prabilo su keltišku akcentu, — jau labai seniai pažįstu Nikolą. Susitikome tuo metu, kai Amerikoje apsistojo pirmieji kolonistai. Flamelį galėčiau apibūdinti įvairiai: ir pavojingas, ir suktas, klastingas ir negailestingas, geras draugas ir nepermaldaujamas priešas. Tačiau jis priklauso tai žmonijos kartai, kai duotas žodis buvo vertas aukso. Jei prisiekia, kad veikė norėdamas apsaugoti jus, tai, manau, juo galima tikėti.

Kad mašina įveiktų posūkį mažesniu greičiu, Džošas pristabdė. Po kiek laiko linktelėjo ir giliai atsiduso.

— Tikiu, — pareiškė garsiai. Tačiau širdies gilumoje dar kirbėjo abejonės, niekaip negalėjo pamiršti paskutiniųjų jam pasakytų Hekatės žodžių: „Flamelis niekada niekam visko nepasakoja“. Vaikinui taip ir atrodė. Nikolas nepasakoja visko, ką žino.

Staiga Flamelis pasilenkė ir patapšnojo Džošui per ranką.

— Čia. Sustok čia.

— Kodėl? Kas nors atsitiko? — siekdama kardų sunerimo Skati.

Džošas parodė posūkį, ir *Hameris* pasuko iš kelio ten, kur mirgėjo

šalikelėje pastatytas pakelės užeigos reklaminis stendas.

— Nieko nenutiko, — šyptelėjęs nuramino alchemikas. — Tiktai metas pusryčiauti.

— Puiku, nes aš jau išalkau, — apsidžiaugė kovotoja. — Suvalgyčiau visą arklį. Na, jei nebūčiau vegetarė ir... jeigu man patiktų arkliena.

„Ir jeigu nebūtum vampyrė“, — pagalvojo Džošas, tačiau šį kartą susilaikė ir nutylėjo.

Sofi pabudo tuo metu, kai Skati ir Flamelis užeigoje užsakinėjo pusryčius išsinešti. Ką tik kietai miegojusi mergina staiga pašoko ir tiesi kaip styga atsisėdo ant galinės sėdynės. Džošas irgi pašoko. Nesusilaikė, iš nustebimo šūktelėjo.

Atsisukęs atgal vaikinas persisvėrė per sėdynės atlošą ir atsargiai pašaukė:

— Sofi... — Bijojo, kad seseryje įsikūnijo vėl kokia nors senovės pabaisa.

— Tu *nenori* žinoti, ką aš sapnavau, — plačiai išskėtusi rankas, rąžydamasi pasakė Sofi. Pasukiojo kaklą, tas sutraškėjo. — Oi, kaip visur skauda.

— Kaip tu... jautiesi? — paklausė Džošas. Džiaugėsi, kad bent jau balsas skamba kaip sesers.

— Tarsi sirgčiau gripu, — ji apsidairė. — Kur mes? Kieno čia mašina?

Džošas nusišypsojo. Prietemoje (automobilį buvo pastatęs šešėlyje) sublizgo dantys.

— Mes jį pasivogėme iš Di. Esam kažkur pakeliui tarp Milo slėnio ir San Fransisko. Manau, ten ir važiuojame.

— Kas atsitiko... kas tenai atsitiko? — paklausė Sofi.

Džošas dar labiau išsišiepė.

— Tu išgelbėjai mus, pasinaudojai ką tik sužadintomis galiomis. Atrodei neįtikėtinai. Turėjai tokį sidabrinį rimbą. Kai tik jis paliesdavo kokį kačiažmogį ar paukščiagalvį padarą, tie virsdavo kuo ir buvę. — Pamatęs, kad Sofi purto galvą, Džošas nutilo. Kiek patylėjęs paklausė: — Tai tu nieko neatsimeni?

— Tik truputį. Girdėjau, kaip Perenelė aiškina, ką turiu daryti. Iš tiesų tai net jaučiau, kaip jos auros energija srūva į mane, — susižavėjusi pasakojo Sofi. — Girdėjau ją. Netgi mačiau, na, lyg mačiau... — Mergina staiga sudrebėjo ir giliai atsikvėpė. — Paskui jie atėjo pasiimti Perenelės. Tai viskas, ką aš prisimenu.

— Kas tie jie?

— Beveidžiai žmonės. Daug vyrų... tokių be veidų. Mačiau, kaip jie nusitempia Perę.

— Kaip suprasti, be veidų?

Sofi baimingai pakartojo:

— Jie neturėjo veidų.

— Tai su kaukėmis?

— Ne, Džošai, ne su kaukėmis. Jų veidai lygūs: nei akių, nei ausų, nei burnos — tiktai mėsos gabalas.

Džošas taip gyvai viską įsivaizdavo, kad pasidarė nejauku, ir jis pabandė pakeisti temą.

— Ar jautiesi... kažkaip kitaip? — atsargiai rinko žodžius.

Sofi minutėlę pasvarstė. Kas tam Džošui? Ko toks susirūpinęs?

— Kitaip? Kaip?

— Ar prisimeni, kaip Hekatė ėmėsi tavo galių *sužadinimo?*

— Na taip.

— Koks tai jausmas? — kiek abejodamas paklausė Džošas.

Sofi atsisuko į brolį. Akyse šmėstelėjo šalta sidabrinė šviesa.

— Atrodė taip, tartum mano galvoje būtų įjungtas koks mygtukas. Pasijutau gyva. Nors kartą gyvenime pasijutau gyva.

Džošą netikėtai apėmė pavydas. Akies kraštelių pastebėjo, kad Flamelis ir Skati su pilnais glėbiais maisto krepšių išeina iš užkandinės.

— O dabar kaip jautiesi?

— Alkana, — atsakė sesuo, — alkana kaip vilkas.

Valgė tylėdami: buritos, kiaušiniai, dešrelės, bandelės... Kimšo užsigerdami sodos vandeniu. Skati mėgavosi vaisiais ir vandeniu.

Pasisotinęs Džošas nusišluostė servetėle lūpas ir nubraukė nuo džinsų trupinius. Nuo vakarykščių priešpiečių buvo nevalgęs.

— Na, pagaliau vėl jaučiuosi kaip žmogus. — Pažvelgęs į Skati ir Flamelį pridūrė: — Nieko nenorėjau įžeisti.

— Niekas ir neįsižeidė, — užtikrino Skati. — Patikėk, niekada ir nenorėjau būti žmogumi, nors pripažįstu, kad tai turi kai kurių privalumų, — mįslingai pridūrė.

Nikolas surinko pusryčių likučius ir sukišo į popierinį krepšį. Pasilenkęs palietė prietaisų skydelyje įtaisytą palydovinę navigacijos sistemą.

— Ar žinai, kaip ja naudotis?

Džošas papurtė galvą.

— Tik teoriškai. Reikia įvesti kelionės tikslą, ir sistema parenka geriausią maršrutą. Bet man dar neteko naudotis tokiu prietaisu. Tėčio mašinoje tokio nėra, — paaiškino Džošas. Ričardas Niumenas vairavo penkerių metų senumo *Volvo* universalą.

— O gal pasižiūrėtum... Gal mokėtum naudotis? — neatlyžo Flamelis.

— Gal, — abejojo Džošas.

— Žinoma, mokės. Džošas — kompiuterių genijus, — nuo galinės sėdynės pasigirdo išdidus Sofi balsas.

— Vargu ar čia kompiuteris, — pasilenkęs, spaudydamas

įjungimo mygtuką sumurmėjo vaikinas. Sužibo didžiulis kvadratinis ekranas. Balsas neįtikėtinai globėjišku tonu pranešė, kad važiuojant adresą įvedinėti pavojinga. Įspėjęs balsas nutilo ir laukė, kol Džošas paspaus mygtuką ir patvirtins, jog informaciją girdėjo ir suprato. Ekranas sumirgėjo ir nedelsdamas parodė automobilio buvimo vietą — mažutis, net pavadinimo neturintis keliukas. Viršuje buvo matyti mažytis trikampėlis — Tamalpaiso kalnas, o rodyklė rodė į pietus, kur plytėjo San Fransiskas. Keliukas, kuriuo pasiekė Hekatės *šešėlių karalystę,* nebuvo pažymėtas.

— Mums reikia vykti į pietus, — pasakė Flamelis.

Džošas maigė mygtukus, kol surado pagrindinį meniu.

— Gerai, reikia adreso.

— Įvesk paštą, esantį ant Signalo gatvės ir Ohajaus prospekto kampo, Ohajuje.

Galinėje sėdynėje sujudo Skati.

— O, ne, tik ne Ohajus. Prašau, pasakyk, kad nevažiuojame tenai.

Flamelis atsisuko į ją.

— Perenelė liepė vykti į pietus.

— Pietuose yra Los Andželas, Mechikas, net ir Čilė yra į pietus nuo čia. Pietuose yra daugybė gražių vietų...

— Perenelė liepė vežti vaikus pas raganą, — kantriai aiškino Flamelis, — o ji gyvena Ohajuje.

Sofi ir Džošas greitai susižvalgė, tačiau nieko nesakė.

Skati atsilošė ir dramatiškai atsiduso.

— Jeigu pasakysiu, kad aš ten nevyksiu, ar tai ką nors pakeis?

— Visiškai nieko.

Sofi prasispraudė tarp sėdynių ir sužiuro į navigacinės sistemos ekraną.

— O kiek laiko truks kelionė? Ar mes labai toli? — susidomėjo ji.

„Užtruksime beveik visą dieną“, — pasilenkęs ir prisimerkęs, kad geriau matytų, mąstė Džošas.

Plaukams prisilietus prie sesers, sužibo mažutė kibirkštėlė.

— Privažiuosime Pirmąjį greitkelį, paskui kirsime Ričmondo tiltą, — pirštai rodė maršrutą. — Tada pasuksim į 1-580, kuris pagaliau kertasi su Penktuoju greitkeliu. — Džošas nustebęs net sumirksėjo, — iki jo dar daugiau nei keturi šimtai kilometrų. — Paspaudė mygtuką, kuris suskaičiavo viso maršruto ilgį, — iki galutinio taško yra maždaug šeši šimtai penkiasdešimt kilometrų. Taigi, užtruksime mažiausiai šešias — septynias valandas. Kol kas nebuvo tekę nuvažiuoti daugiau nei penkiolika kilometrų!

— Taip... Tau tai bus nebloga praktika, — šypsodamasis pasakė alchemikas.

Sofi akys lakstė nuo Flamelio prie Skati.

— Kas ta ragana, pas kurią važiuojame?

Nikolas užsisegė diržą.

— Mes važiuojame pas Endoro raganą.

Džošas pasuko raktelį ir mašina suburzgė. Pažvelgęs į Skati galinio vaizdo veidrodėlyje, paklausė:

— Ką, ir su ja koveisi?

Skati tik pasivaipė ir sumurmėjo:

— Dar blogiau. Ji mano senelė.

TRISDEŠIMT PIRMAS SKYRIUS

Šešėlių karalystei atėjo galas.

Vakaruose jau dingo debesys ir net ištisi dangaus lopai — liko tik mirgančios žvaigždės ir milžiniškas mėnulis. Tačiau ir žvaigždės merkėsi viena po kitos, o mėnulio kraštai atrodė lyg apkandžioti.

— Liko nedaug laiko, — žiūrėdama į dangų pasakė Morgana.

Di, kuris tuo metu ropojo žeme rinkdamas suledėjusios Hekatės gabaliukus, išgirdęs Morganos balsą nustebo — ji buvo šiek tiek išsigandusi.

— Mes turime laiko, — ramiai pareiškė Di.

— Negalime būti čia, kai nebeliks *šešėlių karalystės,* — iš viršaus žiūrėdama į Di bereikšmiu veidu kalbėjo toliau Morgana.

Apsimesti nepavyko. Džonas iš judesių suprato, kad toji nervinasi — vis siautėsi varnų plunksnų apsiaustu.

— O kas čia tokio? Kodėl negalime? — stebėjosi Di. Dar nebuvo tekę matyti *Varnų deivės* tokios sutrikusios. Su malonumu tai stebėjo.

Morgana vėl pakėlė akis į dangų ryjančią tamsą. Žvaigždės kaip mažyčiai taškeliai atsispindėjo juodose akyse.

— Kodėl? Mes išnyksime. Jei liksime čia, mus nusineš į nebūtį, — stebėdama, kaip tolumoje kalnai virsta dulkėmis, paaiškino Morgana.

Dulkės verpetais kilo į juodą dangų ir ten išnykdavo.

— Pati tikriausia mirtis, — dar tyliai sumurmėjo.

Di vis ropojo po tirpstančio Igdrasilo likučius. Aplinkui įsisiautę vėjai baigė išnešioti dulkėmis pavirtusį tokį nuostabų ir dailų Hekatės pasaulį. Deivė sukūrė jį iš nieko. Dabar, kai jos nebeliko, pasaulis ėmė virsti tuo, kuo buvęs — niekuo, tiesiog grimzdo į nebūtį. Dingo kalnai, subyrėjo kaip smėlio pilys ir išsisklaidė pūstelėjus vėjui. Tartum išjungus šviesą dingo neaprėpiami miškai — buvo ir nėra. Net didžiulis mėnulis danguje visai prarado formą ir prigeso, kabojo kaip koks nereikalingas blynas. Rytuose tekanti saulė spindėjo auksu, dangus dar tebebuvo žydras.

Varnų karalienė atsisuko į savo tetą.

— Kiek dar liko laiko iki visiško išnykimo? — paklausė jos. Basta tik suniurzgė kažką ir gūžtelėjo plačiais pečiais.

— Iš kur galiu žinoti? Net ir man niekada dar neteko matyti, kaip visa *šešėlių karalystė* grimzta į nebūtį. Gal dar liko kelios minutės...

— Tiek ir tereikia. — Di padėjo Ekskaliburo kardą ant žemės. Iki švytėjimo nupoliruotuose ašmenyse atsispindėjo iš vakarų slenkanti tamsa. Atrinkęs tris didžiausius ledo gabalus — Hekatės likučius — uždėjo juos ant kardo ašmenų.

Morgana su Basta pasilenkusios per Di petį sužiuro, kas čia bus. Jų atvaizdai ant blizgančio kardo atrodė iškreipti ir raibuliuojantys.

— Ką tokio svarbaus ketini padaryti? — paklausė Basta.

— Čia buvo Hekatės namai, — atsakė Di. — Ir čia, būtent čia, jos mirties vietoje, ryšys su ja bus pats stipriausias.

— Ryšys... — suurzgė Basta ir linktelėjo supratusi, ko ėmėsi Di — tamsiausios ir pavojingiausios juodosios magijos.

— Nekromantija, — sušnibždėjo jis. — Noriu pasikalbėti su mirusia deive. Milijonus metų ji praleido šioje vietoje, taigi čia — jos dalis. Galėčiau lažintis, kad jos sąmonės likučiai vis dar gyvi ir likę šioje vietoje.

Di palietė kardo rankeną. Juodas akmuo sužibo geltonai, staiga atgijusios gyvatės piktai sušnypštė ir kyštelėjusios liežuvius vėl suakmenėjo. Ištirpus ledui nuvarvėjęs skystis padengė kardo ašmenis riebia plėve.

— Nagi nagi, žiūrim, ką turim, — murmėjo sau po nosimi Di.

Skystis ėmė burbuliuoti ir garsiai sproginėti. Kiekviename kylančiame burbule buvo matyti veidas, Hekatės veidas. Jis mainėsi, visi trys pavidalai keitė vienas kitą, nesikeitė tik akys. Tos pačios geltonos, neapykantos pilnos akys žvelgė į Di.

— Kalbėk su manimi, — sušuko Džonas Di. — Įsakau tau kalbėti su manimi. Kodėl Flamelis čia atvyko?

Suburbuliavo ir pasigirdo Hekatės balsas:

— Pabėgti nuo tavęs.

— Papasakok apie žmonių vaikus.

Vaizdai, sumirgėję ant kardo ašmenų, buvo stulbinamai aiškūs. Viskas buvo matyti lyg Hekatės akimis. Prabėgo pro akis Flamelis, atvykstantis kartu su dvyniais, buvo matyti ir abu dvyniai, išbalę ir išsigandę, sėdintys aplamdytoje, subraižytoje mašinoje.

— Flamelis mano, kad jie yra tie legendiniai. *Kodekse* minimi dvyniai.

Morgana ir Basta staiga susidomėjo ir nekreipdamos dėmesio į vis artėjančią nebūtį prisikišo dar arčiau. Vakaruose jau nebuvo matyti žvaigždžių, mėnulis irgi pranyko, didelė dalis dangaus visiškai dingo. Liko tik juoda tamsa.

— O jie tokie ir yra? — reikalavo atsakymo Di.

Kitas atvaizdas jau rodė dvynių auras — sidabrinį ir auksinį švytėjimą.

— Mėnulis ir saulė, — murmėjo Di.

Nežinojo, ar džiaugtis, ar liūdėti. Įtarimai pasitvirtino. Tik išvydęs vaikiną ir merginą kartu, negalėjo patikėti, kad jie iš tiesų yra dvyniai.

— Tai ar apie juos pranašaujama legendoje? — neatstojo Di.

Didžiulė Bastos galva jau buvo prie pat Džono. Ilgiausi ūsai kuteno jam veidą, tačiau jų nubraukti Di nerizikavo, tik jau ne dabar, kai jos dantys taip arti. Nuo deivės trenkė šlapia kate ir smilkalais. Vyras jautė, kaip nosį kutena čiaudulys. *Kačių deivė* jau siekė kardo,

tačiau Di sučiupo ją už rankos. Jausmas buvo toks kaip sugriebus liūto leteną. Įtraukti nagai atsidūrė pavojingai arti.

— Prašau, neliesk ašmenų. Užkeikimas labai trapus. Dar liko laiko vienam ar dviem klausimams, — rodydamas į horizontą vakaruose skubiai prašneko Di. Horizonte įvairiaspalvėmis dulkėmis sūkuriavo sutrupėjusi žemė.

Basta žiburiuojančiomis akimis spoksojo į kardą.

— Mano sesuo turi, turbūt jau reikėtų sakyti turėjo, ypatingą dovaną — galėjo sužadinti kitų galias. Paklausk jos, ar atliko *sužadinimo* ritualą su žmonių vaikais.

Staiga supratęs esmę Di linktelėjo. O dar stebėjosi, kodėl Flamelis atsitempė dvynius būtent čia. Dabar prisiminė: senajame pasaulyje buvo tikima, kad Hekatė turi galios valdyti užkeikimus ir kitus burtus.

— Ar sužadinai dvynių galias? — paklausė Di.

Ant kardo iškilo vienintelis burbulas, pokštelėjo ir pasigirdo atsakymas:

— Ne.

Nustebęs Di net atsilošė. Tikėjosi išgirsti priešingą atsakymą. Nejaugi Flameliui nepasisekė?

Basta suurzgė:

— Ji meluoja...

— Ne, negali meluoti, — patikino Džonas. — Ji turi atsakyti tiesą, kad ir ko klaustumei.

— Mačiau merginą savo akimis, — nepatenkinta urzgė Egipto deivė. — Mačiau, kaip ji švaistėsi grynos auros energijos rimbu. Dar niekada gyvenime neteko regėti tokios jėgos, net ir seniai, dar *vyresniųjų* laikais.

Daktaras Džonas Di dėbtelėjo į ją.

— Matei merginą... O kaip vaikinas? Ką veikė jis?

— Nepastebėjau jo.

— Cha! — pergalingai sušuko Di ir vėl sužiuro į kardą.

Morganos apsiaustas neramiai plaikstėsi.

— Paskutinis klausimas, daktare, greičiau.

Trijulė sužiuro į tamsą, gožiančią beveik visą dangų ir grėsmingai kabančią jiems virš galvų. Vos už kelių metrų nuo jų pasaulio jau nebuvo — tik juoda nebūtis. Žiūrėdamas į kardą Di paklausė:

— Ar tu sužadinai mergaitės galias?

Pokštelėjo burbulas, ir ant kardo vienas po kito pasirodė Sofi atvaizdai: ji, kylanti virš žemės, paskui švytinti sidabru aura.

— Taip.

— O berniuko?

Kardas parodė susirietusį tamsiame kampe Džošą.

— Ne.

Morgana, nagais sugriebusi Di už pečių, pastatė jį. Tas dar čiupo

kardą, nukratė vis dar burbuliuojančio skysčio lašus į sparčiai artėjančią tuštumą.

Keistai atrodanti trijulė — aukštaūgė Basta, visa juoda Morgana ir neūžauga žmogelis — gelbėdamiesi nubėgo. Už jų trupėjo Hekatės pasaulio likučiai. Be tikslo blaškėsi likę gyvi keletas kačiažmogių ir paukščiagalvių. Pamatę, kad jų valdovės bėga, pasekė paskui. Greitai visi, kurie liko gyvi, nešdinosi į rytus, kur dar buvo likę šiek tiek šešėlių pasaulio. Šaukdamasis pagalbos, nes jau nebegalėjo pabėgti, paskui Bastą šlubavo Senuhetas.

Tačiau pasaulis nyko per daug greitai. Tamsa plėtėsi: rijo paukščius ir kates, senovinius medžius, retas orchidėjas, stebuklingus padarus ir legendinius pabaisas. Užgožė paskutiniuosius Hekatės kerus.

Galop nebūtis palietė saulę ir tapo tamsu. Šešėlių pasaulis dingo.

TRISDEŠIMT ANTRAS SKYRIUS

Morgana ir Basta, vilkdamos Di su savimi, brovėsi per krūmų sąžalynus. Dar akimirka, ir tanki lapija pranyko. Prieš akis iškilo vingiuotas takas, vedantis į Tamalpaiso kalną. Di užkliuvo ir išsitiesė kaip ilgas kelio dulkėse.

— O kas toliau? — niurzgė Basta. — Mes pralaimėjome? Jiems pasisekė? Sunaikinome Hekatę, tačiau ji sužadino merginos galias.

Džonas Di nevikriai atsistojo ir nusipurtė dulkes nuo sugadinto apsiausto. Rankovė buvo sudraskyta ir suplėšyta skutais, pamušale taip pat žiojėjo kažkieno išplėšta kumščio dydžio skylė. Rūpestingai nuvalęs Ekskaliburo ašmenis, įsikišo kardą į dėklą.

— Ne mergaitė dabar turi rūpėti. Vaikinas. Jis dabar mūsų raktas.

Morgana papurtė galvą — net sudulkėjo apsiausto plunksnos.

— Kalbi mįslėmis, — ji pažvelgė į giedrą dangų, ir beveik tuoj pat virš galvos susikaupė pilkas debesėlis.

— Jis matė, kaip vyko sesers magiškų galių *sužadinimas*. Pagalvokite, kaip vaikinukas turėtų jaustis? Išsigandęs, piktas, pavydus? Vienišas? — Di pasižiūrėjo į Morganą ir Bastą. — Vaikinas mažų mažiausiai toks pat galingas, kaip ir jo sesuo. Ar šiame žemyne yra dar kas nors, kas galėtų sužadinti jo galias? Kur Flamelis galėtų jį nusivežti?

— Juodoji Anis. Gyvena Ketskile, — prisiminė Morgana. Balsas skambėjo aiškiai, atsargiai.

— Labai jau nenuspėjama, — atšovė Di. — Greičiausiai ji suvalgytų bernioką.

— Girdėjau, kad šiaurinėje Kanadoje lankėsi Persefonė, — pasakė Basta.

Di vėl papurtė galvą.

— Ji tiek metų gyveno *šešėlių karalystėje,* kad visai išprotėjo. Tapo labai pavojinga ir visai nepatikima.

Morgana tvirčiau susisiautė į apsiaustą. Debesis virš galvos tirštėjo ir leidosi žemyn.

— Tada Šiaurės Amerikoje nieko nėra. Atvykau iš Austrijos. Ten buvau sutikusi Noktikulą25 ir tikrai žinau, kad Erichto26 vis dar slapstosi Tesalijoje...

— Klysti, — pertraukė Džonas. — Yra, kas galėtų sužadinti vaikino galias.

— Kas? — suraukusi snukį suurzgė Basta.

Daktaras Džonas Di atsisuko į Varnų valdovę.

— Tu galėtum.

Iš nuostabos išplėtusi juodas akis Morgana atšoko nuo Di. Aštrūs dantys smigo į kruvinas lūpas. Juodas apsiaustas suvilnijo, pasišiaušė plunksnos.

— Nesąmonė, — sušnypštė Basta. — Mano dukterėčia priklauso antrajai kartai. Ji neturi tokių galių.

Di stovėjo prieš *Varnų deivę.* Jeigu jis ir žinojo, kokį pavojingą, gal net mirtiną, žaidimą žaidžia, tai neišsidavė.

— Kažkada gal ir buvo tiesa, tačiau dabar Morganos galios labai išaugusios. Labai... palyginti su buvusiomis.

— Dukterėčia, apie ką jis čia kalba? — griežtai paklausė Basta.

— Atsargiai, atsargiai, žmogau, — įspėjo *Varnų deivė.*

— Nederėtų svarstyti mano ištikimybės, — greitakalbe išbėrė Di. — Jau penkis šimtus metų tarnauju *tamsos vyresniesiems.* Aš tiktai ieškau būdo mūsų tikslui pasiekti. — Jis žengė arčiau prie Morganos. — Kažkada tu, kaip ir Hekatė, turėjai tris veidus: buvai Morgana, Macha ir Badba. Tačiau Hekatė liko viena, o jūs pasidalijote: trys seserys užėmėte tris kūnus. Būtent tavo sąmonė buvo jungiamoji grandis, tarpininkė. Po vieną buvote galingos, tačiau kartu — neįveikiamos.

Di patylėjo, atrodė, kad bando apgalvoti, ką sakąs, tačiau iš tiesų po apsiaustu sugraibė Ekskaliburo rankeną ir tvirtai ją sugniaužė.

— Kada nusprendei nužudyti savo seseris? — nekaltai paklausė.

Siaubingai surikusi Morgana šoko ant Di.

Staiga sustingo.

Juodi Ekskaliburo ašmenys sublizgo jai prie gerklės, o ant ašmenų traškėdama kibirkščiavo mėlyna šviesa. Apie rankeną vyniojosi gyvatės ir šnypštė ant deivės.

— Prašyčiau, — kraują stingdanti šypsena iškreipė Di veidą. — Prašyčiau ramiau. Šiandien ant mano sąžinės jau krito vienos *vyresniosios* mirtis. Nenorėčiau į sąskaitą įsirašyti dar vienos, — kalbėdamas Di žiūrėjo į aplinkui besiblaškančią Bastą.

— Morgana turi galios sužadinti Džošą, — skubiai pasakojo Di. —

Ji perėmė savo nužudytų seserų galias. Jei atliktume *sužadinimo* ritualą berniukui ir patrauktume jį savo pusėn, turėtume neįtikėtinai galingą sąjungininką. Prisiminkite pranašystę: „Du, kurie yra kaip vienas, ir vienas, kuris yra viskas“. Vienas — išgelbėti pasaulį, vienas — sunaikinti jį.

— Ir kuris iš tų yra berniūkštis? — paklausė Basta.

— Ogi tas, kurį padarysime, — paaiškino Di. Akimis taip ir šaudė nuo Morganos prie Bastos ir vėl atgal.

Staiga Basta prišoko prie vyro ir didžiule letena sugniaužė jo gerklę. Kilstelėjo Di, ir tas, pasistiebęs ant pirštų galų, jau beveik kabojo ore. Basta įbedė bauginantį žvilgsnį jam į akis. Džonas Di dar spėjo pagalvoti, kad gal reikėtų pamėginti pasinaudoti kardu, tačiau puikiai žinojo, kad *Kačių valdovė* greitesnė, daug greitesnė už jį. Pastebėjusi menkiausią jo pečių judesį, Basta nusuktų sprandą.

Egipto deivė žvilgsniu gręžė Morganą.

— Ar tai tiesa? Ar Macha ir Badba mirusios?

— Taip, — Morgana dėbtelėjo į Di, — tačiau aš jų nežudžiau. Jos išėjo iš gyvenimo savo valia ir vis dar gyvena manyje, — Morganai kalbant akys žėrėjo geltonai, raudonai ir juodai — trijų senųjų deivių spalvomis.

Di labai magėjo paklausti, kaip jos pateko į Morganos vidų, bet paskui nutarė, kad geriau nežinoti atsakymo, juo labiau dabar ne metas klausinėti.

— Ar gali sužadinti vaikino galias? — norėjo žinoti Basta.

— Taip.

— Tada pirmyn, — įsakė *Kačių deivė,* vėl sužiurusi į Di. Suėmusi už smakro atvertė Di galvą aukštyn ir iškošė: — Jei dar kada nors pakelsi ginklą prieš kurį nors *vyresnįjį,* užtikrinu, kad praleisi kitą tūkstantmetį specialiai tau sukurtoje *šešėlių karalystėje.* Patikėk, tau tai nepatiks, — atleidus gniaužtus vyras sudribo purvynėje. Rankoje Di vis dar gniaužė durklą.

— Pasakyk, — žvelgdama iš savo aukštybių pareikalavo Basta, — kur dabar Flamelis ir dvyniai? Kur jie patraukė?

Drebėdamas Di pašoko. Valydamasis purviną apsiaustą minkštoje odoje aptiko naują įplėšimą. Niekada daugiau nepirks odos — nutarė.

— Flameliui reikia pradėti mokyti merginą. Hekatė sužadino jos galias, tačiau nesuspėjo išmokyti jokių apsauginių užkalbėjimų. Reikia išmokyti, kaip apsisaugoti ir kontroliuoti savo galias. Kol kas sustiprėję pojūčiai ją tik veda iš proto.

— Tai kur jie vyksta? — susidėjusi rankas ant krūtinės, drebėdama urzgė Basta. Morganos prišauktas debesis kuo toliau, tuo labiau tirštėjo, tamsėjo ir leidosi žemyn, dabar jau kabojo visai prie pat medžių viršūnių. Oras tapo drėgnas, buvo galima užuosti keistą nepažįstamų prieskonių kvapą.

— Jie tikrai neliks San Fransiske, — svarstė Džonas. — Per daug tenai seklių — tiek mieste, tiek už miesto.

Morgana užsimerkė ir lėtai pasisukiojo, paskui pakėlė ranką.

— Jie skuba į pietus. Jaučiu sidabrinės, neįtikėtinai galingos, auros pėdsakus.

— Koks galingiausias *vyresnysis* gyvena pietuose? — greitai paklausė Di. — Kas nors, galintis vaidyti gamtos gaivalus?

— Endora, — nedelsdama atsakė Basta. — Ohajuje. Mirtinai pavojinga Endoro ragana.

— Oro valdovė, — pridėjo Morgana.

Basta pasilenkė prie pat Di, iš nasrų padvelkė siaubinga smarvė.

— Tu žinai, kur turi vykti. Žinai, ką turi daryti. Privalome atgauti *Kodekso* lapus, — iškošė.

— O dvyniai, — įsitempęs, stengdamasis nekvėpuoti paklausė Di.

— Pagauk, jei pavyks. Jei ne — nužudyk, kad Flamelis nepasinaudotų jų galiomis.

Tai pasakiusi Basta ir Morgana, abi kartu, žengė į debesį ir dingo. Pilka drėgmė sūkuriuodama pasklido aplink. Daktaras Džonas Di pasijuto bestovįs vienas ant nuošalaus kelio.

— Kaip aš nusigausiu į Ohaju? — dar sušuko.

Atsako neišgirdo.

Susikišęs rankas į suplėšyto apsiausto kišenes, Di patraukė siauru keliuku. Vyrui labai nepatikdavo, kai su juo taip pasielgdavo: nekreipdavo dėmesio, lyg jis būtų buvęs koks mažvaikis.

Tačiau vieną dieną viskas pasikeis.

Tamsos vyresniesiems buvo visai smagu žaisti su Di kaip su marionete, kaip su savo žaisliuku. Jis matė, kaip Basta nė nežvilgtelėjusi paliko Senuhetą likimo valiai, o tas juk praleido su ja mažiausiai šimtmetį. Di puikiai suprato, kad lygiai taip pat pasielgtų ir su juo, jei tik pasitaikytų proga.

Daktaras Džonas Di turėjo savų planų, užtikrinančių, kad tokia proga nepasitaikys.

TRISDEŠIMT TREČIAS SKYRIUS

Buvo jau gerai įdienoję, kai Džošas pagaliau pasuko automobilį į vingiuotą keliuką, vedantį į nedidelį Ohajaus miestą. Vaikino veidas aiškiai išdavė, kokį stresą patyrė be sustojimo nuvairavęs daugiau nei šešis šimtus kilometrų. Kompiuteris buvo suskaičiavęs, kad tai užtruks apie šešias valandas, tačiau iš tiesų prireikė beveik devynių. Vairuoti *Hamerį* greitkelyje pasirodė nuostabiai lengva: nustatai autopilotą — ir pirmyn. Net nuobodu... tačiau pasukus iš greitkelio bet kokiame kitame kelyje vairuoti buvo tikras košmaras — visiškai nebepanašu į kompiuterinius žaidimus. *Hameris* buvo toks didžiulis, kad Džošas

nuolat baiminosi, jog ką nors pervažiuos. Milžiniškas juodutėlis automobilis traukė dėmesį. Vaikinas niekada nebuvo pagalvojęs, kad tamsinti langai galėtų suteikti tiek laimės. Buvo smalsu, ką pagalvotų žmonės, pamatę, jog prie vairo sėdi penkiolikmetis.

Kelias suko į dešinę, prieš Džošo akis atsivėrė ilga pagrindinė Ohajaus gatvė. Važiuodamas pro ezoterikos reikmenų parduotuvę ir žaidimų namus, kiek sulėtino greitį. Prie Signalo gatvės užsidegė raudonas šviesoforo signalas ir teko sustoti. Užsigulęs ant vairo apsidairė aplinkui pro murziną, vabzdžiais aptaškytą priekinį stiklą. Besižvalgant po tuščią gatvę, vaikinui pasirodė, kad Ohajus — nuostabiai žalias miestas. Kalifornijoje buvo birželis. Tuo metų laiku viskas jau būdavo nurudę ir apvytę, tačiau čia visur žaliavo medžiai, labai išsiskiriantys baltų namukų fone. Tiesiai prieš save, dešinėje pusėje, Džošas pamatė nedidelį įmantrų balto akmens bokštą, kyšantį iš už pašto pastato. Kairėje, atsitraukusios nuo kelio, po baltais akmeniniais skliautais rikiavosi visa eilė parduotuvių.

Žvilgtelėjęs į galinio vaizdo veidrodėlį nustebo — į jį spoksojo Skati.

— Maniau, kad tu miegi, — tyliai pasakė. Sofi, atsisėdusi į keleivio sėdynę šalia jo — po kelių valandų važiavimo patogiai susirangė ir užmigo. Flamelis ramiai sau knarkė šalia Skati.

— Man nereikia miego, — paprasčiausiai paaiškino raudonplaukė.

Labai daug klausimų kirbėjo ant liežuvio galo, tačiau Džošas teištarė:

— Ar žinai, kur važiuojame?

Mergina pasilenkė pirmyn, pasidėjo rankas ant vairuotojo sėdynės ir pasirėmė smakrą.

— Tiesiai, pro pašto pastatą, ten, šalia to bokšto, paskui į dešinę, prie Libio parko ir Fokso gatvės. Ten susirask, kur pastatyti mašiną, — Skati parodė į kairėje pusėje po baltais skliautais esančias parduotuves, — mums reikia ton vieton.

— Ten gyvena tavo senelė?

— Taip, — tarstelėjo mergina.

— Ar ji tikrai ragana?

— Ne šiaip sau ragana. Pati tikriausia ragana — *Pirmoji ragana.*

— Kaip jautiesi? — paklausė Sofi. Pasistiebusi ant pirštų galiukų ji rąžėsi. Patampė nugarą, sukant subraškėjo kaklas. — Oi, kaip gerai, — džiaugėsi mergina. Prisimerkė atsisukusi į saulę, ryškiai plieskiančią žydrame, be menkiausio debesėlio danguje.

— Tai tavęs turėčiau šito klausti, — lipdamas iš mašinos pareiškė Džošas. Jis irgi žiovavo ir rąžėsi, norėdamas išmankštinti sprandą sukinėjo galvą. — Daugiau nebenorėsiu vairuoti.

Staiga nutilusiu balsu, vos ne šnibždėdamas vaikinas pridūrė:

— Džiaugiuosi, kad tu sveika. Juk sveika? Ar ne?

Sofi paėmė brolį už rankos.

— Manau, kad taip.

Flamelis išlipo iš mašinos ir užtrenkė dureles. Skati jau buvo nuskubėjusi nuo mašinos į medžio pavėsį. Išsitraukusi iš kišenės mažus apvalius akinukus nuo saulės, pasibalnojo jais nosį. Alchemikas patraukė prie Skati, o Džošas įjungė mašinos signalizaciją. *Hameris* pyptelėjo ir sumirksėjo žibintais.

— Mums reikia pasikalbėti, — nors gatvėje nesimatė nė gyvos dvasios, Flamelis prabilo tyliai. Ranka perbraukė trumpai kirptą galvą, pluoštas plaukų liko saujoje. Kurį laiką žvelgė į juos, paskui nusibraukė ranką į džinsus. Jo veide įsibrėžė dar vieneri metai: aplink akis pagilėjo raukšlės, išryškėjo puslankiu rėminantys raukšlių vingiai abipus burnos. — Ta asmenybė, su kuria ketiname susitikti, gali būti... — aiškiai vengė pasakyti, — sudėtinga.

— Pati labai gerai žinau... — sumurmėjo Skati.

— Ką turi galvoje — sudėtinga? — sunerimęs paklausė Džošas.

Po visų įvykių, kuriuos teko patirti, žodis „sudėtinga“ galėjo reikšti bet ką...

— Kaprizinga, viskuo nepatenkinta, vaidinga, irzli... Ir tai tik tada, kai būna geros nuotaikos, — atsakė Skati.

— O kai nuotaika bloga?

— Tada nenorėtum būti net tame pačiame mieste, kur ir ji!

Džošas nieko nebesuprato. Atsisuko į alchemiką.

— Tai ko mes pas ją taip lėkėme?

— Todėl, kad taip liepė Perenelė, — kantriai aiškino Flamelis.

Todėl, kad ji yra Oro valdovė ir gali išmokyti Sofi oro gaivalo magijos. Ir dar todėl, kad gali duoti Sofi patarimų, kaip geriau apsisaugoti.

— Nuo ko? — nustebo Džošas.

— Nuo savęs, — sausai atšovė Nikolas ir nusisukęs patraukė link Ohajaus prospekto. Iš pavėsio išlindusi Skati patraukė paskui.

— Gaila, nepasiėmiau kremo nuo saulės. Aš taip greitai įdegu, — skundėsi Skati stengdamasi spėti paskui Flamelį. — Pamatysit iš ryto, kokios atsiranda strazdanos.

Džošas atsisukęs pažvelgė į seserį. Jis jau pradėjo suprasti, koks didžiulis skirtumas dabar atsirado tarp jų.

— Gal tu žinai, apie ką jis čia kalbėjo? Apsaugoti save nuo savęs... Ką tai galėtų reikšti?

— Manau, kad žinau, — susiraukusi atsakė Sofi. — Viskas aplinkui mane yra taip... garsu, ryšku, intensyvu... Taip, lyg kas būtų viską pagarsinęs ir paryškinęs. Visi pojūčiai dabar tokie aštrūs, nepatikėtumei, ką dabar girdžiu... — Mergina parodė į raudoną aplamdytą lėtai judančią keliu *Toyotą*. — Moteris toje mašinoje kalba

telefonu su savo mama ir aiškina, kad nenori pietums žuvies. — Sofi parodė kitoje gatvės pusėje kieme stovintį sunkvežimį, — ant jo užklijuotas lipdukas. — Gal norėtum, kad perskaityčiau, kas ant jo parašyta?

Džošas prisimerkė, tačiau negalėjo įžvelgti net sunkvežimio numerių.

— Kai šį rytą valgėme, maisto skonis buvo toks stiprus — vos neapsivėmiau. Sumuštinyje jaučiau net mažyčius druskos kristalus. — Pasilenkusi Sofi pakėlė nuo žemės palisandramedžio lapą, — užmerktomis akimis tarsi matau kiekvieną šio lapo gyslelę. Tačiau ne tai blogiausia. Žinai, blogiausia — kvapai, — pasakė žiūrėdama į brolį.

— Ei, tik nereikia... — jau kuris laikas Džošas naudojosi priemonėmis nuo prakaito, buvo išbandęs visus prekybos centrų dezodorantus.

— Ne, netaikau to tik tau, — nusišypsojo Sofi, — tačiau galėtum pakeisti dezodorantą. O kojines... manau, reikėtų jas sudeginti. Visur kvapai, kvapai... visą laiką. Ore toks siaubingas dujų kvapas, kelias dvokia karšta guma, o kur dar riebaus maisto ir gėlių kvapai. Jų tiesiog per daug. — Sofi akyse pasirodė ašaros. Sustojusi vidury gatvės, užsidengė rankomis veidą ir apsiverkė, — visko per daug, Džošai. Tikrai per daug. Aš nebesusitvarkau su savimi. Širdis daužosi, akis peršti, skauda ausis ir graužia gerklę.

Džošas nerangiai mėgino apkabinti seserį, tačiau ji atstūmė brolio rankas.

— Prašau, neliesk manęs. Negaliu šito pakęsti.

Džošas gūžtelėjo ir susimąstė, ką galėtų pasakyti. Taip ir nesugalvojo nei ką daryti, nei ką pasakyti. Pasijuto toks bejėgis. Sofi visuomet buvo stipri, susivaldanti. Atsitikus kokiai bėdai, Džošas visada kreipdavosi į ją. Sesuo visada žinojo atsakymą.

Iki šiandienos.

Flamelis! Vaikinas pajuto, kaip vėl užlieja pyktis. Flamelis kaltas dėl viso šito. Niekada neatleis alchemikui to, ką padarė. Pasižiūrėjo į atsigręžusius ir juodu stebinčius Nikolą ir Skati.

Kovotoja skubiai pribėgo.

— Nusišluostyk ašaras, — griežtai paliepė. — Geriau nepatraukti praeivių dėmesio.

— Nelįsk prie mano se... — pradėjo Džošas, tačiau užteko Skati žvilgsnio ir jis nutilo.

— Eime į mano senelės parduotuvę. Ji galės padėti. Čia pat — kitoje gatvės pusėje. Eime.

Sofi klusniai perbraukė rankove akis ir nusekė paskui Skati. Jautėsi bejėgė kaip vaikas. Retai kada verkdavo. Netgi žiūrėdama *Titaniką* pabaigoje juokėsi, o dabar... Ko apsiverkė dabar?

Magiškų galių *sužadinimas* jai atrodė puiki mintis. Patiko įsivaizduoti, kad galės įgyvendinti savo norus, kontroliuoti auros energiją ir kerėti. Tačiau nieko panašaus neįvyko. Jautėsi tarsi sudaužyta ir išsekusi iš nuovargio. Liko tik skausmas. Štai kodėl verkė.

Ir dar labai bijojo, kad skausmas niekur nedings. Jeigu iš tiesų nedingtų, ką tada darytų? Ar ką nors galėtų padaryti?

Sofi pajuto įdėmų, susirūpinusį brolio žvilgsnį.

— Flamelis sakė, kad ragana galės tau padėti.

— O jei ne, Džošai? Jeigu negalės... Kas tada?

Džošas vėl nežinojo, ką pasakyti.

Sofi ir Džošas kirto Ohajaus prospektą ir žengė po skliautais nusidriekusiu taku. Per visą pastato ilgį rikiavosi parduotuvės. Karštis čia jau buvo pakeliamas. Sofi pajuto prie liemens prilipusius marškinius. Lediniai šiurpuliukai perbėgo per visą nugarą.

Jiedu pasivijo Nikolą, keistai sumišusiu veidu stovintį priešais antikvarinių prekių parduotuvėlę. Parduotuvė buvo uždaryta. Netaręs nė žodžio jis pirštu pabaksnojo į popierinį laikrodį, priklijuotą prie durų iš vidinės pusės. Laikrodžio rodyklės rodė pusę trijų, o ranka pakeverzoti žodžiai skelbė: „Išėjau pietauti. Grįšiu pusę trijų.“

Dabar jau buvo beveik pusė keturių.

Flamelis ir Skati prisikišo prie pat durų ir sužiuro vidun. Dvyniai žvalgėsi pro langą. Mažoje parduotuvėlėje, bent jau taip atrodė, buvo prekiaujama vien tiktai stiklo gaminiais: dubenimis, ąsočiais, lėkštėmis, *prespapjė,* vitražais ir veidrodžiais. Įvairiausių dydžių ir formų — nuo mažyčių apvalių iki didžiulių stačiakampių — daiktais buvo užgrūsta visa parduotuvėlės erdvė. Dauguma gaminių atrodė visai šiuolaikiškai, tačiau buvo ir keletas tikrai antikvarinių.

— Tai ką dabar darysime? — nebežinojo Flamelis. — Kur ji galėtų būti?

— Tikriausiai išėjo pietauti ir pamiršo grįžti, — žvalgydamasi po gatvę svarstė Skati. — Labai šiandien ramu, ar ne?

Ir iš tiesų — nors buvo penktadienio popietė, pagrindine miestelio gatve važiavo vos kelios mašinos, o prie parduotuvių lėtai vaikštinėjo gal dešimt, tikrai ne daugiau pėsčiųjų.

— Gal patikrinti restoranuose? — pasiūlė Flamelis. — Ką ji mėgsta valgyti?

— Neklausk, — skubiai atšovė Skati. — Tikrai nenorėtum žinoti.

— Gal... jeigu išsiskirstytume, — pradėjo Nikolas.

Net negalvodama, ką daro, Sofi pasuko durų rankeną, pastūmė ir... durys atsivėrė. Suskambo virš durų kabantis varpelis.

— Na, tu ir „duodi“, sese...

— Mačiau viename filme taip darant, — sumurmėjo Sofi. — Ar yra kas? — žengdama į vidų pašaukė. Jokio atsako.

Antikvarinė parduotuvėlė buvo mažutė, vargu ar didesnė už

stačiakampį kambarį, tačiau šimtai čia sugrūstų veidrodžių — kai kuriuos ragana netgi pakabino ant lubų — atspindėjo erdvę ir kambarys atrodė daug didesnis nei iš tiesų buvo.

Sofi užvertė galvą ir giliai įkvėpė, net suvirpėjo šnervės.

— Ar užuodi?

Brolis papurtė galvą. Daugybė veidrodžių jį nervino. Kad ir kur pažvelgtų, matė savo atvaizdą, tačiau atvaizdai buvo skirtingi — sudužę arba iškreipti.

— Ką užuodi? — paklausė Skati.

— Panašu... — Sofi pagalvojo, — panašu į laužų kvapą rudenį.

— Aha, vadinasi ji buvo čia.

Sofi ir Džošas sužiuro į kovotoją.

— Toks Endoro raganos kvapas. Tai senosios magijos kvapas.

Žvalgydamasis po gatvę Flamelis stovėjo prie durų.

— Negalėjo nueiti toli, jei paliko parduotuvę neužrakintą. Einu, paieškosiu, — jis pasisuko į Skati. — Kaip ją atpažinsiu?

Ji nusišypsojo, blykstelėjo gudriomis akimis.

— Patikėk, kai pamatysi, nesuabejosi, kad ten ji.

— Tuojau grįšiu.

Vos tik Flamelis žengė į gatvę, tiesiai prieš parduotuvę stovėjęs didelis motociklas suburzgė, trūktelėjo iš vietos ir rovė pirmyn. Nugriaudėjo neįtikėtinas garsas, visi stikliniai daiktai parduotuvėje sudrebėjo ir suvibravo. Sofi rankomis užsispaudė ausis.

— Nebežinau, kiek dar galėsiu kentėti, — sušnibždėjo ir vėl vos neapsiverkė.

Džošas nusivedė seserį prie paprastos medinės kėdės ir privertė atsisėsti. Prigludęs iš vienos pusės, lyg ketino paimti už rankos, tačiau pabijojo liesti. Jautėsi visiškai bejėgis.

Skati priklaupė ant žemės prieš Sofi, kad veidai būtų viename lygyje.

— Kai Hekatė tave *sužadino,* nebespėjo išmokyti, kaip pojūčius įjungti ir išjungti. Visi tavo pojūčiai dabar tartum užstrigę aukščiausiame lygyje, tačiau taip tikrai nebus visą laiką, galiu pažadėti. Šiek tiek treniruočių, keli pagrindiniai apsauginiai užkalbėjimai, ir tu išmoksi įsijungti pojūčius tik trumpam laikui.

Džošas žvelgė į merginas. Dar kartą aiškiai pajuto, kokie jie su Sofi skirtingi. Visiškai kitokie. Taip, jie ir nebuvo identiški dvyniai, išsivystę iš vienos kiaušialąstės, taigi skyrėsi genetiškai. Neteko patirti jausmų, apie kuriuos paprastai pasakoja identiški dvyniai: skausmo, kurį jaučia abu, nors susižeidęs tik vienas, nuojautos, kad kuris nors patekęs į bėdą, tačiau dabar Džošas jautė sesers nerimą ir susijaudinimą. Taip norėjo, kad galėtų kaip nors palengvinti jos skausmą.

Beveik skaitydama jo mintis, Skati staiga pasakė:

— Yra kai kas dar... galėčiau palengvinti tavo kančias, — abu dvyniai pajuto, kaip nedrąsiai ji tai pratarė: — Neskaudės, — greitai pridūrė Skati.

— Ir negalėtų skaudėti labiau nei dabar, — sušnibždėjo Sofi. — Daryk, ką gali.

— Pirmiausia reikia tavo leidimo.

— Sof... — sunerimo Džošas, tačiau sesuo nekreipė dėmesio.

— Daryk, — pakartojo ji dar kartą. — Prašau, — beveik maldavo.

— Jau sykį sakiau, kad esu ta, kurią žmonės pavadintų vampyre...

— Tu negersi jos kraujo?! — išsigandęs sušuko Džošas. Vien nuo tos minties skrandis vertėsi kūliais.

— Jau sakiau anksčiau, kad mano klano vampyrai negeria kraujo.

— Nesvarbu.

— Džošai, — piktai pertraukė Sofi. Merginai supykus trumpai blykstelėjo jos aura, tačiau visa parduotuvėlė pakvipo saldžiais vaniliniais ledais. Nors vėjas lyg ir nepūtė, suskambo, sutilindžiavo vėjo varpeliai. — Džošai, raminkis, — Sofi pasisuko ant kėdės, kad matytų Skati, — tai ką tu nori daryti?

— Duok dešinę ranką.

Mergina ištiesė dešiniąją, Skati suėmė abiem rankomis. Paskui rūpestingai pridėjo kiekvieną savo kairės rankos pirštą prie Sofi: nykštį — prie nykščio, smilių — prie smiliaus, mažąjį pirštelį — prie mažojo.

— Kraują geriantys vampyrai, — tartum užsimiršusi dėstė susikaupusi tik į pirštus, — iš tiesų yra patys silpniausi, pati žemiausia klano grandis. Ar kada nors susimąstėte, kodėl jie geria kraują? Juk jie, galima sakyti, mirę, širdys neplaka, jiems nereikia valgyti, taigi kraujas jiems — gyvybės šaltinis.

— O tu mirusi? — paklausė Sofi, aplenkusi Džošą, nes jam irgi parūpo.

— Ne, nepasakyčiau.

Džošas apsižvalgė. Veidrodžiuose kuo puikiausiai atsispindėjo Skati atvaizdas. Pastebėjusi, kur vaikinas žvalgosi, raudonplaukė nusišypsojo.

— Netikėk tomis nesąmonėmis, kurias pasakoja apie vampyrus, esą jie neatsispindi veidrodyje. Žinoma, atsispindi, mes juk, kad ir kaip, kieti kūnai.

Džošas įdėmiai žiūrėjo į merginų suglaustus pirštus. Rodės, niekas nevyksta. Veidrodyje už Skati vaikinas pastebėjo sidabrinę kibirkštį, Sofi delnas sušvito blausia sidabrine šviesa.

— Mūsų rasė, vampyrų klanas, — nenuleisdama akių nuo Sofi delno tyliai pasakojo Skati, — priklauso antrajai kartai.

Džošas veidrodyje matė, kaip Sofi delne kaupiasi sidabrinė šviesa.

— Nepriklausome *vyresniesiems*. Mes gimėme jau po to, kai

nuskendo Danu Talis, ir todėl esame visiškai kitokie nei tėvai. Skiriamės taip, kad net neįmanoma nusakyti.

— Ir anksčiau minėjai Danu Talį, — mieguistai sumurmėjo Sofi. — Kas tai? Kažkokia vieta? — jos ranka kilo kažkoks raminantis jausmas, šiek tiek dilgčiojo, bet nebesmaigstė lyg adatomis. Visai malonu.

— *Vyresniųjų* laikais tai buvo pasaulio centras. *Vyresniųjų rasė* valdė mūsų planetą iš salos, vadinamos Danu Taliu. Ji plytėjo nuo Afrikos iki Šiaurės Amerikos pakrančių ir Meksikos įlankos.

— Niekada dar negirdėjau apie Danu Talį, — sušnibždėjo Sofi.

— Girdėjai, — paprieštaravo Skati. — Keltai ją vadino De Danano sala, o šiuolaikiniame pasaulyje žinomesnė kaip Atlantida.

Džošas veidrodyje matė, kad Sofi plaštaka jau spindi baltu sidabru, tarsi pirštinėta. Mažutės žiburiuojančios sruogelės sukosi apie Sofi pirštus kaip kokie žiedai. Mergina drebėjo.

— Danu Talis buvo atskirtas, nes dvyniai valdovai — Saulė ir Mėnulis — kovojo *didžiosios piramidės* viršūnėje ir pažadino tiek nevaldomų galių, kad išjudino natūralų gamtos balansą. Pasakojo, kad ta pati laukinė magija, besūkuriuojanti ore, sukėlė pokyčius antroje kartoje. Kai kurie mūsų gimė pabaisomis, kai kas — keistais pavidalais. Buvo ir tokių, kurie įgavo ypatingų galių keisti pavidalus — panorėję tapti laukiniais padarais. O dar kiti, tokie kaip mes, vėliau susivieniję į vampyrų klaną, visiškai negalėjome jausti.

Džošas piktai pasižiūrėjo į Skati.

— Kaip suprasti tave — „negalėjome jausti“?

Kovotoja nusišypsojo ir pažvelgė į vaikiną. Džošas sunerimo... jos iltiniai dantys atrodė labai ilgi.

— Mes nejautėme jokių emocijų arba tie jausmai buvo labai silpni. Beveik nejutome baimės, neturėjome galimybės mylėti, džiaugtis laime ar kažkuo žavėtis. Geriausi kovotojai būna ne tie, kurie nejaučia baimės, tačiau tie, kurie kovoja be jokio pykčio.

Džošas atsitraukė nuo merginos ir sunkiai atsiduso. Kojas keistai traukė mėšlungis, pirštus tartum badė adatėlėmis ir dilgčiojo. Norėjosi pabėgti nuo vampyrės. Dabar visi parduotuvėje esantys veidrodžiai ir stikliniai paviršiai atspindėjo sidabrinę šviesą, skindančią iš Sofi rankos į Skati. Šviesa susigerdavo į vampyrės kūną dar nepasiekusi alkūnės.

Skati atsisuko į Džošą, ir vaikinas pamatė, kad jos akių baltymai jau ne balti, o sidabriniai.

— Kraują geriantiems vampyrams nereikia paties kraujo. Jiems reikia emocijų, jausmų, kuriuos perduoda kraujas.

— Tu vagi Sofi jausmus... — persigandęs sušnibždėjo Džošas. — Sofi, neleisk jai...

— Ne, — atšovė sesuo. Kaip ir Skati, jos akių baltymai žėrėjo

sidabru. — Tikrai jaučiu, kaip skausmas mažėja.

— Tavo seseriai pojūčių ir emocijų dabar per daug. Tai tampa skausminga, ji bijo. Aš tiktai pasiimu jos skausmą ir baimę.

— Keista, kodėl turėtumei norėti pajausti baimę ar skausmą? — garsiai nusistebėjo Džošas. Vien ta mintis gąsdino ir vertė jaustis nejaukiai. Kažkas atrodė ne taip.

— Tam, kad pasijusčiau gyva, — atsakė Skati.

TRISDEŠIMT KETVIRTAS SKYRIUS

Net neatsimerkusi Perenelė žinojo, kad ją pergabeno į daug saugesnį kalėjimą, tamsią ir blogio pilną vietą, esančią kažkur giliai. Jautė, kaip iš sienų sklinda seniai įsigėręs blogis, jautė jo skonį burnoje. Gulėjo nė nekrustelėdama. Pabandė išplėsti pojūčius, tačiau nevilties ir piktdžiugos uždanga neleido imtis kerų. Perė įdėmiai įsiklausė ir tik tada, kai visiškai įsitikino, kad patalpoje nieko nėra, atsimerkė.

Ji buvo kameroje.

Trys sienos — tvirto betono, o ketvirtoji — metalinės grotos. Per jas buvo matyti visa eilė tokių pat kamerų.

Ji kalėjime!

Perė nuleido kojas nuo siauro gulto ir lėtai atsistojo. Pastebėjusi, kad drabužiai prisigėrę jūros kvapo, pagalvojo, kad tikriausiai girdi netoliese esančio vandenyno ošimą.

Kamera buvo tuščia, panaši į tuščią dėžę, trijų metrų ilgio ir vos pusantro metro pločio. Pasienyje — siauras gultas su plonu čiužiniu ir gumulais sušokusia pagalve. Kartoninis padėklas stovėjo ant grindų, visai prie pat grotų. Jame — plastikinis ąsotis su vandeniu, plastikinis puodelis ir nemažas gabalas kvietinės duonos popierinėje lėkštėje. Tik pamačiusi maistą Perenelė suprato, kokia išalkusi, tačiau iš karto nepuolė valgyti, o priėjusi prie grotų apsižvalgė. Kad ir kur žiūrėjo — į kairę ar į dešinę — visur matė tik tuščias kameras.

Visame kalėjimo bloke ji buvo viena. Bet kur...

Staiga tolumoje pasigirdo laivo sirena. Suūkė taip gailiai ir nykiai. Perė net sudrebėjo supratusi, kur ją nusitempė Di vyrai. Kalėjo Alkatraso salos kalėjime.

Moteris apsižvalgė po kamerą. Ypač domino vietos, kur buvo tvirtinami metaliniai vartai. Kitaip nei prieš tai buvusiame kalėjime, nei ant staktų, nei ant grindų nepastebėjo jokių apsauginių ženklų. Nesusilaikė — veide šmėstelėjo šypsenėlė. Ir ką galvojo Di pasiųsti sargybiniai? Kai tik ji atgaus jėgas, vėl sušvytės aura, ir metaliniai virbai sulinks kaip vaškiniai. Ji išeis iš čia.

Po kiek laiko Perė suvokė, kad tas kiauksėjimas, kurį iš pradžių palaikė vandens lašėjimu, tai visai ne vanduo. Tai kažkas artinasi.

Lėtai ir užtikrintai artėja...

Prisispaudusi prie grotų pabandė apžiūrėti koridorių. Judėjo kažkoks šešėlis. Kas? Vėl beveidė Di simulakra? Perė nustebo — juk jos nesugebėtų kalinės ilgai išsaugoti.

Didžiulis ir beformis padaras išlindo iš šešėlio ir žengė koridoriumi prie kameros grotų. Perenelė apsidžiaugė, kad yra apsauga nuo tos siaubingos būtybės.

Koridorių užgožė padaras, nevaikščiojęs žeme gal kokį tūkstantį metų, iki iškylant pirmajai piramidei ant Nilo pakrančių. Tas padaras — sfinksas, milžiniškas liūtas erelio sparnais ir nuostabaus grožio moters galva. Sfinksas nusišypsojo, pakreipė galvą ir kyštelėjo ilgą juodą dvišaką liežuvį. Perenelė pastebėjo, kad sfinkso akių lėliukės horizontalios ir plokščios.

Ne, tai ne Di kurtas padaras. Sfinksas buvo viena Echidnos dukrų, niekingiausia *vyresniųjų rasės* būtybė, kurios saugojosi ir bijojo net ta pati rasė — *tamsos vyresnieji.* Perenelė jau nebežinojo, kam tarnauja Di.

Sfinksas priglaudė galvą prie grotų. Išlindęs ilgas liežuvis makalavosi ore beveik braukdamas Perei per lūpas.

— Tikriausiai nereikia tau, Perenele Flamel, priminti, — sušnypštė sfinksas Nilo kalba, — kad vienas ypatingų mūsų rasės sugebėjimų yra auros energijos siurbimas? — Plastelėję milžiniški sparnai beveik užpildė visą koridorių. — Šalia manęs tu neturi jokių magiškų galių.

Ledinis šaltukas perbėgo Perės nugara. Taip, Di tikrai protingas. Ji beginklė ir bejėgė Alkatraso kalinė. O iš Alkatraso dar niekas neišėjo gyvas.

TRISDEŠIMT PENKTAS SKYRIUS

Suskambo varpas, Nikolas atidarė duris ir žengė žingsnį atgal, pirma savęs į parduotuvę praleisdamas pagyvenusią, gana įprastos išvaizdos moterį, vilkinčią švarutėle pilka palaidinuke ir pilku sijonu. Tik trumpai apvaliai kirpti plaukai dažyti ir dar kai kur paryškinti mėlyna spalva, labai dideli akiniai nuo saulės, dengiantys vos ne visą veidą, būtų leidę ją pastebėti. Dešinėje rankoje gniaužė baltą lazdą.

Sofi ir Džošas tuoj pat pagalvojo: neregė.

Flamelis kostelėjo.

— Leiskite pristatyti... — nutilęs sužiuro į moterį, — atsiprašau, kaip turėtume jus vadinti?

— Dora. Mane visi taip vadina, — su stipriu niujorkietišku akcentu prakalbo moteris. — Skati, — staiga pašaukė ji. — Skati! — anglų kalbos kaip nebūta, moteris bėrė žodžius keista kalba, vietoje įprastų garsų buvo girdėti spragsėjimas ir spjaudymasis, bet, kas

keisčiausia, Sofi viską suprato.

— Ji nori žinoti, kodėl Skati jos neaplankė jau tris šimtus septyniasdešimt dvejus metus, aštuonis mėnesius ir keturias dienas, — išvertė Džošui Sofi.

Mergina nenuleido akių nuo keistuolės ir nepastebėjo, koks pavydas ir baimė šmėstelėjo brolio veide.

Kraipydama galvą kairėn ir dešinėn, senoji blaškėsi po parduotuvę ir vis kalbėjo... kalbėjo. Atrodė, kad jai nereikia net atsikvėpti.

— Ji pasakoja Skati, kad galėjo numirti — niekas nebūtų net sužinojęs. Niekas ja nesirūpino. Praeitą šimtmetį taip sunkiai sirgo, bet niekas nepaskambino, neparašė...

— Senele... — prabilo Skati.

— Nereikia, nebevadink manęs taip, — vėl prabilusi angliškai širdo Dora. — Galėjai parašyti — bet kuria kalba. Galėjai paskambinti...

— Tu juk neturi telefono...

— O elektroniniu paštu? O faksas ko netinka?

— Senele, tu ką? Turi kompiuterį ar faksą?

Dora nutilo. Paskui piktai mestelėjo:

— Ne. Ir kam man jų reikia?

— Tam, kad galėčiau bendrauti su tavimi, — bandė paaiškinti Skati.

Dora kilstelėjo ranką su lazda, ir toji trakštelėjusi ėmė ilgėti. Moteris bedė lazdele į vieną paprastą keturkampį veidrodį.

— O tokį turi?

— Taip, senele, — paraudusi iš gėdos apgailėtinai sumurmėjo Skati.

— Tai gal galėjai rasti minutėlę laiko pasižiūrėti į veidrodį ir pasikalbėti su manimi. O su mama, kada kalbėjaisi su ja?

Skati atsisuko į dvynius.

— Čia mano senelė, žymioji Endoro ragana. Senele, čia Sofi ir Džošas. Nikolą Flamelį tu jau pažįsti.

— Taip, labai malonus vyrukas, — uostydama orą ragana kraipė galvą. — Dvyniai, — po kiek laiko pareiškė.

Sofi ir Džošas nustebę susižvalgė. Iš kur ji gali žinoti? Gal Nikolas pasakė?

Džošui pasirodė įdomu, kodėl ji taip kraipo galvą? Pabandė sekti, kur krypo negyvų akių žvilgsnis, ir ką gi — pasirodo, senoji, kraipydama galvą kairėn dešinėn, kažkokiu būdu pagauna atvaizdą veidrodžiuose. Nesąmoningai griebė seserį už peties ir linktelėjo galva į veidrodį. Sofi pasižiūrėjo į jį, paskui į Dorą, vėl į veidrodį, o tada linktelėjo broliui be žodžių pritardama jo minčiai.

Neatitraukdama akių nuo aukšto blizgančio veidrodžio,

pakreipusi galvą Dora žengė prie Skati.

— Tu sulysusi. Ar gerai maitinaisi?

— Senele, taip atrodau jau du su puse tūkstančio metų.

— Tai nori pasakyti, kad aš apakusi, ką? — subambėjo senoji ir staiga prapliupo juoku. — Eikš, apkabink senelę.

Skati švelniai apkabino Dorą ir pabučiavo į skruostą.

— Smagu tave matyti, senele. Gerai atrodai.

— Atrodau sena... Ar tikrai atrodau sena?

— Tikrai nė kiek ne senesnė nei dešimties tūkstančių metų, nusišypsojo raudonplaukė.

Ragana žnybtelėjo Skati skruostą.

— Paskutinį kartą iš manęs bandė pasišaipyti mokesčių inspektorius. Žinai, aš jį paverčiau prespapjė, — juokais grasindama pasakė Dora. — Čia kažkur dar mėtosi.

Flamelis taktiškai kostelėjo:

— Ponia Endora...

— Vadinkite mane Dora, — pertraukė ragana.

— Dora, ar žinote, kas šį rytą nutiko Hekatės *šešėlių karalystei?*

Flameliui dar niekada neteko bendrauti su ragana, tik girdėjo apie ją, tačiau žinojo, kad elgtis su Endora reikia ypač atsargiai. Ji buvo toji legendinė *vyresnioji,* palikusi Danu Talį ir išėjusi mokyti žmonių dar keletas šimtmečių prieš salai nuskęstant bangose. Kai kas tikėjo, kad būtent ji sukūrė pirmąjį žmonių raštą ir išmokė šumerus abėcėlės.

— Duok man kėdę, — paliepė Dora, nors nelabai galėjai suprasti, į ką kreipiasi. Sofi pašoko nuo kėdės, ant kurios sėdėjo, Skati švelniai pasodino ant jos senelę. Abiem rankomis parimusi ant lazdos, senoji pasilenkė pirmyn.

— Žinau, kas atsitiko... Net neabejoju, kad visi šiame žemyne gyvenantys *vyresnieji* pajuto Hekatės mirtį, — nustebo pamačiusi, kokiais žvilgsniais visi žiūri. — Jūs nežinojote? — senoji pasukiojo galvą ir įsispoksojo į veidrodį tiesiai prieš Skati. — Hekatė mirė. *Šešėlių karalystė* dingo į nebūtį. Žinau ir tai, kad dėl jos mirties kalti du: antrosios kartos *vyresnioji* ir nemirtingas žmogus. Už Hekatės mirtį turi būti atkeršyta. Gal ne dabar, gal ne greitai, tačiau ji buvo mūsų šeimos atstovė, už tai jai esu dėkinga. Turėkite tai galvoje.

Skati nusilenkė.

Endoro ragana mirties nuosprendį ištarė taip paprastai, kad Flameliui staiga tapo aišku — ši moteris daug pavojingesnė nei anksčiau įsivaizdavo.

Dora nusisuko. Flamelis pastebėjo, kad ji žiūri į savo atvaizdą įmantriame veidrodyje sidabriniuose rėmuose. Senoji palietė veidrodį ranka.

— Mačiau, kas nutiko šį rytą dar prieš mėnesį...

— Ir neįspėjai Hekatės! — sušuko Skati.

— Mačiau tik vieną galimos ateities giją. Vieną iš daugelio. Kai kuriuose Hekatė nužudė Bastą, o Morgana susidorojo su Di. Vienoje — Hekatė nužudė tave, Flameli, paskui jai už tai atkeršijo Skati. Buvo daug galimų ateities variantų. Tik šiandien sužinojau, kuris tikrasis. — Dora apsidairė po kambarį, žvilgsnis bėgiojo nuo veidrodžio prie veidrodžio, paskui prie vazos ir prie veidrodžio paveikslo rėmuose. — Taigi, žinau, kodėl jūs čia, ir suprantu, ko tikitės iš manęs. Ilgai galvojau, ką jums atsakyti. Turėjau visą mėnesį tam apgalvoti.

— O kaipgi mudu? — paklausė Sofi. — Ar buvome kur nors ateityje?

— Tik viename variantų, — atsakė ragana.

— O kas atsitiko mums kituose? — nesusimąstęs leptelėjo Džošas, nors tikrai nenorėjo išgirsti atsakymo.

— Dažniausiai jus nužudydavo arba Di golemai, arba paukščiai, arba žiurkės. Dar kai kur žūdavote avarijoje. Neatlaikėte *sužadinimo*. Žuvote kartu su *šešėlių karalyste*.

Džošui perdžiūvo gerklė.

— Tai mes turėjome tik vieną galimybę?

— Tik vieną.

— Tai negerai, ar ne? — sušnibždėjo Džošas.

— Ne, — sausai pritarė ragana. — Nieko gera.

Ilgai tvyrojo tyla. Ragana šnairavo į blizgantį sidabrinį indą. Netikėtai prabilo:

— Pirmiausia turėtumėte žinoti, kad atlikti *sužadinimą* berniukui negaliu. Tą paliksime kitiems.

— Yra dar kas nors, galintis *sužadinti* mane? — greitai paklausė Džošas.

Endoro ragana nekreipė į jį dėmesio.

— Mergina švyti viena švariausių sidabrinių aurų, kokias tik teko matyti. Ją reikėtų išmokyti keleto asmeninės apsaugos užkalbėjimų. Prireiks, jei nori iki galo praeiti *sužadinimą*. O tai, kad praėjus tiek laiko ji vis dar sveika, tik liudija stiprią valią, — ragana atlošė galvą ir Sofi pamatė, kad ragana ją stebi veidrodyje, įtaisytame lubose. — Aš tai padarysiu.

— Ačiū, — giliai atsidusęs padėkojo Flamelis. — Žinau, kokia kančia jai buvo šios kelios valandos.

Džošas nebegalėjo žiūrėti į seserį. *Sužadinimas* dar nebaigtas? Ar tai reiškia, kad jai reikės iškęsti dar daugiau skausmo? To jau buvo per daug.

Skati suklupo prie senelės kojų ir uždėjo ranką ant jos.

— Senele, Di ir jo sėbrai nori atsiimti *Kodekso* puslapius, — prakalbo ji. — Įsivaizduoju, kad dabar jau žino ar bent įtaria, kad *Mago Abraomo knygoje* minimi Sofi ir Džošas.

Dora palingavo galva.

— Di jau žino.

Skati vogčiomis žvilgtelėjo į Flamelį.

— Tada jis žino, kad neužtenka tiktai atsiimti puslapius. Di bandys pagauti arba nužudyti dvynius.

— Taip, ir tai žino, — patvirtino Dora.

— O jeigu Di pasisektų, tai bus šio pasaulio pabaiga? — Pusiau klausiamu tonu pareiškė Skati.

— Pasaulis jau seniai baigėsi, — šypsodama atsakė ragana. — Manau, pasaulis dar daug kartų baigsis, kol saulė visiškai užges.

— Tu žinai, kad Di padeda susigrąžinti valdžią *tamsos vyresniesiems?*

— Žinau.

— *Kodekse* rašoma, kad *tamsos vyresniuosius* gali sustabdyti tiktai sidabras ir auksas, — kalbėjo Skati.

— *Kodekse* taip pat rašoma, jeigu, žinoma, nemeluoja atmintis, kad obuoliai yra nuodingi ir varlės gali virsti princesėmis. Tikiuosi, nepradėjai tikėti viskuo, kas rašoma toje knygoje, — atšovė Dora.

Flamelis buvo skaitęs tą vietą, kur minimi obuoliai, ir nutarė, kad tikriausiai turėta galvoje obuolių sėklos, kurios išties yra nuodingos — jeigu suvalgytum keletą gerų saujų. Varlių ir princesių knygoje neužtiko, nors buvo perskaitęs *Kodeksą* begalę kartų. O, kiek daug klausimų jis būtų uždavęs raganai, tačiau susivaldė — ne to juk čia atvyko.

— Dora, ar išmokysi Sofi oro magijos? Jai reikia daug išmokti. Na, bent jau tiek, kad galėtų apsiginti nuo puolimų.

— Argi galiu rinktis, — gūžtelėjo ragana.

Flamelis pasižiūrėjo neslėpdamas nuostabos. Tikrai nesitikėjo tokio atsakymo.

— Žinoma, tu turi pasirinkimą...

Endoro ragana papurtė galvą.

— Ne šį kartą.

Ragana nusiėmė akinius nuo saulės. Skati nė nesujudėjo. Flamelio susijaudinimą išdavė tiktai vos trūkčiojantis smakras. Persigandę dvyniai atšoko atgal, jų veidai persikreipė iš siaubo. Endoro ragana neturėjo akių. Toje vietoje, kur paprastai būna akys, žiojėjo dvi akiduobės, užtaisytos dviem veidrodinio stiklo ovalais. Veidrodinės akys žvelgė tiesiai į dvynius.

— Paaukojau akis mainais į *regėjimą,* sugebėjimą matyti įvairias laiko atkarpas: praeitį, dabartį ir visus galimus ateities variantus. Yra daug ateities versijų, daug galimybių, tik gal ne tiek daug, kiek žmonės linkę prisigalvoti. Per keletą pastarųjų metų visi variantai taip priartėjo vienas prie kito, kad teliko vos keletas galimų ateities gijų. Dauguma ateities galimybių siaubingos, — liūdnai pridūrė ragana. — Ir susijusios su jumis, — pirštu bedė į Sofi ir Džošą. — Tai kokį dar

pasirinkimą turiu? Šis pasaulis yra ir mano. Gyvenau jame dar prieš atsirandant žmonėms. Aš daviau jiems ugnį ir išmokiau kalbėti. Neapleisiu ir dabar. Išmokysiu mergaitę. Parodysiu, kaip apsisaugoti, ir atskleisiu oro magijos paslaptis.

— Ačiū, — ilgai trukusioje tyloje nuskambėjo Sofi balsas.

— Nedėkok. Tai ne dovana. Tai, ką išmoksi, — prakeikimas.

TRISDEŠIMT ŠEŠTAS SKYRIUS

Raudonai liepsnojančiais skruostais Džošas išėjo iš antikvarinių prekių parduotuvėlės. Ausyse dar skambėjo raganos žodžiai: „Tu turi išeiti. Tai, ko mokysiu, neskirta žmogaus ausims“.

Apsidairė aplinkui — Skati, Flamelis, pagaliau sesuo Sofi... Jis vienintelis buvo paprasčiausias žmogus. Akivaizdu, kad Endoro ragana nelaikė Sofi paprastu žmogumi.

— Nieko tokio... Aš palauksiu, — užkimusiu balsu pratarė vaikinas. Atsikosėjęs pridėjo: — Palauksiu parke, kitoje kelio pusėje.

Išėjo iš parduotuvės nė neatsigręždamas, o uždarius duris suskambęs varpelis tartum tyčiojosi iš jo.

Tik sakė, kad nieko tokio. Iš tiesų jautėsi bjauriai.

Sofi Niumen nulydėjo akimis išeinantį brolį. Nereikėjo ypatingų galių, kad pajustų, koks jis nusivylęs ir supykęs. Norėjo sustabdyti ar bėgti paskui, bet pašoko Skati. Išplėtusi akis, prie lūpų prikišusi pirštą, vos purtydama galvą įspėjo, kad Sofi net nemėgintų ką nors sakyti. Sugriebusi už rankos, atvedė ir pastatė Sofi prieš Endoro raganą. Senoji pakėlė rankas ir netikėtai švelniais pirštais apčiupinėjo merginos veidą. Sulig kiekvienu prisilietimu jos aura sušvytėdavo ir sušnypšdavo.

— Kiek tau dabar metų? — paklausė ragana.

— Penkiolika. Jeigu tiksliai — penkiolika su puse, — Sofi nežinojo, ar pusė metų turi kokios nors reikšmės.

— Penkiolika su puse, — purtydama galvą numykė Dora. — Ne, taip seniai aš neatsimenu. — Rodydama į Skati tarė: — Ar gali atsiminti, kas vyko, kai tau buvo penkiolika metų?

— Kuo puikiausiai, — niūriai atsiliepė toji. — Ar tik nebuvo tas metas, kai aplankiau tave Babilone, o tu pabandei mane apvesdinti su karaliumi Nabuchodonosaru27?

— Manau, klysti, — patenkinta paprieštaravo Dora. — Tai vyko žymiai vėliau. Nors jis būtų buvęs labai puikus vyras, — pridėjo ragana. Staiga pažvelgė į Sofi, ir mergina pamatė savo atvaizdus senės veidrodinėse akyse. — Turiu tave išmokyti dviejų dalykų. Pirmiausia — apsisaugoti, na, tai paprasčiau negu paprasta. Tačiau oro magija — sunkiau įkandamas dalykas. Kai paskutinį kartą mokiau žmogų oro magijos, prireikė šešiasdešimties metų vien tik pagrindams.

Ir netgi tada, pakilęs į dangų, dribo žemyn iš aukštybių.

— Šešiasdešimt metų... — Sofi net žodžiai strigo gerklėje. Nejaugi turės paskirti visą gyvenimą, kad įvaldytų šias galias?

— Senele, juk neturime šitiek laiko. Abejoju, ar mums liko bent šešiasdešimt minučių.

Dora pažvelgė į veidrodį, iš rėmų į Skati žiūrėjo raganos atvaizdas.

— Tai kodėl pati to nedarai, jei jau taip viską žinai?

— Senele... — atsiduso Skati.

— Nesikreipk į mane šitokiu tonu, — įspėjo Dora. — Atliksiu viską taip, kaip moku.

— Bet neturime laiko viską daryti tradiciniu būdu.

— Nė nekalbėk apie tradicijas. Ką jaunimas išmano apie jas? Patikėk, Sofi žinos viską apie oro gaivalą. Viską, ką žinau aš.

Atsisukusi į Sofi, ragana prakalbo:

— Pradėsime nuo pradžių. Ar tavo tėvai gyvi?

— Taip, — mirksėdama atsakė mergina. Negalėjo patikėti, kad jau prasidėjo.

— Gerai. Kalbiesi su motina?

— Taip, beveik kasdien.

Dora sušnairavo į Skati.

— Girdi? Beveik kasdien, — papriekaištavo jai. Paskui paėmusi Sofi ranką patapšnojo. — Galbūt galėtum ir tu kai ko pamokyti Skati. Ar turi senelę?

— Taip, mano tėčio mama. Paprastai skambinu jai penktadieniais, — pasakė jausdamasi šiek tiek kalta, nes buvo penktadienis ir Nana Niumen tikriausiai laukia skambučio.

— Kiekvieną penktadienį... — reikšmingai pratarė Dora, vėl šnairuodama į Skati, tačiau kovotoja tyčia nusisukusi apžiūrinėjo stiklinę *prespapjė.* Pastebėjusi stiklinio daikto viduje mažutį vyrą trijų dalių kostiumu, skubiai padėjo. Vienoje rankoje vyras laikė portfelį, kitoje — pluoštą popierių, akys vis dar mirkčiojo.

— Neskaudės, — nuramino ragana.

Sofi abejojo, ar gali būti blogiau nei tai, ką jau teko iškentėti. Užuodusi degančio medžio kvapą suraukė nosį, pajuto, kaip rankas paglostė švelnus vėjelis. Pasižiūrėjo žemyn. Plonytis baltas voratinklis sukdamasis vyniojosi nuo Endoro raganos pirštų ir lyg tvarsčiai sukosi apie Sofi rankų pirštus. Paskui apsivyniojo delną, visiškai uždengė jį, kilo aukštyn riešu, šliaužė ranka... Sofi suprato, kad klausimai tebuvo reikalingi tik tam, kad nukreiptų dėmesį. Pažvelgusi į veidrodines Endoros akis, Sofi pagalvojo, kad nėra žodžių klausimams nusakyti. Apėmė toks jausmas, lyg nebemokėtų kalbėti. Mergina stebėjosi, kad visai nejaučia baimės: nuo tos akimirkos, kai ragana paėmė ranką, užliejo ramybės banga, rimtis apėmė visą kūną. Sofi šnairomis

žvilgtelėjo į Flamelį ir Skati. Paklaikusiomis akimis tiedu spoksojo į tai, kas vyksta. O Skati atrodė nejuokais išsigandusi.

— Senele... Tu įsitikinusi? — nerimavo ji.

— Žinoma, įsitikinusi, — piktokai atšovė senoji.

Endoro ragana kalbėjosi su Skati, tačiau Sofi vis dar girdėjo jos balsą skambant ausyse: šnibždant senovines paslaptis, murmant užkeikimus, žeriant pamokymus, atskleidžiant visą gyvenimą kauptas paslaptis, trapias, kaip širdies plakimas, kaip kvėptelėjimas.

— Čia ne voratinklis, — nustėrusiam Flameliui paaiškino Dora. Nikolas buvo palinkęs ir netardamas nė žodžio spoksojo į Sofi ranką, aptrauktą voratinkliniu apvalkalu. — Čia koncentruotas oras, sumišęs su mano aura. Visos mano žinios, patirtis ir išmintis sukaupta tame oro voratinklyje. Vos tik palies merginos odą, ji pradės siurbti išmintį ir žinias.

Traukdama į plaučius mediena pakvipusį orą, Sofi giliai kvėpavo. Vaizdai keitė vienas kitą neįmanomu greičiu, galvoje šmėsčiojo nebeegzistuojančios vietos, seniai praėję laikai: kiklopų surėstos akmeninės sienos, gryno aukso laivai, dinozaurai ir drakonai, ledkalnyje iškirstas miestas ir veidai: šimtai, tūkstančiai veidų įvairiausių rasių, visokiausių laikų, žmonių ir pusiau žmonių, vilkolakių ir pabaisų. Mergina matė viską, ką kada nors buvo regėjusi Endoro ragana.

— Egiptiečiai ne taip suprato, — pasakojo Dora taip greitai mojuodama rankomis, kad jos beveik ištirpo ore. — Jie vyniodavo mirusiuosius ir nesuprato, kad aš vynioju gyvuosius. Kažkada labai seniai perdaviau dalį žinių sekėjams ir pasiunčiau mokyti mano vardu. Akivaizdu, kad kažkas matė tai praeityje ir mėgino pakartoti.

Sofi staiga išvydo dešimtis žmonių, apvyniotų kaip ir ji, tarp jų šmėsčiojančią Dorą, atrodančią daug jauniau, vilkinčią senovės Babilono drabužiais. Mergina suvokė matanti Babilono žynius ir žynes, kurie garbino Endoro raganą. Endora perdavė jiems savo išmintį, kad tie galėtų eiti į pasaulį ir mokyti žmones.

Baltas voratinklinis oras tvirtai supančiojo Sofi kojas. Mergina, ant krūtinės sukryžiuodama rankas ir sudėdama jas ant pečių, nesąmoningai apglėbė save. Ragana pritariamai linktelėjo.

Užsimerkusi Sofi regėjo debesis. Kažkodėl žinojo, kaip jie vadinasi: plunksniniai, plunksniniai kamuoliniai, plunksniniai sluoksniniai, aukštieji kamuoliniai, aukštieji sluoksniniai, kamuoliniai, sluoksniniai... Visi buvo skirtingi, kiekvienas turėjo charakterį ir tik jam būdingų savybių. Mergina sužinojo, kaip juos panaudoti, kaip suformuoti, valdyti ir judinti.

Vaizdai vis keitėsi.

Sužaibavo.

Sofi pamatė mažutę moterį. Pakėlusi ranką tiesiog sau virš galvos,

moteris suformavo debesį giedrame žydrame danguje. Išdžiūvusį lauką atgaivino lietus.

Vėl sužaibavo.

Aukštas, barzdotas vyras, stovintis bekraštės jūros pakrantėje, pakėlė rankas, ir sustugęs vėjas perskyrė vandenis.

Dar kartą sužaibavo.

Jauna mergina vieninteliu rankos mostu sustabdė siaurėjančią audrą ir, įlėkusi į menką medinę trobelę, griebė vaiką — dar akimirksnis, ir audra trobelę būtų nušlavusi nuo žemės paviršiaus.

Sofi stebėjo vaizdus ir mokėsi.

Endoro ragana palietė Sofi skruostą, mergina atsimerkė. Baltas voratinklinis apdangalas sutviskėjo sidabru.

— Yra tokių, kurie bandys įrodinėti, kad ugnies, vandens ar net žemės magija yra visų stipriausia. Jie klysta. Oro magija yra visų viršiausia. Oras gali užgesinti ugnį, gali išskaidyti vandenį ir paversti jį migla. Oras gali suskaldyti žemę, gali įpūsti ugnį, nešti laivus per vandenį ir keisti žemės paviršių. Oras gali išvalyti žaizdą, ištraukti iš piršto rakštį. Oras gali žudyti.

Visiškai uždengdamos tarsi mumiją, paskutinės voratinklinio oro gijos apsivijo Sofi veidą.

— Štai kokią siaubingą dovaną aš tau įteikiu. Turėsi savyje viso gyvenimo — tikrai labai ilgo gyvenimo — patirtį. Tikiuosi, kai kas pravers — artinasi baisios dienos.

Visiškai susupta į baltais voratinkliniais tvarsčiais pavirtusį orą Sofi stovėjo priešais Endoro raganą. Tai buvo visiškai nepanašu į *sužadinimą.* Atrodė daug subtiliau, viskas vyko švelniau. Ji tiesiog suprato, kad žino neįtikėtinų dalykų. Galva prisipildė prisiminimų apie seniausius laikus ir ypatingas vietas. O tuose prisiminimuose ir emocijose pynėsi jos pačios mintys, sunku buvo atskirti, kas yra kas.

Ore tvyrantys dūmai ėmė šnypšti, rangytis ir garuoti.

Staiga Dora atsisuko į Skati.

— Eikš, apkabink mane, vaikeli. Aš tavęs nebepamatysiu.

— Senele?

Dora apsivijo rankomis Skati pečius ir prikišo burną prie pat ausies. Prašneko tyliau už šnabždesį:

— Suteikiau tai mergaitei labai retą ir siaubingą galią. Žiūrėk, kad ši galia būtų panaudota geram.

Skati linktelėjo, nelabai suprasdama, ką būtent senolė siūlo daryti.

— Ir paskambink motinai. Ji jaudinasi dėl tavęs.

— Gerai, senele, paskambinsiu.

Į mumiją panašus kokonas ištirpo, išgaravo ore, išsisklaidė kaip migla, ir žvilgančiu sidabru sušvito Sofi aura. Plačiai išskėtusi pirštus, Sofi ištiesė rankas ir parduotuvėje padvelkė švelnus vėjelis.

— Atsargiai. Jei ką nors sudaužysi, turėsi sumokėti, — įspėjo ragana.

Staiga visi kaip vienas sužiuro laukan. Jau temo. Dar sekundėlė, ir Nikolas užuodė supuvusių kiaušinių ir sieros kvapą. Suklysti negalėjo — Di!

— Džošas, — atsimerkė Sofi, — Džošas lauke!

TRISDEŠIMT SEPTINTAS SKYRIUS

Daktaras Džonas Di pagaliau atvyko į Ohaju. Paskutiniai saulės spinduliai rausvino Topa Topa kalnus, nuo kurių tįso ilgi šešėliai. Keliavo visą dieną, jautėsi pavargęs, piktas ir ieškojo, ant ko čia išsilieti.

Hekatės *šešėlių karalystėje* visiškai išsikrovė telefono akumuliatorius. Teko sugaišti beveik valandą, kol surado telefoną ir paskambino į savo biurą. Dar pusantros valandos buvo priverstas nervintis sėdėdamas šalikelėje, kol jo ieškanti vairuotojų komanda šukavo Milo slėnio apylinkių kelius. Galų gale grįžo į *Enocho įmonių* komplekso biurą, esantį miesto centre. Laikrodis rodė beveik pusę dešimtos.

Tenai sužinojo, kad Perenelė jau perkelta į Alkatraso kalėjimą. Kompanija ką tik įsigijo salą iš Valstijų ir uždraudė joje lankytis visuomenei. Restauracijos darbus tęsė toliau. Dokumentuose buvo skelbiama, kad ši vieta bus paversta gyvuoju istorijos muziejumi. Iš tiesų Di ketino pasinaudoti kalėjimu kaip vienu saugiausių pasaulyje. Di pagalvojo, kad gal reikėtų nuskristi į salą ir pasikalbėti su Perenele, tačiau paskui mintį atmetė — būtų tiktai laiko gaišimas. Dabar svarbiausia — *Kodekso* puslapiai ir dvyniai. Nors Basta liepė, jei nepavyktų pagrobti, nužudyti juos, Di turėjo kitų planų.

Džonas žinojo, kokia yra žymioji *Abraomo knygos* pranašystė. *Vyresnieji* žinojo, kad atsiras dvyniai „du, kurie yra viena, ir vienas, kuris yra viskas“. Vienas — pasauliui išgelbėti, kitas — jam sunaikinti. Bet kuris kuriam tikslui, Di nežinojo. Gal galima jų galias pakeisti, iškreipti primetant mokymą ir taisykles? Staiga surasti berniuką tapo netgi svarbiau nei atgauti išplėštus *Kodekso* puslapius. Jam reikia pavergti tą auksinę aurą.

Daktaras Džonas Di dvidešimtojo amžiaus pradžioje kurį laiką gyveno Ohajuje, tada dar vadinamu Nordhofo miestu. Di dalyvavo grobstant *Čumašu* kapinynus — ten buvo gausu puikių ginklų. Neapkentė Ohajaus. Tai buvo per mažas, per daug nuošalus miestelis, vasarą būdavo nepakeliamai karšta. Di visuomet jautėsi laimingesnis didžiuosiuose mietuose, kur žymiai lengviau tapti nematomam ir niekam nežinomam.

Iš San Fransisko į Santa Barbarą perskrido kompanijos

sraigtasparniu, o tenai, mažame oro uoste, išsinuomojo nenusakomos išvaizdos *Fordą*. Vairavo visą kelią iki pat Ohajaus. Atvyko, kai saulė jau leidosi išpiešdama miestą ilgais grakščiais šešėliais. Prabėgus beveik šimtmečiui, Ohajus atrodė labai pasikeitęs, tačiau... Di vis tiek nekentė šio miesto.

Pasukęs mašiną į Ohajaus prospektą, sulėtino greitį. Flamelis ir visi kiti — čia pat, jautė tai. Tačiau reikia būti atsargiam. Jei jis jaučia juos, tai jie taip pat pajus, kad Di jau čia — ypač alchemikas ir Skati. Be to, Di nė nenumanė, ką gali padaryti Endoro ragana. Jį neramino tai, kad tiek laiko nė neįtarė apie jos egzistavimą. Ji, seniausia *vyresnioji,* gyveno pačioje pašonėje, Kalifornijoje, o Di manė žinąs, kur gyvena visi svarbiausi *vyresnieji* ir nemirtingieji žmonės. Truputį neramino ir tai, kad visą dieną nepavyko susisiekti su Morgana. Svarstė, ar tai reikšminga. Skambinėjo jai visą kelią, tačiau deivė nesiteikė atsakyti. Gali būti, kad ji naršė internete, apsipirkinėjo arba žaidė kokį nors nepabaigiamą strateginį žaidimą — turėjo priklausomybę. Di nežinojo, kur dingo Basta, tačiau jam tai ir nerūpėjo. *Kačių valdovė* išgąsdino, o tuos, kurie išdrįsdavo taip padaryti, Di dažniausiai sunaikindavo.

Flamelis, Skati ir dvyniai šiame mieste — bet kur? Tai galėjo būti bet kuri vieta.

Di leido šiek tiek energijos nusroventi į aurą. Teko užsimerkti, nes akys staiga paplūdo ašaromis. Pamirksėjo, kad nustotų ašaroti. Pro šalį važiuojantys, gatvę kertantys, šaligatviu žingsniuojantys žmonės sušvito įvairių spalvų auromis. Kai kurios auros tebuvo lyg perregimos spalvotų dūmų sruogelės, kitos ryškėjo lyg tamsios dėmės arba murzinų, sumišusių spalvų sluoksnis.

Pagaliau juos aptiko visiškai netyčia... Važiavo Ohajaus prospektu ir tuojau pat už parko pastebėjo Fokso gatvėje stovintį juodą *Hamerį*. Privažiavęs pasistatė automobilį už jo. Tik išlipęs iš mašinos, iš karto pajuto nuo parko sklindančios auksinės auros dvelksmą. Kažkur prie fontano. Di nusišiepė, nors nieko juokinga nebuvo.

Šį kartą nepaspruks!

Džošas Niumenas sėdėjo parke, šalia fontano, esančio priešais antikvarinę parduotuvėlę, ir spoksojo į vandenį. Pačiame stačiakampio baseinėlio viduryje stovėjo du vienas už kitą didesni gėlės formos dubenys. Iš aukščiausiai esančio švirkštė vanduo, liejosi per kraštus į žemiau esantį didesnį indą. Šiam prisipildžius, vanduo sruveno į baseinėlį. Tekančio vandens garsas gožė šalia esančios gatvės triukšmą.

Džošas jautėsi toks vienišas ir sutrikęs.

Kai ragana privertė išeiti iš antikvarinės parduotuvės, vaikinas nužingsniavo pro visas kitas pavėsyje išsirikiavusias parduotuvėles ir sustojo priešais ledainę. Suviliojo šokolado ir vanilės kvapai. Stovėjo

lauke ir skaitė meniu siūlomus egzotinių skonių ledus. Prisiminęs stebėjosi, kodėl jo sesers aura kvepėjo vaniliniais ledais, o jo — apelsinais. Juk mergina net nemėgo ledų, o jis mielai smaližiaudavo.

Pirštu bedė į meniu: mėlynių ledai su šokolado gabalėliais.

Įsikišo ranką į džinsų užpakalinę kišenę ir pajuto, kaip apima baimė — piniginės kišenėje nebuvo. Paliko ją mašinoje? Lyg ir ne... Susimąstęs pastovėjo.

Tiksliai prisiminė, kur paliko piniginę.

Paskutinį kartą matė ją kartu su nebeveikiančiu mobiliuoju, *iPod* ausinuku ir kompiuteriu ant grindų, prie lovos kambaryje, Igdrasile. Pamesti piniginę — labai blogai, bet palikti kompiuterį — tai jau katastrofa. Visi elektroniniai laiškai, klasės žinutės, beveik parašytas vasaros projektas, trejų pastarųjų metų fotografijos, kalėdinė kelionė į Kankuną ir beveik šešiasdešimt gigabaitų mp3 muzikos. Neprisiminė, kada paskutinį kartą viską išsaugojo kompaktinėse plokštelėse, bet tikrai senokai.

Jausdamasis visiškai apgailėtinai nupėdino iki kampo, prie šviesoforo perėjo per gatvę, praėjęs paštą pasuko į kairę ir nusliūkino į parką.

Ausinukas — jo tėvų kalėdinė dovana. Ką jiems paaiškins, kaip pametė? Be to, ausinuko kietajame diske buvo beveik trisdešimt gigabaitų muzikos.

Blogiau už viską — pamestą kompiuterį, grotuvą ir piniginę — atrodė telefono netektis. Čia tai visiškas košmaras. Jame visi draugų numeriai. Tikrai žinojo, kad niekur daugiau neužsirašė jų. O kaip be elektroninio pašto adresų ir telefono numerių juos kada nors susiras? Kaip susisieks? Tėvai dažnai keliavo, tekdavo kraustytis ir retai kada pavykdavo toje pačioje mokykloje pasimokyti daugiau nei vieną ar du semestrus. Vaikai lengvai susidraugaudavo — ypač Sofi — ir vis dar bendravo su tais, su kuriais kažkada teko mokytis. Draugų turėjo šen ir ten, visoje Amerikoje.

Nuošaliai, prie pat įėjimo į parką, pastebėjo vandens fontanėlį ir pasilenkė atsigerti. Sienoje virš fontanėlio buvo įtaisyta metalinė liūto galva, o po ja — nedidelė metalinė plokštelė su žodžiais: „Meilė — gyvenimo vanduo, gerk ją godžiai“. Ledinis vanduo sroveno per lūpas. Atsigėręs Džošas atsitiesė ir pažvelgė atgal į parduotuvę. Įdomu, kas vyksta viduje? Jis vis dar myli seserį, bet ar Sofi vis dar myli jį? Ar dar gali mylėti dabar, kai jis toks... paprastas?

Libio parke buvo ramu. Džošas girdėjo, kaip netoliese esančioje žaidimų aikštelėje bėgioja vaikai, jų balsai atrodė tokie ploni ir nutolę. Pavėsyje ant suolelio susirinko trijulė vienodai apsirengusių senukų: su berankoviais marškiniais, ilgais šortais, baltomis kojinėmis ir sandalais. Vienas jų duonos trupiniais lesino keturis storus ir tingius balandžius. Džošas atsisėdo ant žemo fontano krašto ir pasilenkęs įkišo

į vandenį ranką. Po slegiančio karščio vanduo atrodė maloniai vėsus. Šlapiais pirštais perbraukė plaukus ir pajautė, kaip kaklą kutena tekantys vandens lašeliai.

Ką dabar daryti?

Ar iš viso gali ką nors padaryti?

Truputį daugiau nei dvidešimt keturios valandos jo ir sesers gyvenimus pakeitė visiškai nesuvokiamai. Tai, ką anksčiau laikė linksmomis pasakėlėmis, pasirodo, buvo tiesa. Mitai tapo istorija, legendos tapo faktais. Kai Skati papasakojo, kad paslaptingasis Danu Talis — tai Atlantida, vos nesusijuokė jai į akis. Atlantida tebuvo pasaka. Bet jei Skati ir Hekatė, Morgana ir Basta — tikros, tai ne mažiau tikras ir Danu Talis. Jo tėvų darbas — archeologija — staiga pasirodė bevertis.

Giliai širdyje Džošas suvokė, kad neteko dvynės sesers, vienintelio žmogaus, kuriuo galėjo pasikliauti. Vienintelio pastovaus dalyko gyvenime... Sofi pasikeitė taip stipriai, kad vaikinas net nemėgino suprasti. Kodėl Hekatė nesužadino ir jo galių? Juk galėjo reikalauti, kad *sužadinimą* pirmiausia atliktų jam. Koks jausmas būti tokiam galingam? Į galvą atėjo vienintelis palyginimas — tai kažkas panašaus, kaip būti didvyriu, superherojumi. Džošas, net ir matydamas, kaip jai bloga, pavydėjo seseriai paaštrėjusių pojūčių.

Akies krašteliu pastebėjo, kaip ant kito fontano krašto atsisėdo vyras, tačiau nekreipė į jį dėmesio. Užsimiršęs įsispoksojo į vieną nudužusį mėlynos plytelės kampą. Plytelėmis buvo apklijuotas visas fontanas, prie kurio sėdėjo.

Ką daryti?

Jokia kita mintis neatėjo galvon, tik klausimas, ką daryti...

— Ar tu taip pat nukentėjai?

Praėjo kiek laiko, kol Džošas suvokė, kad prakalbo vyras, sėdintis prie fontano, iš dešinės. Vaikinas atsistojo, nes vienintelė auksinė taisyklė: su visokiais bjaurybėmis nesikalbėti, neatsakinėti į jų klausimus — ir niekada neįsivelsi į jokį pokalbį.

— Panašu, kad visi tapome Nikolo Flamelio aukomis.

Nustebęs Džošas sužiuro... priešais sėdėjo daktaras Džonas Di — žmogus, kurio tikėjosi niekada nebepamatyti. Paskutinį kartą Di regėjo *šešėlių karalystėje,* rankoje laikantį Ekskaliburo kardą. Dabar, keistai netikdamas šioje vietoje su tuo nepriekaištingai pasiūtu pilku kostiumu, sėdėjo tiesiai prieš jį. Tikėdamasis pamatyti golemus, žiurkes ar net pačią Morganą, besislapstančią šešėlyje, Džošas skubiai apsižvalgė aplinkui.

— Aš vienas, — mandagiai šypsodamas maloniu balsu pasakė Di.

Džošas karštligiškai svarstė, ko čia griebtis. Reikėjo bėgti pas Flamelį, įspėti jį, kad Di jau Ohajuje. Pagalvojo, kuo tai baigtųsi, jei dabar apsisuktų ir nubėgtų. Ar Di išdrįstų jį stabdyti visų šių žmonių

akivaizdoje panaudodamas kerus? Džošas pažvelgė į tris senukus ir dingtelėjo, kad tie gal net nepastebėtų, jei Di staiga vidury Ohajaus paverstų jį drambliu.

— Žinai, kaip seniai vaikausi Nikolą Flamelį arba Niką Flemingą, arba dar bet kuriuo iš šimto vardų pasivadinusį, tačiau tą patį vyrą? — ramiai ir draugiškai kalbėjo Di, atsilošęs atgal ir braukdamas per vandenį dailiai sutvarkytais nagais. — Beveik penkis šimtus metų. Vis pavykdavo išsprūsti. Jis klastingas ir pavojingas. 1666 metais, kai jau beveik susekiau Londone, jis sukėlė gaisrą ir vos nesudegino viso miesto.

— Flamelis pasakojo, kad gaisrą sukėlei tu, — paprieštaravo Džošas. Bijojo Di, tačiau, nepaisant to, buvo smalsu. Kažkodėl staiga prisiminė Flamelio duotą patarimą, vieną pirmųjų: „Niekas nėra taip, kaip atrodo. Klausinėk!“

Džošas nusistebėjo, gal tą patį patarimą reikėtų pritaikyti ir alchemikui? Saulė jau buvo nusileidusi ir prietemoje pastebimai atvėso. Džošas sudrebėjo. Senukų trijulė, nė nepažvelgusi į jį, nupėdino savais keliais. Jiedu su Di liko dviese. Keista, tačiau, stovėdamas visai šalia šio vyro, nejautė jokios grėsmės.

Plonas Di lūpas nušvietė šypsnys.

— Flamelis niekuomet ir niekam nepasakoja visko, — kalbėjo vyras. — Pusė to, ką jis pasakoja, yra melas, o kita pusė irgi nevisiška tiesa.

— Nikolas sakė, kad jūs tarnaujate *tamsos vyresniesiems.* Kai tik turėsite visą *Kodeksą,* jie užvaldys pasaulį.

— Tiksliai pasakyta, — nustebino Džonas Di. — Tiktai Nikolas teisybę pakreipė truputėlį savaip. Taip, tarnauju *vyresniesiems.* Taip, mėginu atgauti *Abraomo knygos,* dar vadinamos *Kodeksu,* išplėštus paskutiniuosius lapus. Tačiau tik todėl, kad Flamelis ir jo žmona pagrobė šią knygą iš Luvro bibliotekos.

— Jis pavogė knygą?

— Papasakosiu apie Flamelį, jei nori, — kantriai kalbėjo Di. — Net neabejoju, kad jis tau pasakojo apie mane. Jis yra daug kuo buvęs: gydytoju, virėju, knygų pardavėju, kareiviu, kalbų ir chemijos mokytoju, teismo tarnautoju ir vagimi. Dabar yra tas, kuo ir buvo visuomet, — melagis, šarlatanas ir vagis. Pasivogė knygą iš Luvro, kai sužinojo, kad joje slypi ne tik nemirtingumo gėrimo paslaptis, bet ir *Filosofijos akmens* formulė. Kiekvieną mėnesį gaminasi nemirtingumo gėrimą sau ir Perenelei, kad nepasentų, liktų tokio paties amžiaus, kaip tada, kai pirmą kartą to gėrimo išgėrė. Naudojasi *Filosofijos akmens* formule, kad paverstų paprasčiausią šviną ir varį auksu ir anglies gabalus — deimantais. Taip, jo žinioms pasaulyje mažai kas prilygsta, ir tai tikrai jo nuopelnas. Štai kokia tiesa.

— O Skati ir Hekatė? Ar jos *vyresniosios?*

— O, taip. Hekatė — *vyresnioji,* o Skati — antrosios kartos atstovė. Tačiau Hekatė — gerai žinoma nusikaltėlė. Ją ištrėmė iš Danu Talio dėl eksperimentų su gyvūnais. Manau, dabar tai vadinama genų inžinerija. Ji sukūrė vilkolakius bei kitus panašius klanus ir pasiuntė juos žmonijai kaip prakeiksmą. Manau, vakar matei jos eksperimentų pasekmes — šernolakius. Skati — ne daugiau nei samdoma žudikė. Dėl savo nusikaltimų buvo prakeikta amžinai gyventi paaugle. Kai ėmiau minti Flameliui ant kulnų, jis nebeturėjo į ką daugiau kreiptis.

Džošas visai nebežinojo, kuo tikėti. Kas sako tiesą? Flamelis ar Di? Vaikinui pasidarė šalta. Dar nebuvo visiškai sutemę, tačiau miestą jau apgaubė drėgna migla. Ore dvelkė drėgnos žemės kvapas ir vos juntamas supuvusių kiaušinių dvokas.

— O tu... Tu iš tiesų stengiesi, kad žemę vėl užvaldytų *vyresnieji?*

— Žinoma, — nustebusiu balsu atsakė Di. — Tai tikriausiai vienintelis naudingas dalykas, kuo galiu pasitarnauti šiam pasauliui.

— Flamelis sako, kad *vyresnieji* — vadina juos *tamsos vyresniaisiais* — sunaikins pasaulį.

Di gūžtelėjo pečiais.

— Patikėk, jis tau meluoja. *Vyresnieji* galėtų padaryti šį pasaulį dar geresnį... — Di pirštai judėjo vandenyje, aplink lėtai ribuliavo bangelės. Džošas nustebo pamatęs vandenyje vaizdus, tartum iššauktus ramių, hipnotizuojančiai skambančių Di žodžių.

— Gilioje senovėje žemė atrodė kaip tikras rojus. Egzistavo neįtikėtinai pažangios technologijos, oras buvo grynas, vanduo — tyras, o jūros — neužterštos.

Vandenyje suribuliavo po giedru, žydru dangumi plytinčios salos atvaizdas. Tolumoje driekėsi begaliniai auksinių kviečių laukai. Medžių šakos linko nuo egzotinių vaisių gausybės.

— *Vyresniųjų rasė* ne tik sukūrė šį pasaulį. Jie paskatino vystytis tuo metu gana primityvius žmones. Tačiau, nepaisant to, dėl išprotėjusio Abraomo prietaringumo ir *Kodekso* užkeikimų buvo priversti palikti pačių susikurtą rojų. *Vyresnieji* nemirė — ne taip paprasta įveikti bent vieną šios rasės atstovą. Jie laukė. Žinojo, kad vieną dieną žmonija atsipeikės, ateis į protą ir pasikvies juos gelbėti pasaulio.

Džošas stebėjosi, kodėl negali akių atitraukti nuo žiburiuojančio vandens. Daug kas iš to, ką pasakė Di, atrodė visai tikėtina.

— Galime padėti jiems sugrįžti, o *vyresnieji* turi galių ir moka pakeisti šį pasaulį. Jie gali priversti dykumas pražysti...

Vandenyje sumirguliavo ir išryškėjo vaizdas: didžiulės, vėjo pustomos kopos dykumoje pradėjo žaliuoti sodria žaluma.

Vandenyje iškilo dar vienas vaizdas. Džošas suprato, kad mato žemę iš kosmoso, visai kaip *Google Earth* programoje. Virš Meksikos įlankos susiformavo didžiulis tankus debesų kamuolys ir pradėjo

slinkti link Teksaso.

— Jie gali kontroliuoti orus, — pasakė Di ir debesys išsisklaidė.

Di brūkštelėjus pirštais per vandenį pasirodė ligoninės palata, joje daug tuščių lovų.

— Jie gali išgydyti ligas. Prisimeni, šiuos žmones garbino tarsi dievus. Ne šiaip sau — jie iš tiesų galingi. O štai Flamelis bando sutrukdyti jiems grįžti į šį pasaulį.

Atrodo, praėjo ištisas šimtmetis, kol Džošas atgavo amą ir išlemeno vienintelį žodį:

— Kodėl? — niekaip negalėjo suprasti, kodėl Flamelis trukdo. Juk privalumai akivaizdūs.

— Todėl, kad jis tarnauja *vyresniesiems,* tokiems kaip Hekatė ir Endoro ragana, o jie nori, kad pasaulį prarytų chaosas ir įsivyrautų netvarka. Kai taip atsitiks, galės išlįsti iš savo slėptuvių ir pareikšti, kad nuo šiol pasaulį valdo jie, — Di liūdnai papurtė galvą. — Man skaudu sakyti, tačiau Flameliui visiškai nerūpi nei tu, nei tavo sesuo. Šiandien, kai nutarė kuo greičiau atlikti *sužadinimą,* Sofi buvo atsidūrusi mirtiname pavojuje. *Vyresnieji,* su kuriais bendrauju, *sužadinimui* skiria bent tris dienas.

— Tris dienas, — sumurmėjo Džošas. — Flamelis sakė, kad Šiaurės Amerikoje nėra to, kuris galėtų sužadinti mano galias, — vaikinas nenorėjo patikėti Di... ir vis tiek — viskas, ką jis kalbėjo, atrodė protinga ir patikima.

— Dar vienas melas. Mano *vyresnieji* gali sužadinti tave. Jie padarytų tai tinkamai ir saugiai. Tai juk galų gale tikrai pavojingas procesas.

Di neskubėdamas atsistojo ir priėjo prie Džošo. Pažiūrėjo vaikinui į akis. Migla tirštėjo ir vos sujudėjusi sūkuriavo aplinkui fontaną. Di balsas skambėjo tarsi šilkinis. Švelniai ir monotoniškai bangavo kartu su vandens raibuliais fontane.

— Kuo tu vardu?

— Džošas, — paklusniai atsiliepė vaikinas.

— Džošas, — pakartojo Di. — Kur dabar yra Nikolas Flamelis?

Net ir apsnūdęs vaikinas pajuto pavojų. Toli toli vos girdimai suskambo pavojaus varpai... Negalima pasitikėti Di, nereikėtų juo tikėti... Ir vis tiek jo lūpomis, rodės, byloja tiesa.

— Kur jis, Džošai? — reikalavo atsakymo Di.

Vaikinas lėtai purtė galvą. Jis tikėjo Di, viskas atrodė gražu ir patikima, tačiau norėjo pirmiausia pasikalbėti su Sofi, išklausyti, ką ji patartų.

— Pasakyk man, — Di pakėlė apsunkusią Džošo ranką ir įkišo į vandenį. Nuribuliavo bangelės ir išryškėjo vaizdas — kitoje pusėje kelio, priešais parką esanti maža antikvarinė parduotuvėlė, pilna stiklinių daiktų. Pergalingai šypsodamasis Di pašoko, nusisuko.

Sukaupė pojūčius ir pažvelgė kitapus kelio, į parduotuvėlę.

Tuoj pat pamatė jų auras.

Flamelio aura žaliavo, Skati švytėjo pilkai, Endoro ragana — rudai ir... sidabras, Sofi sidabrinis švytėjimas. Pagaliau juos surado! Šį kartą— jokių klaidų. Jie nepaspruks.

— Sėdėk čia ir gėrėkis gražiais paveiksliukais, — tapšnodamas vaikinukui per petį sumurmėjo Di. Vanduo pražydo egzotiškais ornamentais, šie vis mirgėjo ir neleido atitraukti akių. — Tuojau grįšiu.

Nereikėjo pakrutinti net piršto, budriai laukianti armija tuoj pat išgirdo Di kvietimą.

Staiga migla ėmė tirštėti ir tamsėti. Ore dvokė sušvinkusiais kiaušiniais, dulkėmis, perdžiūvusia žeme ir purvu.

Ohaju užplūdo siaubas.

TRISDEŠIMT AŠTUNTAS SKYRIUS

Žaliai švytinčiomis rankomis Nikolas Flamelis pastūmė antikvarinės parduotuvės duris ir linksmai suskambus varpeliui nepatenkintas susiraukė.

Kol ragana dirbo su Sofi, saulė nusileido už horizonto, vėsi migla nusidriekė per visą slėnį. Sūkuriuodama ji užklojo Ohajaus prospektą, vyniojosi ir raitėsi aplink medžius. Viskas, ką tik paliesdavo migla, sužėrėdavo smulkiais drėgmės lašeliais. Mašinos vos slinko pirmyn — nei žibintai, nei priešrūkinės lempos mažai ką tegelbėjo, tamsa atrodė tokia tiršta. Gatvės visiškai ištuštėjo, nes lengvai vasariškai apsirengę žmonės paskubėjo į namus slėptis nuo šaltos drėgmės.

Skati pavijo Flamelį prie durų. Vienoje rankoje spaudė trumpą durklą, kitoje kabaldavo nančakai.

— Negerai, negerai, — Skati vėl giliai įkvėpė. — Užuodi?

Flamelis linktelėjo.

— Siera. Di kvapas.

Skati sutarškino nančakais.

— Jis jau pradeda mane erzinti.

Kažkur tolumoje pasigirdo trenksmas — lyg susidūrus dviem metalinėms mašinoms. Kažkaip beviltiškai suskambo įsijungusi mašinos signalizacija. Šūksnis — spiegiantis, baimingas... Dar vienas, dar.

— Ateina. Kad ir kas tai būtų, — niūriai tarstelėjo Nikolas.

— Neketiname leistis pagaunami, — pasakė Skati. — Susiraskime Džošą ir greičiau prie mašinos.

— Gerai. Bėgti negražu, užtat sveika, — atsisukęs Flamelis apsižvalgė parduotuvėje. Endoro ragana laikė Sofi už rankos ir kažką skubiai šnibždėjo. Baltos garų sruogos vis dar driekėsi nuo merginos,

tirštas oras lyg nenuvynioti tvarsčiai raitėsi ant pirštų.

Sofi pasilenkusi pirmyn pabučiavo senolei skruostą. Nusisukusi nubėgo prie durų.

— Reikia skubėti, — uždususi pareiškė, — kuo greičiau iš čia.

Mergina nė nenumanė, kas laukia išėjus už durų, tačiau naujai įgytos žinios padarė savo, vaizduotė jau piešė galybes siaubingų padarų, lendančių iš miglos.

— Išėję uždarykite duris, — šūktelėjo ragana.

Šviesos sumirgėjo ir užgeso. Ohajus paskendo tamsoje.

Suskambo durų varpelis, trijulė žengė laukan, į ištuštėjusią gatvę. Migla jau buvo tokia tiršta, kad vairuotojai pasitraukė į šalikelę. Pagrindine gatve niekas nebevažiavo. Tvyrojo nemaloni tyla. Flamelis atsisuko į Sofi.

— Ar gali nustatyti, kur Džošas?

— Jis sakė, kad lauks mūsų parke, — bandydama peržvelgti miglą, mergina prisimerkė, tačiau tirštai susikaupusi drėgmė neleido matyti toliau nei pusmetrį. Visi trys — Sofi ir Flamelis su Skati iš abiejų pusių — žengė nuo šaligatvio į tuščią gatvę.

— Džošai! — migla sugėrė žodžius, iš jų teliko šnabždesys. — Džošai! — pašaukė dar kartą.

Jokio atsako.

Staiga merginai šovė gera mintis. Iškėlusi ranką išskėtė pirštus, ir pūstelėjo vėjo gūsis. Tačiau migla nuo jo tiktai pradėjo suktis sūkuriais ir nė kiek neprasisklaidė. Sofi pabandė dar kartą. Dabar atūžęs ledinis stipraus vėjo gūsis padarydamas siaurą koridorių išblaškė miglą. Pakeliui užgriebė ir išdraskė viduryje kelio paliktos mašinos užpakalinį sparną.

— Oi, atrodo, persistengiau. Reikėtų dar pasimokyti, — sumurmėjo Sofi.

Atsivėrusioje properšoje iš miglos išniro būtybė. Dar viena, dar... Visos negyvos.

Arčiausiai prie trijulės stovėjo griaučiai — nubalusių kaulų rinkinys su Amerikos armijos kavaleristo mėlynos uniformos nuplyšusiais likučiais. Kaulėti pirštai gniaužė surūdijusį kardo strampą. Griaučiai pasuko kaukolę, kaklo kaulai sutraškėjo, subraškėjo.

— Nekromantija, — atsiduso Flamelis. — Di prikėlė negyvėlius.

Iš miglos išniro dar vienas padaras. Tai buvo beveik mumifikavęsis kelio darbininko kūnas su didžiuliu plaktuku rankoje. Už jo slinko dar vienas miruolis — griaučiai, aptraukti tamsia sudžiūvusią oda. Ant klubų karojo susiraukšlėję tušti pistoletų dėklai. Pamatęs trijulę, negyvėlis kaulėtais pirštais tuščiai graibėsi ginklų.

Sofi net sustingo iš siaubo. Vėjas pamažu nurimo.

— Jie negyvi, — sušnabždėjo mergina. — Griaučiai, mumijos...

Juk jie visi mirę.

— Taip, — sausai atsiliepė Skati. — Ir griaučiai, ir mumijos. Priklauso tik nuo to, kokioje žemėje palaidoti. Drėgname dirvožemyje — griaučiai, — kalbėdama raudonplaukė žengė pirmyn ir mostelėjusi nančakais nudaužė galvą vienam užpuolikui, kuris jau kėlė prie peties surūdijusį šautuvą, — o sausoje žemėje — mumijos. Bet tai neturi reikšmės — visi jie gali sužeisti.

Kavaleristo griaučiai su nulūžusiu kardu puolė Skati, tačiau toji atmušė smūgį, ir surūdijusi geležtė pavirto dulkėmis. Skati kardas blykstelėjo dar kartą. Netekęs galvos užpuoliko kūnas sudribo ant žemės.

Nors negyvėliai kerėplino visiškai tyliai, aplinkui aidėjo klyksmai. Net ir miglos pritildyti, girdėjosi aiškiai, buvo kupini baimės ir neslepiamo siaubo. Paprasti Ohajaus piliečiai suprato: miesto gatvėmis vaikšto mirusieji.

Migloje knibždėjo negyvėliai. Lindo iš visų pakampių, grūdosi aplinkui trijulę, supo juos viduryje gatvės. Tirštai drėgmei sklaidantis ir sūkuriuojant, tai šen, tai ten trumpai pasirodydavo boluojantys kaulai ar sudžiūvę mumijų kūnai apiplyšusiais pilkų ir mėlynų Pilietinio karo laikų uniformų likučiais, fermerių drabužių draiskanomis, šmėstelėdavo koks buvęs kaubojus apiplyšusiais džinsais, moterys žemę šluojančiais purvinais ir sudriskusiais sijonais, šachtininkai sudėvėtomis elnio odos kelnėmis.

— Jis ištuštino kapines kokiame nors sename apleistame miestelyje, — sušuko Skati. Mergina stovėjo nugara į Sofi ir švysčiojo kardu. — Nematau nė vieno, kuris vilkėtų dvidešimtojo amžiaus drabužiais.

Dveji moterų griaučiai, abeji vilkintys geriausiais sekmadieniniais apdarais ir priderintomis skrybėlaitėmis, išskėtę rankas ir barškėdami kojų kaulais, mynė skersai Ohajaus prospekto tiesiai prie jų. Skati kardas švilptelėto, ir griaučių rankos nukrito, tačiau tai jų nesustabdė. Skati įsikišo nančiakus už diržo ir išsitraukė antrą kardą. Švystelėjo kardai, susikryžiavo ore, ir vienu metu į miglą pasišokinėdamos nusirito abi galvos. Begalviai griaučiai susmuko į kaulų krūvą.

— Džošai, — dar kartą pašaukė Sofi. Balse skambėjo neviltis. — Džošai, kur tu?

Gal mumijos ir griaučiai jį surado pirmiau nei juos. O gal jis iššoks iš miglos bet kurią akimirką tuščiomis išsprogintomis akimis ir nusuktu sprandu. Mėgindama nuvyti šalin bjaurias mintis, Sofi pasipurtė.

Flamelio rankos tiesiog degė šalta žalia ugnimi. Drėgname ore tvyrojo tirštas mėtų kvapas. Alchemikas spragtelėjo pirštais ir pasiuntė į miglą liepsnojantį ugnies kamuolį. Miglos pakraščiai sušvytėjo smaragdu ir melsvai žydra spalva, bet nieko daugiau. Antrą žalios

ugnies kamuolį Flamelis pasiuntė į tiesiai prieš nosį išnirusius du svirduliuojančius griaučius. Ugnis suliepsnojo, sutraškėjo ir susvilo pilkos Konfederacijos armijos uniformos likučiai. Griaučiai braškėdami kretėjo pirmyn, vis arčiau Nikolo, o už jų buvo matyti dar šimtai kaulėtų figūrų.

— Sofi, pašauk raganą! Reikia jos pagalbos.

— Bet ji nebegali mums padėti, — sielvartingai atsiliepė mergina. — Nieko nebegali. Ragana bejėgė — visas galias ji perdavė man.

— Viską? — Flamelis net aiktelėjo ir vos išvengė virš galvos praūžusio kumščio. Tada įrėmęs delną užpuolikui tiesiai į krūtinę pastūmė taip, kad tas nuskrido tiesiai į pačią griaučių tirštumą, ir susipynusi kaulų krūva žnektelėjo žemėn.

— Sofi, daryk ką nors!

— Ką? — šaukė ji. Ką gali padaryti prieš visą armiją puolančių miruolių? Juk ji — tik penkiolikmetė moksleivė.

— Ką nors!

Iš miglos atskridusi mumifikuota ranka trinktelėjo Sofi per petį lyg šlapiu rankšluosčiu būtų užvožę.

Pyktis ir baimė padėjo sukaupti jėgas. Tačiau tuo metu atrodė, kad nebegali prisiminti nieko, ko buvo išmokiusi ragana. Ir štai tada viršų paėmė instinktai, o gal Endoros perduotos žinios. Sofi tyčia leido pykčiui kauptis auroje. Oras pakvipo sodriu vanilės aromatu, merginos aura sublizgo sidabru. Prikišusi dešinės rankos delną prie veido, Sofi papūtė į suglaustus pirštus ir sviedė sugautą iškvėpimą tiesiai į patį miruolių vidurį. Iš pažemės iškilo beveik dviejų metrų aukščio miniatiūrinis viesulas. Įsukęs negyvėlius, trynė ir skaldė jų kaulus, o paskui vis dar sukosi spjaudydamasis sutraiškytais likučiais. Sofi švystelėjo dar vieną vėjo kamuolį, paskui trečią. Trys viesulai, įsisukę į griaučių ir mumijų armiją, šoko siautulingą šokį. Išguldė ir išblaškė negyvėlius, kur tik pasiekdami. Sofi suprato, kad gali nukreipti viesulą paprasčiausiai pasižiūrėjusi norima kryptimi — jie paklusniai nuslinkdavo tenai.

Staiga iš miglos ataidėjo Di balsas:

— Na, kaip tau, Nikolai, patinka mano armija? — Drėgnas oras sugėrė garsą, vargu buvo galima nustatyti, iš kur jis sklinda. — Kai paskutinį kartą lankiausi Ohajuje, prieš kokį šimtmetį, radau labai puikias kapines — tiesiog po *Trijų seserų* kalnais. Ten buvusio miesto seniai nebėra, tačiau kapai ir juose gulintys žmonės likę.

Flamelis pašėlusiai kovėsi, nes iš visų pusių jį atakavo kumščiais, kabinosi pirštais ir spardė kaulėtomis kojomis. Nei griaučių smūgiai, nei mumijų krepštelėjimai nebuvo labai stiprūs, tačiau ko negalėjo pasiekti jėga, pasiekė skaičiumi. Jų paprasčiausiai buvo per daug. Nikolui po akimi jau ryškėjo mėlynė, o ant rankos kraujavo ilgiausia

perrėžta žaizda. Kol Sofi susikaupusi kontroliavo viesulus, Skati šokinėjo aplinkui ir mėgino apginti merginą.

— Nė neįsivaizduoju, kaip seniai tose kapinėse buvo laidojama. Pora šimtmečių tai tikrai. Sunku spėlioti, kiek ten galėjo ilsėtis lavonų: šimtai, o gal tūkstančiai. Ir, žinai, Nikolai, aš pakviečiau juos visus.

— Kur jis? — pro dantis iškošė Flamelis. — Turėtų būti arti, kažkur visai arti. Kaip kitaip galėtų valdyti tokią armiją. Jei tik žinočiau, kur jis yra, panaudočiau kokius nors kerus.

Sofi staiga pasijuto išsekusi. Tuojau pat pasviro ir dingo vienas viesulas. Tiedu likusieji svirduliavo nuo šono ant šono, nes Sofi jėgos vis silpo. Sunyko dar vienas viesulas, o ir tas likęs menkėjo akyse. Mergina suprato, kad nuovargis — magijos pasekmė, bet turi dar kiek išsilaikyti, privalo rasti brolį.

— Nešdinamės iš čia, — Skati sugavo Sofi jau smunkančią ant žemės. Miruolių griaučiai ūžtelėjo ant jų, tačiau Skati tiksliais kardo smūgiais atmušinėjo.

— Džošai, — silpnai šnabždėjo Sofi. — Kur Džošas? Turime surasti Džošą...

Migla prislopino Di balsą, tarsi suvyniojo į vatą, tačiau piktdžiuga buvo aiškiai jaučiama:

— Žinai, ką dar atradau? Tie kalnai kažkodėl traukė visokiausius padarus... visą pastarąjį tūkstantmetį. Žemėse voliojasi jų kaulai. Gausybė kaulų. Ir nepamiršk, Nikolai, kad aš prikeliu mirusiuosius ir darau tai užtikrintai.

Iš pilkos miglos šydo išniręs lokys buvo gal dviejų su puse metro aukščio. Ant plikų kaulų kur ne kur dar karojo kailio lopai, tačiau nekilo abejonių — žvėris nudvėsęs jau seniai. Sniego baltumo kaulai ir tamsūs ilgi tartum durklai nagai...

Už lokio sušmėžavo kardadančio tigro griaučiai. Už jų — dar puma, dar vienas lokys, tik šis mažesnis ir ne toks suiręs.

— Vienas mano žodis — ir jie sustos, — nugriaudėjo Di balsas. — Man tereikia *Kodekso* lapų.

— Ne, — niūriai atsiliepė Flamelis ir vis svarstė: „Kur jis? Na, kur jis galėtų būti?

— Kur mano brolis? — beviltiškai vis šaukė Sofi. Garsiai sukliko, kai į jos plaukus įsipainiojo negyvėlio ranka. Skati ją nukirto ties riešu, tačiau plaštakos kaulai taip ir liko kaboti kaip keistas plaukų segtukas. — Ką padarėte mano broliui?

— Tavo brolis dabar svarsto, ką pasirinkti. O rinktis yra ką. Mūšyje dalyvauja ir kita pusė, ne tik jūs. O dabar, kadangi vaikinas jau beveik mano, norėčiau tiktai atgauti *Kodekso* lapus.

— Niekada.

Tigras ir lokys kaip pašėlę puolė brautis pro griaučius, išblaškydami juos į šalis, trypdami — norėjo kuo greičiau pasiekti

Flamelį, Skati ir Sofi. Kardadantis tigras prišuoliavo pirmas. Blizganti tarsi nupoliruota kaukolė atrodė milžiniška, iš jos kyšojo kelių sprindžių ilgio žemyn nulinkusios iltys. Flamelis prišoko gelbėti Sofi.

— Atiduok lapus, Nikolai, nes kitaip užsiundysiu šituos laukinių žvėrių griaučius ant miesto.

Nikolas karštligiškai bandė prisiminti burtažodį, galintį sustabdyti puolančius padarus. Kaip dabar gailėjosi, kad kažkada nepakankamai dėmesio skyrė kerėjimui. Spragtelėjo pirštais, nedidelis šviesos kamuolėlis nuskrido ir krito ant žemės prie pat tigro.

— Tai čia viskas, ką sugebi? Nikolai, man rodos, netekai jėgų.

Šviesos kamuolys įsiliepsnojo ir išplito ant žemės kaip šalta smaragdinė dėmė.

— Jis jau taip arti, — sumurmėjo Nikolas. — Tereikia vieno žvilgsnio į jį.

Milžiniška kardadančio priekinė letena tekštelėjo į žalios šviesos dėmę. Prilipo. Žvėris bandė ištraukti koją, tačiau storos lipnios gijos laikė ją tvirtai priklijavusios prie kelio. Vos palietė dėmę kaire letena — prilipo ir ta.

— Ką, gal ne toks jau ir silpnas, ar ne, Di? — šūktelėjo Flamelis.

Už prilipusio tigro besigrūdantys miruoliai vis tiek stūmė jį pirmyn. Stūmė, kol letenos tiesiog atplyšo nuo asfalto, ir laukinis padaras nulėkė prie Flamelio. Vos spėjus atstatyti rankas ant jo sudribo didžiulė pabaisa pražiotais nasrais, pilnais aštrių dantų.

— Sudie, Nikolai, — išgirdo Di balsą. — Pasiimsiu lapus, kai tu jau gulėsi negyvas.

— Ne, — sušnibždėjo Sofi, — ne, viskas negali šitaip baigtis. — Ne tam sužadino jos galias. Ne tam Endoro ragana perdavė jai visą patyrimą ir žinias. Ji dar gali viską pakeisti. Sofi garsiai suriko. Jos aura sužibo sidabru.

TRISDEŠIMT DEVINTAS SKYRIUS

Džošas prabudo nuo ausyse skambančio sesers šauksmo.

Po kelių sekundžių pagaliau suvokė kur esąs: sėdėjo ant fontano krašto parke. Aplinkui jį kaupėsi tiršta, bjauriai dvokianti migla, kurioje knibždėjo, kirbėjo, ropojo draiskanomis apsisiautę numirėlių griaučiai ir mumijos.

Sofi!

Greičiau pas seserį! Dešinėje, pačiame pilkai juodos miglos tirštume, žybtelėjo žalia šviesa, paskui sušvito sidabrinė. Apšvietė viską aplinkui, nusidriekė pabaisiški šešėliai. Sofi, Flamelis ir Skati tenai, kovoja su tomis pabaisomis. Reikia kuo greičiau skubėti ten.

Džošas drebančiomis kojomis atsistojo ir tiesiai prieš save išvydo daktarą Džoną Di.

Di spindėjo blausiai gelsva spalva. Jo aura žiežirbavo, šnypštė ir spragsėjo tarsi degantys riebalai. Sklido neįmanomai gaižus sugedusių kiaušinių kvapas. Pilkasis žmogelis stovėjo nugara į Džošą, abiem alkūnėmis atsirėmęs į žemą akmeninę sieną prie geriamojo vandens fontanėlio — Džošas iš jo gėrė tik įėjęs į parką. Di įdėmiai stebėjo įvykius gatvėje. Buvo taip susikaupęs, kad net drebėjo, mat stengėsi suvaldyti galybę griaučių ir mumifikuotų kūnų, vis slenkančių pro šalį. Atsistojęs Džošas pastebėjo, kad migloje blaškosi ne vien tik žmonės — yra ir kitų padarų. Pastebėjo tigrų, lokių, laukinių kačių ir vilkų palaikus.

Vaikinas girdėjo Flamelio šūksnius, Sofi riksmą. Pirma mintis, šovusi į galvą, buvo pulti Di, tačiau suabejojo, ar iš viso pavyktų bent priartėti. Ką gali padaryti galingam burtininkui? Juk yra ne toks, kaip sesuo — jis neturi galių.

Tačiau tai nereiškia, kad negali padėti.

Sofi surikus, galinga ledinio oro banga nusviedė šalin kardadantį tigrą ir parbloškė žemėn arčiau stovėjusius griaučius. Ant asfalto, po savo didžiuliu kūnu sutraiškydami gerą dešimtį negyvėlių kaulų, žnektelėjo didžiulės meškos likučiai. Oro gūsis nušlavė net miglą. Tik tada mergina suprato, su kuo jie iš tiesų kovoja. Ne dešimtys ir ne šimtai, tūkstančiai kažkada buvusių senųjų Vakarų gyventojų žygiavo gatve jų link. Įsimaišę tarp jų šen bei ten bolavo prieš šimtmečius aplinkiniuose kalnuose medžiojusių laukinių žvėrių liekanos. Sofi nebeįsivaizdavo, ką dar galėtų padaryti. Kerai taip išsekino merginos jėgas, kad teko remtis į Skati. Šioji, suėmusi merginą kaire ranka, dešiniąja spaudė kardą.

Flamelis iš paskutiniųjų atsistojo. Jėgos silpo ne tik dėl to, kad panaudojo kerus, pastaruoju metu alchemikas vis labiau seno. Net per paskutiniąsias kelias minutes raukšlės aplink akis pagilėjo, plaukai, atrodė, vis retėja. Skati neabejojo, kad Flamelio dienos suskaičiuotos.

— Nikolai, atiduok jam tuos lapus, — patarė Flameliui Skati.

Nikolas papurtė galvą.

— Ne. Negaliu. Visą gyvenimą paskyriau knygai saugoti.

— Bėgti negražu, bet sveika, — priminė Skati.

Sulinkęs, sunkiai gaudydamas orą, Flamelis tik purtė galvą. Oda buvo mirtinai išblyškusi, tik ant skruostų raudonavo dvi labai ryškios raudonos dėmės.

— Skati, čia šita taisyklė netinka. Jei atiduosiu lapus, tai pasmerksiu mus, Perę, visą pasaulį pražūčiai, — jis atsitiesė ir stojo prieš užpuolikus. Visiems buvo aišku, kad tai paskutinioji Flamelio kova.

— Ar gali išnešti iš čia Sofi? — dar paklausė.

Skati papurtė galvą.

— Negaliu ir kovoti, ir nešti ją tuo pat metu.

— O pati viena — galėtum prasibrauti?

— Galėčiau, manau, prasiskinčiau kelią, — atsargiai rinkdamasi žodžius pasakė raudonplaukė kovotoja.

— Tai bėk, Skati. Gelbėkis. Susisiek su kitais *vyresniaisiais,* su nemirtingais žmonėmis. Papasakok jiems, kas nutiko čia, kad stotų į kovą su *tamsos vyresniaisiais,* kol dar nevėlu.

— Ne, nepaliksiu tavęs ir Sofi čia, — ryžtingai atšovė Skati. — Esame čia ir būsime kartu iki galo. Kad ir kas atsitiktų.

— Tau galas, Nikolai Flameli, — iš tamsos nuskardėjo Di balsas. — Pasistengsiu papasakoti Perenelei nepraleisdamas nė mažiausios smulkmenos.

Gyvūnų ir griaučių armija sutarškėjo, ir visi kaip vienas puolė pirmyn.

Iš miglos išniro pabaisa.

Didžiulė, juoda, siaubingai staugdama, žibėdama dviem gelsvai baltomis akimis pabaisa pralėkė pro fontaną, sutraiškė, suskaldė įmantrias vazas ir pasuko tiesiai į daktarą Džoną Di.

Burtininkas vos spėjo šastelėti į šoną. Milžiniškas *Hameris* trenkėsi į sieną. Ši nuo smūgio subyrėjo, automobilis nosimi žemyn įstrigo nuolaužose, užpakaliniai ratai sukosi ore, variklis net kaukė. Atsidarė durelės, ir atsargiai išlipo Džošas. Vaikinas laikė susiėmęs už krūtinės, į kurią nuo smūgio įsirėžė saugos diržas.

Ohajaus prospekte voliojosi vien tik miruolių likučiai. Di nebeįsakinėjo, o be burtininko jie virto paprasčiausia kaulų krūva.

Džošas išsvirduliavo į gatvę ir patraukė tiesiai per kaulų ir draiskanų krūvą. Po kojomis kartais kažkas sutraškėdavo, tačiau tai jam buvo nė motais.

Staiga negyvėliai dingo.

Sofi nesuprato, kas atsitiko. Siaubingas kaukimas, šūksnis, metalo ir akmenų trenksmas — ir staiga visiška tyla. Stojus tylai vienas po kito tarsi papūtus vėjui išgriuvo visi miruoliai. Ką dabar sumanė Di?

Besisklaidančiame rūke sujudėjo šešėlis.

Flamelis sukaupė paskutinius jėgų likučius ir suformavo žalią žvilgantį kamuolį. Atsitiesė ir Sofi, pamėgino susikaupti. Skati sukryžiavo pirštus. Seniai kažkas išpranašavo, kad teks mirti egzotiškoje vietoje. Skati dabar svarstė, ar Ohajus galėtų būti pakankamai egzotiškas, ar ne?

Šešėlis priartėjo.

Flamelis pakėlė ranką, Sofi susikaupė paleisti viesulus. Skati taip pat pasiruošė — laikė atkišusi rantytą kardą. Iš tamsos žengė Džošas.

— Aš sudaužiau mašiną, — pratarė.

Sofi iš laimės net sušuko. Pribėgo prie brolio, tačiau iš džiaugsmo greitai teliko baimingas klyksmas. Džošui už nugaros pakilo lokio griaučiai ir jau kėlė leteną suduoti.

Skati pašokusi pastūmė vaikiną tiesiai į kaulų krūvą. Kovotoja kardais atmušė galingą lokio smūgį, net kibirkštys sužibo drėgname rūke.

Vienas po kito kilo žvėrių griaučiai. Iš tiršto rūko išniro du didžiuliai vilkai: vienas, mažesnis, dar ne visai nuplikusiais kaulais, ir dar vienas, apkibęs sudžiūvusią mėsa.

— Čia! Greičiau čia! — buvo girdėti raganos balsas. Tamsoje sušvito pravertos durys. Skati, parėmusi Flamelį, ir Džošas, beveik nešdamas Sofi ant rankų, pasileido per gatvę prie parduotuvės. Tarpduryje stovėjo Endoro ragana. Aukštai iškėlusi senovinę aliejinę lempą nieko nematančiomis akimis žvelgė į gatvę.

— Reikia jus ištempti iš to pragaro, — murmėjo uždarydama ir dviem skląsčiais užšaudama duris. — Durys ilgai jų nesulaikys.

— Sakėte... jūs sakėte, kad nebeturite jėgų, — vos lemeno Sofi.

— Ir neturiu, — parodydama nepriekaištingai baltus dantis šyptelėjo Dora. — Tačiau ši vieta turi. — Ragana vedėsi juos per parduotuvę į mažą kambarėlį kiemo pusėje. — Žinote, kuo ypatingas Ohajus? — paklausė.

Kažkas atsitrenkė į duris, ir visi parduotuvėje esantys stiklai sužvangėjo.

— Šis miestas pastatytas ant lėjų28 susikirtimo.

Džošas išsižiojo — ant liežuvio galo sukosi klausimas, tačiau sesuo aplenkė.

— Energijos linijos, kurios eina aplink visą pasaulį, — sušnibždėjo jam į ausį.

— Iš kur žinai?

— Nežinau. Turbūt ragana mane išmokė. Daugelis įžymių pastatų ir pagoniškų šventovių pastatytos ten, kur tos linijos kertasi.

— Būtent, — atrodo, visai patenkinta patvirtino Endora. — Geriau nebūčiau paaiškinusi ir aš.

Nedidelis sandėliukas, į kurį jie atėjo, buvo visiškai tuščias, išskyrus ilgą stačiakampį, atremtą į sieną. Keistasis daiktas buvo uždengtas senais laikraščio *Ohai Valley Times* numeriais.

Parduotuvės vitrinas drebino vis dažnėjantys smūgiai. Į stiklą besibraižančių kaulų garsas ėjo per dantis.

Dora nubraukė laikraščius, pasirodo, po jais slėpė veidrodį. Beveik trijų metrų aukščio ir pusantro metro pločio didžiulio veidrodžio stiklas buvo murzinas, dėmėtas ir išsikraipęs. Vaizdai atrodė truputį iškreipti ir migloti.

— Žinote, kas mane priviliojo į Ohaju? Ogi čia kertasi septynios didžiosios lėjos, sudarančios lėjų vartus.

— Čia? — sušnabždėjo Flamelis. Jis žinojo apie lėjas ir buvo girdėjęs apie lėjų vartus, per kuriuos senovėje akimirksniu persikeldavo į bet kurią pasaulio vietą. Net neįtarė, kad tokie vartai

dar egzistuoja.

Dora treptelėjo koja į žemę.

— Būtent čia. Ar žinote, kaip naudotis lėjų vartais?

Flamelis papurtė galvą.

Dora ištiesė ranką Sofi.

— Duok ranką, vaikeli, — paėmusi uždėjo ant veidrodžio. — Su veidrodžiu.

Veidrodis staiga atgijo, stiklas sublizgo sidabru, netrukus praskaidrėjo.

Pasižiūrėję į stiklą nebematė savo atvaizdų, o tiktai tuščią patalpą, greičiausiai kažkur rūsyje.

— Kur? — paklausė Flamelis.

— Paryžiuje, — pasakė Dora.

— Prancūzija... — nusišypsojo Nikolas. — Namai, — ir nieko nelaukęs žengė per stiklą. Dabar visi matė tik Nikolo atvaizdą veidrodyje. Jis atsisuko ir pamojavo.

— Nekenčiu lėjų vartų, — murmėjo Skati. — Mane nuo jų pykina. — Stryktelėjusi per veidrodį sustojo šalia Flamelio. Kai atsisukusi pažvelgė į dvynius, atrodė, kad tuojau apsivems.

Lokio griaučiai nudaužė durų vyrius ir įdramblojo vidun. Iš paskos pasekė vilkai ir laukinės katės. Virto stikliniai indai, skilinėjo veidrodžiai, dužo vitražai, po visą parduotuvę svirduliavo laukinių žvėrių liekanos.

Sudaužytas ir susipjaustęs Di įbėgo į parduotuvę, išstumdė griaučius į šalis. Puma atsisukusi kaukštelėjo dantimis ir gavo per snukį. Jei laukinė katė būtų turėjusi akis, tai tikriausiai būtų mirktelėjusi iš nuostabos.

— Sugavau, — piktdžiugiškai šūktelėjo Di. — Sugavau paukštelius, nepaspruks!

Tačiau įžengęs į sandėliuką suprato, kad jiems ir vėl pasisekė pasprukti. Iš veidrodžio žvelgė Nikolas su Skati, sena moteris stovėjo šalia Sofi, priglaudusios prie stiklo ranką. Džošas laikėsi veidrodžio rėmo. Di tuojau pat suvokė, kas tai.

— Lėjų vartai, — sušnibždėjo pasibaisėjęs. Veidrodžiai visada tarnavo kaip vartai. Kažkur, kitame lėjos gale, stovėjo kitas veidrodis.

Senoji čiupo merginą ir pastūmė per veidrodį. Sofi nusirito prie Nikolo kojų, stodamasi atsisuko ir kažką pasakė, tačiau garso nebuvo girdėti.

— Džošai, — judėjo merginos lūpos.

— Džošai, — įsakmiu tonu prabilo Di. — Stovėk ir nejudėk.

Vaikinas pažvelgė į veidrodį. Vaizdas jau blanko.

— Aš tau pasakojau tiesą apie Flamelį, — skubiai kalbėjo Di — tereikėjo sulaikyti berniūkštį dar minutėlei ir veidrodis nebeteks galios. — Pasilik su manimi. Aš sužadinsiu tavo galias. Tapsi galingas.

Gali padėti pakeisti pasaulį, Džošai. Padaryti jį geresnį!

— Nežinau... — pasiūlymas viliojo, oi kaip viliojo. Tačiau žinojo, jog likęs su Di visiems laikams praras seserį. O gal ne? Jei Di gali atlikti *sužadinimą,* jiedu vėl bus panašūs. Gal čia ir yra būdas, kaip vėl suartėti?

— Klausyk, — pilkasis žmogelis džiugiai parodė į veidrodį. — Juk jie tave vėl paliko, nes tu nesi vienas jų. Tu daugiau nebereikalingas...

Veidrodis sublizgo sidabru... iš jo žengė Sofi.

— Džošai, greičiau, — skubino brolį mergina nė nežiūrėdama į Di.

— Aš... — mikčiojo Džošas, — tu... tu grįžai pas mane.

— Žinoma, tu juk mano brolis dvynys, Džošai Niumenai. Aš tavęs niekada nepaliksiu.

Sofi čiupo brolio ranką, sunėrė pirštus ir patraukė paskui save į kitą veidrodžio pusę.

Dora pastūmė veidrodį ant grindų, ir tas virto šukėmis.

— Ai! — atsisukusi į Di nusiėmė akinius, ir sužibo jos veidrodinės akys. — Manau, pats metas bėgti. Tau liko trys sekundės.

Vargu ar Di spėjo išsinešdinti iš parduotuvės prieš susprogstant.

KETURIASDEŠIMTAS SKYRIUS
KINO KOMPANIJA SUKĖLĖ SĄMYŠĮ VAIZDINGAME OHAJUJE

Vakar Ohajaus miesto centre *Enocho kino studija* sukėlė didžiulį transporto sąmyšį ir netvarką. Paskutinioji kino juosta, dar viena iš daugelio siaubo filmų, sukurtų šioje kompanijoje, pasižymi ypač realistiniais kino efektais. Vietos pagalbos linijos ir laikraščių redakcijos lūžo nuo žmonių skambučių, tikinančių, jog gatvėmis vaikščiojo tikri negyvėliai.

Tuo pačiu metu girtas vairuotojas sudaužė istorinę vertę turintį Libio parko fontaną ir įsirėžė į visai neseniai restauruotą pavėsinę.

Enocho įmonių kompanijos padalinio *Enocho kino studijos* pirmininkas Džonas Di nuoširdžiai atsiprašė dėl sukeltos netvarkos teisindamasis pasenusia technika ir, nors visai nebūdinga šiam metų laikui, netikėtai pasirodžiusia migla kaip tik tuo metu, kai turėjo būti filmuojama naujo filmo scena. „Žinoma, kai kurios scenos atrodys ypač baisiai“, — pasakojo Di atstovas spaudai. Džonas Di pažadėjo atstatyti fontaną ir pavėsinę — atrodys kaip buvę.

Ohajaus slėnio naujienos

VIETOS ANTIKVARINĖ PARDUOTUVĖ NUSIAUBTA SPROGIMO

Vėlų vakarą kilęs sprogimas sugriovė ilgus metus Ohajuje gyvenusios Doros Vičerli parduotuvėlę. Elektros instaliacijos gedimai uždegė skysčius, kuriuos parduotuvės savininkė naudojo antikvariniams stiklo gaminiams valyti, poliruoti ir restauruoti.

Sprogimo metu ponia Vičerli buvo sandėlyje iš kiemo pusės ir nė kiek nenukentėjo. Ji visiškai nesijaudina dėl akistatos su mirtimi. „Kai esi išgyvenęs tiek ilgai, kaip aš, sunku kuo nors stebėtis“, — sako moteris. Ji pažadėjo, kad kitą sezoną parduotuvė vėl veiks.

Ohajus tinkle

Išnašos

Visas mėnulio ciklas trunka 29,5 paros.

Lacrimosa - šveicarės ir vokiečio duetas, kurio muzikos stilius apibudinamas kaip gotiškasis metalas.

Amorphis - suomių sunkiojo metalo grupė.

Temperatūra nurodyta pagal Farenheitą, pagal Celsijų tai būtų maždaug +27 C

Viduramžių Europos folklore golemas yra molinis milžinas: pirmiausia iš raudono molio nulipdoma dešimtmečio vaiko dydžio figūrėlė, kuri atgaivinama ištariant tam tikrą žodį (viename variantų - žodį „Dievas“) ar šį žodį išrėžiant kaktoje. Tada golemas labai greitai auga, tampa nežmoniškai stiprus, tačiau negali kalbėti ir neturi sielos. Jo paskirtis - atlikti tam tikrus, dažniausiai juodus, darbus.

Džonas Di (John Dee, 1527-1608) matematikas, astrologas, magas ir alchemikas.

Colis - 2,5 cm.

Sigilija (Sigil) - magiškas apsauginis ženklas, panašus j runą.

Lamija - pabaisa, moteris su gyvatės uodega (graikų mitologija).

Vikipedija - elektroninė enciklopedija, nuolat pildoma ir verčiama į daugelį kalbų.

Penas ir Teleris - iliuzionistai, nuo 2003 m. vedantys populiarų televizijos šou.

Canis dirus (lot.) - išnykęs vilkų porūšis. Didesni ir plėšresni nei pilkieji vilkai.

Morgana (Morrigan) - keltų mirties, destrukcijos ir karo deivė, taip pat visų airių dievų motina, dėl to dar vadinama Didžiąja karaliene Morgana arba šmėklų karaliene.

Skatach (Scathach - Šešėliuotoji) mitinė keltų (škotų) karžygė ir kovos menų mokytoja, treniravusi garsųjį airių didvyrį Kuhuliną.

Alkatraso saloje buvo tvirtovė ir vienas griežčiausių kalėjimų.

Archeologai Paluksio upės vagoje (Teksaso valstija), atkasę gruntą iki molio sluoksnio, kalkakmenyje aptiko išlikusius 5 žmogaus pėdsakus, besikertančius su 15 dinozauro pėdsakų.

Chat Noir (pranc.).

Pėda - 304,8 mm, taigi durų aukštis - 6,09 metro.

Igdrasilas (Yggdrasill) - skandinavų mitologijoje - pasaulio medis, jungiantis devynis pasaulius.

Gilgamešas - šumerų valdovas, Kuhulinas - legendinis airių didvyris, Atlantas - titanas graikų mitologijoje, Hipolitė - amazonių genties karalienė, Beovulfas - skandinavų karžygys, Ilja Muromietis - rusų karžygys.

Mėnulio krateriai, pavadinti žymių astronomų vardais.

Nekromantija - būrimas bendraujant su mirusiųjų dvasiomis, gebėjimas prikelti mirusiuosius.

Nosferatu - fiktyvus vampyrų klanas, kurio nariai išsiskiria savo siaubinga, pabaisiška išvaizda - tai yra senovinis klano prakeikimas, pasak legendų, dar paties biblinio Kaino.

Senovės Egipte garbintos dievybės.

Noktikulą - sukubų karalienė.

Erichto - legendinė Tesalijos (Graikijoje) ragana.

Nabuchodonosaras (604-562 m. pr. Kr.) - Babilonijos karalius, minimas ir Senajame Testamente.

Lėjos - tai energetinės linijos, jungiančios pagoniškas šventas vietas. Jos išsidėsčiusios griežtais stačiakampiais.